

# Giữa Hè

## Contents

|                                   |          |
|-----------------------------------|----------|
| <b>Giữa Hè</b>                    | <b>2</b> |
| 1. Quyển 1 - Chương 1 . . . . .   | 3        |
| 2. Quyển 1 - Chương 2 . . . . .   | 4        |
| 3. Quyển 1 - Chương 3 . . . . .   | 5        |
| 4. Quyển 1 - Chương 4 . . . . .   | 7        |
| 5. Quyển 1 - Chương 5 . . . . .   | 8        |
| 6. Quyển 1 - Chương 6 . . . . .   | 10       |
| 7. Quyển 1 - Chương 7 . . . . .   | 12       |
| 8. Quyển 1 - Chương 8 . . . . .   | 13       |
| 9. Quyển 1 - Chương 9 . . . . .   | 14       |
| 10. Quyển 1 - Chương 10 . . . . . | 16       |
| 11. Quyển 1 - Chương 11 . . . . . | 18       |
| 12. Quyển 1 - Chương 12 . . . . . | 20       |
| 13. Quyển 1 - Chương 13 . . . . . | 22       |
| 14. Quyển 1 - Chương 14 . . . . . | 24       |
| 15. Quyển 1 - Chương 15 . . . . . | 26       |
| 16. Quyển 1 - Chương 16 . . . . . | 28       |
| 17. Quyển 1 - Chương 17 . . . . . | 30       |
| 18. Quyển 1 - Chương 18 . . . . . | 33       |
| 19. Quyển 1 - Chương 19 . . . . . | 35       |
| 20. Quyển 1 - Chương 20 . . . . . | 37       |
| 21. Quyển 1 - Chương 21 . . . . . | 40       |
| 22. Quyển 1 - Chương 22 . . . . . | 42       |
| 23. Quyển 1 - Chương 23 . . . . . | 45       |
| 24. Quyển 1 - Chương 24 . . . . . | 48       |
| 25. Quyển 1 - Chương 25 . . . . . | 50       |
| 26. Quyển 1 - Chương 26 . . . . . | 52       |
| 27. Quyển 1 - Chương 27 . . . . . | 55       |
| 28. Quyển 1 - Chương 28 . . . . . | 59       |
| 29. Quyển 1 - Chương 29 . . . . . | 61       |
| 30. Quyển 1 - Chương 30 . . . . . | 64       |
| 31. Quyển 1 - Chương 31 . . . . . | 66       |
| 32. Quyển 1 - Chương 32 . . . . . | 69       |
| 33. Quyển 1 - Chương 33 . . . . . | 72       |
| 34. Quyển 1 - Chương 34 . . . . . | 75       |
| 35. Quyển 1 - Chương 35 . . . . . | 77       |
| 36. Quyển 1 - Chương 36 . . . . . | 79       |
| 37. Quyển 1 - Chương 37 . . . . . | 82       |
| 38. Quyển 1 - Chương 38 . . . . . | 84       |
| 39. Quyển 1 - Chương 39 . . . . . | 87       |
| 40. Quyển 1 - Chương 40 . . . . . | 89       |
| 41. Quyển 1 - Chương 41 . . . . . | 91       |

|                                                     |     |
|-----------------------------------------------------|-----|
| 42. Quyển 1 - Chương 42                             | 94  |
| 43. Quyển 1 - Chương 43                             | 96  |
| 44. Quyển 1 - Chương 44                             | 99  |
| 45. Quyển 1 - Chương 45                             | 101 |
| 46. Quyển 1 - Chương 46                             | 104 |
| 47. Quyển 1 - Chương 47                             | 106 |
| 48. Quyển 1 - Chương 48                             | 108 |
| 49. Quyển 2 - Chương 1                              | 111 |
| 50. Quyển 2 - Chương 2                              | 113 |
| 51. Quyển 2 - Chương 3                              | 116 |
| 52. Quyển 2 - Chương 4                              | 118 |
| 53. Quyển 2 - Chương 5                              | 121 |
| 54. Quyển 2 - Chương 6                              | 124 |
| 55. Quyển 2 - Chương 7                              | 126 |
| 56. Quyển 2 - Chương 8                              | 128 |
| 57. Quyển 2 - Chương 9                              | 131 |
| 58. Quyển 2 - Chương 10                             | 133 |
| 59. Quyển 2 - Chương 11                             | 136 |
| 60. Quyển 2 - Chương 12                             | 138 |
| 61. Quyển 2 - Chương 13                             | 140 |
| 62. Quyển 2 - Chương 14                             | 142 |
| 63. Quyển 2 - Chương 15                             | 145 |
| 64. Quyển 2 - Chương 16                             | 148 |
| 65. Quyển 2 - Chương 17                             | 150 |
| 66. Quyển 2 - Chương 18                             | 152 |
| 67. Quyển 2 - Chương 19                             | 155 |
| 68. Quyển 2 - Chương 20                             | 157 |
| 69. Quyển 2 - Chương 21                             | 160 |
| 70. Quyển 2 - Chương 22                             | 162 |
| 71. Quyển 2 - Chương 23                             | 164 |
| 72. Quyển 2 - Chương 24                             | 167 |
| 73. Quyển 2 - Chương 25                             | 170 |
| 74. Quyển 2 - Chương 26                             | 172 |
| 75. Quyển 2 - Chương 27                             | 175 |
| 76. Quyển 2 - Chương 28                             | 177 |
| 77. Quyển 2 - Chương 29                             | 180 |
| 78. Quyển 2 - Chương 30                             | 183 |
| 79. Quyển 2 - Chương 31                             | 185 |
| 80. Quyển 2 - Chương 32                             | 188 |
| 81. Quyển 2 - Chương 33                             | 190 |
| 82. Quyển 2 - Chương 34                             | 193 |
| 83. Quyển 2 - Chương 35                             | 196 |
| 84. Quyển 2 - Chương 36                             | 199 |
| 85. Quyển 2 - Chương 37                             | 203 |
| 86. Quyển 2 - Chương 38                             | 205 |
| 87. Quyển 2 - Chương 39                             | 207 |
| 88. Quyển 2 - Chương 40                             | 211 |
| 89. Quyển 2 - Chương 43: Pn1: Khu Vui Chơi Giải Trí | 214 |

## Giữa Hè

---

## Giới thiệu

Edit: RenkaThể loại: Đàm mỹ hiện đại, nhất công nhất thụ. Hắn đã ngồi hút thuốc rất nhiều đêm dưới ánh đèn, nhâm

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giua-he>*

## 1. Quyển 1 - Chương 1

Mùa hè năm 1998, Tô Việt tốt nghiệp.

Hắn 18 tuổi, khuôn mặt thanh tú, ngày đầu tiên đến trạm ga làm việc mặc màu trắng áo sơ mi.

“Người chính là Tô Việt? Con trai Tô Tử Kỳ?” Chủ nhiệm khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng hơi so le không đồng đều “Ba ba của người sao rồi? Khỏe chứ?”

“Ba ba nửa năm trước, đã qua đời.” Tô Việt tận lực nghĩ muốn làm cho thanh âm của mình bình thản, nhưng nghe tới rồi chính mình trong giọng nói nghẹn ngào.

“A? Thật sự là đáng tiếc a, lão Tô, là người tốt a.” Chủ nhiệm cau mày, vẻ mặt ưu tư, “Như vậy đi, người trước theo chị Trương học tập, trong khoảng thời gian này theo nàng đi kiểm phiếu đi.”

“Vâng.” Tô Việt nhẹ nhàng đáp đồng ý.

Đi theo phía sau Tiểu Lý so với mình đến sớm hơn hai năm, lúc di chuyển hành lý, Tiểu Lý có chút áy náy nói “Chờ một chút, người có thể phải thu thập một chút, phòng này có điểm hơi lộn xộn, đã lâu rồi không ai ở.”

Tô Việt nhẹ nhàng cười “Không sao mà.”

Tiểu Lý có chút ngơ ngác nhìn hắn bên môi ý cười, trong lòng chỉ cảm thấy đáng tiếc, một gương mặt như vậy, nếu sinh ra là nữ thì thật tốt biết mấy.

Tô Việt quét tước lại ký túc xá, hơn hai giờ sau, phòng nhỏ mấy thước vuông lúc này, từ cũ kỹ bụi bặm đã đổi mới hoàn toàn, mạng nhện ở góc tường được quét xuống dưới, cửa sổ, bàn ghế cũng lau sạch sẽ, những thứ bên trong không cần nữa được đem ra ngoài, Tô Việt trải xong giường chính mình, tuy rằng mộc mạc giản dị, nhưng rất cuộc cũng có chỗ ở, về sau nơi này tạm thời chính là nhà hắn.

Ngày đầu tiên kiểm phiếu, Tô Việt liền gặp một tên, hắn căn bản là không có mua phiếu, đi theo dòng người liền hướng bên trong chen lấn “Ai, ta nói, người chen lấn cái gì?”

Tô Việt không khách khí đưa hắn một tờ phiếu, “Mua vé bổ sung.”

Tên kia chớp chớp mắt, nở nụ cười “Ta nói, người là mới tới? Người cũng không hỏi xem bọn họ, ta khi nào thì mua phiếu chứ.”

Trong giọng nói tràn đầy kiêu căng.

Tô Việt bình thản đích nói “Ta không hỏi bọn họ, hiện tại người không phiếu, sẽ không thể lên xe.”

Tên kia mặt nhẵn mày nhíu, nguyên bản anh tuấn đích trên mặt tràn đầy tối tăm, chỉ thấy hắn đột nhiên đẩy Tô Việt “Ta nói, người đi hỏi những người kia, ở nhà ga này, La Mân ta là ai, người cút ngay cho ta.”

Tô Việt tức giận ngực phập phồng, sắc mặt xanh mét, lúc này, Trương Tỷ đứng ở phía sau lặng lẽ kéo hắn một phen “Quên đi, cứ để cho hắn vào đi thôi, hắn là tên côn đồ nổi danh ở nhà ga, ta không thể đụng vào hắn.”

Tô Việt oán hận nói “Ta còn không tin.”

Nghiêng đầu sang chỗ khác, hung hăng kiềm ngụ ở cổ tay La Mân, cả giận nói “Người không phiếu ngồi xe, còn muốn đánh người, đi, chúng ta đi đồn cảnh sát nhà ga đi.”

La Mân kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mắt này có vẻ như gầy yếu nhưng giống như ả dẫu vô hạn lực lượng, mày dần dần giãn ra “Người thật sự cùng với ta động thủ sao?”

Tô Việt ánh mắt trừng thật to, tràn đầy quật cường nhìn trước mắt này so với chính mình cao trên một cái đầu nam tử, chính là không buông tay.

“Đi, ta không đi cũng không được, ta đi.” La Mân nắm tay đột nhiên chậm rãi buông ra, chính mình cũng không biết vì cái gì, tính tình hắn luôn luôn bạo, cứ nhiên đến bây giờ còn không có động thủ với thiếu niên này, ngược lại là lạnh lùng cười, xoay người đi rồi.

“Ta nói, Tiểu Tô, ngươi thật muốn đi sao?.” Trương Tỷ vừa rồi vì Tô Việt dọa mặt mũi trắng bệch, gặp La Mân đi xa, mới dám mở miệng nói chuyện.

Kỳ thật, trong lòng bàn tay Tô Việt, giờ phút này cũng là mồ hôi tẩm tẩm, vừa rồi hắn cũng nhất thời tức giận, mới kéo lấy La Mân không cho hắn tiến đứng, hiện tại ngẫm lại cũng có chút nghĩ mà sợ, hắn kia nắm tay nếu thực đánh hạ đến làm sao bây giờ? Chỉ đánh nhẹ thì không sao, nếu đánh nặng, hắn phải tốn tiền đi bệnh viện mà.

## 2. Quyển 1 - Chương 2

Ngắn ngủn cho tới trưa, chuyện Tô Việt dừng cảm đầu lưu manh liền đến tai chủ nhiệm, sau buổi trưa, chủ nhiệm đặc biệt hòa ái gọi hắn vào phòng làm việc.

“Tiểu Tô a, công tác về sau, rất có tinh thần có gan liều mạng nha.”

Ra cửa, Tô Việt cảm thấy được đầu có chút choáng váng, lúc này mới nhớ tới, chính mình giữa trưa vẫn chưa ăn cơm mà.

Tiền? Tô Việt sờ sờ túi tiền, chỉ có một trăm đồng, còn một tháng nữa mới đến ngày phát tiền lương.

Thật vất vả ai đến thay ca, Tô Việt nghĩ thầm, hay là đi mua một ít gạo và mì đi, mình làm cơm ăn, để còn tỉnh chút.

Cách nhà ga không xa có cái siêu thị, Tô Việt bước nhanh hướng siêu thị đi đến, thật sự là oan gia ngõ hẹp, vừa vào siêu thị đã gặp tên tiểu tử buổi sáng không phiếu phải ngồi xe kia đang tựa vào trên quầy, cười hi hi liếc mắt đưa tình cùng nữ nhân viên bán hàng.

Tô Việt thấp đầu, theo bên cạnh hắn đi qua chỉ nghe một đạo âm dương quái khí thanh âm theo phía sau hắn vang lên “Ta nói ai vậy nha, đây không phải là tiểu kiểm phiếu viên chính nghĩa lắm nhien kia sao? Đến đến đến, làm cho ca ca nhìn xem, có phải hay không dài quá ba đầu sáu tay Na Tra chuyển thế, cứ nhiên dám ngăn cản không cho ta ngồi xe.”

Nữ nhân viên bán hàng ha ha nở nụ cười, La Mân đắc ý nhìn thiếu niên kia khó chịu ánh mắt.

Tô Việt quyết định không để ý đến hắn, lập tức hướng bên trong đi đến, lại bất ngờ bị một bàn tay như kìm sắt mạnh mẽ túm chặt cánh tay.

“Thực xin lỗi, phiền ngươi buông ra.” Tô Việt sắc mặt nhìn không tốt lắm, đầu của hắn đau ong ong, một ngày không ăn cái gì nên dạ dày cũng đau, thân thể không thoải mái làm cho hắn căn bản là không muốn cùng người nhảm chán trước mắt này tiếp tục dây dưa.

“Ta không buông, ta còn chưa cùng ngươi tính toán sổ sách mà, buổi sáng con mẹ nó ngươi cứ nhiên dám làm ta mất mặt trước nhiều người như vậy.” La Mân ánh mắt nguy hiểm mị lên, nữ nhân viên bán hàng biết, đây là điềm báo hắn rất tức giận, vội vàng tránh ra xa.

Chính là làm cho ai cũng không nghĩ tới, đúng lúc này, Tô Việt đột nhiên ngã xuống, thật mạnh nện ở trên người La Mân.

Đem La Mân cả kinh, “A?” Mình còn chưa động thủ mà? Làm sao đem người này dọa nằm úp sấp?

Mà khi hắn cẩn thận nhìn mặt Tô Việt, nhận thấy được không đúng, sắc mặt của hắn như thế nào đỏ như vậy a, trời, cái trán nóng đến có thể chiên chín trứng luôn, trong lòng không khỏi hoảng liên tục, con bà nó, thật là xui xẻo.

Tiểu tử này, bị cảm nắng.

Tô Việt mở to mắt thời điểm thấy được phía trên đầu mình một chai nước biển, hần cố hết sức nghĩ muốn nâng lên thân thể, chỉ cảm thấy chính mình toàn thân mềm nhũn, không có một chút khí lực.

“Ai, người a, tiểu tử, dinh dưỡng không đầy đủ cộng thêm bị cảm nắng, người cũng hay nha.” Một gương mặt phóng đại đột nhiên hiện ra trước mặt Tô Việt, đem Tô Việt hoảng sợ, nhìn kỹ cư nhiên vẫn là cái tên trốn vé kia, không khỏi cảnh giác nhìn hần, về mặt đề phòng “Người rốt cuộc muốn làm gì? Nếu muốn đánh nhau, phiền người chờ ta rồi tái đánh.”

“Ai muốn cùng người đánh nhau? Ta đánh thắng người cũng không về vang gì, nhìn người gầy như vậy, thật sự là hoài nghi người ăn cái gì lớn lên.” La Mân trước mắt khinh thường.

Vốn đang thật sự là nghĩ muốn đập tên kia một trận, chính là hần đột nhiên ngất xỉu làm mình hoảng sợ, chính mình cũng không biết sao lại thế này đem hần tới bệnh viện, chờ thầy thuốc xem bệnh cho hần, nói là dinh dưỡng không đầy đủ thêm bị cảm nắng, ý niệm rất muốn đánh hần một trận trong đầu La Mân đã sớm bay mất. Động thủ đánh cái người bệnh như vậy, thật sự tổn hại uy danh La Mân hần.

“Ta tại sao lại ở chỗ này?” Gặp La Mân cũng không phải muốn cùng với mình đánh nhau, sự đề phòng trong mắt Tô Việt chậm rãi phai nhạt dần đi, có chút kinh ngạc.

“Người bị cảm nắng, là ta đem người tới bệnh viện.” La Mân có chút buồn bực, tiểu tử này, một chút cũng không giống bộ dáng người mang ơn.

“Bệnh viện, ai nhờ người đem ta tới bệnh viện chứ?” Tô Việt kinh kêu một tiếng, trời ơi, trong túi hần chỉ có một trăm đồng tiền, đây chính là sinh hoạt phí một tháng của hần a.

Luống cuống tay chân đứng lên muốn đi, lại bị một bàn tay kéo trở lại, chỉ thấy gương mặt tức giận của La Mân phóng đại trước mặt Tô Việt “Thiệt tình, ta hảo tâm cứu người, người không cảm tạ, ngược lại còn tức giận với ta.”

“Không phải, ta cũng không phải tức giận với người, cái kia, ta không có tiền.” Tô Việt bối rối nói, đúng vậy, hần không có tiền, lục hết trên người, cũng chỉ có một trăm đồng.

“Ta cần người trả thù lao sao?” La Mân có chút kỳ quái nhìn hần “Quên đi, coi như ta cho người mượn trước, chờ người chừng nào có tiền thì trả lại ta.”

Tô Việt lại ngăn người lần nữa, người này, tiền truyền nước biển so với tiền mua phiếu ngồi xe đắt hơn, hần trốn vé ngồi xe, lại thay người khác trả tiền khám và chữa bệnh phí, đây rốt cuộc là quái nhân gì a?

### 3. Quyển 1 - Chương 3

Tiểu Tô ngày hôm sau buổi chiều đến thay ca ở trạm ga, lại gặp phải người không sợ chết tới nữa “Người không phải định theo ra đứng quầy vé đó chứ?” Tô Việt vẫn gương mặt lạnh lùng như cũ, chỉ thấy tiểu tử kia đến cũng không sợ, nghe rằng cười hì hì nói “Ta không phải đến ngồi xe, ta là tới tiếp khách.”

Tiếp khách? Tô Việt trong đầu lập tức có ý niệm không thuần khiết cao thấp đem người này đánh giá một phen, người sao tính tình nóng nảy, bắt quá lớn lên cũng không khó xem, lưỡng đạo nồng đậm lông mi, cái mũi cao thẳng, ánh mắt như hắc bảo thạch bản sáng long lanh, hình tượng vẫn thực oai hùng, như thế nào lại đi tiếp khách?

La Mân bị Tô Việt nhìn đến độ nổi lên một thân nổi da gà, trong lòng hàn khí nổi lên bốn phía, “Các người cũng không dán thông báo nói quầy bán vé không cho người đứng chứ hả? Ta vì khách sạn nhà mình mà kiếm khách chắc không ngại đến công việc của các người?”

Tô Việt gật gật đầu, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói “Đúng vậy không dán thông cáo, bắt quá, người không biết là, người lấy hình tượng như vậy ra nơi công cộng không thấy ngại sao?”

La Mân cả giận nói “Hình tượng của ta làm sao không tốt? Ta cũng không phải không mặc quần áo?”

Tô Việt cũng không nói lời nào, chỉ liếc mắt nhìn ở trên người hần quét một vòng, cuối cùng dừng ở hần quần short cùng áo thun ba lỗ, mặt La Mân lập tức liền đen.

“Người có thể đừng nhìn chăm chăm vào ta như vậy hay không? Nói thế nào ta cũng coi như là ân nhân cứu mạng của người phải không?” La Mân chính mình cũng buồn bực, vì cái gì gặp Tô Việt mình dường như thấp hơn một cái đầu vậy.

“Ta cũng không có nhằm vào người a, ta nói chính là sự thật

.” Tô Việt cúi đầu, xoay người lại nhặt lên tờ phiếu rơi trên mặt đất lộ ra một khoảng cổ trắng nõn, La Mân giống như bị điện giật, vội vàng đem ánh mắt chuyển hướng nơi khác, chính mình hơi hơi có chút kinh ngạc, đều là nam nhân, có cái gì phải xấu hổ chứ?

“Người mấy giờ tan tầm a?” La Mân khẩu khí mang theo ý tứ lấy lòng “Ta mời người ăn cơm.”

Tô Việt mặt nhăn nhu mày “Cảm ơn hảo ý của người, ta hôm nay không rảnh.”

Đúng lúc này, một chiếc xe dừng lại, từ trên xe bước xuống rất nhiều người, xuyên qua ngầm thông đạo ồ ạt tiến ra, Tô Việt về mặt trở nên vô cùng chuyên chú.

Chờ Tô Việt bán hết phiếu, lúc chuẩn bị khóa cửa sắt, đột nhiên một bàn tay không biết chết sống lại đuổi thẳng tiến vào “Người kẹp tay ta đau quá.”

Tô Việt bị tiếng kêu thảm thiết này làm cho sợ hãi, mà khi hần mở cánh cửa không phải không có lo lắng hướng ra phía ngoài xem thì gặp một khuôn mặt phóng đại tươi cười từ từ tiến vào.

“Người muốn làm gì?” Tô Việt có chút tức giận.

“Ta nói, người sao lại thế này a, luôn lạnh như băng, rất giống tảng đá nha.” La Mân một bàn tay khoát lên trên cửa, lộ ra hàm răng trắng nõn cười nói “Ta thấy người ở nơi này cũng không có ai là bằng hữu, như vậy đi, về sau, ta sẽ kết bạn với người.”

Tô Việt hơi hơi nhíu hạ mày, lạnh lùng nói “Người lầm rồi, ta không rảnh mà đùa với người”. Nói xong, nhanh chóng đưa hần đẩy ra ngoài, khóa cửa sắt lại, chính là, trên mặt lại toát ra một tia buồn cười, người này rốt cuộc thần kinh bị cái gì a?

Tô Việt không biết La Mân là từ đâu tiến vào, nói thật, ở trạm ga nhỏ này, bốn phía có rất nhiều đường nhỏ hẻo lánh, nếu như là dân bản xứ chẳng sợ không mua phiếu, cũng có thể theo rất nhiều địa phương có thể tiến vào trạm ga, cho nên, khi hần ở cửa ký túc xá của mình thấy tiểu La cũng không có biểu hiện ra nhiều lắm kinh ngạc.

“Nếu như là đến đòi tiền như vậy thật có lỗi, ta hiện ở trên người không có tiền.” Không nhìn tới phía sau La Mân còn mang theo một tiểu đệ, Tô Việt bưng tô cơm, mở ra cánh cửa ký túc xá để cho La Mân đi vào.

“Chắc chắc, người ăn cơm tối như vậy sao?” La Mân không khách khí xốc lên cà mèn, chỉ thấy bên trong là nửa phần cơm cùng một chút thức ăn chay.

“Thứ này cũng có thể ăn a? Quả thực là heo ăn.” La Mân khẳng khái vỗ vỗ đầu vai Tô Việt “Đi, bạn hữu, ta dẫn người đi ăn một bữa ngon.”

“Không đi.” Tô Việt đi đến cái bàn trước mặt ngồi xuống, thuận tay đã nắm một quyển sách ngữ văn.

“Uy?” La Mân đi đến bên cạnh hần, nắm quyển sách trong tay của hần đổi lấy Tô Việt bất mãn “Người làm gì vậy?”

“Trung học bài khoá sao? Nhìn đoán không ra” Tiểu La nói như thế nào cũng là theo trung học khi mới thôi học, mấy chữ trên mặt sách vẫn là nhận được.

“Đưa ta.” Tô Việt có chút tức giận, thật sự là chưa thấy qua người không ánh mắt như vậy.

“Cấp, cấp, trả lại cho người, bảo bối cái gì không biết, một quyển sách thôi nát mà thôi.” La Mân khinh thường đem sách đưa lại cho hần, gặp Tô Việt thật không để ý chính mình, cảm thấy hơi mất mặt nói “Ta đi à nha?”

Gặp Tô Việt nửa ngày không phản ứng, La Mân phần nộ mang theo tiểu đệ rời khỏi phòng của hần.

“Lão Đại, người xem hán cái điệu bộ đó, nếu không nể ở mặt mũi của người, ta đã sớm đập hán.” Tiểu đệ kêu Tiểu Hà, hơi mập mạp, cũng mười bảy mười tám tuổi.

“Người biết cái gì.” La Mân có chút uể oải, nói chuyện tự nhiên không dễ nghe.

“Lão Đại, ” tiểu Hà cũng là tên biết nhìn sắc mặt người khác gặp La Mân không cao hứng, bèn dụ hán “Nếu không, chúng ta đi khiêu vũ nha?”

La Mân bạch liễu tha nhất nhân “Không đi.”

La Mân chính mình cũng không biết vì cái gì Tô Việt cự tuyệt ý tốt của mình mời hán ăn cơm, tại sao mình tức giận như vậy.

#### 4. Quyển 1 - Chương 4

Liên tiếp vài ngày, Tô Việt kiểm phiếu thời điểm, đều không thấy La Mân.

Tối hôm đó, Tô Việt ra trạm ga, mười hai giờ đứng, xe từ C thành chạy đến F thành vừa mới xuất phát, hán kiểm xong phiếu của một vị lữ khách cuối cùng, lúc chuẩn bị đóng cửa sắt, đột nhiên một người thất tha thất thểu từ đằng xa đã chạy tới, đưa tay bám ở cánh cửa “Để ta vào. Mau.”

Tô Việt tập trung nhìn vào, trời đất, cư nhiên là La Mân, chỉ thấy mắt hán sưng lên, khóe miệng cũng bị rách, cả người dính đầy máu.

Mà lúc này, cách đó không xa, giống như còn có người thét to đuổi theo lại đây, Tô Việt bị dọa run run, vội vàng đem La Mân kéo vào, sau đó nhanh chóng khóa cửa.

“Người không sao chứ?” Tô Việt cẩn thận hỏi La Mân đang dựa vào trên tường, lại nhìn đến hán sắc mặt trắng bệch khi hoảng sợ.

Nhìn quanh thấy không có ai Tô Việt cẩn thận đưa hán nâng dậy đến, nửa tha nửa túm giấu ở bên trong gian nhà kho, nơi này lúc bình thường buổi tối không sẽ có người tới.

Tô Việt nhìn đồng hồ, hôm nay hán đang ca trực mà, đi ra sau khe hở cách cửa sắt hướng ra phía ngoài vừa thấy vài thiếu niên tuổi khoảng 17, 18 trong tay cầm gậy gộc hết nhìn đồng tới nhìn tây tìm người. Hiển nhiên, bọn họ vẫn chưa phát hiện La Mân vào trạm, bằng không nhất định sẽ tiến vào đây, lúc này, nghe được động tĩnh sau, theo bên cạnh phòng trực ban đi ra hai cái đồng sự, thấy nhưng không thể trách nói “Mẹ nó, lại là kéo bè kéo lũ đánh nhau nữa.”

“Mấy tên nhóc này đánh nhau đến độ không muốn sống nữa mà, mấy ngày hôm trước ở trên đường Cầu Nổi liền chém chết một người, nghe nói mới mười tám tuổi, nghiệp chương a.”

Hai người lắc đầu, lại vào phòng.

Ga X ban đêm sau mười hai giờ, xe khách dừng cũng không nhiều, Tô Việt vào phòng trực ban, ngồi trong chốc lát, lấy cớ đi toilet, chạy đi.

La Mân sắc mặt cực kém, xem ra chảy không ít máu, Tô Việt có chút tâm hoảng ý loạn cởi áo sơ mi thói nát của hán, băng bó vết thương trên bụng hán.

“Không có việc gì mà, không chết được đâu, ta lần trước so với lần này thương còn nặng hơn, cũng chỉ nằm một tuần là khỏe rồi.” khóe miệng La Mân nhếch lên muốn cười, lại bởi vì động miệng vết thương, không khỏi rên khẽ một tiếng.

“Câm miệng.” Tô Việt cả giận nói, “Chính người tự soi gương thử nhìn xem mình giống bộ dáng gì nữa, con mẹ nó người tưởng mình là anh hùng a?”

Hán hận nhất chính là loại này, rõ ràng gia đình điều kiện tốt lắm, cũng không ngoan ngoãn đến trường, hán từng khát vọng cỡ nào có thể tiếp tục đến trường a, chính là, cha đã mất, hán không thể không từ bỏ giấc mộng lên đại học.

La Mân bị bất ngờ nên không có phản bác hấn, mắt xem xét Tô Việt bởi vì tức giận mà mặt đỏ lên, trong lòng lại cảm thấy thoải mái nói không nên lời, Tô Việt mắng hấn chứng tỏ hấn đối với mình cũng thực quan tâm mà?

“Người có thể tự đi không?” Tô Việt biết nhà kho này không thể nán lại lâu, cau mày hỏi La Mân.

La Mân cắn chặt răng, chậm rãi giúp đỡ tường đứng lên “Cũng được.”

“Ta đưa người đi bệnh viện?” Tô Việt lo lắng đích nói “Người chảy rất nhiều máu.”

“Không được, bọn họ nhất định ở nhà ga phụ cận chờ bắt ta mà, ta không thể đi.”

“Ta đây đi báo người nhà của người đến đón người?” Tô Việt thương lượng nói.

“Không được, ba của ta biết ta lại đánh nhau sẽ đánh ta chết mất.” La Mân sâu mi khổ kiểm nói, “Ta trốn ở chỗ người vài ngày được không?”

“Như vậy sao được?” Tô Việt hoảng sợ “Nếu đồng nghiệp ta nhìn thấy, ta nhất định phải chết.”

La Mân có chút thất vọng, “Kia, quên đi, ta phải đi thôi.”

Tô Việt có chút lo lắng nhìn hấn vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt có vẻ bụi bặm, hấn đi ra ngoài còn có thể hay không gặp đám người kia, không khỏi lại gọi hấn lại “Chờ một chút.” Hấn do dự nửa ngày “Hay là đến chỗ ta trốn đi.”

La Mân mừng rỡ quay đầu lại, Tô Việt cau mày, đưa hấn đỡ dậy, nhỏ giọng nói “Nhỏ tiếng thôi, đừng làm cho đồng sự ta thấy.”

Hoàn hảo, ký túc xá Tô Việt ở hướng ngược lại với phòng trực ban, năm sáu phút sau, Tô Việt đem La Mân tới ký túc xá chính mình, nấu nước nóng, thay hấn tẩy sạch vết máu trên người, Tô Việt lục tung khắp phòng tìm thứ gì đó.

“Người đang tìm gì vậy?” La Mân hữu khí vô lực nằm ở trên giường của hấn hỏi.

“Ta đang tìm Vân Nam bạch dược a, nhớ rõ ta có mang theo một lọ mà.” Tô Việt uể oải đặt mông ngồi ở bên giường “Làm sao lại tìm không thấy chứ.”

La Mân cúi đầu nở nụ cười “Coi như hết, người nhanh đi đi làm đi, ta không sao.”

Như vậy còn nói không có việc gì? Tô Việt có chút buồn bực nhìn bụng hấn máu đã hơi dừng lại, may mắn chính là vết dao chỉ cắt một tầng da a, nếu sâu hơn một chút, nói không chừng bụng sẽ chia làm hai nửa.

“Ta đi đây a?” Tô Việt không thể ở lại ký túc xá lâu, hấn vẫn đang còn ca trực mà.

“Vâng.”

Tô Việt ra cửa, nhân tiện tắt đèn phòng, mặc dù như thế, chính là ngọn đèn trên sân ga vẫn yếu ớt rọi vào, La Mân cúi đầu hít một hơi, nhắm mắt lại, lại ngủ không yên, vết thương trên người vẫn đau âm ỉ, đúng lúc này, hấn nghe thấy được hương hoa thản nhiên thoang thoảng trong không khí.

Dưới ánh sáng mờ mờ, trên bàn học kia đặt một bình hoa được làm từ bình rượu, cắm mấy nhành hoa mộc lan màu tím đang nhẹ nhàng tỏa hương thơm.

## 5. Quyển 1 - Chương 5

La Mân thương hảo đã là chuyện nửa tháng sau, đương nhiên, Tô Việt không nghĩ là để cho hấn nán lại ở ký túc xá mình lâu như vậy vì vậy cảm thấy thật sự phiền.

“Ta nói, người đã tốt nghiệp rồi còn xem sách giáo khoa làm gì?”

“Bởi vì ta muốn xem.”

“Đúng rồi, người không trở về nhà sao?”

“Đây chính là nhà ta.”

“A, vậy cha mẹ người đâu? Bọn họ mặc kệ người sao?”

“La đại thiếu gia à, người có phải hay không quan tâm thái quá?” Rốt cục, người nào đó tức giận, “Ba” một tiếng, khép lại sách vở, giận dữ nhìn người đang nằm ở trên giường vẫn chưa dậy nổi.

Mấy ngày nay, Tô Việt toàn gặp chuyện không hay ho gì, giường thì bị tiểu quỷ đáng ghét này chiếm lấy, chính mình chỉ có thể trải chiếu ngủ trên mặt đất ở cửa hàng, kết quả, đều nhanh bị muỗi chích, cả người bị cắn vô số nốt đỏ, trong lòng rất bức bối, cũng may là người này không ngại hằn làm cơm không thể ăn, nói đúng là xào đồ ăn đậm nhạt, trời biết, trong túi hằn chỉ còn lại không tới hai mươi đồng tiền, còn tới hai tuần mới phát tiền lương mà.

“Hắc hắc, ta nằm hoài rất nhàm chán, muốn cùng người nói chuyện một chút a.” La Mân thấy hằn thật sự tức giận, vội vàng hỉ hả khuôn mặt tươi cười nói “Tốt lắm, ta không phiền người, người xem sách, người xem sách đi nha.”

Tô Việt hôm nay không trực ca đêm, nhìn đồng hồ, đã mười một giờ, tắm rửa sạch sẽ liền chuẩn bị đi ngủ.

“Ai, ta nói, nếu không, cùng nhau ngủ đi, muỗi nhiều

u như vậy, nhang muỗi hiệu quả cũng không nhiều.”

Đang chuẩn bị tắt đèn, tiểu La mở miệng nói, mấy ngày qua, Tô Việt trên cơ bản sẽ không ngủ quá một đêm yên ổn, hằn thân mình làn da nhẵn nhụi, thuộc loại chiêu muỗi như thế, nhiều lần La Mân cũng nghe được hằn mở đèn, chung quanh vang lên tiếng đập muỗi.

Tô Việt do dự một chút, cái giường này cũng không rộng lắm, chỉ có một thước hai, chỉ một mình La Mân đã chiếm diện tích rất lớn, thêm mình nằm trên đó làm sao còn có chỗ a, chính là, hằn thật sự sợ bị muỗi cắn, nói như thế nào, trên giường cũng còn có màn.

“Được rồi, đừng do dự nữa, tắt đèn ngủ đi, ta đều mệt rồi.” La Mân cười nói.

Tô Việt tắt đèn, lúc nằm lên giường, than thở một câu “Người nằm sát vào bên trong ngủ đi, cắn thân chạm vào miệng vết thương của người.”

Hai người lẳng lặng nằm ở trong bóng tối, khoảng cách gần như vậy đều có thể cảm thấy hơi thở nóng rực của đối phương phả ra trên mặt.

Qua một hồi lâu sau, La Mân nhẹ nhàng hỏi “Người, vì cái gì không trở về nhà?”

Tô Việt không để ý tới hằn, La Mân có chút mất tự nhiên nói “Ta không phải là nghe ngóng chuyện của người, ta chỉ là có chút kỳ quái, người xem khẩu âm người rõ ràng là bản địa, lại một mình ở tại ký túc xá, ta chính là cảm thấy được kỳ quái.”

Tô Việt nhắm mắt lại, thản nhiên nói “Vậy thì có cái gì kỳ quái, rất nhiều người đều thích cuộc sống độc lập, người xem người, lúc đó chẳng phải thường xuyên không trở về nhà sao?”

La Mân rầu rĩ nói “Cũng đúng.”

Qua đã lâu, mới nghe được Tô Việt nhẹ nhàng nói “Kỳ thật, người không nên không trở về nhà, ba mẹ của người sẽ rất lo lắng cho người, người thật sự là đang ở phúc trung mà không biết phúc.”

La Mân cau mày “Người không biết, nhà của ta thật sự rất phiền phức, mẹ của ta cùng ba của ta luôn cãi nhau, ta một chút cũng không nghĩ muốn về nhà.”

Tô Việt “Ồ” một tiếng, “Vậy người có thể nói cùng bọn họ, làm cho bọn họ không cần tranh cãi nữa, nói như thế nào người còn có cha mẹ, vẫn là thực hạnh phúc.”

“Hạnh phúc gì chứ, từ lúc ta còn nhỏ, bọn họ liền thường xuyên đánh nhau, sau đó cha ta lại có tình nhân, cứ nhiên dám đến nhà mắng mẹ của ta, thiếu chút nữa làm mẹ của ta tức chết, ta dưới cơn nóng giận, tìm vài người đem nạng đánh chết khiếp, nạng cũng không dám ...khi dễ mẹ của ta nữa, kể từ khi đó, ta không đi học.” La Mân cười cười, nụ cười rất nhiều tổn thương, chính hằn cũng không biết vì cái gì, cứ nhiên có thể nói ra cùng Tô Việt những điều giấu kín ở trong lòng.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?” Tô Việt có chút ngạc nhiên hỏi.

“Mười chín, còn người?” La Mân nhẹ nhàng cử động thân thể, đem phía sau lưng toàn bộ dán tại trên tường, hy vọng để cho Tô Việt nhiều không gian hơn.

“Chỉ lớn hơn ta một tuổi a.” Tô Việt bĩu môi, người này luôn bày ra bộ dáng so với hắn lớn tuổi hơn rất nhiều, cư nhiên cũng chỉ so với hắn lớn hơn một tuổi mà thôi.

“Người thì sao? Vì cái gì không trở về nhà?” La Mân có chút mệt nhọc, ngáp một cái.

Thật lâu sau, ngay tại lúc hắn mơ màng ngủ, chỉ nghe đến một tiếng sâu kín thờ dài “Ta là cô nhi, làm gì có nhà chứ?”

Sáng sớm, La Mân mơ một giấc mộng, mộng gặp mình ôm lấy cô bạn gái mới quen Tiểu Lệ, Tiểu Lệ thân mình mềm mại, đôi môi hồng hồng, tiên diễm ướt át, La Mân ha ha cười, đối với miệng của nàng liền cắn một cái, “A?” Như thế nào thơm như vậy chứ, La Mân nhin không được hung hăng cắn một hơi, chỉ nghe “Ôi” một tiếng, hắn bị một cái nắm tay thật mạnh đánh vào trên bụng, đau đến độ tỉnh lại.

Chỉ thấy trước mắt một gương mặt đỏ bừng phóng đại, La Mân mê man nghĩ thầm, không phải Tiểu Lệ sao?”Người đùa giỡn cái gì vậy?”

Tô Việt nổi giận đùng đùng trừng mắt La Mân, La Mân lúc này mới nhớ tới, chính mình lúc này là ở ký túc xá của Tô Việt dưỡng thương mà.

“Người làm sao vậy?” La Mân kỳ quái nhìn miệng Tô Việt đỏ au, “Sao người lại đánh ta?”

Tô Việt tức giận tận trời bỏ đi, cũng không thèm nhìn tới La Mân, lập tức mở cửa, đi múc nước rửa mặt.

La Mân nhớ tới giấc mơ vừa rồi, lại liên tưởng đến phản ứng của Tô Việt, quát to một tiếng “A? không phải vậy chứ, cư nhiên hôn sai người?”

## 6. Quyển 1 - Chương 6

La Mân rút cuộc vẫn không tránh khỏi bị cha đánh một trận, cho nên khi hắn lại lấy bộ mặt đầy vết thương đến tìm Tô Việt, Tô Việt hơi hơi nhăn mày lại.

“Ta là tới cảm ơn người.” La Mân tùy tiện nói, cha hắn đánh so với khi đánh nhau bị thương phải nhẹ hơn nhiều, dù sao vẫn là đau xót đứa con.

“Mặt của người.” Tô Việt nhẹ nhàng lấy tay đụng đụng trên mặt La Mân đầy dấu vết, La Mân lui mạnh về phía sau từng bước, cắn răng nói “Đừng đụng, rất đau đó.”

Tô Việt rầu rĩ hỏi “Ba của người ra tay cũng mạnh a, bộ người không phải đứa con của ông sao?”

La Mân có chút buồn cười nói “Ta cũng muốn biết, ta rút cuộc có phải là con ông ấy hay không, ai nha, ta đói bụng, người nơi này có cái gì ăn không?” Nói xong liền động tay giở nắp nồi, bên trong trống trơn.

Hắn có chút uể oải “Sao không có thứ gì ăn hết vậy?”

Tô Việt tức giận “Ba” một tiếng, hất văng tay hắn ra “Đều bị người ăn sạch, làm sao còn có ăn nữa chứ?”

La Mân đi theo Tô Việt ở mấy ngày, nhiều ít cũng biết quần cảnh của Tô Việt, hắn ha ha cười “Quên đi, hay là ta mời người đi ăn cơm.”

Tô Việt mắt cũng không nhìn lên, tiếp tục đọc sách “Không đi.”

La Mân đối với sự bướng bỉnh của Tô Việt cũng không có cách nào, ở đây mấy ngày dưỡng thương, hắn nhiều lần kêu Tô Việt lấy tiền trong ví của mình đi mua thức ăn, hắn cũng không chịu, trong lòng cũng biết lần trước nếu không phải bởi vì bị bệnh cấp tính, Tô Việt căn bản sẽ không mượn tiền của mình, hắn rất khâm phục Tô Việt đồng thời trong lòng thầm đau lòng thay hắn “Như vậy đi, ta đi mua thức ăn, người giúp ta nấu cơm, ta mời người ăn cơm coi như thù lao, người thấy có được không?”

Tô Việt lạnh lùng nhìn hắn “Không được.”, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

La Mân khổ sở nhảy lại đây “Ta cảm thấy được người như vậy cực kì không tốt, Tô Việt, chúng ta chẳng lẽ không phải bạn bè sao? Nếu là bạn bè giúp đỡ cho nhau có cái gì không đúng? Hơn nữa, ta ở chỗ người dưỡng thương, ăn uống của người, chẳng lẽ ta mời người một bữa cơm cũng không được sao?”

Tô Việt mặt nhăn nhu mày “Người thiếu phí tổn của ta, ta sẽ khấu trừ vào tiền ta thiếu của người, cho nên người không cần lo lắng.”

La Mân cảm thấy mất mát cực kỳ, hắn nói thật nhỏ “Ta còn tưởng rằng, chúng ta ít nhất là bạn bè chứ, nhưng mà....” Hắn cười khổ một tiếng “Ta biết mình là loại người gì, là ta trào cao người.” Nói xong, hắn đột nhiên xoay người bỏ đi.

Tô Việt nhìn biểu tình hắn có chút bi thương cùng bóng dáng cô đơn, trong lòng cũng có chút hối hận, thái độ mình đối với hắn không nên quá cứng rắn như vậy, dù sao La Mân vẫn là tự mình đến nơi đây, là người bạn đầu tiên mà Tô Việt quen biết, tuy rằng hắn là người hồ đồ, tuy rằng hắn gây rối đánh nhau, nhưng mà hắn đối với mình lại vô cùng tốt, mình đúng là có hơi quá đáng.

Trước mắt luôn hiện lên lúc hắn đi môi mím thật chặt cùng ánh mắt ưu thương, Tô Việt rầu rĩ đem sách khép lại, trong lòng giằng co đấu tranh có nên đi tìm La Mân hay không, cuối cùng, vẫn là ý định đi tìm chiếm ưu thế, hắn hít một hơi, đứng dậy, cầm lấy cái chìa khóa, ra cửa.

La Mân từ chỗ Tô Việt trở lại nhà mình, trong lòng vẫn cực kì buồn bực, hắn rất thích Tô Việt, đặc biệt mong muốn cùng hắn làm bạn tốt, cho nên, luôn một chuyến tranh hướng nhà ga chạy, mấy ngày hôm trước bởi vì bị thương, ở tại chỗ Tô Việt, vốn nghĩ đến thông qua chuyện này có thể đem quan hệ hai người trong lúc đó xích lại gần chút, kết quả lại bị chính mình làm cho càng tệ hại hơn, ngày hôm đó hôn nhâm Tô Việt xong đã chạy đi, thật vất vả dưỡng hảo thương lại đi tìm hắn, hắn đối với mình lại khôi phục thái độ lãnh đạm, La Mân trong lòng vô cùng khó chịu, hắn ngăn người nằm ở trên giường của mình, đang khổ sở suy nghĩ, chỉ nghe mẫu thân ở ngoài cửa lớn tiếng hô to “Tiểu Mân, mau ra đây, có người tìm người.”

La Mân miễn cưỡng không đi để ý tới, ai tìm đến hắn chứ? Trừ bỏ tiểu Hà bọn họ, còn có thể là ai.

Qua một hồi lâu, hắn mới nghe được một tràng cười trầm thấp “Phòng người cũng thật bừa bộn nha.”

La Mân vừa nghe đến thanh âm này, lập tức kinh hoảng từ trên giường nhảy xuống, bất ngờ đỏ mặt “A? Là người, sao người lại tới đây, mau ngồi xuống đi.”

Tô Việt đứng ở trong phòng lộn xộn, cau mày nói “La Mân, người mấy ngày rồi không dọn dẹp qua, nơi này còn có thể ở sao?”

La Mân một bên luống cuống tay chân đem quần áo nhét vào dưới giường, một bên nhịn không được trên mặt kinh hãi nói “Ta không nghĩ tới người có thể tới tìm ta, cái kia, đúng là có hơi bừa bộn, ha ha.”

Tô Việt buồn cười nhìn hắn bận rộn dọn dẹp, cuối cùng đi đến nơi có thể ngồi được, đi qua ngồi xuống “Phòng của người rất rộng nha.”

La Mân có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu.

Tô Việt thấy hắn như vậy, nhất thời cũng có chút ngượng ngùng, thật lâu sau, hắn ánh mắt chuyển tới nơi khác, “Người nói muốn mời ta ăn cơm, sẽ không từ chối chứ?”

La Mân ánh mắt lập tức mở to, cao hứng nói “Như thế nào lại chối, tuyệt đối sẽ không, người muốn đi đâu ăn, ta dẫn người đi.”

Tô Việt gật đầu xuống, nhẹ nhàng cười “Người chọn đi.”

La Mân hưng phấn nói “Chúng ta đi Thành Đông ăn gà nướng được không?”

Tô Việt chần chờ suy nghĩ một chút “Được.”

La Mân có một chiếc xe máy rất lớn, hắn chở Tô Việt ngồi ở phía sau mình, đón những ngọn gió đêm êm dịu, Tô Việt cảm thấy thoải mái thả lỏng thân mình, ôm lấy thắt lưng rắn chắc mà gầy của La Mân, Tô Việt trong lòng hơi hơi có chút xao động, không khỏi nghi hoặc thầm nghĩ, có lẽ là ta còn không có thói quen cùng người tiếp xúc gần như vậy

## 7. Quyển 1 - Chương 7

La Mân giờ phút này tâm tình lại giống như là chim nhỏ xổ \*\*\*g nhảy nhót, hân hoan hứng đến nỗi muốn ca hát vang trời, kỳ thật từ nhà ga đến Thành Đông cũng không xa, nhưng La Mân lại toàn kiểm những con đường nhỏ hẻo lánh mà đi, Tô Việt có chút kỳ quái hỏi “La Mân, người nhớ không lầm đường đó chứ?”

La Mân nghe hỏi trong lòng hơi xốn một chút, lại vẫn như cũ đầy dũng khí nói “Ta như thế nào lại nhớ lầm, chính là con đường này.”

Thật vất vả mới tới nơi, La Mân chở Tô Việt đuổi tới Thành Đông, quán gà nướng kia đã muốn kín người hết chỗ.

“Nhiều người như vậy a.” Tô Việt hô nhỏ.

La Mân có chút bức mình, thật vất vả mới mời được Tô Việt đến

nơi này cư nhiên không có chỗ ngồi trống, hân đảo mắt nhìn quanh, thật mạnh đánh lên trên người một người ngồi ở cạnh cửa, sau đó lớn tiếng vang lên “Ta nói người sao lại thế này a, ăn cơm không chú ý như vậy, người nhìn xem, chiếc đĩa gấp đồ ăn của người đều văng lên y phục của ta.”

Ngồi gần cánh cửa chính là một đôi tình nhân, xem ra cũng sắp ăn xong rồi, lúc này trừng mắt với tiểu tử ngồi ở bên ngoài “Người tính gây sự phải không? Rõ ràng là người đụng phải ta, người như thế nào còn nói ta làm thức ăn văng trên người của người hả.”

Tô Việt sợ La Mân gây chuyện, vội vàng kéo cánh tay của hân “La Mân, ta đi thôi, ta không muốn ăn gà nướng, ta đến nơi khác ăn đi.”

La Mân lại bỏ ra tay hân, tức giận hướng người kia nói “Như thế nào, anh bạn, muốn đánh nhau sao?” Nói xong, hân hơi lộ ra vết thương trên bụng vừa mới khép lại tốt, vẻ mặt khiêu khích nhìn người kia, chỉ thấy bạn gái hân vội vàng lôi kéo bạn trai mình “Hàn Phong, ta đi thôi, dù sao cũng ăn xong rồi.”

Người kia cả giận nói “Không đi, tên này này rõ ràng là gây sự mà.”

Cô gái kia vội vàng vén màn, kéo bạn trai đi ra, lúc này, La Mân mới vui rạo rục ngồi xuống, nhân tiện nhìn về phía Tô Việt “Tô Việt, lại đây ngồi, ta mời người ăn gà nướng.”

Đã thấy Tô Việt lúc này đã muốn đen một mặt, hân lạnh lùng nói “Cám ơn người, ta không đói bụng.” Xoay người bước đi.

La Mân vội vàng hướng về phía người phục vụ nói “Ai, phiền toái người lau lau cái bàn, ta lập tức tới.” Sau đó đuổi theo.

“Tô Việt, người làm sao vậy? Vì cái gì lại mất hứng?” La Mân cẩn thận nghĩ, mới lúc này còn tốt đẹp vậy mà, như thế nào lúc này thay đổi bất thường rồi?

“Ta không quen nhìn người ức hiếp người khác.” Tô Việt đột ngột dừng bước, trước mắt lửa giận nhìn chằm chằm La Mân “Người cho rằng hành động của mình thật vĩ đại sao? Ta cho người biết, người quả thực buồn cười tới cực điểm, người dựa vào cái gì mà tùy tiện như vậy, ai cho người quyền lợi có thể khi dễ người khác vậy chứ.” Hân phần nộ nhìn về phía La Mân “Ta hối hận vì đáp ứng với người cùng nhau ăn cơm.”

La Mân trên mặt lộ ra biểu tình thật nặng nề bị thương, trong ánh mắt của hân đều là ủy khuất “Tô Việt, ta chỉ là muốn mời người ăn một bữa thật ngon mà thôi, tìm một chỗ ngồi, ta xem qua, bọn họ đã muốn ăn xong rồi, bằng không ta sẽ không làm như vậy.”

Tô Việt hừ lạnh một tiếng, cũng không nhìn hân, tiếp tục đi về phía trước.

“Tô Việt, người đừng bỏ mặc ta a, Tô Việt ta sai lầm rồi vẫn không được sao?” La Mân lên tiếng với vẻ hối lỗi “Lần sau, ta không bao giờ ...như vậy nữa, người đừng không phản ứng ta a.”

Tô Việt không để ý tới hân, tiếp tục đi về phía trước, La Mân ngờ ngác đứng ở ven đường, vẻ mặt Tô Việt quyết tuyệt làm cho trong lòng của hân khủng hoảng không thôi, ta đây là làm sao vậy, vì cái gì hân không để ý tới ta, lòng lại đau như vậy chứ? La Mân hơi hơi nghi hoặc hoặc, chỉ thấy Tô Việt càng chạy càng nhanh, rốt cục lại chạy đi mất dạng.

Tô Việt chạy về nhà ga chỉ cần không đến 10 phút đồng hồ, trong lòng càng thêm thống hận La Mân đùa giỡn lòng dạ hẹp hòi lừa gạt mình, hân vừa ăn đá bào, một bên trong lòng âm thầm mắng La Mân.

“Tô Việt.” La Mân ử rử đứng trước cửa phòng Tô Việt, cũng không dám tiến vào, trong tay còn mang theo một chiếc túi to, bên trong hiển nhiên là gà nướng đóng gói.

Tô Việt đi qua, cũng không thèm nhìn hân một cái, đóng cửa lại, ai biết La Mân cũng không đi, liền đứng ở nơi đó giống tên gốc, dự báo thời tiết nói hôm nay buổi tối sẽ có mưa, quả nhiên trong chốc lát, đã âm ỉ đổ mưa, Tô Việt đọc sách trong chốc lát, nhin không được phiền lòng đứng lên.

“Người rót cuộc có đi hay không, đừng đứng ở nơi này làm cho ta tức giận.”

La Mân sắc mặt có chút trắng bệch, đầu của hân cùng quần áo cũng đã bị gió thổi mưa tạt làm cho ướt đầm, trong ánh mắt tràn ngập thương tâm “Tô Việt.” Hân hơi hơi có chút phát run, nhưng mà vẫn không dám tiến vào, chỉ đứng ở cửa ký túc xá Tô Việt khẩn cầu “Ta có mang đồ ăn ngon cho ngươi, ngươi để ta đi vào được không?”

Vừa rồi La Mân bị mưa làm ướt Tô Việt cũng đã có chút mềm lòng, lúc này mắt thấy bộ dáng hân thật đáng thương, \*\*\*g ngực hít một hơi, “Vào đi.”

Nói xong đứng lên, đem khăn mặt đưa cho La Mân “Tự mình lau khô đi, ta ghét nhất bị ướt.”

La Mân vui mừng tiếp nhận khăn mặt, cổ áo sơ mi bị ướt ra, lau lau ở trên người, tuy rằng vết thương không ít, nhưng mà thân hình La Mân vô cùng cân xứng, cơ thể rắn chắc, thật khó mà dời mắt đi, Tô Việt hơi hơi cau mày, xoay đầu đi, dáng người mình nếu cùng La Mân so sánh, vậy có vẻ rất gầy yếu, hân hơi hơi cười khổ, rót cuộc đứa nhỏ nhà nghèo cùng đứa nhỏ nhà giàu đúng là không giống nhau a.

La Mân lau khô người xong, lúc này mới dám đến gần Tô Việt “Ngươi, không tức giận nữa chứ?” Hân hỏi lấy lòng “Ta có mang đồ ăn cho ngươi đây, ngươi thừa dịp còn nóng ăn đi.”

Tô Việt không thèm liếc hân một cái “Cám ơn, ta ăn rồi, chính ngươi giữ lại ăn đi.”

La Mân lại tiếp tục khổ sở

## 8. Quyển 1 - Chương 8

Tô Việt có một đôi mắt rất đẹp, giống như một dòng nước suối trong suốt, lúc hân cúi đầu đọc sách, La Mân nhàm chán ngồi ở bên cạnh hân, người trước mắt này luôn gây cho La Mân một cảm giác an tâm, những người bạn khác của hân đều không có cảm giác này, cho nên hân hễ rảnh rỗi sẽ luôn hướng nơi Tô Việt chạy tới.

“Tô Việt, cuối tuần ngươi có đi làm không?” La Mân nhin không được hỏi.

“Không có.”

“Ta dẫn ngươi đi Thanh Vân tự chơi được không?” La Mân cẩn thận nhìn sắc mặt Tô Việt.

“Thanh Vân tự?” Tô Việt nghe các đồng nghiệp ở đơn vị nói rất nhiều lần, đó là một tòa cổ tháp ngàn năm, ở thành nhỏ phía Bắc, ước chừng ngọn núi hơn hai trăm dặm.

Gặp Tô Việt cảm thấy hứng thú, La Mân cao hứng nói “Quyết định rồi nha, tám giờ rưỡi cuối tuần, ta ở cửa hàng phía sau nhà ga chờ ngươi.”

Tô Việt trong lòng kỳ thật vừa rồi thái độ của mình đối La Mân cũng mơ hồ có chút hối hận, mặc dù mình rất không thích La Mân bộ dáng kiêu ngạo. Chính là, ngoại trừ tật xấu ấy ra, La Mân vẫn là tự mình đến nơi đây, là người bạn đầu tiên mà Tô Việt quen biết hơn nữa đối với mình cũng rất tốt, cho nên, hân nga một tiếng, tỏ vẻ đáp ứng.

Chờ La Mân đi rồi, Tô Việt trên mặt nhận nhạo nở một nụ cười, nói thật, có đôi khi gặp bộ dáng La Mân nhu vậy, Tô Việt sẽ cảm thấy thực thích, ai kêu ngươi thích khi dễ người khác, nhưng hân cũng biết, La Mân kỳ thật cũng không phải cái người xấu, trái lại, tính cách của hân thẳng thắn, trong lòng có chuyện gì cũng giấu không được, nếu không phải hay gây sự đánh nhau, hân là sẽ có rất nhiều người thích hân, thế

nhưng hắn luôn vô trang mình thành bộ dáng một con con của giường nanh múa vuốt, làm cho rất nhiều người đều sợ hắn, nhưng ở cạnh hắn một thời gian, Tô Việt càng hiểu rõ hắn, hắn chỉ đứa nhỏ chưa trưởng thành mà thôi.

Hôm nay La Mân ngoại lệ không có cùng đám bạn uống rượu nháo sự, hắn ngủ rất sớm, nằm ở trên giường, lăn tởn lăn lui vẫn ngủ không được, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh Tô Việt ngồi ở phía sau ôm thắt lưng mình, mặt của hắn nhẹ nhàng tựa vào trên lưng mình, nghĩ đến cảnh này, cả người hắn có chút khô nóng, chính mình cũng không biết làm sao vậy, chỉ cảm thấy trên lưng chỗ bị Tô Việt ôm trở nên nóng rát, lỗ tai cứ nhiên cũng nóng lên.

Hắn mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, trong mơ làm một cái mộng xuân, mộng thấy mình đang cùng bạn gái ngã xuống giường thân mật, thế nhưng vào thời điểm cuối cùng, dưới thân mặt người nọ cứ nhiên biến thành mặt Tô Việt, hắn la một tiếng, theo trong mộng giật mình tỉnh lại, chỉ cảm thấy đùi ra dính dính, mặt La Mân lập tức nóng lên, đây là có chuyện gì? Mình tại sao có thể mơ thấy cùng Tô Việt làm như vậy chứ? Hắn sợ hãi, trực giác cảm thấy tư tưởng của mình vô cùng dơ bẩn, La Mân nằm ở nơi nào suy nghĩ thật lâu, tự tìm cho mình một cái lý do hợp lý, nhất định là do ta quá chú ý bằng hữu này, nhất định là vậy.

Cuối tuần, Tô Việt đúng hẹn đi vào cửa hàng sau nhà ga chờ La Mân, tám giờ rưỡi, quả nhiên La Mân tinh thần chấn hưng cười xe máy hắn chạy đến đây, từ lần trước bị Tô Việt giễu cợt sau, La Mân không bao giờ ... nữa mang dép lê chạy lung tung. Chỉ thấy hắn mặc T sơ mi màu trắng, quần bò màu lam, giày thể thao trông thật yêu đời.

“Lên xe đi.” Đưa Tô Việt một cái mũ bảo hiểm, Tô Việt có chút do dự “Nghe nói thật xa mà, chúng ta không ngồi xe ô tô sao?”

“Ô tô không đến ga, hơn nữa xuống xe sau còn phải đi thật xa, đi thôi, tự chúng ta cười xe đi tiện hơn.” La Mân tùy tiện nói.

Tô Việt ngồi ở phía sau hắn, chỉ thấy La Mân từ trong túi lấy một cái máy CD nho nhỏ “Cầm đi, lát nữa nghe.” Hắn sợ Tô Việt cảm thấy được đường xá quá dài mà nhàm chán, cho nên mới mượn Tiểu Hà máy CD này cho Tô Việt nghe.

Tô Việt vui vẻ đem tai nghe nhét vào trong lỗ tai, cứ nhiên là bài hát rất thịnh hành năm đó, “Xuất phát nhé.” La Mân cười nói, tiếp theo phát động xe, giống tên rời cung lao vút đi.

Trong lỗ tai vang vang đem lỗ tai đánh thức, cả người đều giống như ở trong gió bay lượn, xuyên qua từng con phố lớn ngõ nhỏ, Tô Việt trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái vui vẻ, xe máy rồ cộc chạy ra đến nội thành, vùng ngoại ô trống trải, Tô Việt tâm hồn càng hưng phấn.

La Mân ngênh mặt đón gió, chở Tô Việt chạy như bay đi Thanh Vân tự, giờ phút này tim của hắn tràn đầy hân hoan cùng vui sướng, trong nháy mắt, hắn thậm chí, hy vọng con đường này vĩnh viễn không có điểm dừng, chỉ có hai người bọn họ, vẫn cứ chạy mãi chạy mãi.

## 9. Quyển 1 - Chương 9

Thanh Vân trấn rất nhỏ, chỉ có mấy trăm hộ dân, đường lên núi quanh co khúc khuỷu, hai bên có mấy cửa hàng bán vật phẩm trang sức cùng vật lưu niệm, lúc hai người đến chân núi đã là giữa trưa, tùy tiện tìm một quán ăn bình dân coi như sạch sẽ, ăn cơm xong, hai người theo sơn đạo đi lên núi, ánh nắng rực rỡ xuyên qua những kẽ hở trên lá cây chiếu vào mặt Tô Việt càng làm da thịt của hắn phát ra vẻ trong suốt.

La Mân nhất thời ở bên cạnh nhìn hắn đến độ ngây ngốc, “Tô Việt, người ta có nói rằng người lớn lên đẹp không?”

Tô Việt cười cười “Thật vậy sao? Bọn họ đều nói ta lớn lên giống mẹ”. Nói xong, ánh mắt lại ảm một chút “Ta chưa từng thấy qua nàng, lúc ta còn rất nhỏ đã xa cách chúng ta.”

La Mân vỗ vỗ bờ vai của hắn, hào khí nói “Về sau, mẹ của ta chính là mẹ ngươi, chúng ta sẽ là người một nhà nha.”

Tô Việt quay đầu cười nói “Ta cũng không dám, mẹ ngươi quá lợi hại.”

Mẹ La Mân là một người phụ nữ rất khôn khéo và mạnh mẽ, Tô Việt đã gặp qua bà một lần, lần trước đến khách sạn nhà bọn họ tìm La Mân, lần đầu tiên gặp mẹ hắn, bị La Mân ánh mắt giống như X quang sẫm soi ít nhất hai phút, sắc mặt mới dịu đi gọi đứa con.

La Mân có chút mặt đỏ “Mẹ của ta luôn như vậy, nàng nói ta ở bên ngoài kết giao bạn bè đều không phải người tốt, cho nên bọn họ bình thường cũng không tới khách sạn nhà ta tìm ta, đều là call ta rồi ta chuẩn ra ngoài.”

Tô Việt mắt liếc hắn một cái, cười nói “Ta cảm thấy được mẹ ngươi đối với ngươi rất tốt, nghiêm khắc có khi cũng không phải chuyện xấu a.”

La Mân vò vò tóc “Bất quá, mẹ của ta đối với ngươi ấn tượng tốt lắm, nói ngươi là ta mấy năm qua này mới kết giao được duy nhất một người bằng hữu tử tế, ha ha.”

Tô Việt hé miệng cười.

Hai người cước bộ nhẹ nhàng hướng đỉnh núi leo lên.

Thanh Vân tự nằm trên đỉnh núi Thanh Vân, được xây dựng trước công nguyên 1500 năm, bởi vì trải qua nhiều mưa to gió lớn, vách tường bên ngoài tự có vẻ loang lổ rời rạc, tiến vào đại môn tự, đập vào mắt đầu tiên là những cây cổ bách cao chọc trời như che chắn quanh tự nghe nói những cây đại thụ này đều đã gần ngàn năm lịch sử.

Tô Việt có chút kỳ quái nhìn miếng vải đỏ cột trên cây.

“Cây này là cầu tử thụ, cây này là nhân duyên thụ.” La Mân phân biệt chỉ vào bách thụ tả hữu hai bên Đại Hùng bảo điện quay sang giải thích cho Tô Việt.

“Cầu tử thụ? Nhân duyên thụ? Thật là có người đến cầu phúc a?” Tô Việt nheo nheo lông mi, hắn là xưa nay không tin quỷ thần là cái gì, chỉ vì thích tham quan danh lam thắng cảnh, và bởi vì say mê lịch sử nơi này mà thôi.

“Chị dâu ta năm kia cũng đi cầu tử, kết quả thực sinh con trai.” La Mân cười nói.

Tô Việt cười cười, từ chối cho ý kiến.

Trong tự vô cùng yên tĩnh, giữa trưa ánh nắng xuyên qua từng tán lá rậm rạp chiếu vào bên trong tự, làm cho Tô Việt cùng La Mân đều có loại cảm giác ngẩn ngơ, hai người chậm rãi xuyên qua lối đi nhỏ sâu thẳm, tiến vào chính điện

La Mân gặp trong viện im ắng, không ai, liền hướng về phía Tô Việt nheo mắt cười nói “Ngươi tới đây đi, ta chụp cho ngươi một tấm hình.”

Tô Việt cười thật không biết làm sao đi tới ngai trên tầng đá lớn, La Mân lấy ra máy chụp hình đã chuẩn bị sẵn trong ba lô, cực kỳ chăm chú nghiêm túc chụp cho Tô Việt, lúc ấy bản thân La Mân cũng không biết, duy nhất một bức ảnh chụp Tô Việt này ở năm tháng dài đằng dặc phía sau trở thành thứ duy nhất an ủi hắn qua bao ngày tháng cô quạnh, rất nhiều đêm, hắn ngồi ở dưới đèn, hút thuốc, nhâm sương khói lượn lờ, mông lung ảnh chụp khuôn mặt người nọ tinh thuần tươi cười, cũng mông lung tầm mắt của mình, vào lúc đó, hắn mới hiểu được, tình yêu của mình đối với người nọ, đã sớm xâm nhập tận xương tủy, trọn đời khó quên.

Lúc xuống núi, Tô Việt không cẩn thận bị trượt chân, La Mân hai lời chưa nói, “Ta công ngươi đi thôi.”

Tô Việt vội vàng xua tay “Không sao mà, ta có thể đi được.” vừa mới đứng dậy lại bị đau lập tức ngồi xuống.

“Ngươi cũng đừng khách sáo như vậy.” La Mân mặt nhăn nhu mày, “lên đi.” Hắn ngồi xuống trước mặt Tô Việt.

Tô Việt nhìn sắc trời quả thật không còn sớm, nếu không xuống núi liền sẽ không kịp quay về thành nhỏ, đành phải ghé vào trên lưng La Mân, La Mân lộ ra ôn nhu tươi cười ngay cả chính hắn cũng không biết, hướng dưới chân núi đi nhanh xuống.

Tô Việt trong lòng cảm thấy dần dần trở nên ấm áp, chính hắn cũng không biết cái loại cảm giác này là cái gì, hắn vẫn chưa quen người khác đối hắn tốt như vậy, có lẽ là cảm động, hoặc là cảm kích? Hắn không rõ ràng lắm, cũng không thể nói rõ đó là gì.

Tim La Mân đập rất nhanh, trên lưng chính là người mình quan tâm nhất, thậm chí so với bạn gái tiểu Lệ còn hơn nữa, hắn không biết cảm giác đó gọi là gì, nhưng hắn rõ ràng biết mình không thể không có người bạn Tô Việt này.

## 10. Quyển 1 - Chương 10

Lần trước Hồ Tử cùng La Mân đánh một trận hôm nay phái người đến chuyển lời nhắn, hẹn La Mân cuối tuần ở bờ sông phía tây nói chuyện về sự tình Tây Vũ tuyến vẫn chưa giải quyết xong.

Đúng lúc, La Mân đang ở trạm ga quấy rầy Tô Việt, gặp Tiểu Hà thở hổn hển hư hư chạy tới, nói cho hắn biết chuyện này, lập tức hào khí ngất trời nói “Đi thì đi, ai sợ hắn, người nói cho hắn biết, lão tử đứng giờ đến.”

Tô Việt có chút tức giận nhìn hắn một cái “Lại đi đánh nhau sao? Người chừng nào thì mới có thể sửa a.”

Thấy Tô Việt mất hứng, La Mân ha ha cười nói “Nếu không, người theo ta cùng đi, lỡ như ta có gì bất trắc, người còn có thể đem ta trở về.”

Tô Việt hung hăng liếc hắn một cái “Không đi.”

Tuy rằng ngoài miệng nói không đi, nhưng rốt cuộc vào cuối tuần Tô Việt vẫn là đưa ra phải cùng La Mân đi xem nào nhiệt, La Mân cau mày nói “Ai nha, việc này có cái gì vui chứ? Quá nguy hiểm, người đừng theo ta đi, cẩn thận đến lúc đó, quyền cước không có mất, làm bị thương người.”

Tô Việt không vui “Đi a, nếu không về sau người cũng đừng tới tìm ta chơi.” Nói xong, nghiêm mặt quay đầu bước đi.

La Mân gặp tiểu tổ tông thực tức giận, vội vàng đuổi theo “Không phải ta không cho người đi, ta chỉ sợ đến lúc đó ta không thể che chở người, người cũng biết, bọn họ đánh nhau rất nặng tay.”

Tô Việt lạnh lùng nói “Người nếu biết bọn họ như vậy, người còn đi?”

La Mân cười khổ “Người nghĩ rằng ta thích đánh nhau lắm sao? Còn không phải là vì tây vũ tuyến? Một người bạn của ta trong nhà mua hai chiếc xe khách chạy Tây Lương đến Võ Sơn, con mẹ nó mỗi ngày đều bị bọn Hồ Tử nửa đường đón thu bảo hộ phí, ta rất bức bối, liền dẫn người đập hắn một chút, lần trước người cứu ta lần đó, chính là hắn dẫn người tới tìm ta trả thù.”

Tô Việt hơi hơi nhíu mày “Không nên dùng loại này phương pháp, không thể không đánh nhau sao? Có thể dùng phương pháp khác giải quyết hay không?”

La Mân cười lạnh một tiếng “Đối phó những người này, người phải lợi hại hơn so với bọn hắn, ta thấy bọn họ là không phải bang phái chỉ là một nhóm mà thôi, ta còn lâu mới sợ.”

Tô Việt trong lòng dâng lên sự bất an “La Mân, người thật muốn đi sao?”

La Mân nhìn Tô Việt liếc mắt một cái “Thực xin lỗi, nếu ta không đi, bọn họ tưởng rằng ta sợ bọn họ, kia về sau anh của ta càng không thể tiếp tục chạy đường dài.”

Tô Việt liếc hắn một cái “Đi, dẫn ta theo, bằng không, chúng ta sẽ không là bạn bè nữa.”

La Mân thấy Tô Việt quyết tâm muốn đi theo, chỉ khẽ cắn môi đáp ứng, trước khi đi luôn nhắc nhở “Người đến lúc đó phải cách ta xa một chút, nếu có chuyện gì chính mình chạy trước, ngàn vạn lần đừng quay lại đây tìm ta.”

Tô Việt không kiên nhẫn đáp ứng “Đã biết, đã biết.” Kỳ thật ngay cả Tô Việt cũng chưa hiểu hết được, tại sao mình muốn đi theo, hẳn cũng biết chắc chắn sẽ nguy hiểm, nhưng lo lắng để La Mân đi một mình.

Hơn nữa Tô Việt biết bọn La Mân cũng chỉ đi năm sáu người, còn bên Hồ Tử lại đến đây mười mấy người, mỗi người đều xăm hình xăm trên người.

Cầm đầu là đại ca của bọn Hồ Tử, hắc hắc trắng trắng, vóc dáng không cao, lại vẻ mặt dữ tợn, chỉ thấy hẳn cao thấp đánh giá La Mân liếc mắt một cái, khinh thường nói “A, người chính là La Mân? Ta còn tưởng rằng là nhân vật gì lợi hại chứ, bất quá là một đứa con nít mới vừa cai sữa, như thế nào, ta nghe nói người cố ý muốn gặp ta bàn chuyện Tây Vũ tuyến phải không?”

“Không dám.” La Mân không sợ chút nào “Vị này chắc là Vương đại ca, làm gì cũng có luật lệ, ta biết mà, nhưng mà tiểu đệ không rõ chính là, bảo hộ phí chúng ta cũng giao, thế nhưng thủ hạ của người Hồ Tử cũng không theo quy củ làm việc, luôn làm khó xe chúng ta, mỗi ngày ở tây vô kia ngăn đón chúng ta, Vương đại ca, chẳng lẽ đó cũng là cách làm việc theo quy củ của người sao?”

Vương ca nhìn lướt qua Hồ Tử, mặt không chút thay đổi nói “Cho nên, người tìm người đánh hẳn?”

La Mân cười cười “Theo lý thuyết, huynh đệ ta xem như vượt qua, chuyện giáo huấn tiểu đệ là để Vương đại ca tự mình đến làm.”

Hồ Tử lúc này đột nhiên nhảy ra, chỉ vào La Mân quay sang Vương ca nói “Lão Đại, người đừng nghe hẳn, hẳn liên kết vài tổ xe, cũng không giao khoản, ta đây mới tìm hẳn.”

La Mân nhú mày “Hồ Tử, người tại sao không nói, người bắt công với người ngoài không phải sao? Vì cái gì Tây Lương tuyến cùng Tây Bình tuyến thu phí dụng lại không giống? Vì cái gì chúng ta nộp phí nhiều hơn bọn hẳn? ”

Vương ca hừ một tiếng “Được rồi, việc đó sẽ giải quyết sau, người chỉ cần nói về sau xe các người có nộp phí hay không?”

La Mân cười nói “Dĩ nhiên là phải nộp, nhưng Vương đại ca hôm nay nếu đến đây, cũng nói cho chúng ta một lời, rốt cuộc nộp như thế nào, giao cho ai, đừng hôm nay tới hai người, thu tới thu lui, ngày mai lại đây hai người lại thu tiếp nữa.”

Hồ Tử tức giận đỏ mặt nghiêm giọng nói “Người ít ngậm máu phun người, chúng ta đều là thu theo kì.”

La Mân cười lạnh nói “Đúng vậy sao? Hoàng cầu kia là người của ai, vì cái gì mỗi tuần đều đến lấy tiền?”

Vương ca hung hăng quát Hồ Tử liếc mắt một cái “Chuyện qua rồi, đừng nói nữa, về sau chỉ cần các người theo kì giao nộp, ta cam đoan về sau cũng không ai làm khó dễ các người, nhưng ân oán người cùng Hồ Tử trong lúc đó người tính sao đây?”

La Mân cười lạnh “Vương đại ca này không rõ hiển bao che khuyết điểm sao? Hẳn đâm ta một dao kia thì như thế nào tính chứ? Nếu không có huynh đệ của ta cứu ta, ta nói không chừng cũng chết ở trong tay của hẳn.”

Vương ca âm âm nở nụ cười “Ta không phải bao che khuyết điểm, nói thật, hôm nay ta đến, cũng không muốn làm khó dễ người, sớm nghe nói ở nhà ga Tiểu La là hàng đầu, hôm nay vừa thấy, người thật đúng là người rất thú vị, như thế nào? Đơn đả độc đấu không bằng đi theo ta? Chỉ cần người theo ta, mọi người liên đều là người một nhà, huynh đệ người, không cần nói thêm gì nữa, người cùng hồ tử ân oán sẽ không tính toán nữa, bất quá người nếu không chấp thuận, như vậy chuyện người cùng Hồ Tử, hôm nay phải kết thúc tại đây.”

La Mân cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, ngẩng đầu mỉm cười “Thật không phải, xem ra ta không biết xấu hổ đã phụ lòng Vương ca rồi, tiểu đệ ta, trời sinh lưỡi nhác, không thích bị người khác gò bó, chỉ có thể nói không có phúc khí đi theo Vương ca lẫn lộn. Như vậy đi, ta cũng không làm khó ca ca người, ta chọn cùng Hồ

Tử một mình đấu, một ván định thắng thua, bất luận kết quả như thế nào, về sau không còn thiếu nợ nhau nữa, người thấy sao?”

Vương ca hơi hơi có chút thất vọng, chỉ thấy biểu tình hần hơi đáng tiếc nhìn La Mân nói “Nếu như vậy, người đã quyết định ta cũng không miễn cưỡng.” Hần âm âm cười “Quyền cước không có mất, tiểu huynh đệ, chính người nhiều cẩn thận đi. Hồ Tử, đi.”

Hồ Tử gặp La Mân đưa ra yêu cầu đầu tay đôi, trên mặt hơi hơi lộ ra một tia do dự, hần cùng La Mân đã giao thủ, biết thực lực La Mân, nhưng có lão Đại ở chỗ này lại không dám không nghe, chỉ phải miễn cưỡng đi lên.

“La Mân, cẩn thận a.” Lúc này Tô Việt vẫn đứng ở phía sau La Mân nhìn không được mở miệng nhắc nhở hần, đây là Tô Việt lần đầu tiên tham gia đàm phán có chứa tính chất xã hội đen như vậy, khẩn trương đến độ trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Mà lúc này, Vương ca nghe được Tô Việt nói chuyện không khỏi hướng hần nhìn thoáng qua, chỉ cái nhìn này, liền nhìn không được hai mắt tỏa sáng, giống như nhìn đến một khối trân bảo, ánh mắt như nhựa cao su gắt gao dính vào trên người Tô Việt.

Tô Việt bị ánh mắt kia nhìn cực kỳ không thoải mái, mà La Mân lại bức bối, hần rất ghét Vương ca dùng ánh mắt như vậy nhìn Tô Việt, biểu lộ tham lam, háo sắc cùng dục vọng, điều này làm cho hần cảm thấy phi thường ghê tởm, chính mình cũng không biết vì cái gì, theo bản năng liền ôm bả vai Tô Việt, hướng Vương ca lộ ra một nụ cười khiêu khích.

Vương ca đầu tiên là giật mình một chút, tiếp theo đột nhiên lộ ra một nụ cười tỏ vẻ đã thông hiểu, đem tâm mất thu trở về.

La Mân vỗ vỗ lưng Tô Việt, đi đến chỗ trống trên sân, Hồ Tử ánh mắt âm ngoan, không thể không nghênh đón, hai người giao khởi thủ.

Thực tế, La Mân nếu so với hồ tử thân thủ linh hoạt hơn nhiều, hần ra tay vừa nhanh vừa chính xác, vài chiêu đã đánh Hồ Tử nằm nghiêng trên mặt đất, ngay lúc hần đắc ý xoay người phải đi, chợt nghe Tô Việt kinh hô “Cẩn thận.”

Một đạo bạch quang đột nhiên đâm lại đây, La Mân vội vàng né tránh, nhưng vẫn bị đao cắt qua cánh tay, La Mân cảm thấy tức giận, mấy quyền liền đánh bay đao trong tay Hồ Tử, đánh hần đến gục xuống không đứng dậy nổi.

“Được rồi, đừng đánh nữa.” Tô Việt nhìn hần ra quyền quá độc ác, lo lắng hần đánh gây tai nạn chết người, vội vàng xông lên kéo tay hần.

“La Mân, người điên rồi sao.” Vương ca ý bảo vài người đem Hồ Tử kéo về,, âm lãnh cười nói “Được rồi, chuyện này coi như kết thúc, người cứ hảo hảo suy nghĩ một chút về đề nghị ta nói với người, người sẽ không hối tiếc khi đi theo ta đâu.”

La Mân cười lạnh nói “Đa tạ Vương lão đại, về sau rồi nói sau.”

Vương ca lần thứ hai nhìn Tô Việt liếc mắt một cái, mang theo dưới tay ly khai Tây lương bờ sông.

Chờ bọn hần đi rồi, Tô Việt mới giật mình phát giác sau lưng mình toàn bộ đều ướt đầm mồ hôi, La Mân cũng thở dài ra một hơi nhẹ nhõm.

## 11. Quyền 1 - Chương 11

Có lẽ từ ngày đó bắt đầu, Tô Việt đối La Mân có một loại cảm giác không thể nói rõ, biểu hiện của La Mân ngày đó, đã để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng Tô Việt, một La Mân trấn định, bình tĩnh khiến cho Tô Việt có ấn tượng khác hẳn lúc trước, làm cho hần sâu sắc cảm giác được, La Mân cũng là một người rất có nghĩa khí đó là một loại khí chất cô độc lạnh lùng mà chính mình chưa từng thấy.

La Mân vui sướng phát hiện, thái độ Tô Việt đối với mình ngầm ngầm có sự thay đổi, trong ánh mắt cũng nhiều chú ý hơn. Hôm nay, Tô Việt có ca trực, hơn 6 giờ tối La Mân suốt một ngày chơi điện tử cảm thấy nhàm chán, quyết định đi nhà ga tìm Tô Việt, nhưng khi hần tới nơi lại phát hiện Tô Việt không ở đó.

“Trương Tỷ, Tiểu Tô đâu?” Bởi vì thường đến nhà ga tìm Tô Việt chơi, Trương Tỷ đều dần dần không hề sợ hãi La Mân nữa, ngược lại mỗi lần đều rất nhiệt tình cùng hắn nói chuyện.

“Tiểu Tô? Không phải là người tìm đi rồi sao?” Trương Tỷ nghi hoặc nhìn La Mân, “Vừa rồi có hai người đến đây, nói là người kêu bọn họ tới tìm Tô Việt mà? Như thế nào không phải người?”

La Mân nhú mồm “Không a, ta sao lại không biết có chuyện này?”

Trương Tỷ ngạc nhiên nói “Ta xem bọn hắn trên vai cũng giống người, đều có hình xăm, chẳng lẽ không phải bằng hữu của người sao?”

“Nguy rồi.” La Mân quát to một tiếng, đột nhiên nhớ tới ngày đó, ánh mắt Vương ca nhìn Tô Việt, ở thành nhỏ này, Vương ca có thể xem như là nhân vật nổi tiếng với những lời không hay, năm 82 hắn bởi vì một người nam nhân mà ngồi tù hai năm, mọi người đều nói, hắn thích chơi nam nhân, nhất là nam nhân xinh đẹp. Đó cũng là một trong những nguyên nhân mà La Mân không muốn gia nhập vào bang phái hắn.

La Mân tâm hoảng ý loạn chạy ra ngoài, hắn biết Vương ca thường xuất hiện ở phòng trà “Hoa hồng đỏ” cũng là đại bản doanh của hắn.

Lúc La Mân vọt vào phòng trà, người đến khiêu vũ rất ít, hắn liếc mắt một cái liền thấy Tô Việt gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị ngồi trên ghế sa lon bên cạnh sàn nhảy, đối diện, không phải Vương ca là ai?

“Tô Việt, con mẹ nó người tự nhiên chạy đến nơi đây, cũng không nói cho ta một tiếng, không phải ta nói rồi sao, buổi tối đến nhà Hạ Hà chơi game mà?” La Mân hùng hùng hổ hổ tiêu sái qua đi, một phen kéo Tô Việt “Tiểu Hà tìm chúng ta hơn nửa ngày, người còn có thể đi không?” Nói xong, hắn hướng Vương ca nở nụ cười cười “Vương ca, thật có lỗi, chúng ta còn có việc, xin phép đi trước.”

Tô Việt gặp La Mân đến đây, trong ánh mắt đầu tiên là sáng ngời, sau đó lập tức lại ảm đạm.

“Chậm đã, tiểu Tô là khách ta mời đến, còn không có hảo hảo chiêu đãi, tại sao có thể lập tức bước đi được chứ.” Vương ca cười cười “Tiểu La nếu đến đây, cũng cùng nhau ngồi đi.”

La Mân cường chống “Không ngồi, Vương ca, chúng ta có hẹn, người ta vẫn chờ, lần sau đi, có dịp chúng ta lại đến chơi.”

Vương ca cười cười, nhìn về phía Tô Việt “Người sao? Cũng không muốn ở lại chơi à?”

Tô Việt bình tĩnh nói “Đa tạ chiêu đãi của người, chúng ta quả thật có hẹn.”

Vương ca hút một hơi thuốc lá “Vậy sao, các người đi thôi, bắt quá, tiểu Tô, nhớ rõ lời nói của ta.”

Tô Việt rũ xuống ánh mắt, đung đung cánh tay La Mân ý bảo nói “Đi thôi.”

La Mân một phen nhanh nắm chặt tay Tô Việt, lòng bàn tay đều là mồ hôi “Chúng ta đi, hẹn gặp lại.”

Chờ vừa ra “Hoa hồng đỏ”, Tô Việt mạnh mẽ giật tay ra khỏi La Mân, nghiêm mặt đi nhanh về hướng nhà ga.

“Tô Việt người chờ ta một chút, người làm sao vậy? Tên khốn đó có làm gì với người không?” La Mân kích động đuổi theo lại đây.

Tô Việt không để ý đến hắn, lập tức đi tới, La Mân bị sự im lặng của hắn làm cho khó chịu, thật sự nhịn không được, một tay giữ chặt hắn “Người rốt cuộc làm sao vậy? Ta hảo tâm đi cứu người, đến lời ta nói người cũng không thèm quan tâm, hắn đã nói gì với người?”

Tô Việt nhớ tới điều Vương ca vừa mới nói với mình đã cảm thấy bức bối, hắn lạnh lùng nhìn La Mân “Người thật khiến người ta ghê tởm, người như vậy lại đi làm tình nhân của người khác, người thích nam nhân sao?”

La Mân mở to hai mắt nghe không hiểu Tô Việt muốn nói gì “Người nói cái gì a? Ta làm tình nhân của ai?”

Tô Việt phần nộ nói “Chính cái tên mặt đen kia, hắn nói người là tình nhân của hắn, còn nói người thích nam nhân, còn nói ta không được quần quýt lấy người.”

La Mân mặt lập tức đỏ lên, phần nộ đến độ ánh mắt đều đỏ “Người đừng nghe hắn nói bậy, ta khi nào làm tình nhân của hắn chứ? Ngày đó đánh nhau người cũng thấy mà, hắn là muốn ta nhập bọn, ta không vào, làm sao lại thành tình nhân của hắn? Ai nói cho người biết, ta biến thái thích là nam nhân?”

Tô Việt đứng ở nơi đó, cúi đầu không nói lời nào.

La Mân phần nộ giống như một con sư tử bị bại trận, mở miệng rống to.

Đột nhiên Tô Việt xì một tiếng nở nụ cười, La Mân giận dữ nói “Có cái gì buồn cười sao?”

“Đùa người thôi, ta biết, người không phải tình nhân của hắn mà, người tại sao có thể làm chuyện ghê tởm như vậy đúng không?” Tô Việt thấy La Mân phần nộ thành như vậy, trong lòng đã có chút cao hứng, hắn cười hì hì nhìn La Mân “Ta đói bụng, người mời ta ăn cơm đi.”

La Mân ngẩn ra, vạn phần bất đắc dĩ thở dài một hơi, “Bị người hù chết nha. Đi thôi, ta mời người ăn cơm. Tốt rồi, tự nhiên lại bị cái tên vương bát đản biến thành như vậy.”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại hơi nhói đau vì bị Tô Việt nói mình biến thái cùng ghê tởm, chính mình có lẽ thật sự là biến thái, vừa mới nghe nói Tô Việt bị Vương ca mời đi, tâm trí đã hoảng loạn, giống như bảo bối quý giá của mình bị người khác đoạt đi vậy, phần nộ đến độ muốn giết người. Chẳng lẽ ta đối với hắn, sinh ra ý nghĩ khác thường sao?

Tô Việt bức bối cũng không phải vì những lời kia, thật sự lời Vương ca nói cũng không phải như thế, hắn nói “Tiểu Tô, nghe nói người ở trong này không có người thân, về sau có chuyện gì có thể tới tìm ta. Mặc kệ nói như thế nào, ở cái chỗ này, bọn họ cũng nể mặt ta một chút.”

“Tiểu La đưa bé kia thật bướng bỉnh, ta có nghe người ta nói, có thể hắn không biết, bạn gái hắn Tiểu Lệ là cháu ngoại của ta, cho nên ta mới để cho hắn tự tung tự tác, người nếu gặp hắn, hảo hảo nói với hắn, đi theo ta sẽ không thiệt thòi cho hắn đâu.”

Tô Việt lạnh lùng nói “Những lời này người tự mình nói với hắn a, sao lại nhờ ta truyền lời.”

Vương ca đột nhiên nở nụ cười “Kỳ thật Tô Việt, người có điểm giống ta thời tuổi trẻ, người không biết là chúng ta đều cùng một loại người sao?”

Tô Việt giật mình, Vương ca trên mặt đột nhiên chột hiện ra một tia giảo hoạt “Người chẳng lẽ không cảm thấy mình và người khác có cái gì bất đồng sao?”

Tô Việt trấn định nói “Ta không biết người đang nói cái gì?”

Vương ca hơi hơi nheo lại ánh mắt “Người rõ ràng ta nói đến cái gì.” Nói xong lộ ra một nụ cười đầy thâm ý.

Tô Việt chậm rãi cúi đầu, từ từ thay đổi sắc mặt.

Là cái gì? Là cái gì làm cho hắn cùng bọn họ bất đồng, Tô Việt ánh mắt dần dần khủng hoảng, hắn là có một bí mật mà không thể để cho người khác biết đến, không thể, bằng không bọn họ sẽ khinh thường hắn, không, hắn không có bí mật.

Nhất là La Mân, càng không thể để cho hắn phát hiện mình có một bí mật kinh khủng như vậy, nếu không, hắn ngay cả một người bạn cũng mất, sẽ giống trước kia chính mình gặp phải, hắn thật sự không muốn bị như thế lần nữa.

## 12. Quyển 1 - Chương 12

“Tô Việt, Tô Việt, người sao lại ngăn người vậy a?” La Mân bất mãn quơ quơ tay trước mắt h

ắn, Tô Việt bình tĩnh nhìn hắn, La Mân có chút lo lắng nhìn sắc mặt của hắn “Người làm sao vậy, sắc mặt khó coi như vậy? Lại không khỏe hả ” nói xong, lấy tay sờ trán Tô Việt.

Tô Việt hơi mất tự nhiên gạt tay hắn ra, thản nhiên nói “Không có gì, chúng ta đi thôi.”

La Mân tổng cảm thấy được Tô Việt trốn tránh ánh mắt của hắn, mặt giống như là hồ sâu bên trong ẩn chứa bao điều bí ẩn, thế nhưng hắn từ đầu đến cuối đều đoán không ra người thanh niên thanh tú trước mắt này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Buổi tối Tô Việt trở lại ký túc xá suốt đêm không thể ngủ được, hắn nhớ tới người kia, giọng nói u ám lạnh lẽo, hắn giống như lại nghe được tiếng cười dữ tợn của người kia. “Không được, không được tới gần ta.” Tô Việt kêu to theo trong mộng tỉnh lại.

Màn đêm tăm tối bao phủ khắp căn phòng, Tô Việt cảm giác nghe thấy âm thanh tiếng tim mình đập liên hồi, cả người đều ướt đầm mồ hôi, một lúc sau mới bình tĩnh trở lại Tô Việt đưa tay chậm chậm bật sáng đèn bàn, “3h 40.” Tô Việt nhắm mắt lại thở hắt ra một hơi thật dài.

Này ác mộng đã gần ba năm hắn không mơ thấy, Tô Việt rốt cục biết Vương ca ánh mắt nhìn về phía của mình vì cái gì làm cho hắn cảm thấy khó chịu, bởi vì ánh mắt của hắn cùng người kia thật sự rất giống.

Ngày hôm sau Tô Việt đi làm, sắc mặt khó coi, đôi mắt thâm quầng, Trương Tỷ ân cần hỏi hắn “Tiểu Tô a, người không sao chứ?”

Tô Việt miễn cưỡng cười cười “Ta không sao, ngày hôm qua nóng quá, ngủ không ngon.”

Trương Tỷ gật gật đầu “Vây là tốt rồi.” Nói xong, nàng sắc mặt hơi hơi có chút do dự lại hỏi “Tiểu Tô a? Ngày hôm qua tiểu La có tìm được người không?”

Tô Việt hơi run một chút “A, tìm được rồi.”

Trương Tỷ lúc này mới yên tâm, nàng thân thiết nhìn Tô Việt trước mắt nói “Tiểu Tô a, người về sau tự mình chú ý an toàn một chút, hai người kia tới tìm người chắc chắn là lưu manh a.”

Tô Việt cảm kích nhìn Trương Tỷ “Em biết rồi.”

Buổi trưa, La Mân rất lo lắng cho Tô Việt, chưa đến sáu giờ liền chạy tới “Không có việc gì chứ? Người a?”

Tô Việt mỉm cười “Ta có thể có chuyện gì?”

La Mân thấy bộ dáng hắn quả thật cũng tốt lắm, yên lòng “Vây ta chờ người tan tầm.”

Chờ Tô Việt xé xong một phiếu cuối cùng, La Mân hướng Trương Tỷ cười cười “Chúng ta đi trước a.” Mang theo Tô Việt rời khỏi trạm ga.

“Người định dẫn ta đi chỗ nào vậy?”

La Mân đưa cho Tô Việt một cái túi nhựa “Cầm đi, ta chờ người đến nơi này.”

Tô Việt tiếp nhận cái túi, hồ nghi ngồi phía sau.

Vùng ngoại ô phía nam thành nhỏ có một đập nước rất lớn, phía dưới đập nước là con sông có tên Kim Sa, hoàng hôn ngày hè, ráng chiều chậm rãi hướng tây biên trụ đi, chỉ thấy chân trời xuất hiện tầng lớn tầng lớn ráng đỏ, vô cùng đẹp mắt.

Trên đê, hai người thiếu niên trẻ tuổi, xuất thần nhìn những đám mây bay bay về phía chân trời.

“Rất đẹp phải không?” La Mân sắc mặt bình tĩnh “Lúc nhỏ, mẹ thường xuyên mang ta đến nơi đây chơi đùa, sau đó, mỗi khi ta có chuyện không vui, liền đến nơi này, ngồi tại đây, chuyện phiền lòng gì đều quên hết.”

Tô Việt mê mụi nhìn đám mây hỏa sắc, dần dần cúi đầu “Ta rất ổn, ta không có chuyện gì không vui hết.”

La Mân quay đầu nhìn về phía hắn “Tô Việt, người có biết người tạo cho ta cảm giác giống gì không?” Hắn khẽ mỉm cười “Người giống một cái đầm sâu không thấy đáy vậy, tuy rằng trong suốt, nhưng mà quá sâu đến nỗi ta một chút đều thấy không rõ bên trong rốt cuộc có cái gì?”

Tô Việt chậm rãi nằm ở trên cỏ, ánh mắt mê mang “Người nói sai rồi, La Mân, ta không giống nước, nước rất sạch sẽ.”

La Mân ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn hắn một cái, lặng lẽ nói “Tô Việt, ta hy vọng người luôn vui vẻ.”

Tô Việt nhắm mắt lại, nửa ngày mới nghe được thanh âm của mình “La Mân, người tại sao lại đối ta tốt như vậy? Vì cái gì, chúng ta thậm chí chỉ mới quen biết mấy mươi ngày ngắn ngủi.”

La Mân buồn buồn đưa tay dùng sức ném hòn đá nhỏ vào dòng nước “Ta cũng không biết, nhưng chỉ là muốn đối với người hảo.” Hắn đột nhiên nhếch miệng cười cười “Ai làm cho ta xem tiểu tử người thuận mắt chứ.”

Tô Việt cũng cười, kia cười chậm rãi từ môi tới trong mắt “La Mân, về sau, nếu có người ta nói xấu về ta, người có tin không?”

La Mân kiên định nhìn qua “Không tin, trừ phi là chính miệng người nói với ta, nếu không ai ta cũng không tin.”

Tô Việt chậm rãi mở to mắt, đang thấy La Mân hướng phía mình nhìn qua, hai tầm mắt của người ở khoảng không tương giao, La Mân bị hình ảnh Tô Việt lúc này nằm ở trên cỏ mê hoặc, một người đẹp như thế, lại được cỏ xanh làm nổi bật lên, gương mặt Tô Việt càng phát ra vẻ giống như nha bàn bạch (trắng như sứ). La Mân từ từ nghiêng người nhìn sâu vào đôi mắt Tô Việt dường như ẩn giấu nỗi buồn sâu xa.

La Mân giống như đã bị mê hoặc, chậm rãi cúi đầu, môi hắn chỉ dừng lại cách môi Tô Việt một khoảng ngắn, hắn thậm chí có thể ngửi được mùi thơm cơ thể nhàn nhạt trên người Tô Việt. Tô Việt mở to hai mắt, hắn không phải chưa từng bị La Mân hôn qua, ngày đó chính mình còn tức giận chạy ra bên ngoài mức nước súc miệng, thế nhưng lúc này đây, có cái gì không giống với lúc đó? Là cái gì không giống chứ? Hắn mê hoặc nhìn gương mặt đẹp trai trước mắt kia chỉ cách mặt mình một chút thế nhưng không có đẩy hắn ra.

La Mân có chút bối rối vì mình cứ nhiên lại có ý nghĩ muốn hôn môi Tô Việt, vội vàng từ bên mình Tô Việt đứng lên, mắt tự nhiên cười nói “Trên mặt của người có con sâu nè.”

Không biết vì cái gì, Tô Việt chỉ cúi đầu “Nga” một tiếng, trong lòng của hắn ẩn ẩn có một chút mất mát, vì cái gì, vì cái gì mất mát? Tô Việt nhíu mày, chẳng lẽ ta thật sự hy vọng hắn hôn ta sao?

Sắc mặt Tô Việt dần dần tái nhợt, hắn nhớ tới những lời nói ác độc kia, không, ta không phải biến thái.

Thấy sắc mặt của Tô Việt không bình thường, La Mân định tiến lên nắm tay Tô Việt, Tô Việt lại đột nhiên gạt tay hắn, xoay người chạy.

La Mân đầu tiên là lắp bắp kinh hãi, lập tức đuổi theo “Tô Việt, người làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì muốn chạy?”

Tô Việt sắc mặt lạnh như băng, khôi phục lại bộ dáng khi La Mân mới gặp hắn “La Mân, chúng ta hay là không cần làm bạn bè nữa, ta nghĩ chúng ta thực không thích hợp làm bạn với nhau.”

La Mân không biết làm sao, mắt thấy Tô Việt chạy xa, trong lòng hắn dần dần hối hận, hành động kì quái mới vừa rồi của mình thật liều lĩnh và đáng trách, mình tại sao có thể đi hôn Tô Việt chứ? Suy nghĩ này khiến hắn thấy rất hoảng loạn.

Tô Việt chạy một hơi về ký túc xá, đóng cửa phòng, tựa vào trên cánh cửa thở hồng hộc từng trận, vì cái gì? Tâm của hắn tràn đầy rối loạn, vì cái gì chính mình lại mong muốn La Mân hôn mình? Chẳng lẽ chính mình đứng như nữ nhân kia nói như vậy, trời sinh thích câu dẫn nam nhân? Là một biến thái? Không, ta không phải, ta thực bình thường, này hết thấy đều là ảo giác. Tô Việt gất gao cắn môi, cố gắng không suy nghĩ thêm nữa về chuyện xảy ra ba năm trước đây

### 13. Quyển 1 - Chương 13

Cầm trong tay một số tiền, Tô Việt có chút mâu thuẫn, hắn không muốn đi gặp La Mân, nhưng tiền thuốc men lần trước vẫn còn thiếu La Mân, 72 đồng, Tô Việt vẫn phải đi trả lại cho hắn.

Tô Việt do dự đứng ở cửa khách sạn nhà La Mân, vừa vặn thấy tiểu Hà chậm chậm đi tới “Anh Việt? Đến tìm anh La sao?”

Tiểu Hà vui mừng nói “Thật tốt quá, anh La thấy người sẽ rất vui đây.”

Tô Việt thản nhiên nói “Tiểu Hà, phiền người đem phong thư này giao cho La Mân, ta phải đi trực rồi, đi trước một bước.” Nói xong, đưa tay đang nắm phong thư đều bị ướm mồ hôi nhét vào trong tay Tiểu Hà đang chẳng biết tại sao, xoay người đi mất.

Tiểu Hà sờ sờ đầu, kỳ quái nhìn bóng dáng Tô Việt đã đi khuất, 2 ngày gần đây sao người nào cũng đều kỳ quái như vậy chứ? Đầu tiên là La Mân uống nhầm thuốc đang nằm ở nhà, nửa chết nửa sống, tiếp theo là Tô Việt lạnh lùng như tảng băng buốt giá.

“Người nói đây là hẩn nhờ người giao cho ta hả?” La Mân lửa giận ngút trời nắm chặt số tiền kia, hận không thể lập tức đem người kia kéo qua tới hỏi hẩn rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Anh La, người làm sao vậy?” Tiểu Hà bị dọa lui ra phía sau từng bước, chưa từng gặp La Mân lửa giận phùng phùng như vậy mà?

La Mân cười lạnh, giễu lăm, thật quá lăm mà, chỉ là muốn hôn hẩn một chút thôi mà? Dám làm lơ mình sao? Được, xem như người lợi hại, coi ta đều trở thành ôn dịch, né tránh còn không tính, ngay cả tiền cũng trả lại.

La Mân hung hăng đem tiền xé thành mấy mảnh, “Ầm” một tiếng đem cánh cửa cấp đóng.

Tiểu Hà miệng mở to, vẫn chưa rõ ràng lăm tình hình, nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại đem tiền nhặt lên đến, than thở “Làm cái gì nha? Tiền này không phải tiền a?” Sủi tiền trong túi tiền của mình.

La Mân không đến tìm Tô Việt nữa, Tô Việt cảm thấy thoải mái nhưng đồng thời, từ đáy lòng cũng có ảm ảm mất mát.

Chiều chạng vạng, ở đơn vị vài đồng sự nói sau tan tầm muốn tới Kim Sa hà bơi lội, Tô Việt còn tại phòng trực ban chợt nghe đến bọn họ bàn bạc, không khỏi giật mình “Ta có thể cùng đi được không?”

Lớn tuổi nhất Lưu ca cười nói “Vậy thì có cái gì không thể? Cùng đi thôi.”

Tô Việt làm sao mà muốn đi bơi lội, hẩn là trong lòng buồn khổ, Kim Sa hà không phải là lần trước La Mân dẫn mình đi sao, Tô Việt suy tưởng về ngày đó ráng đỏ thật là đẹp, trong lòng từng trận âm âm đau.

Tan tầm, vài người cười xe đạp, hi hi ha ha chạy tới Kim Sa hà, Tô Việt không cùng bọn họ xuống nước, mà chỉ chậm rãi đi dạo dọc theo bờ sông, mặt nước rộng lớn mênh mông, thỉnh thoảng theo dưới nước trời lên vài cái bọt nước.

Tô Việt tìm một chỗ trống trải ngồi xuống, ngẩn ngơ nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ, rất nhiều chuyện cũ giống như từng đoạn phim ngắn mờ ảo chậm rãi hiện lên trong đầu.

“Tiểu Tô, cùng xuống bơi đi? Thật sáng khoái đó nha.” Một người từ dưới nước trời lên gọi to Tô Việt, là một đồng sự của hẩn, đang bơi rất vui vẻ.

Ngay cả hô vài tiếng, mới đưa Tô Việt từ ác mộng bừng tỉnh, hẩn tái nhợt nghiêm mặt, cười lắc đầu “Các người bơi đi, ta ngồi một chút là tốt rồi.”

“Như vậy sao được, nếu đến đây phải bơi mới vui, người tại sao có thể không xuống nước chứ?” Đó là một người rất ranh mãnh, xưa nay thích nhất trêu chọc người khác, bởi vì Tô Việt không quá hòa đồng với mọi người, cho nên luôn xem không vừa mắt, lão muốn tìm cơ hội trêu chọc hẩn, lần này cuối cùng tìm được cơ hội, làm sao có thể bỏ qua hẩn, liền

cười gọi thêm người đồng sự “Tiểu Hoàng, đến đây, chúng ta quăng Tiểu Tô xuống nước đi.”

Đều là người trẻ tuổi, bình thường cũng là thích nói giỡn, nhốn nháo đứng lên, không có e dè gì hết, quả nhiên Tiểu Hoàng cùng lão ranh ma từ dưới nước đi lên bờ, hi hi ha ha khiến Tô Việt xuống nước, không để ý Tô Việt mặt đầy kinh hoảng “Hoàng ca, Trương ca ta không biết bơi mà, thật sự đó.” Thế nhưng hai người kia làm sao nghe hẩn la to, “Bùm” một tiếng đã đem Tô Việt quăng vào trong nước.

Nước sông đục ngầu mạnh mẽ tràn vào miệng Tô Việt, Tô Việt bị ngộp ho sặc sụa, chỉ thấy hẩn ra sức quẫy đạp trong nước, trên bờ vài đồng sự bắt đầu cũng còn cười nhìn hẩn náo nhiệt, nhưng về sau lại mọi người cảm thấy không được bình thường.

Đúng lúc này, một người vội vàng từ cách đó không xa chạy tới, “Bùm” một tiếng nhảy vào trong nước, ra sức hướng nơi Tô Việt đang từ từ chìm xuống bơi tới, lúc này, mọi người mới thật sự biết Tô Việt không biết bơi, vội vàng lao xuống nước, hướng nơi Tô Việt rơi xuống nước bơi lại, ba chân bốn cẳng cùng người nọ hướng lại đây cứu Tô Việt, đem Tô Việt hôn mê từ trong nước lên bờ.

“Các người tính hại chết hần hay sao hả? Biết rõ hần không biết bơi, còn ném hần xuống nước?” Người nọ vừa lên bờ liền chửi ầm lên, mọi người lúc này mới nhìn rõ hần cư nhiên là tên côn đồ ở nhà ga, La Mân, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

La Mân một bên mắng, một bên rối ren ầm ầm bụng Tô Việt, chỉ thấy Tô Việt “Ồi” một tiếng, theo trong miệng phun ra rất nhiều nước, chậm chậm tỉnh lại.

Mọi người thấy Tô Việt tỉnh lại, mới thả lỏng người một chút, hai người trêu chọc Tô Việt bị dọa đến nổi mặt mũi trắng bệch, nếu không có La Mân nhảy xuống cứu người trước, vạn nhất Tô Việt có cái gì không hay xảy ra, bọn họ sẽ mang tội mưu sát.

“Tiểu Tô, ngươi không sao chứ? Thực xin lỗi, chúng ta thật không biết ngươi không biết bơi, thấy ngươi muốn đi theo chơi, còn tưởng rằng ngươi dù thế nào cũng ...” Tiểu Hoàng vội vàng giải thích.

Tô Việt vô lực khoát tay “Không có việc gì, các người cũng không phải cố ý mà”

Mọi người gặp tình hình ra như vậy, cũng không còn hứng thú bơi tiếp nữa, nhìn Tô Việt vẻ mặt tái nhợt, phải đưa hần đến bệnh viện thôi.

“Không cần, ta không sao.” Tô Việt thấy tất cả mọi người bắn khoăn, chính mình cũng ngượng ngùng, “Ta không sao, trở về nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi, các người đừng để ở trong lòng.”

La Mân trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái “Ai nói ngươi không có việc gì hả? Không được, nhất định phải đến bệnh viện mới được, coi chừng lưu lại di chứng nữa.” Hần công Tô Việt bước đi, Tô Việt nói hần thế nào, hần cũng không lên tiếng.

Mọi người nhất thời cảm thấy được không thú vị, đều mặc xong quần áo định đi theo nhưng Tô Việt ngăn cản không cho tất cả mọi người đi cùng “Ta không sao, các người đều trở về đi, ta một chút nữa cũng trở về trạm ga, không có việc gì.”

“Ngươi như thế nào lại chạy đến nơi này vậy?” Đợi cho tới lúc không còn ai nữa Tô Việt mới nhớ tới hỏi La Mân, sao hần lại trùng hợp có mặt ngay lúc mình gặp chuyện không may.

“Còn hỏi ta, ta hỏi ngươi, ngươi chạy tới nơi này làm gì vậy?” La Mân hằm hừ nói, thật khó khăn lắm mình mới nghĩ thông suốt, chạy đến trạm ga tìm hần, kết quả người ta nói, Tô Việt theo mọi người đi bơi rồi, mình lại ba chân bốn cẳng đi tìm hần, kết quả liền phát hiện hần bị người ta ném xuống sông.

“Ta, ta đến đây chơi.” Tô Việt ở trên lưng La Mân, mặt hơi hơi có chút nóng, làm sao cũng không có thể nói mình là bởi vì nhớ tới ráng đồ ngày đó mới đến nơi này.

“Ngươi còn cãi bướng nữa.” La Mân trong lòng đã vui vẻ hơn một chút, hần mơ hồ cũng đoán ra Tô Việt tại sao tới nơi này chơi, kỳ thật Tô Việt cũng không giống hần nói ghét mình như vậy.

## 14. Quyển 1 - Chương 14

“Thực xin lỗi.” Tô Việt ghé vào trên lưng La Mân, hơi áy náy nói, kỳ thật, hần sau khi gửi tiền trả La Mân liền hối hận, hần biết, La Mân sẽ tức giận bao nhiêu mà.

“Ngươi nói cái gì? Ta không có nghe rõ nha.” La Mân cố ý lớn tiếng hỏi.

“Ta nói, thực xin lỗi.” Nhéo nhéo lỗ tai La Mân, Tô Việt lớn tiếng la to.

“A diếc tai ta rồi, ngươi cẩn thận đó nha.” La Mân nhăn nhăn mày, một tay che lỗ tai, đầu đều bị chắn ong ong vang.

Tô Việt nhìn thấy dáng vẻ bối rối của hân, không khỏi cười ha ha, bực bội trong lòng bởi vì cùng La Mân cãi nhau đã sớm tan biến đâu mất, cười xong, hân lại có chút uể oải, hân phát hiện, bất kể mình cứng rắn cỡ nào cũng đều không thể áp dụng với La Mân, có lẽ, hân thật là rất khuyết thiếu bằng hữu.

“Ta nói, ngươi không còn giận ta nữa phải không? Kỳ thật, ta, cái kia, ta không phải biến thái.” La Mân trong lòng vẫn còn có một chút khó chịu, hân đường đường chính chính nam tử hân lại bị xem giống xã hội đen Vương ca người như vậy, dĩ nhiên cảm thấy không được tự nhiên.

“Ta biết, ngươi, không phải như vậy mà.” Tô Việt giọng nói bị kiềm hãm, kỳ thật là trong lòng hân có vấn đề, hân không muốn nói tiếp chuyện khiến cho hân buồn bực, rất nhanh chuyển sang vấn đề khác “Tiền ta gửi trả ngươi đó ngươi có nhận được không?”

“Ta xé rồi.” Cũng không ngần ngại đầu lên, La Mân trả lời thực rõ ràng.

“Ngươi có bệnh a, tiền kia chính là ta phải đổ mồ hôi sôi nước mắt mới kiếm được, là nhân dân tệ, không phải đôla, ngươi tại sao có thể xé chứ? Ồi, sớm biết như vậy, ta sẽ không trả lại cho ngươi.” Tô Việt ảo não, ngậm lại, số tiền đó đủ cho hân dùng hơn hai tuần nha.

“Ai kêu ngươi làm ta giận chi, ngươi rõ ràng không thèm nhìn mặt ta mà, ta rất tức giận nên tự nhiên liền xé hết.” La Mân có chút buồn bực, chính mình xé xong, có điểm hối hận, định ra cửa tìm mấy tờ tiền kia, lại phát hiện ngay cả nửa mảnh nhỏ đều không có.

“Thật đúng là tính tình đại thiếu gia mà.” Tô Việt không nói gì nữa, tựa vào trên lưng La Mân, từ từ xem mặt trời lặn sau núi, màn đêm dần dần buông xuống, trên đường đã bắt đầu lên đèn.

“Để ta xuống đây đi, ta không sao.” Tô Việt thấy quần áo mình ẩm ướt, làm cho áo sơ mi La Mân cũng bị ướt, có chút băn khoăn.

“Ngồi yên chút đi, cũng sắp tới rồi.” La Mân hướng về phía trước đi tiếp, hân cũng thật gầy, bao nhiêu năm nay chẳng biết hân ăn uống như thế nào nữa.

La Mân cảm thấy chỗ bả vai truyền đến sự ấm nóng, “La Mân ngươi tại sao đối ta tốt như vậy a.” Tô Việt lau nước mắt, “Ta là một người thật bú đợ bình khó chịu, ngươi như thế nào không phiền chứ.”

“Ta cam tâm tình nguyện a.” Cổ La Mân bị tóc Tô Việt làm cho ngứa ngứa “Ta nói này nha, sau này ngươi làm đệ đệ ta đi, ta nói thật, như vậy, ngươi về sau cũng có nhà.”

Thật lâu sau, mới nghe Tô Việt chậm rãi nói một câu “Được.”

Mẹ La gặp đứa con dẫn theo Tô Việt cả người ướt đẫm về nhà, lúc đầu còn có chút kinh ngạc, nhưng vừa nghe nói là bị rơi xuống sông, thấy đau lòng vội vàng xuống bếp làm chút thức ăn, ở trong mắt nàng thấy con mình kết giao với một người đứng đắn như Tô Việt, làm cho nàng cảm thấy thực an tâm, đó là lí do mà cho tới nay, thái độ nàng đối Tô Việt đều so với tiểu Hà tốt hơn nhiều, làm cho có một lần tiểu Hà còn nói “La ca, mẹ ngươi là phân biệt đối xử nha, thấy ta thì giống như đối đãi địch nhân gió thu cuốn hết lá vàng, như thế nào thấy Tô ca liền biến thành xuân phong mưa phùn.”

La Mân cười mắg “Uy, ngươi không thử nhìn lại xem, ngươi mở miệng toàn là vắg miệng còn người ta nhỏ nhắ lễ phép với lại người gia cảnh thế nào? Tô Việt gia cảnh ra sao, mẹ của ta là đau lòng hân.”

Tiểu Hà bĩu môi, mặc dù là bị đối đãi giống địch nhân nhưng hân vẫn không từ bỏ ý định đến đây chơi.

Rất nhanh, đồ ăn nóng hằ hấp liền đã được bưng lên.

Tô Việt thay đổi quần áo của La Mân, ngồi ở bàn giữ miệng chậm rãi ăn, đối diện La Mân cũng là ăn đầu đầ mồ hôi, mẹ La ánh mắt có chút ướt át, nàng nghe đứa con nói, Tô Việt hiện giờ không có nhà, không khỏi có chút đáng thương hân, một đứa nhỏ tốt như vậy, tại sao mệnh khổ vậy chứ.

La Mân vừa nhắc đầu, thấy mẹ còn chưa đi, vội vàng oanh bà “Mẹ đi nhanh đi, còn để cho ... người ta ăn nữa.”

Mẹ La liếc hân một cái “Tiểu Bạch mắt lang, ngươi xem Tô Việt người ta ăn thật nhắ nhận làm sao, nhìn người...” Nói xong, ôn nhu đối Tô Việt nói “Tiểu Tô, đừng khách khí a, ăn nhiều một chút.” Nói xong, đi ra ngoài.

Tô Việt trong ánh mắt cảm xúc phức tạp nói không nên lời, hần chậm rãi ngẩng đầu, khẽ mỉm cười nói “Mẹ người thật tốt.”

La Mân le lưỡi “Tốt gì nha, mỗi ngày đều mắng ta, vừa nhìn thấy ta liền phiền. Hôm nay ta hưởng phúc của người hết, bình thường, mẹ của ta đâu thêm quan tâm ta có ăn cơm hay chưa đâu.”

“Đó là bà tức người không chịu nghe lời, kỳ thật, nàng vẫn là rất thương người.” Tô Việt mọi nơi đánh giá một vòng, “Người không ở đây, mẹ người giúp người dọn dẹp phòng sạch sẽ.”

“Vây mà cha ta lại nhìn không ra điểm tốt của bà.” Ánh mắt La Mân ảm đạm một chút “Mỗi ngày đều ở bên ngoài vui vẻ cùng người đàn bà kia, vài ngày mới trở về một lần.”

Tô Việt nhớ rõ hần có nói về chuyện cha mẹ hần cãi nhau “Bọn họ còn tranh cãi sao?”

“Hiện tại không còn tranh cãi nhiều, nhưng cũng không nói chuyện với nhau nhiều.” La Mân cười khổ, hần cũng không rõ ràng lắm ba mẹ của mình, nếu không thể tiếp tục nữa, vì cái gì không li hôn chứ, hai người đều cố chấp như vậy.

“Cha mẹ ta đều đem ta làm nơi trút giận, ai cũng có thể đánh ta một chút, mắng một chút, bất quá, gần đây một thời gian ngắn, mẹ của ta đã bớt la mắng ta rồi, có lẽ là cùng một chỗ với người nàng có chút yên lòng đi.” La Mân cười nhìn về phía Tô Việt.

Tô Việt rõ ràng nhìn thấy trong ánh mắt hần lóe lên một tia ưu thương, nhưng rất nhanh đã bị tươi cười che dấu, La Mân thúc giục “Ăn nhanh đi, ăn xong rồi, chúng ta chơi game.”

Tô Việt có chút khó hiểu, thật sự không biết, gia đình hần như vậy, nếu như nói cha mẹ của hần không thương hần thế nhưng không hề không bạc đãi hần còn không để cho hần thiếu thốn thứ gì, nếu như nói thương hần, như vậy vì cái gì lại tra tấn nhau, lấy đứa con trút giận chứ.

Trong lòng hần, dần dần lan ra một cảm giác chua xót không nói nên lời, vì La Mân còn có thể tươi cười như vậy, vì hần còn có thể nói ra “Làm đệ đệ của ta đi, về sau người còn có gia.”

## 15. Quyển 1 - Chương 15

Tô Việt cùng La Mân khôi phục tình cảm bạn bè thân thiết như trước, hai người vẫn thường xuyên đi chơi cùng nhau, La Mân cố gắng không chế cảm xúc của mình đối Tô Việt càng ngày càng mạnh

mẽ. Hần luôn tuân thủ lời hứa ngày đó mình đối đãi hần như đệ đệ. Những lúc không có ai, hần luôn nhắc nhở chính mình, đó là huynh đệ của mình, thế nhưng hần lại càng ngày càng khó kiềm chế lòng mình, tuy rằng không có hành động gì vượt quá, nhưng mỗi khi Tô Việt không chú ý, ánh mắt nóng bỏng của hần nhìn Tô Việt như muốn làm hần tan chảy vậy, hết lần này đến lần khác. Vì thế, mỗi lần hai người tiếp xúc, dần dần trở thành gánh nặng vừa ngọt ngào vừa thống khổ đối với La Mân.

Hôm nay Tô Việt mới vừa nghỉ giữa trưa, chợt nghe Trương Tỷ cười cười gọi hần lại “Tiểu Tô, mau tới văn phòng chủ nhiệm đi, có người tìm người đó”

Tô Việt thấy hơi kỳ lạ, La Mân vẫn thường hay đứng trước cửa đón mình mà, sao hôm nay lại chạy đến nơi đó, nhưng khi hần vội bước đến văn phòng chủ nhiệm mới phát hiện mình sai lầm rồi, người tới căn bản không phải La Mân mà là một người phụ nữ ước chừng hơn – ba mươi tuổi.

“Tô Việt, người chính là Tô Việt?” Người phụ nữ kia nghe thấy tiếng động, xoay mặt nhìn ra, không khỏi kích động đứng lên, ngay lập tức đến trước mặt Tô Việt. Tô Việt mặt đầy nghi vấn nhìn nàng, không khỏi lui về phía sau từng bước “Người là ai a? Tìm ta có chuyện gì?”

Chủ nhiệm cười đi tới “Tiểu tử ngốc, đây là mẹ người đó.”

Những lời ấy vừa nói ra giống như tiếng sấm nổ vang bên tai Tô Việt, hần kinh ngạc nhìn người phụ nữ xa lạ trước mắt này, mẹ? Mẹ của hần? Người mẹ mà ngay từ lúc mình còn nhỏ đã bỏ lại mình và cha không biết đi đâu, hiện giờ lại xuất hiện trước mặt mình, thật buồn cười làm sao, thật nực cười mà, lúc mình rất cần bà trong cuộc sống, bà ở nơi nào? Những đêm mình khóc rất nhiều gọi mẹ thì bà ở đâu cơ chứ? Hiện

giờ, mình đã trưởng thành lớn khôn, lúc mình không bao giờ ...cần bà nữa, người lại đột nhiên ra hiện ở trước mặt mình, bà rốt cuộc muốn gì?

“Tiểu Việt, ta là mẹ ngươi đây, ngươi, không nhận ra ta sao?” Người phụ nữ kia càng tỏ vẻ kích động hơn tiến về phía trước từng bước, định ôm lấy đứa con mười mấy năm không gặp, thế nhưng, Tô Việt lại mạnh mẽ lui về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng làm cho nàng cảm thấy kinh hãi.

“Dì à ta nghĩ dì lầm người rồi, ta là cô nhi, ta không có mẹ.” Nói xong, Tô Việt hướng chủ nhiệm nói “Chủ nhiệm, nếu không có việc gì nữa, ta xin phép đi trước, ta có việc phải làm.”

“Tiểu Việt, ta thật là mẹ ngươi mà, ta không gạt ngươi đâu.” Người phụ nữ kia nước mắt không ngừng chảy xuống, đưa tay giữ chặt đứa con đang ý định xoay người bước đi “Tiểu Việt, trên vai trái của ngươi có một cái bớt nhỏ màu hồng, mẹ vẫn nhớ rõ, vẫn nhớ rõ mà.”

Tô Việt lạnh lùng nhìn nữ nhân kia đang giữ chặt tay mình, chậm rãi gỡ từng ngón “Ta nghĩ dì nhớ lầm rồi, ta không phải con của dì, ta là con của Tô Bản Xương, không có bất cứ quan hệ nào cùng dì hết.” Nói xong, xoay người đi ra ngoài, chạy vụt đi.

Người phụ nữ kia mắt thấy Tô Việt rất nhanh bỏ chạy không thấy bóng dáng nữa, rốt cục khóc thành tiếng “Tiểu Việt, Tiểu Việt của ta.”

Chủ nhiệm có chút đồng tình nhìn người phụ nữ trước mắt này cách ăn mặc cũng coi như là người giàu có, “Chị cứ từ từ, dù sao mười mấy năm không gặp, nhất thời mới lạ cũng là khó tránh khỏi, Tiểu Tô đứa nhỏ này thật đáng thương, tuổi còn nhỏ đã không có cha, chị đừng trách hấn.”

Người phụ nữ kia cúi đầu nức nở “Ta không phải trách hấn, ta là tự trách mình, tại sao không đến tìm hấn sớm hơn một chút chứ?”

Tô Việt càng chạy càng nhanh, trái tim giống như từ trong \*\*\*g ngực nhảy ra ngoài, mẹ, tại sao đến bây giờ mới tới tìm ta? Vì cái gì? Nếu như là ba năm trước đây, người tới, thật là tốt biết bao, nếu như là nửa năm trước, người tới, thật là tốt biết bao, chính là, hiện giờ, cái gì cũng đã muộn, người tới còn có ý nghĩa gì nữa?

Tô Việt cứ chạy mãi, đến khi dừng lại mới giật mình phát hiện mình lại chạy tới trước cửa khách sạn nhà La Mân, nhắc tới La Mân, ánh mắt của hấn vừa chua xót lại cay cay, lúc này, trong lòng tràn đầy thương tâm cùng khó chịu, ta ngoại trừ tới tìm người còn có thể tìm ai đây?

La Mân mặc quần short đang nằm ở nhà mở ra điều hòa xem tv, chợt nghe cánh cửa “Phanh” mở ra, Tô Việt đầu đầy mồ hôi đứng ở cửa, đôi mắt tràn đầy thương tâm, không khỏi từ trên giường bật dậy.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” La Mân hoảng sợ, vài bước đã đến bên người Tô Việt, ngay cả dép cũng không kịp mang.

“La Mân.” Tô Việt nhìn chằm chằm vào hấn, muốn nói nhưng còn ngập ngừng.

“Ngồi xuống đây, trước lau mồ hôi đi.” Sau một hồi lâu nhìn kỹ đầu và cổ Tô Việt xác nhận Tô Việt không bị người đánh, La Mân thoáng có chút yên lòng, từ trên cái giá lấy một cái khăn mặt mới đưa cho hấn.

“Ta, mẹ của ta tới tìm ta.” Tô Việt ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt vẫn còn ngơ ngác, đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

Bàn tay La Mân đang cầm khăn mặt nhất thời dừng lại một chút, lập tức cười nói “Ngươi nằm mơ hả, người nào có mẹ chứ, bà không phải sớm không cần ngươi sao?.” Nói câu này, gặp Tô Việt cúi đầu, nửa ngày không phản ứng, không khỏi khiếp sợ nói “Ah, không phải là thật sao? Mẹ ruột ngươi thật sự tới tìm ngươi?”

Tô Việt lộ vẻ sâu thẳm cười nói “Ta cũng muốn không tin, chính là, người biết không? Ta có thể cảm giác được, bà chính là mẹ ruột ta, bọn họ đều nói, ta lớn lên 90% giống bà, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là như vậy.”

Tay La Mân nắm khăn mặt run nhẹ, hấn khẩn trương nhìn chằm chằm Tô Việt nói “Bà ấy tới làm gì vậy? Là muốn mang ngươi đi sao? Người sẽ cùng bà đi sao?”

Tô Việt cười khổ một chút “Ta không có mẹ, không có, bà hiện tại tới tìm ta, còn có ích gì nữa chứ?” Ánh mắt của hắn tán loạn, hư không, nói chuyện thanh âm thật thấp “Kỳ thật, ta vẫn đều ngóng trông bà tới tìm ta, lúc nhỏ luôn hỏi ba của ta, mẹ khi nào thì trở về, người còn muốn gặp ta hay không, đó là, ta là hy vọng bà sẽ tới tìm ta. Người biết không? Mãi cho đến khi ấy, vào lúc khó nhằn nhất, ta cũng tự nhủ lòng mình, nếu mẹ lúc này tới tìm ta, ta sẽ tha thứ bà, chính là bà không có tới, sau đó ba sinh bệnh, ta lại nghĩ, nếu bà tới tìm ta, ta vẫn tha thứ nàng, thế nhưng bà cũng chưa hề tìm đến, lúc này đến tìm lại có ích lợi gì chứ?”

La Mân thấy bộ dáng hắn khổ sở thương tâm, không đành lòng đem đầu của hắn ôm ở trong ngực của mình “Đừng như vậy, Tô Việt, nhìn người đau buồn như vậy, trong lòng ta cũng khó chịu.”

Tô Việt ngẩng đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt trong trẻo rồi lại ẩn dấu vô hạn ưu thương “Ta không phải thương tâm bà không tới tìm ta, La Mân, ta là thương tâm, bà vì cái gì trễ như thế mới tới tìm ta, tìm được lại có ích lợi gì?”

La Mân ôm thật chặt hắn, Tô Việt bị thương làm cho hắn thấy hết sức đau lòng.

Thật lâu sau, Tô Việt chậm rãi từ trong lòng ngực La Mân tránh ra, đứng dậy.

“Người đi đâu vậy?” La Mân lo lắng hỏi “Ta đi cùng người ”

Tô Việt lau nước mắt, sắc mặt khôi phục bình tĩnh “Buổi chiều còn đi làm nữa mà, ta muốn đi làm, đây là cách duy nhất ta có thể tự nuôi sống mình, ta không muốn từ bỏ nó.”

Thấy hắn nói đáng thương như vậy, La Mân không khỏi bật thốt lên nói “Ta thật sự nuôi người được mà”

Tô Việt quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt đen nhánh sáng ngời, giống như là nước dưới đáy giếng cực kỳ thâm u, ẩn dấu một cảm xúc rất phức tạp, hắn nhìn chằm chằm La Mân, chậm rãi nói: “Người muốn nuôi ta?” Hắn mỉm cười một cách gượng gạo “Ai cũng có thể, nhưng người thì không được”.

Nói xong, bước ra khỏi phòng của La Mân.

## 16. Quyển 1 - Chương 16

Lúc Tô Việt lại quay về trạm ga làm, mẹ hắn đã đi rồi, chủ nhiệm đem một tờ giấy trên mặt có viết địa chỉ khách sạn nơi bà ấy ở nhét vào trong tay Tô Việt tận tình khuyên bảo “Tiểu Tô a, ta hiểu được tâm tình của người, chính là kia dù sao cũng là mẹ ruột của người.”

Tô Việt đem tờ giấy nắm chặt trong lòng bàn tay, mồ hôi ẩm ướt làm chữ trên mặt giấy mờ hồ, thật lâu sau, chậm rãi buông tay ra, tờ giấy rơi trên mặt đất.

Sáu giờ, Tô Việt tan tầm, La Mân lo lắng lại tới nữa, hắn nhìn Tô Việt môi run nhè nhẹ, không đành lòng nói “Đi thôi, ta dẫn người ăn một chút gì, người giữa trưa chắc chắn là không có ăn cơm thật ngon rồi.”

Tô Việt lắc đầu “Không muốn đi.” Hắn nhìn La Mân, hơi gượng cười nói “Người cứ đi đi, ta không sao.”

La Mân thở dài, hướng cửa trạm ga đi ra.

Một giờ sau, La Mân xách cái cà mèn từ ngoài cửa trạm ga vội vàng đi tới, hắn lập tức đi vào bên trong ký túc xá Tô Việt, nhẹ nhàng gõ cửa.

Hơn nửa ngày, mới nghe được bên trong hữu khí vô lực thanh âm “Ai a? Có chuyện gì ngày mai rồi nói sau.”

La Mân nhăn mày lại “Ta, La Mân đây.”

Tô Việt vô tình đứng lên mở cửa, La Mân lúc này mới nhìn đến, hắn mặc quần đùi áo thun, hiển nhiên đã muốn đi ngủ.

“Mới giờ này mà người tính đi ngủ rồi sao? Ta mang cơm đến đây cùng nhau ăn đi.” La Mân hơi giãn đôi mày đang nhíu chặt của mình, đi vào bên trong, tuy rằng mùa hè trời lâu tối nhưng ký túc xá Tô Việt ở bởi vì hẻo lánh, ánh sáng trong phòng cũng mờ mờ..

“Người tại sao lại đến đây? Ta không phải nói ta không sao rồi sao.” Tô Việt đi đến trên giường, tiếp tục nằm xuống, giọng nói thản nhiên.

La Mân bật đèn bàn lên, đem cà mèn đặt ở trên bàn, “Tô Việt, vậy mà không có chuyện gì sao, không phải là mẹ người tới tìm người ư? Làm cho người không vui như vậy à?”

Hắn ngồi ở bên giường Tô Việt, nhìn cái bóng lơ mơ do ánh đèn tỏa chiếu vào một bên mặt Tô Việt “Đúng vậy, ta biết người trong lòng giận bà năm đó bỏ lại hai cha con người, chính là, phải biết rằng cho dù là mẹ người, cũng có quyền tự lựa chọn cuộc sống cho chính mình mà.”

“Ta đáng bị vứt bỏ như vậy sao? Vì cái gì lúc bà đi không nghĩ lại ta chứ?” Tô Việt đột nhiên mở mắt ra, bất mãn nói.

La Mân nhìn dáng vẻ của hắn thật sự đáng yêu, bất giác đưa tay nhẹ nhàng vuốt mặt của hắn, nhẹ giọng nói “Có lẽ khi đó bà là có nỗi khổ tâm riêng thì sao? Người hãy cho bà một cơ hội, cũng cho mình một cơ hội, nghe mẹ người nói chuyện một chút rồi cuộc vì cái gì phải rời khỏi các người? Ta cảm thấy được chuyện gì đều cũng có nguyên nhân, người không thể chỉ nhìn mặt ngoài.”

Tô Việt bực bội xoay người đứng lên, trừng hướng La Mân “Có phải mẹ của ta tìm người làm thuyết khách hay không, người như thế nào hướng về bà nói chuyện không vậy hả?”

La Mân đỏ khốc đỏ cười “Ta căn bản là không biết mẹ người rồi cuộc hình dáng gì nữa, ta làm sao có thể làm thuyết khách cho bà được chứ?” Hắn chăm chú nhìn về phía

Tô Việt “Ta chỉ là muốn người cảm thấy vui vẻ, bởi vì người còn có một người thân như vậy, thật sự.”

Tô Việt không nghĩ tới La Mân nói nhiều như vậy chỉ vì một nguyên nhân như thế, trong lòng không khỏi xúc động mãnh liệt, hắn kinh ngạc nhìn La Mân “La Mân, trên thế giới này, chỉ có người là thật tâm tốt với ta thôi”.

La Mân trong lòng nóng lên, rất muốn đưa tay ôm hắn vào trong ngực mình, thật vất vả cưỡng chế xúc động này, đứng lên, mở ra cà mèn, đem cháo cùng vài món ăn bên trong bưng ra “Ai kêu ta nói phải nhận thức người làm đệ đệ chứ, được rồi, đừng giận nữa, mau ăn cơm nhanh đi. Biết người một ngày chẳng ăn bao nhiêu, ta nói mẹ ta nấu cho người ít cháo, ăn chút đi.”

Tô Việt ngồi ở bên giường, chính mình cũng không biết sao lại thế này, đột nhiên từ phía sau ôm lấy La Mân, tựa đầu gât gao để ở trên lưng của hắn, thanh âm có chút nghẹn ngào nói “La Mân, người sẽ vĩnh viễn đều đối xử tốt với ta như vậy sao? Cho dù phát sinh chuyện gì?”

La Mân chỉ cảm thấy nơi Tô Việt ôm lấy mình, làn da giống như bị hỏa châm, nóng đến độ làm hắn sợ hãi, tim hắn đập dồn dập, đầu óc từng trận mê muội.

“Đương nhiên rồi, ta mãi mãi sẽ đối xử tốt với người mà.” La Mân thật vất vả bình ổn hơi thở gấp gáp chính mình, vỗ vỗ tay Tô Việt, “Mau ăn cái gì đi, đừng làm nũng nữa.”

Tô Việt cũng cảm thấy chính hắn một tư thế thật sự không quá lịch sự, mặt đỏ lên, vội buông tay xuống.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Tô Việt ăn bánh mì, uống cháo, La Mân ánh mắt phức tạp nhìn hắn, hắn thật sự rất để ý Tô Việt, nếu như nói trước kia chính mình còn lừa gạt mình, cho rằng đó là tình huynh đệ, nhưng ngay lúc mới vừa rồi, La Mân lại xác nhận đó căn bản không phải tình huynh đệ. Hắn đối Tô Việt cảm tình đã vượt xa quá cái kia, lúc bị Tô Việt ôm, hắn thực hận không thể ôm Tô Việt vào trong ngực, xiết chặt hắn, hôn hắn, hung hăng đặt hắn ở dưới thân, người có thể đối huynh đệ của người hành động như vậy sao? Không thể, La Mân đau khổ suy nghĩ, ta xong rồi, thật sự xong rồi.

Tuy rằng Tô Việt trong lòng cự tuyệt mẹ của hắn, nhưng khi bà lại xuất hiện trước mặt mình, thái độ Tô Việt không còn ác liệt giống ngày hôm qua, hắn chăm chú làm việc của mình, không đi để ý năng.

Chính là mẹ hắn lại giống như thực thỏa mãn chỉ đứng ở một bên, xem Tô Việt bận rộn cắt góc, đối phiếu.

“Đi có chuyện gì không? Nếu không có việc gì xin mời trở về, bây giờ là thời gian làm việc của chúng ta.” Một lúc sau, rốt cục chịu không nổi ánh mắt nhìn mình chăm chú, Tô Việt kiên nhẫn mở miệng đuổi bà.

Mẹ Tô Việt sắc mặt buồn bã “Thực xin lỗi, ta không phải muốn cản trở con công tác, chỉ là ta muốn nhìn con một chút mà thôi.”

Tô Việt ngữ khí thản nhiên nói “Hiện tại không phải đi đã nhìn qua rồi sao? Nếu xem qua, xin hãy đi thôi.”

Mẹ hắn cầu xin nói “Tiểu Việt, thực xin lỗi, mẹ không muốn làm cho con khó xử, chính là mẹ có rất nhiều lời muốn nói với con, chẳng lẽ con không thể cho mẹ một cơ hội sao?”

Tô Việt cười khổ “Dì còn cảm thấy được việc này cần thiết sao? Ta hiện tại sống rất tốt, không có cha mẹ cũng tốt lắm.” Hắn nhìn chằm chằm mẫu thân, ánh mắt lạnh như băng “Những ngày không có mẹ bên cạnh ta đã quá quen rồi, đột nhiên hiện ra một người muốn làm mẹ của ta, ta cảm thấy chịu không nổi mà.”

Mẫu thân rốt cục bị hắn nói những lời này đả bại, đôi mắt đỏ lên, nghẹn ngào nói “Tiểu Việt, mẹ biết mấy năm nay con chịu khổ, mẹ chỉ là muốn đền bù lại những thiệt thòi cho con.”

Tô Việt hơi nhếch môi châm biếm “Bà Lưu Vũ Mai, ta nghĩ việc này hoàn toàn không cần phải ..., chúng ta trong lúc đó không có một chút liên quan, sao phải quan tâm ta có thiệt thòi không chứ.”

Mẫu thân rốt cục khóc xoay người rời đi, Tô Việt trong lòng không có một chút vui sướng vì đạt được mục đích, ngược lại, hắn cảm thấy càng thống khổ hơn. Bởi vì dằn vặt mẹ mình mà trong lòng đau khổ.

Lúc La Mân tìm được mẹ Tô Việt đã gặp bà đôi mắt sưng đỏ vì khóc đang ngồi trên ghế gần người.

“Người là ai? Có chuyện gì sao?” Lưu Vũ Mai quay đầu, có chút không vui nhìn người thanh niên trước mặt mình.

La Mân thấy bà ngẩng đầu lên, không khỏi ngẩn ra, Tô Việt cùng mẹ hắn quả thực rất giống, nhất là ánh mắt kia, đều thâm u trầm tĩnh như mặt hồ.

“Người có chuyện gì?” Lưu Vũ Mai có chút mất hứng nhìn La Mân.

La Mân vội vàng thay đổi lộ ra khuôn mặt tươi cười “Chào dì, con là bạn của Tô Việt.”

## 17. Quyển 1 - Chương 17

“Ai nhờ người đi tìm bà ấy hả? Thật nhiều chuyện.” Tô Việt vẻ mặt mất hứng nhìn La Mân, La Mân cười theo hắn đi vào ký túc xá, giúp hắn rửa thức ăn “Thật ra, mẹ người...”

“Bà ấy không phải mẹ của ta.” Tô Việt vội ngắt lời hắn.

“Đúng vậy, ta nói sai rồi, người gọi là Lưu Vũ Mai, kỳ thật bà cũng không dễ dàng gì đâu, nhiều năm như vậy, cũng vẫn chỉ một mình.”

“Đó là tự bà ấy muốn vậy, ai kêu bà ấy lúc trước bỏ rơi chúng ta.” Tô Việt lạnh lùng nói.

“Tô Việt, kỳ thật chúng ta cũng không biết tình cảm giữa cha mẹ đúng không? Người cảm thấy được cha ta cùng mẹ ta cảm tình tốt không? Không tốt, mỗi ngày tranh cãi, thường xuyên đánh nhau, muốn ta nói không bằng ly hôn, đỡ phải tra tấn nhau, thật sự. Có lẽ người không hiểu.” La Mân tự giễu.

Tô Việt ảo não nói “Kia không giống với.”

La Mân chậm rãi đi đến phía sau hắn, nhìn hắn ngồi ở trước bàn, phiến não xoay xoay cây bút trong tay, “Tình huống ta và người không giống nhau.”

La Mân bất giác đưa tay đặt lên bờ vai của hắn “Tô Việt, người chẳng lẽ không cảm thấy nếu không còn tình cảm nữa mà vẫn tiếp tục sống chung mới là biểu hiện không có trách nhiệm trong cuộc sống hôn nhân sao?”

Tô Việt ném mạnh cây bút ra xa “Người căn bản là không rõ, ta đã trải qua những chuyện gì đâu? Nếu không phải bà ấy vô trách nhiệm dứt áo ra đi bỏ lại ta cùng ba ba, ta sẽ không bị như vậy, người không biết cái gì hết.” Nước mắt trào ra khóe mắt Tô Việt, hắn đứng lên, đẩy ra La Mân liền hướng ra phía ngoài chạy đi, lại bị La Mân một phen đặt tại trên tường “Tô Việt, trong lòng người rốt cuộc giấu cái gì? Nói cho ta biết, người đang sợ hãi điều gì vậy?”

Tô Việt liềm mạng giãy giụa, hấn cúi đầu kêu lên, giống như con thú nhỏ bị thương “Buông ra, người buông ta ra.”

La Mân cố chấp áp chặt hấn vào lòng ngực mình “Tô Việt, người làm sao vậy, nói cho ta biết, đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Vì cái gì người luôn đẩy áp tâm sự? Chúng ta là huynh đệ tốt nhất không phải sao?”

“Huynh đệ?” Tô Việt đột nhiên ha ha nở nụ cười, cười một cách tuyệt vọng “Người căn bản không biết ta là cái hạng người gì? Chỉ sợ người biết rồi liền không bao giờ ... xem ta là huynh đệ nữa, buông tay, La Mân.”

La Mân thấy hấn thống khổ thành bộ dáng kia, đau lòng không thôi “Không, ta không buông, Tô Việt, người nếu không cùng ta nói rõ ràng, ta sẽ không buông tay, người có biết hay không, nhìn người như thế này, ta rất khổ sở.”

Tô Việt bị những ý niệm tự hoại mình trong đầu tra tấn, không khỏi thật sâu nhìn La Mân “Người rất muốn biết phải không? Thật muốn biết ta vì cái gì không muốn tha thứ bà ấy sao?”

La Mân không nói lời nào, chỉ nhìn Tô Việt.

Tô Việt trong lòng càng ngày càng mất lòng tin, không khỏi lộ ra một nụ cười đau khổ “Như vậy đến đây đi. Ta biết kỳ thật người đã sớm nghĩ muốn như vậy với ta. Ta biết, ánh mắt của người cùng bọn họ cũng không có gì khác nhau.”

Nói xong, hấn đột nhiên hôn mạnh lên môi La Mân, La Mân bất ngờ bị làm cho sợ hãi, vội vàng đẩy Tô Việt ra “Người, làm cái gì vậy?” Đẩy ra sau, không khỏi kinh ngạc, tại sao mình lại đẩy hấn ra, không phải mình luôn khát khao hấn đã lâu rồi sao?

Tô Việt đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia tràn ngập mỉa mai cùng bất đắc dĩ, “La Mân, người không muốn hôn ta sao?”

La Mân buông lỏng tay đang nắm bả vai hấn, không khỏi cười khổ “Đúng vậy, ta là rất muốn hôn người, Tô Việt, ta thực sự thích người, thế nhưng, việc này không thể trở thành lý do người thử ta, ta không muốn vì vậy mà người khinh thường ta.”

Hấn lui lại phía sau từng bước, sắc mặt lạnh lùng “Cho dù ta nhiều chuyện cũng được, ta đi trước, người nếu thật không muốn nhận bà ấy là mẹ, đó cũng là chuyện của người.” Nói xong, La Mân vượt qua Tô Việt, hướng ngoài cửa đi ra.

“La Mân.” Tô Việt mạnh mẽ từ phía sau ôm lấy thắt lưng hấn, hấn chưa từng thấy La Mân tức giận với mình như vậy, không khỏi hoảng sợ nói “Đừng đi, đừng nóng giận, ta không phải cố ý muốn thử người, thật sự đó.”

La Mân vẫn đang rất tức giận “Buông tay.”

Tô Việt khóc nói “Thực xin lỗi, La Mân, người đừng giận ta, ta chỉ có người là bằng hữu thôi.”

Kể từ lúc La Mân quen biết Tô Việt, lần đầu tiên thấy hấn rơi lệ, hấn thở dài, xoay người ôm lấy Tô Việt “Xin lỗi, ta chỉ là muốn giúp người thôi, người cũng biết, con người của ta thích nhất xen vào việc của người khác, người đã không thích bà ấy, chúng ta sẽ không gặp bà ấy nữa.”

Tô Việt bị La Mân gắt gao ôm vào trong ngực, lúc này mới kinh giác phát hiện, La Mân đã sớm giống một cái cây mà rễ của nó đã ăn sâu vào trong lòng hấn.

Dưới ánh đèn, Tô Việt khẽ nhắm mắt lại, một nước mắt long lanh trong suốt rơi ra, La Mân cúi đầu thở dài một tiếng, nhẹ nhàng hôn lên mắt hấn.

Tô Việt thân thể không khỏi chấn động, nhưng hấn không mở mắt ra, vẫn để La Mân như vậy ôm. Những nụ hôn của La Mân giống như những hạt mưa nhẹ nhàng đáp xuống trên mặt, trên cổ, trên gáy hấn. Tô Việt chỉ cảm thấy thân thể của chính mình bắt đầu nóng lên, cảm xúc mãnh liệt dần dần bùng lên.

Mỗi La Mân cuối cùng dừng lại trên môi Tô Việt, tách ra hàm răng của hấn, tiến quân thần tốc, mút vào đầu lưỡi hấn hết lần này đến lần khác, Tô Việt vẫn nhắm mắt lại, thân thể ban đầu còn cứng ngắc, từ từ trở nên mềm mại đi.

“Tắt đèn đi.” Tô Việt nói thật nhỏ.

La Mân nghe xong lời của hắn, thuận tay tắt đèn, hai người dây dưa, hướng trên giường ngã xuống.

La Mân đã cùng nữ nhân làm chuyện đó rồi, nhưng chưa có kinh nghiệm make love cùng nam nhân bao giờ, lúc hai người trần trụi đối mặt nhau, La Mân có chút kích động hơn so với Tô Việt. Tô Việt quay người ngăn La Mân, chậm rãi ngồi xuống, La Mân lập tức cảm thấy nơi mình tiến nhập rất chặt và vô cùng nóng bỏng, hắn nhịn không được ôm lấy Tô Việt, xoay người đưa hắn đặt phía dưới. Tô Việt kỳ thật rất đau đớn, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng chịu đựng, hai chân ngược lại cuốn lấy La Mân. La Mân lúc này cũng là một đầu đầy mồ hôi, có điều vì hắn quá khẩn trương cộng thêm hưng phấn do cuối cùng có được nam nhân mình yêu quý, tôn thờ nên hắn cũng không có chú ý tới, thật ra Tô Việt so với hắn có vẻ phải có kinh nghiệm hơn.

Trong bóng tối, những tiếng rên rỉ cùng hơi thở gấp gáp vang lên liên hồi, nếu ngoài cửa lúc này có người cũng có thể nghe được trong phòng tiếng giường gỗ cọt két không dứt.

Trên giường người bên trên đổ mồ hôi như mưa, người dưới thân lúc đầu còn thống khổ nhưng dần dần về sau càng tê dại. Lần đầu tiên hoan ái cùng La Mân kỳ thật đối với Tô Việt là loại tra tấn, hắn không có kinh nghiệm, cho nên cũng không chú ý đến cảm nhận của Tô Việt.

Lúc trời dần dần sáng, La Mân từ giấc ngủ say tỉnh lại, đập vào mắt hắn đầu tiên là sắc mặt tái nhợt của Tô Việt, làm cho hắn không khỏi chấn động.

Hắn xoay người ngồi dậy, lúc này mới nhớ tới chính mình tối hôm qua là cuồng dâng cỡ nào, vô số lần cảnh cáo mình không được làm Tô Việt bị thương, thế nhưng ngày hôm qua chính mình liên tục không kiềm nén được.

La Mân cơ hồ muốn lăn xuống giường, chỉ thấy Tô Việt đầy người đều là ấn ký màu hồng, màu tím do chính mình để lại, mà hạ thân hắn, vết máu đã muốn khô cạn.

La Mân thật sự nhịn không được nữa, hung hăng tự đánh mình một bạt tai, ôm Tô Việt khóc lên.

“Thật không giống người lớn chút nào.” Tô Việt cúi đầu mắng hắn.

“Thực xin lỗi, ta không phải người, ta đúng là cầm thú, ta tại sao có thể đối với người như vậy chứ.” La Mân giận mình muốn chết, làm bị thương người mà hắn thích nhất, quả thực không thể tha thứ.

Tô Việt nghĩ muốn đứng lên, chính là toàn thân đều không còn sức lực “Xong rồi, hôm nay phải xin phép.” Ngày hôm qua nổi điên như thế nào không nghĩ tới chuyện hôm nay còn muốn đi làm a, thật là liều mạng mà.

La Mân cẩn thận bưng chậu nước toilet, chậm rãi thanh rửa thân thể hắn, “Phía dưới nên làm như thế nào đây?”

La Mân mặt ửng đỏ nhìn Tô Việt trở mình, “Người đi đi, ta tự làm được rồi.” Tô Việt có chút cổ quái nhìn La Mân “Người chưa từng cùng người khác làm vậy sao?”

La Mân đỏ mặt nói “Ta chưa từng cùng nam nhân làm.”

Tô Việt cười khổ mà nói “Trách không được, ta còn thật là xui xẻo.”

La Mân lúc này mới cảm giác có chút không đúng, chỉ thấy hắn vẻ mặt hơi hơi phức tạp nhìn Tô Việt “Người, không phải lần đầu tiên à?”

Tô Việt cười lạnh “Như thế nào, người không quan tâm chuyện xử nữ tình tiết, chẳng lẽ lại quan tâm xử nữ tình tiết sao?”

La Mân vội la lên “Ta không phải ý tứ này.”

Tô Việt hơi hơi nhắm mắt lại “Ta hơi mệt, người đi đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

La Mân chính mình nói không được trong lòng cái gì tư vị, giống tiểu hài tử, luôn nghĩ muốn ăn vụng kẹo cha mẹ đặt ở trong ngăn tủ, rốt cục có một ngày, ăn được rồi, lại phát hiện không giống mình tưởng tượng ăn ngon như vậy, thậm chí còn có chút hơi hơi đắng chất.

Tô Việt đối với hắn chính là khối kẹo kia, hắn cảm thấy được cho dù là cùng hắn có quan hệ thân mật cỡ nào, hắn đối Tô Việt vẫn là không biết.

## 18. Quyển 1 - Chương 18

Mẹ Tô Việt không thể đợi được cho đến khi đứa con chấp nhận bà, liên tiếp ba ngày, ngày nào bà cũng đi tìm Tô Việt, nhưng hắn luôn tỏ vẻ lạnh lùng xa cách. Lưu Vũ Mai bên ngoài tỉnh còn có công tác, việc cũng không ít, mỗi ngày đều có rất nhiều điện thoại gọi tới, bà thật sự là không có cách nào khác đành phải tạm dừng lại, buộc phải về đi làm. Trước khi đi, bà viết địa chỉ liên lạc của mình đưa cho đứa con, lại bị Tô Việt buông rơi trên mặt đất, bà thở dài, bắt đắc dĩ ngồi lên xe, La Mân nhìn theo bà sau khi rời đi, rồi nhìn lại bóng dáng Tô Việt quặt cường, lặg lẽ nhặt lên tờ giấy trên mặt đất.

Chờ bà đi rồi ngày hôm sau, chủ nhiệm mới giao cho Tô Việt một cái phong thư, bên trong là một vạ đồng, đó là ma ma lưu cho hắn. Chờ chủ nhiệm đi rồi, Tô Việt nhìn phong thư đặt ở trên bàn kia, nước mắt rớt cục không kìm được chảy xuống.

Buổi tối tan tâm, La Mân tới đón hắn, gặp Tô Việt ánh mắt ửng đỏ, biết hắn còn buồn vì chuyện của mẹ mình, La Mân cười nói “Nghe bọn hắn nói rạp chiếu phim đang chiếu một bộ phim Hollywood Titanic , hôm nay là ngày cuối cùng, ta mời người đi xem a.”

“Không đi.” Tô Việt nói thật nhỏ.

“Đi mà, nghe bọn hắn nói rất hay, người đặc biệt thích khóc như vậy, xem một lần để người khóc cho đã.”

Không đợi cho Tô Việt nói thêm lời nào nữa, La Mân kéo hắn bước đi, không có chú ý tới, ở rất xa dưới tầng cây, chủ nhiệm kia ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Đến rạp chiếu phim sáu giờ rưỡi, mua phiếu xong, La Mân ở quầy bán đồ ăn, lại mua rất nhiều đồ ăn cùng thức uống, liền kéo Tô Việt vào rạp chiếu phim.

“Sao chúng ta không ngồi tầng dưới?” Tô Việt mắt hửng bị La Mân lôi kéo lên lầu hai rạp chiếu phim, mặc dù là rạp lớn, nhưng bởi vì đã chiếu vài ngày rồi, cho nên hôm nay người tới cũng không nhiều.

“Lát nữa người sẽ biết.” La Mân cười nắm tay hắn.

Phim bắt đầu chiếu, ánh sáng trong rạp nhanh chóng tối sầm xuống, tâm tình Tô Việt lúc bắt đầu còn có chút không tốt, nhưng xem một chút rồi, liền quên khó chịu, vui đầu vào nội dung bộ phim.

Lúc diễn đến cảnh Jack cùng Rose tình yêu trong sáng, hai người trốn ở trong xe ngựa thân thiết, Tô Việt cảm thấy cổ mình nhột nhột, La Mân đem đầu vui vào cổ hắn, nhẹ nhàng hôn lên cổ hắn mà.

“Người làm gì vậy?” Tô Việt hoảng sợ, vội vàng đẩy hắn ra, La Mân cười nói “Chúng ta ngồi hàng cuối cùng, lại ở trong góc không có ai nhìn thấy đâu”

Tô Việt bực mình nói “Vây cũng không được.” Hắn liếc nhanh nhìn thoáng qua, trên lầu vốn chỉ có vài người, lúc này đều chuyên tâm xem phim, thật đúng là không chú ý đến xung quanh.

La Mân ghé vào lỗ tai hắn lặg lẽ nói “Ngày đó, thực xin lỗi nha.”

Trong bóng tối, Tô Việt mặt đỏ đến tận mang tai, hắn hung hăng nhéo đùi La Mân một cái.

La Mân bỗng cười rộ lên “Người phải tha thứ ta, ta là lần đầu tiên cùng nam nhân làm chuyện như vậy, về sau, có kinh nghiệm, sẽ không làm người đau nữa.”

Tô Việt liếc xéo hắn một cái, ngữ khí không tốt nói “Người rốt cuộc có muốn xem phim không, nếu không xem, hãy ra đi, đừng quấy rầy ta.”

La Mân cười nói “được, được, được, ta không nói nữa nhé.” Hơi nhích người ra khỏi Tô Việt, Tô Việt thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ vài phút sau, Tô Việt đang bận uống nước không lường trước được, đột nhiên một bàn tay tham vào y phục của mình, nhẹ nhàng vuốt ve nơi thắt lưng hắn “La Mân, người?” Tô Việt hơi la lên, làm cho rất nhiều người bất mãn nhìn qua.

“Tô Việt, ta thích người, da của người thực mịn màng.” La Mân cười nói.

“Cổn, đừng xem ta như nữ nhân.” Tô Việt tuy rằng ngoài miệng phản đối lời của hắn, thế nhưng trong lòng không biết vì cái gì, nghe xong La Mân lời ngon tiếng ngọt, vẫn là cảm thấy thực hài lòng.

Thấy Tô Việt lông mày đều muốn dựng đứng lên, La Mân nghĩ hắn thật sự tức giận, vội vàng ngoan ngoãn ngồi yên, Tô Việt thở dài một hơi.

Nhưng La Mân không phải người hiền lành gì, chỉ trong chốc lát thấy hắn chớp mắt, đưa tay lấy đồ uống cố tình không cẩn thận làm rơi bên chân Tô Việt “A, rớt.”

Hắn cúi thấp người định nhặt lên, chính là với không tới, “Tô Việt, giúp ta đi.”

Tô Việt cau mày “Người thật đúng là phiền.” Than thở, cúi người xuống, giúp hắn nhặt lên, ngay tại lúc ngẩng đầu lên trong nháy mắt, bên môi nóng lên, môi La Mân đã áp sát vào môi hắn, hung hăng ở miệng mình trên cắn một cái, sau đó nhanh chóng rời ra.

“Người còn quấy rối nữa, ta đi ra liền đó.” Tô Việt mặt đỏ lên, thật sự là không có biện pháp đối phó với La Mân, đem đồ uống quăng vào trong ngực hắn, không bao giờ ... nữa đi để ý đến hắn.

La Mân chiếm được tiện nghi, không khỏi ha ha cười, không quấy rối hắn nữa, làm cho Tô Việt an tâm xem phim.

Đối với bi kịch, không phân biệt nam nữ đều cảm thấy rung động cùng thương tâm, đặc biệt đoạn cuối của bộ phim, Jack đem Rose đặt trên tấm ván gỗ thả xuống biển, còn mình đông chết trong nước biển lạnh như băng, Rose khóc nhìn hắn chìm dần trong nước biển kia, Tô Việt cũng nhịn không được rơi lệ đầy mắt, ngay lúc hắn đắm chìm cảm xúc thương tâm cho đôi tình nhân kia, không khỏi nghe được bên cạnh cúi đầu cất tiếng cười

“La Mân, người như thế nào còn có thể cười vậy hả.” Tô Việt vốn đang thực thương tâm tình tự lập tức trở nên tức giận đứng lên, chính hắn đòi đi xem phim, kết quả người không chuyên tâm xem cũng là hắn, bực bội nhất chính là còn cười thành một tràng như vậy nữa.

“Thực xin lỗi, ta không phải cười bộ phim này, ta thấy người khóc bộ đáng thật sự là rất đáng yêu, cho nên nhịn không được. Ha ha, thực xin lỗi.” La Mân ôm bụng, cười đến độ cả người đều run rẩy.

“La Mân, ta, ta bóp chết người.” Tô Việt không thể nhịn được nữa, rốt cục bạo phát, hắn giống như tiểu lang nhào vào La Mân, nắm tay như mưa rơi xuống người hắn.

Chỉ nghe “Đông” một tiếng vang thật lớn, hai người song song theo chỗ ngồi ngã xuống dưới.

“Uy, hai người các người, nếu không xem nữa, vậy đi ra đi.” Rốt cục có người chịu không được, hướng bên này rống lên.

“Thả ta đứng lên.” Bị La Mân áp trên mặt đất Tô Việt cúi đầu la to.

“Hừ, nói nhỏ chút.” La Mân cười một chút một chút hôn trên mặt của hắn “Sớm biết phim buồn như vậy sẽ không rủ người đi, nhìn xem khóc đến mặt đều nhòe nhoẹt hết.”

Tô Việt đẩy hắn không ra, đành phải để mặc hắn hôn “Tô Việt, Tô Việt.” La Mân cúi đầu thì thầm gọi tên hắn, thật lâu sau đem môi dán tại trên môi của hắn.

Lúc hết phim, hai người không khỏi đều mặt xám mày tro “Đều là người, tên quấy rối này.” Tô Việt bắt mân lên án, phim cũng chưa xem kỹ.

La Mân cười đem cánh tay khoát lên người của hắn, “Chờ ngày nào đó ta thuê băng, cho người xem lại một lần nữa nhé.”

Hai người đi từ từ ở gió đêm phơ phất trên đường lớn, nhìn bầu trời lấp lánh sao, La Mân cực kỳ chân thành nói “Tô Việt, ta thích người, là thật đó.”

Thật lâu sau, Tô Việt nhẹ nhàng nói “Ta biết.”

La Mân dừng bước lại, đứng dưới ánh đèn đường mờ nhạt, “Tô Việt, ta nghiêm túc đó, không phải giống như thích huynh đệ, bằng hữu, mà là giống..., ” hần nghĩ nghĩ rồi nói “Chính là vĩnh viễn đều muốn cùng một chỗ với người.”

Tô Việt ánh mắt rũ xuống, rồi lại nâng lên, bên trong một mảnh hơi nước “La Mân.” Trên mặt hần nở nụ cười say lòng người “Ta cũng thích người, cũng giống như cảm tình của người vậy.”

Tô Việt hôm nay chưa trở về ký túc xá, mà là đi theo La Mân tới nhà của hần, hai n

gười vừa trong phòng liền khó dần nổi ôm chặt lấy nhau, ngay cả cánh cửa đều là dùng chân đá đóng lại.

Tô Việt bị La Mân mạnh mẽ đặt tại trên tường, dùng sức mà hôn, Tô Việt hơi hơi từ từ nhắm hai mắt, mặc hần cắn mút trên làn da trắng nõn của mình, rất nhanh, hai người liền trần trụi đối mặt nhau.

“Tô Việt, Tô Việt.” La Mân cúi đầu gọi tên của hần, hôn khắp người hần làm cho Tô Việt thân thể từng trận run rẩy.

## 19. Quyển 1 - Chương 19

Tô Việt thật khó khăn để giữ vững thân thể mình, những tiếng rên rỉ trầm thấp mê người theo trong miệng không ngừng tuôn ra, La Mân chậm rãi hôn từng cm trên thân thể như thể tôn thờ hần, giống như dưới thân là một khối gốm sứ mong manh dễ vỡ cực kỳ trân quý, hần yêu thích không muốn buông tay, rồi lại sợ lộng phá hư, hai người lúc này song song quấn lấy nhau ở trên giường La Mân. Tô Việt đang mê mang trước từng đợt tấn công của La Mân, đôi mắt khép lại mơ màng, hai gò má ửng hồng.

Tay La Mân nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Tô Việt, hần thích cảm giác như thế, làn da Tô Việt trơn mượt như sa tanh, Tô Việt đột nhiên vươn tay, cầm lấy tay La Mân, tham hưởng dục vọng như lửa nóng của mình.

La Mân nhẹ nhàng cầm hần, chậm rãi di chuyển lên xuống, Tô Việt nhin không được thật to “Ha” một tiếng, đầu hần hơi ngửa ra sau, La Mân nhân cơ hội hôn lên môi hần, giống như đang hấp thụ một loại mật ngọt say lòng người. Thân thể Tô Việt càng trở nên nóng bỏng hơn, đôi tay nhuần nhuyễn của La Mân làm cho hần khoái cảm càng chồng chất càng nhiều, đầu cũng càng thêm mê hoặc, rốt cục nhin không được dâng lên mà ra.

Tô Việt cúi đầu thở hào hển, để La Mân đem chính mình kéo lại ôm vào lòng, tay thuận thể ôm phủ lấy phía sau lưng La Mân, Tô Việt nhin không được giương mắt nghi hoặc nhìn về phía La Mân, chỉ mới vài ngày, người này kỹ xảo như thế nào so với lần đầu tiên cao hơn nhiều như vậy.

Giống như là nhìn thấu Tô Việt nghi hoặc, mặt La Mân lập tức đỏ lên, trong nháy mắt, hần phủ ở Tô Việt bên tai ngượng ngùng nói “Cái kia, ha hã, người có biết dưới lầu nhà a Tuyền có cửa hàng cho thuê băng, có rất nhiều phim nước ngoài loại nào cũng có, ta hôm trước thuận tay mượn mấy cuốn về xem.”

Mặt Tô Việt so với La Mân càng đỏ hơn, hần nhin không được hung hăng néo La Mân một chút “Người khi dễ ta.”

Mặc dù là lên án, nhưng giọng nói lại mang thanh âm như làm nũng khiến cho La Mân càng trở nên kích động hơn.

Tô Việt tầm mắt mờ lung, gương mặt anh tuấn của La Mân tích mồ hôi nhin thật mê người, hần nhin không được lấy tay chạm đến, giây tiếp theo, ngón tay bị La Mân lập tức ngậm trong miệng, La Mân cười nhẹ nhàng mút vào, dưới thân động tác lại càng ngày càng kịch liệt, hai chân Tô Việt không khống chế được mạnh mẽ kẹp chặt lấy thắt lưng La Mân, trong ánh mắt ngập nước tràn đầy dục vọng cùng sung sướng.

Khi bọn hần đang đạt tới đỉnh cao khoái cảm, ngón tay Tô Việt cấu vào bả vai La Mân thật sâu, La Mân nằm úp trên thân thể mềm mại của Tô Việt, hai người, như muốn cho nhau nghe tiếng tim đập dồn dập của đối phương, giờ khắc này, tâm hồn và thể xác bọn họ giống như đã hòa tan làm một.

La Mân cánh tay duỗi dài ra, gắt gao đem Tô Việt kéo vào trong ngực mình, hai người ôm nhau tiến vào mộng đẹp.

Lần thứ hai cả hai tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, bọn họ là bị tiếng đập cửa của mẹ La Mân làm cho bừng tỉnh.

“Tiểu Mân? Tiểu Mân a, người coi nhà dùm mẹ một chút, mẹ phải đi ra ngoài một lát.” Mẹ La Mân có chút kỳ quái, đã hơn mười một giờ, thường thì đứa con đã sớm rời giường, hôm nay là có chuyện gì à?

Theo trong mộng bị bừng tỉnh hai người liếc nhìn nhau, La Mân không khỏi hơi sợ hãi “Mẹ, con đang thay quần áo, chờ con một chút a.”

“Người nhanh lên a, mẹ phải đi liền đó.” Mẹ hần lắc đầu, đi xuống thang lầu.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” La Mân nhìn Tô Việt lại nhìn chính mình, trên thân thể hai người nơi nơi đều lưu lại dấu hôn cùng vết cào.

Tô Việt so với hần còn kinh hoảng hơn “Nguy rồi, ta giữa trưa còn ca trực mà.” Đồng dạng rồi ren mặc quần áo.

Chính là áo sơ mi ngắn tay là vô luận như thế nào đều không che giấu được dấu vết rõ ràng trên cổ, đứng trong phòng tắm nhìn vào gương, Tô Việt thiếu chút nữa muốn khóc lên “Làm sao bây giờ? Người xem.”

La Mân giống như đứa trẻ làm chuyện xấu bị bắt quả tang, cũng có chút lúng túng không biết làm sao, hai người đứng ở trong phòng tắm, người trừng ta, ta trừng người, đầy mặt hắc tuyến.

Kết quả cuối cùng, La Mân buộc phải mặc vào áo khoát mùa thu cổ cao, mặc dù ngồi ở quầy phục vụ có điều hòa, vẫn không khỏi bị ánh mắt nhìn chăm chú của lũ khách lui tới nghi hoặc mà vừa buồn cười.

Tô Việt chết sống không muốn mặc áo cổ cao mà La Mân đưa, đành phải dùng cao dán che lại những dấu hiện rõ ra bên ngoài, việc ấy làm cho Trương Tử rất là nghi hoặc, Tô Việt mặt không chút thay đổi giải thích “Cảm lạnh. Bị sái cổ.”

May mắn chính là, trên hai cánh tay mịn màng còn không có dấu vết gì kỳ quái, bắt quả như vậy, đã muốn làm cho Tô Việt hận chết La Mân.

La Mân ngồi ở quầy phục vụ mọi cách nhằm chán, trong lòng nghĩ đến mẹ hần đi khá lâu mà vẫn chưa về, lúc mẹ hần đi thần thái kích động, không biết là có sự tình gì.

La Mân lần thứ hai nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đã hơn 4h chiều, trong lòng càng lo lắng, ma ma chưa bao giờ như vậy quá, cũng không nói đi nơi nào, liền vội vàng đi rồi. Cuối cùng, mẹ hần rốt cục đã trở lại, hơn nữa không chỉ một người mà được dì Hai giúp đỡ vào, sắc mặt đặc biệt khó coi, La Mân không khỏi kinh hãi, vội vàng từ quầy phục vụ chạy ra “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Chỉ thấy mẫu thân ánh mắt đại ra, vẻ mặt bị thương, thấy gương mặt thân thiết của đứa con, rốt cục gào khóc ra tiếng “Tiểu Mân, người, ba ba của người hần đã xảy ra chuyện.”

La Mân kinh hoảng trừng lớn hai mắt, tay chân lạnh như băng “Mẹ, mẹ nói cái gì đó? Ba ba không phải đến nhà kia sao?”

Về mặt mẹ La Mân không khỏi mang theo một ít thống hận “Chính là bị hồ ly tinh kia hại ra nông nỗi vậy đó.” Nói xong, đặt mông ngồi trên ghế, trong miệng ai oán nói “Sau này ta cùng Tiểu Mân sống thế nào đây a.”

La Mân thấy mẹ mình khóc trong lòng run sợ, sau khi nghe xong dì Hai nói sự tình trải qua, đầu óc trống rỗng, ba ba cùng người đàn bà kia bị tai nạn xe cộ, ba ba hôn mê bất tỉnh nằm trong bệnh viện, còn người đàn bà kia đã tử vong.

“Mẹ, hiện tại không phải lúc khóc lóc, chúng ta phải nghĩ biện pháp cứu ba ba a.” Cho dù là hận cha mình, nhưng dù sao cũng máu mủ tình thâm, Tiểu Mân mặt đều biến sắc.

“Yên tâm, hần không chết được.” Mẫu thân lúc này sắc mặt tốt hơn nhiều, “Chính là bị gãy một xương sườn, cậu người đang trông hần.” Nàng nhìn thoáng qua đứa con, không khỏi lại khóc lên “Mạng của ta sao lại khổ vậy a.”

Dì Hai tức giận nói “Người nhà của người đàn bà kia hiện tại đang ở trong bệnh viện gây sự, còn nói muốn tới khách sạn nữa.”

La Mân nhăn mày “Như thế nào? Bọn họ đúng là không biết điều mà.”

Ngay tại lúc mọi người đang nói chuyện, chỉ nghe ngoài cửa ồn ào, 7, 8 người từ ngoài cửa lớn tiến vào, mỗi người mang trên mặt xúc động phần nộ, người cầm đầu hơn – ba mươi tuổi, vẻ mặt bi thống thêm oán giận “Chính là nơi này, đây là nhà của La Đại Quốc, đập hết cho ta.”

Chỉ thấy những người kia trong tay cầm gậy gộc, vừa phá vừa đập dọa ma ma cùng dì Hai lớn tiếng kêu lên.

“Đều dừng tay cho ta.” Chỉ thấy La Mân như sư tử phát điên lao ra, vừa nhấc chân đá ngã lộn một người ở gần đó, đoạt cây gậy trong tay hắn, quát to “Tất cả đều dừng tay hết cho ta, bằng không ta không khách khí.”

Mấy người kia lập tức bị khí thế của hắn làm cho hơi kinh sợ, không khỏi đồng thời dừng tay.

“La Đại Quốc hại chết em gái của ta, từ xưa đến nay giết người thì đền mạng, La gia các người trả mạng em gái của ta đây.” Cầm đầu người nọ tức giận nói.

“Mẹ, gọi điện thoại cho cảnh sát đi.” La Mân hướng mẫu thân nói xong, không khỏi quay đầu lạnh lùng nhìn về vài người phía này “Người nói là ba ta hại chết em gái của người, người có chứng cứ gì nói như vậy? Nếu người có, thỉnh lấy ra, nếu như không có, lập tức rút đi cho ta.”

Người nọ giận dữ “Em gái của ta ngồi trong xe của La Đại Quốc đi ra ngoài, chẳng lẽ không phải hắn hại chết sao? Lão tử nhà người không biết xấu hổ, lớn tuổi như vậy còn dụ dỗ em gái của ta, nhà các người coi như là người sao?”

La Mân hắc hắc cười lạnh “Thật là có một người không biết xấu hổ như vậy, ta hỏi người, em gái của người năm nay bao nhiêu tuổi? Là mười một tuổi hay là mười hai tuổi? Là vị thành niên sao? Nếu không phải, chính là nàng tự nguyện theo ta ba đi ra ngoài, không ai bắt buộc nàng, cho nên người dựa vào cái gì liên khẳng định là ba ta dụ dỗ nàng? Ta cho người biết, nàng đây là đã chết, nàng nếu không chết, mẹ của ta vốn đang nghĩ muốn kiện nàng phạm tội trùng hôn mà, biết rõ người ta có vợ, vì tiền, còn câu dẫn một lão nhân, không chỉ có câu dẫn còn sống chung, nàng mới không biết xấu hổ mà.”

Nam kia nhân tức đến độ mặt đỏ lên, hét to “Ta và người liều mạng, một nhà các người cũng không phải thứ tốt.” Nói xong một đầu đánh tới, La Mân làm sao đem hắn để vào mắt, hắn chính là bị tên kia đánh tới chỉ nghiêng người né tránh thuận chân đạp người kia một cái ngã xấp trên mặt đất.

“Các người còn chần chờ gì chứ? Tiến lên, đánh chết thằng nhóc này cho ta, vì Nhị Hồng báo thù.” Trên mặt đất người nọ đau nhe răng trợn mắt, tức giận mắng.

Quả nhiên mấy người kia đều hướng La Mân lao tới, La Mân tả chấn hữu đá, tay chân loạn xạ, cùng bọn họ đánh thành một đoàn, đúng lúc này, chỉ nghe ngoài cửa quát to “Đều dừng tay, làm gì vậy chứ.” Vài cảnh sát chạy lại đây, lúc này, chỉ thấy bên trong khách sạn một mảnh bừa bãi, bên ngoài người xem náo nhiệt

## 20. Quyển 1 - Chương 20

“Mẹ, mẹ không sao chứ?” Đưa tay đỡ mẹ mình vì giúp mình mà bị đẩy ngã, La Mân ánh mắt phần hận bắn thẳng đến trên người đàn ông kia. Người kia hiển nhiên cũng thực kích động, khóe miệng bị rách, mặt cũng sưng lên, lúc bị cảnh sát ngăn ra vẫn còn kêu gào, “Họ La kia, ta không để cho người yên đâu.”

Đối với dân sự tranh cãi, cảnh sát chỉ có thể đem mọi người mang về đồn thẩm sát, giáo dục phê bình một lúc rồi lại thả ra. Nhìn đầy đất bừa bãi, La Mân mặt nhăn mày phong thật lâu không có hóa khai, trong lòng của hắn nặng trĩu, giống như bị tảng đá đè ép vậy.

Tô Việt cũng không biế

t trong nhà La Mân xảy ra chuyện, hắn mãi cho đến 10h tối tan tầm quay về ký túc xá, mới vừa tới cửa, liền thấy một người lẳng lẽ ngồi trước cửa phòng mình, cho đến khi chính mình đi đến trước mặt hắn, hắn đều không có phản ứng.

“La Mân?” Tô Việt kinh ngạc gọi một tiếng, hần như thế nào ngồi ở chỗ này.

La Mân nghe được thanh âm Tô Việt, dờ dẩn ngẩng đầu lên, “Tiểu Việt.” Thanh âm khàn khàn.

Tô Việt mở cửa, đem hần tiến vào phòng, nhìn bộ dáng La Mân thất hồn lạc phách, Tô Việt lo lắng hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nói còn chưa hết câu, đã bị La Mân một phen ôm vào trong ngực, “Tiểu Việt.” La Mân thanh âm hơi hơi có chút phát run, giống như cực lực áp lực nội tâm đau đớn.

Tô Việt mặc hần ôm, lẳng lặng đứng, thật lâu sau, La Mân mới khôi phục bình thường.

“Thực xin lỗi, đã làm người sợ.” La Mân áy náy lấy tay vuốt nhẹ mái tóc Tô Việt, ở cái trán hần khinh khê hôn một cái sau mới buông tay ra.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tô Việt nhẹ nhàng hỏi.

“Ba ba của ta, hần đã xảy ra chuyện.” La Mân cười khổ nói. Buổi tối, chính mình đi bệnh viện, chỉ thấy phụ thân toàn thân băng bó giống cái bánh chưng, nằm thẳng tắp trên giường bệnh, đến nay còn hôn mê. Mẹ ở khách sạn khóc khô hết nước mắt, trong lòng trừ bỏ oán hận còn đau xót, nói cái gì cũng không cấp phụ thân ra tiền thuốc men, La Mân mắt thấy cha mẹ quan hệ thành cái dạng này, trong lòng lo lắng nói không nên lời, thừa dịp về nhà lấy đồ dùng gì đó giúp cha mình, đến gặp Tô Việt.

Tô Việt trong lòng đau xót nói không nên lời, nghe La Mân nói xong, hần không chút do dự lấy từ dưới nệm ra phong thư mà mẹ hần lưu lại cho hần.

“Cho người, trước dùng đi.” Tô Việt đưa cho La Mân.

La Mân ánh mắt nóng lên, thân thủ đem Tô Việt lần thứ hai ôm vào trong ngực “Cám ơn, ta tạm thời không cần tiền, nhà của ta còn có thể cầm cự được, đây là mẹ người để lại cho người, là tấm lòng của bà ấy, người lưu trữ chính mình dùng đi.”

Tô Việt nhìn ánh mắt của hần, cười khổ “Đến bây giờ còn cùng ta khách khí cái gì? Cũng không thể để ba ba của người nằm ở nơi đó chờ chết? Hơn nữa, bình thường đều là người giúp ta, lần này ta muốn giúp người, người liền không vui? Hay là nói, người ngại tiền này, không phải của ta?”

La Mân cảm động hôn lên mũi hần “Người nghĩ đi nơi nào vậy, ta là đau lòng cho người, bình thường như vậy, mẹ người thật vất vả để dành chút tiền cho người, người còn không cần, hiện tại lại toàn bộ đưa cho ta.”

Tô Việt mặt đỏ lên “Ta nguyện ý.” Cứng rắn nhét vào trong tay La Mân.

La Mân đôi mắt đỏ lên “Ta biết, ta cũng biết.” Hần ôm Tô Việt ở trên mặt trên môi hần hung hăng hôn vài cái, buông tay ra “Tấm lòng của người ta biết, nhưng số tiền này, ta không thể nhận, người yên tâm, mẹ của ta tuy rằng còn hận ba của ta, nhưng cũng sẽ không thấy chết mà không cứu được.”

Nói xong, xoay người cầm lấy đồ đạc của cha mình này giờ để trên mặt đất rời đi.

Tô Việt nhàn mày nhìn hần đi “La Mân, nếu không ta cùng đi với người”

La Mân yêu thương nhìn hần “Hôm nay người quá mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi đi, ta có thể đi một mình mà.” Nói xong, cười cười, đi ra ngoài.

Tô Việt nhìn bóng dáng hần kiên nghị, giật mình cảm thấy được, La Mân kia nguyên lai còn mang trên mặt chút trẻ con, nhưng đêm nay nhìn lại, vẻ mặt đã hoàn toàn là một người đàn ông có đảm đương thành thực.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Tô Việt liền sớm thức dậy, thay đổi quần áo sạch sẽ, phải đi bệnh viện, trên đường, hần ghé mua một ít bánh bao “Triệu gia” mà La Mân thích ăn nhất.

Lúc Tô Việt tới bệnh viện, La Mân dựa vào thanh sắt giữ giường bệnh ngủ gà ngủ gật mà, một đêm không thấy, chỉ thấy trên cằm La Mân râu đã mọc ra một tầng, Tô Việt bước vào hết sức nhẹ nhàng không gây tiếng động, nhưng vẫn bị La Mân nghe thấy được, lập tức mở mắt.

“Tiểu Việt, sao người lại tới đây.” trong mắt La Mân nhanh chóng hiện lên một tia kinh hãi, lập tức lại đau lòng trách cứ hỏi Tô Việt.

“Ta đến thăm chú.” Tô Việt nhanh nhẹn xé mở cái túi, lấy ra bánh bao đưa cho La Mân “Người, đêm qua không ăn cơm phải không? Nhanh ăn đi.”

La Mân cảm động nhận lấy, nhìn chung quanh một chút, gắt gao xiết nhẹ thắt lưng Tô Việt, sau đó nhanh chóng buông ra, cười nói “Người thật tốt. Đúng là vợ của ta nha.”

Tô Việt tức giận liếc xéo hắt một cái “Nói bậy bạ gì đó a, người mới là nữ mà.”

La Mân cắn một miếng bánh bao thật to, mồm miệng không rõ nói “Ồ ơng ơng a, ươì ính a ợ a.”

Tô Việt hừ một tiếng, không thèm để ý đến hắt.

Đúng lúc này, chỉ nghe trên giường cha La Mân phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, La Mân lập tức buông bánh bao trong tay “Ba ba, ba có chỗ nào khó chịu sao?”

Cha La Mân chậm rãi mở mắt, đến khi thấy rõ người trước mặt, thanh âm mỏng manh hỏi “Tiểu Mân, ta đang ở chỗ nào a.”

La Mân cực lực khắc chế tâm tình khổ sở, bình tĩnh nói “Nơi này là bệnh viện, ba bị tai nạn xe cộ, được cảnh sát giao thông đưa tới.”

Cha La Mân nhăn mày, như cố gắng hồi tưởng, chính mình đến tột cùng là như thế nào nằm trong bệnh viện, qua một hồi lâu hắt mới nhớ tới hỏi đứa con “Tiểu Mân, Nhị Hồng đâu? Nàng không có việc gì chứ?”

La Mân theo bản năng đành phải nói dối cha mình “Nàng không có việc gì, bị gãy một chân, đang nằm ở phòng bên cạnh.”

Cha hắt giống như yên lòng, thì thào nói “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Thấy cha mình lại nặng nề ngủ qua đi, La Mân thở dài, Tô Việt biết hắt đang suy nghĩ gì, thẳng đến hôn mê, trong lòng cha hắt đúng là vẫn còn nhớ đến người đàn bà kia, điều này làm cho trong lòng La Mân nhiều ít vì mẹ mình cảm thấy khổ sở.

Tô Việt vỗ vỗ bả vai La Mân, La Mân ảm đạm cười “Ta không sao.”

Lúc hơn 9h sáng, mẹ La Mân vẫn là đến bệnh viện, trước nộp viện phí, sau đó đến phòng bệnh, một đêm không gặp, mẹ hắt rõ ràng tiêu tụy rất nhiều, gặp Tô Việt cũng ở trong này, ánh mắt không khỏi ôn hòa rất nhiều “Tiểu Tô đến đây lúc nào?”

Tô Việt thấy mẹ La Mân nhiều ít có chút khản trương, hắt vì đỏ mặt “Con vừa tới không lâu.”

Mẹ La Mân gật gật đầu, nhìn về phía đứa con “Hắt tỉnh sao?”

La Mân bất đắc dĩ nói “Buổi sáng tỉnh lại trong chốc lát, này lại ngủ.”

Mẹ hắt hừ một tiếng “Chắc hắt có hỏi người chuyện hồ ly tinh kia phải không? Nếu hỏi người, người liền nói cho hắt biết sự thật đi.”

La Mân vội vàng nói “Không có, ba ba không có hỏi.”

Mẹ hắt rõ ràng không tin “Hắt thật không hỏi à?”

La Mân bất đắc dĩ nhìn mẹ mình “Mẹ, người trở về trông nhà đi, nơi này có con là được rồi.”

Mẹ hắt hơi có chút thương tâm ngồi xuống, một hồi lâu sau mới nói “Trong nhà có dì Hai người trông rồi, không có việc gì, tiểu Mân, người trở về ngủ một lát đi, mẹ ở đây trông hắt.”

La Mân lắc đầu “Con không sao, mẹ cứ trở về đi.”

Mẹ hắt nhẹ nhàng nói “Đi thôi đi thôi.” Chậm rãi ngồi ở bên cạnh cha hắt.

Thấy mẹ mình cố ý muốn ở lại, La Mân chỉ phải nói “Vậy mẹ, con đi về trước, giữa trưa lại đến đổi với mẹ.”

Mẹ La Mân khoát tay, tầm mắt vẫn kính ngạc nhìn gương mặt cha hắt đang ngủ say.

Lôi kéo Tô Việt cùng nhau trở lại khách sạn, La Mân nằm trên giường của mình, ngăn người trong chốc lát. Tô Việt giúp hẩn thu thập phòng sạch sẽ, thấy hẩn vẫn nhìn trần nhà không khỏi thân thiết nói “Người ngủ một lát đi, buổi tối còn trông nom ba ba của người mà, nếu không, ta đi trước.”

La Mân quay sang, ánh mắt ai thiết “Tiểu Việt chớ đi, đến đây nằm với ta đi.”

## 21. Quyển 1 - Chương 21

Tô Việt theo lời nằm xuống bên cạnh La Mân, La Mân gắt gao đưa hẩn ôm vào trong ngực, cảm để trên tóc hẩn, nhẹ nhàng hít vào mùi thơm cơ thể nhàn nhạt như có như không trên người Tô Việt, mệt nhọc một đêm, La Mân chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, mí mắt không mở nổi, lập tức chìm vào trong mộng đẹp.

La Mân ngủ thẳng đến ba giờ chiều mới tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, định thần một chút rồi xoay người đứng lên, lúc này mới phát giác người vốn nên nằm bên cạnh hẩn đã không thấy.

La Mân rất nhanh vọt vào tắm rửa, lúc chạy đến bệnh viện chỉ thấy Tô Việt đã hiển nhiên ở trong này, trên bàn bày ra cháo cùng hai phần thức ăn sáng, La Mân trong lòng nóng lên, ánh mắt nhìn Tô Việt càng phát ra ôn nhu, Tô Việt mỉm cười, thu thập xong cà mèn, quay sang mẹ La Mân nói “Đi quay về nghỉ ngơi một chút đi, La Mân đến đây rồi.”

Mẹ La Mân mặt đầy tiều tụy, cảm kích nhìn Tô Việt “Hảo hài tử, cảm ơn người đã giúp Tiểu Mân chúng ta nhiều như vậy.”

Tô Việt cười cười “Đì đừng nói vậy mà, bình thường La Mân đối ta cũng thực chiều cố, hiện tại nhà đì có việc, ta cũng giúp không được gì nhiều, việc nhỏ ấy đì cũng đừng cùng ta so đo.”

Mẹ La Mân vui mừng nhìn Tô Việt, lại nhìn qua La Mân “Tiểu Mân, ta thấy người mấy năm này mới có một người bạn chân chính như vậy, được rồi, người ở chỗ này đi, ta đi về trước, buổi tối sẽ qua đến.”

La Mân nhìn theo mẹ mình ra cửa, mắt thấy cha đang ngủ, không khỏi tiến lên, ôm thật chặt Tô Việt hung hăng ở trên mặt hẩn hôn một cái “Những cái này là do người làm sao? Cảm ơn nhé.”

Tô Việt bất ngờ bị hẩn làm cho hết hồn, vội vàng đẩy hẩn ra “Nơi này là bệnh viện, người, chú ý một chút.”

La Mân cười buông ra hẩn.

“Chú vừa rồi tỉnh trong chốc lát, cái gì đều không muốn ăn, đì cũng ăn không vô, nếu không, người ăn đi. Bằng không để đến tối sẽ hư mất.” Tô Việt đem cháo đưa tới trong tay La Mân.

La Mân lúc này mới kinh giác, chính mình đã muốn một ngày cũng chưa ăn cái gì, bụng sôi lên ùng ục, không khỏi nâng lên cà mèn, lang thôn hổ yết ăn hết.

Cha La Mân ba ngày sau đã có thể mở miệng nói chuyện đòi ăn này nọ, chỉ cần Tô Việt có thời gian rảnh, hẩn nhất định đi bệnh viện trợ giúp La Mân cùng nhau chiều cố cha hẩn, giúp hẩn trở mình xoay người, rửa mặt, đối với chuyện này, La Mân cảm kích thêm cảm động, trong lòng càng thương hẩn hơn.

Hôm nay, Tô Việt buổi chiều tan tầm, đang chuẩn bị rời đi, chủ nhiệm nhờ người gọi hẩn lên văn phòng.

“Chủ nhiệm, ngài tìm ta?” Tô Việt đứng ở cửa, trên mặt có chút nghi hoặc.

Chủ nhiệm ngẩng đầu thấy hẩn đã đến đây, không khỏi cười nói “Là Tiểu Tô a, mau vào, ngồi xuống đây.” Hẩn chỉ vào cái ghế trống ở bàn đối diện, cười bảo Tô Việt ngồi xuống.

Tô Việt có chút không tự nhiên ngồi đối diện với hẩn, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

“Gần đây người có liên lạc với mẹ người không?” Chủ nhiệm uống ngụm trà, nói một cách chậm chạp.

“Không có.” Tô Việt thực rõ ràng.

“Vậy à, gần đây người có việc gì

bận rộn lắm sao? Mỗi ngày đều thấy người vội vội vàng vàng.” Chủ nhiệm cúi đầu, dùng bút viết trên giấy cái gì đó.

“Một người bạn trong nhà có chuyện, cần giúp hỗ trợ mà thôi.” Tô Việt cẩn thận trả lời, đoán không ra hôm nay lão nhân này gọi mình đến đây tột cùng là có ý gì.

“Là như thế này a.” Chủ nhiệm buông bút, cười cười “Cũng không có chuyện gì, mẹ người trước khi đi có nhờ ta chiếu cố nhiều đến người, ta và ba người cũng là quen biết đã lâu, cho dù nói như thế nào, đều nên đối với người quan tâm nhiều hơn chút, về sau cuộc sống nếu gặp chuyện gì cần ta hỗ trợ, cứ việc nói, đừng ngại ngần gì hết nhé.”

“Cám ơn chủ nhiệm.” Tô Việt nhìn thoáng qua đồng hồ điện tử trên tường.

Chủ nhiệm đứng lên, nhắc bình thủy rót một ít nước vào cái chén, lời nói thâm thúy “Gần đây có người hướng ta phản ánh, nói người một thời gian ngắn này cùng tên tiểu tử thích đánh nhau kia rất thân thiết. Tuy rằng việc kết giao bạn bè là tự do cá nhân của người, nhưng ta phải nhắc nhở người một chút, Tiểu Tô a, người còn rất trẻ tuổi, trong mối quan hệ với người khác, không thể tùy tiện nhận thức, xã hội hiện tại thực loạn, nếu không nghĩ kỹ có thể rước lấy phiền toái rất lớn.”

Thấy Tô Việt cúi đầu, không lên tiếng, chủ nhiệm vừa cười cười “Cũng đến giờ tan tầm rồi ha? Về nghỉ ngơi sớm một chút đi, lời nói của ta, người hảo hảo suy nghĩ một chút nhé.”

Tô Việt đứng lên, thần sắc bình tĩnh nói “Chủ nhiệm, đa tạ sự quan tâm của người, ta đi trước.”

Chủ nhiệm nhìn bóng dáng hần đơn bạc, trong lòng khẽ thở dài một cái.

Tô Việt đi ra khỏi văn phòng chủ nhiệm, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, vừa rồi, lúc lão nhân nhắc tới La Mân, tim của hần đập phi thường mau, may mắn, hần chỉ nói là mình chú ý kết giao bạn bè, cũng không có nói cái gì khác.

Tô Việt là một người không giống người khác, chỉ cần là hần nhận thức chuyện đó đúng, người khác khuyên can thế nào cũng không tạo nên tác dụng gì, cho nên, hần chỉ là ở mặt ngoài nghe một chút, xoay người lại đi bệnh viện.

Tô Việt còn chưa vào phòng bệnh, chợt nghe đến bên trong truyền đến tiếng cười trầm thấp, mới vừa đẩy cánh cửa, gặp ngay một cô gái xinh đẹp đang ngồi ở trước giường bệnh, giúp cha La Mân cắt móng tay, cha La Mân hơi hơi từ từ nhắm hai mắt, giả vờ ngủ.

Mà Tiểu Hà nhiều ngày không thấy chính ở đằng kia mặt mày hớn hở đang nói gì đó, còn La Mân đang dựa vào tường một trận cười mắng.

“Việt ca, vài ngày không gặp, càng đẹp trai hơn a.” Tiểu Hà ba hoa, gặp Tô Việt đến đây hần không khỏi cười hỉ hả với Tô Việt.

Nghe thế, cha La Mân hơi hơi mở mắt ra, nhìn thoáng qua Tô Việt lại nhắm mắt.

Tô Việt hướng bên trong đi đến, cười cười “Náo nhiệt như thế, các người đang nói cái gì mà vui vậy, nói cho ta nghe đi.”

La Mân vẻ mặt lại không hiểu sao có chút bối rối, chỉ thấy hần hướng tiểu Hà dùng sức trong nháy mắt một cái, một mặt che dấu nói “Nào có cái gì chê cười chứ, đang cùng Tiểu Hà mấy người này nói bậy bạ cho vui mà thôi.”

Tiểu Hà lại không hiểu ý tứ của hần, nhiều chuyện nói “Ta chính là chê cười Mân ca mà, lúc theo đuổi chị dâu, da mặt đầy kinh khủng luôn, cái chiêu gì cũng sử dụng hết, lúc này mới một hai tháng không gặp, miệng nói không nên lời, người là chưa thấy bộ dáng hần nhìn chị dâu, gần ngơ nửa ngày cũng không có phản ứng gì, ngốc đi nha.”

“Tiểu Hà, nói bậy cái gì chứ.” La Mân một trận kinh hãi, chỉ thấy Tô Việt đột nhiên đem tầm mắt dời lại đây, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc cùng không tin.

“La Mân, người thật giỏi.” Tô Việt nhẹ nhàng cười, đưa tay đặt cả mền lên bàn.

La Mân nghe được trong lỗ tai câu này “người thật giỏi”, sợ đến nỗi sắc mặt đều thay đổi, hẳn biết ý tứ Tô Việt nói cũng không phải những chữ trên, không khỏi vừa vội lại hoảng, nhất thời không khống chế được tiến lên bắt lấy cánh tay của hắn, “Tô Việt, người hãy nghe ta nói.”

Tô Việt cười nhìn về phía hắn, nụ cười kia càng làm cho La Mân kinh tâm động phách, thậm hận chính mình không có sớm hướng hắn nói thẳng thần chuyện mình còn có một người bạn gái như vậy.

“Như thế nào, muốn mời ta ăn cơm? Cũng không cần kích động như vậy đâu.” Tô Việt mỉm cười, tránh sự kiểm chế của hắn, “Quen biết người lâu như vậy, cũng chưa nghe người nói, còn có một cô bạn gái xinh đẹp như vậy, người cũng thật có phúc đó chứ.”

“A Mân, đây là người bạn người mới quen sao? Nói chuyện cũng thật thú vị.” Cô gái kia cười nhìn về phía La Mân, ngôn ngữ biểu hiện nàng cùng La Mân trong lúc đó vô cùng thân thiết.

“Ta gọi là Tô Việt, kiểm phiếu ở nhà ga.” Tô Việt chuyển hướng sang nàng, trong lòng hơi thất lại, này thật đúng là chuyện đáng cười nhất trong lịch sử, cứ nhiên ở trong bệnh viện cùng chạm mặt với bạn gái của tình nhân mình.

Hắn sắc mặt bình tĩnh nhìn từng người đứng trong phòng, cùng ba La Mân nằm trên giường, chậm rãi mở miệng “Mấy tháng hè này chúng ta có cuộc tổng kiểm tra an toàn nên gần đây có điều hơi bận, chắc không thể thường xuyên đến bệnh viện nữa, trong cả mèn này là cháo, buổi tối đừng quên khi chú đối bụng cho hắn ăn, ta còn có việc, đi trước một bước, các người cứ vui vẻ đi nha.”

Nói xong, mỉm cười gật đầu chào ba La Mân trên giường bệnh, lập tức đi ra ngoài.

“Tô Việt.” La Mân bất đắc dĩ nhìn hắn đi ra phòng bệnh, ba ánh mắt còn lại chăm chăm vào hắn, hắn vô luận như thế nào cũng không thể thất thủ đuổi theo Tô Việt.

Tô Việt lúc đầu là đi từ từ, nhưng rồi sau lại không khỏi chạy nhanh, chỉ cảm thấy lòng đầy ngập lửa giận, La Mân, người này đúng là một tên lường gạt, kẻ đại lừa đảo, thật sự là hỗn đản, hỗn đản.

## 22. Quyển 1 - Chương 22

Từ thời khắc Tô Việt xoay người rời đi đó, La Mân liền cảm thấy hoảng loạn, biết hôm nay mà không đem chuyện này nói rõ ràng, với tính tình Tô Việt, có thể sẽ hận mình cả đời, hắn túm lấy Tiểu Hà, cười gượng gạo nói “Giúp ta trông ba của ta một chút, ta đi ra ngoài mua gói thuốc.” Nói xong, nắm lên cái chìa khóa xe máy liền hướng ra phía ngoài chạy đi.

La Mân lúc này cũng không biết, cha hắn hơi hơi mở mắt, ánh mắt lo lắng vẫn đuổi theo chính mình thẳng đến khi hắn ra khỏi cửa phòng.

“Tiểu Việt, xin người nghe ta giải thích, người mở cửa được không?” La Mân đập đập cánh cửa, cầu xin.

“Cút ngay, đi.” Trong phòng truyền đến thanh âm vỡ vụn, như có cái gì bị đập nát.

“Người hãy nghe ta nói, ta không nói cho người biết ta có bạn gái là ta không đúng, ta sai lầm rồi, người hãy nghe ta nói, ta trở về liền cùng nàng chia tay, thật sự đó.”

La Mân nói chưa xong, chỉ thấy Tô Việt “lạch cạch” đem cửa mở ra, mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó “La Mân, ta chưa từng thấy qua người nào vô sỉ như người, người cảm thấy được đùa giỡn ta giống như nữ nhân rất vui hả, người có phải hay không có cảm giác rất đặc ý, đúng, ta là thích nam nhân, cũng bị nam nhân chơi đùa, cũng không nói rõ ràng, ta dễ tiện, ta không đáng giá, người cút cho ta, đi càng xa càng tốt, ta không muốn gặp lại người, đi.”

Cuối cùng một câu cút đi, quả thực còn có điểm tê tâm liệt phế, La Mân bước lên phía trước từng bước nắm lấy tay Tô Việt thật chặt, “Không phải như người nghĩ đâu, Tiểu Việt, người nghe ta nói hết được không?”

Tô Việt lạnh lùng nhìn theo hắn nắm tay của mình “Người nếu không sợ ta la to lên, người cứ việc cầm lấy tay ta.”

La Mân cười khổ đành phải buông tay ra “Ta không phải gạt người, thật sự, cùng một chỗ với người trải qua mấy ngày này thật hạnh phúc, thế cho nên trừ người ra những việc gì khác ta đều không có để ở trong lòng.”

Tô Việt ánh mắt lạnh như băng, đưa tay muốn đóng cửa, lại bị La Mân gắt gao chế trụ cạnh cửa, Tô Việt một mạch đẩy cánh cửa thật mạnh, xoay người ngồi ở bên giường sinh hờn dỗi, La Mân bị cánh cửa va vào tay, đau đến độ rên lên một tiếng.

Tô Việt ngồi ở chỗ kia càng nghĩ càng cảm thấy được bị thương, vốn tưởng rằng là tìm được người chân chính yêu mình, không nghĩ tới, kết quả vẫn là vô sỉ đoạt lấy tình yêu của người khác, chính mình giống như ác ma bị nguyên rủa, trở thành người thứ ba đáng giận lại đáng xấu hổ trong mắt người khác.

“Tiểu Việt.” La Mân bắt chập tay đau, hần lập tức đi đến trước mặt Tô Việt, nửa ngồi nửa quỳ, nhìn lên mặt của hần “Đúng vậy, ta là hết sức lòng bông, ta là lỗ mãng, nhưng mà ta còn có thể nhận ra được ai mới là người quan trọng nhất với ta. Ta cùng Tiểu Lệ là không bao giờ ...có thể tiếp tục được nữa, ta sẽ cùng nàng nói rõ ràng dứt khoát, ta biết người tức giận, nếu không người đánh ta vài cái đi.”

Tô Việt lạnh lùng ngồi bất động ở chỗ kia, La Mân đem tay hần kéo qua đến, hung hăng đánh mạnh lên mặt mình “Người, làm cái gì vậy.”

Thẳng đến tay của mình bị La Mân cứng rắn lôi kéo, hung hăng đánh trên mặt của hần, Tô Việt mới hiểu ra La Mân là nghiêm túc, cũng không phải lấy lòng mình.

Tô Việt mạnh mẽ rút tay về, nhớ tới người trước mắt này đối với mình thật là tốt, trong lòng đau đớn như kim đâm “Người trở về đi, ta không muốn gặp lại người.”

La Mân ghé vào trên đùi Tô Việt, nửa ngày, cắn răng đứng lên nói “được, người thật không tha thứ ta sao, đi, ta đi.”

Hần mạnh mẽ đứng lên, đột nhiên giẫm lên cái bàn, mở ra cửa sổ ý định nhảy xuống phía dưới.

Tô Việt chấn động, phải biết rằng ngoài cửa sổ cách mấy thước chính là đường ray, hần muốn làm cái gì?

“Người muốn làm gì?” Tô Việt túm chặt lấy một cánh tay của La Mân.

“Người không phải không tin tưởng ta sao? Ta liền chứng minh cho người xem, ta vì người chết còn không sợ, ta còn sợ gì nữa chứ.” Sắc mặt La Mân trắng bệch, ánh mắt kiên định.

“Người xuống dưới cho ta, xuống dưới.” Tô Việt rống giận “Người cho là như vậy có thể làm cho ta tha thứ người sao? Người sẽ chỉ làm ta càng hận người.”

La Mân cười khổ “vậy cũng được, hận ta, hận ta, thật tốt quá.” Hần vùng mạnh ra khỏi tay Tô Việt, liền hướng ra phía ngoài, Tô Việt cấp hỏa công tâm, một phen phác tiến lên đi, gắt gao ngăn chặn thân thể hần, không cho hần nhảy xuống.

Hai người cứ như vậy dây dưa, từ trên bàn, vắn quay cuồng đến trên mặt đất, thẳng đến Tô Việt đột nhiên hung hăng cắn khước miệng La Mân một cái, lập tức, hương vị tinh ngọt tràn đầy trong miệng hai người, giống một miếng mồi lửa, đột nhiên châm ngòi lửa hừng hực trong thân thể hai người. Cả hai giống như hai tiểu thú ai cũng không phục, bị hương vị máu tươi kích thích, dây dưa, cắn mút triền miên.

A

i cũng không nhớ rõ rốt cuộc là ai hấp dẫn ai trước, càng về sau, thân thể hai người càng quấn chặt lấy nhau, không có ôn nhu, cũng không có vuốt ve, chỉ còn lại dục vọng trần trụi.

Khi Tô Việt tỉnh táo lại, không khỏi chấn động, đầu óc ong ong vang lên, “Tại sao có thể như vậy?”

Chỉ thấy La Mân hôn mê nằm dưới thân hần, hạ thân huyết dịch lẫn lộn, dính trên da thịt màu mật ong hần, Tô Việt nhìn thấy cảnh như vậy không khỏi kinh tâm.

Tô Việt bối rối mặc quần áo tử tế, lấy nước ấm nhẹ nhàng lau hạ thân La Mân. La Mân theo đau đớn kịch liệt thanh tỉnh lại, chỉ thấy hần hung hăng mắt liếc Tô Việt, tự mình cầm khăn lung tung lau vài cái, nhe

ràng trợn mắt nghĩ muốn đứng lên, nhưng cuối cùng bởi vì phía sau miệng vết thương khe động mà uổng phí khí lực.

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý.” Tô Việt như thế nào cũng không nghĩ ra, La Mân lại lấy phương thức này đem mình cho hắn, trong lòng của hắn nói không nên lời là cái gì tư vị, thật sự là đau khổ nhưng lại có chút ngọt ngào.

“Đỡ ta một chút.” La Mân hơi nghiêm mặt nói, thực rất đau a, cứ tưởng rằng cái kia một chút cũng không khó chịu, không ngờ lần đầu tiên lại đau như vậy.

Tô Việt đã quên chuyện giận dỗi, bước lên phía trước nâng hắn dậy, La Mân móng cũng đau, tay cũng đau, không khỏi khẽ nhíu mày, hắn rằng chịu đau đem quần lấy lại đây, cứ nhiên nhăn thành như vậy, như thế nào mặc a. La Mân cười khổ một tiếng, hôm nay thật sự là quá lỗ.

Miền cường mặc quần áo vô, La Mân lãnh nghiêm mặt liền chuẩn bị đi.

“La Mân, người cái dạng này còn định đi bệnh viện sao.” Tô Việt vội vàng giữ chặt hắn.

“Không cần người lo, người đều chuẩn bị không để ý tới ta, hận ta, người còn quan tâm ta chết sống làm gì.”

“La Mân.” Chỉ thấy Tô Việt đột nhiên tiến lên, từ phía sau gắt gao ôm lấy hắn “Ta là ghen tị, ghen tị nàng có thể lấy thân phận như vậy đứng ở bên cạnh người, mà ta, ta có quyền hạn gì chiếm lấy người, người nói, ta có tư cách gì có thể làm như vậy?”

La Mân không nói lời nào, Tô Việt thống khổ nói tiếp “Ta cái gì đều không có, trừ người ra, ta cái gì đều không có, ta sợ nàng cướp người đi, người hiểu chưa?”

La Mân hít một hơi, quay người lại đem Tô Việt gầy yếu ôm siết vào lòng “Ta đã biết, người yên tâm, ở trong lòng ta, bất luận kẻ nào cũng không thể so sánh được với người, ta thật là một tên khốn mà, ta sẽ cùng Tiểu Lệ nói chuyện rõ ràng, ta cam đoan.”

Tô Việt trong vòng tay siết chặt của La Mân, nói thật nhỏ “Ta tin tưởng người, rất tin, người đừng giận ta, tuy rằng ta biết như vậy không tốt, nhưng ta vẫn ích kỷ muốn một mình chiếm lấy người.”

La Mân nâng mặt hắn lên, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, Tô Việt nhắm mắt lại, thân thiết, bi thương hôn trả lại hắn.

Đời La Mân tắm rửa sạch sẽ một lần nữa trở lại bệnh viện, Tiểu Lệ đã đi rồi, ba hắn đang ngủ, tiểu Hà chưa thấy La Mân đến không dám đi, ghé vào bên giường đang ngủ say, La Mân cắn răng, chậm rãi ngồi ở trên băng ghế, mới vừa ngồi xuống, ba hắn tỉnh lại.

“Nước.”

“Ba, ba muốn uống nước sao?” La Mân đứng dậy thật nhanh, kết quả phía sau đau làm cho hắn phải hít vào một hơi thật sâu.

“Mân ca, người đã trở lại rồi hả? Vào đây lúc nào mà không gọi ta một tiếng chứ.” Tiểu Hà xoa ánh mắt từ trong mộng tỉnh lại, buồn ngủ mông lung hỏi.

“Đi, cho ba ta uống chút nước.” La Mân nhờ tiểu Hà đưa nước cho ba mình.

Ba hắn uống ngay một hơi, lắc lắc đầu, lại hơi hơi nhắm hai mắt.

“Mân ca, miệng của người bị sưng kìa, ai nha, trên người của người cũng bầm tím nữa nè.” Tiểu tôm ngạc nhiên nhỏ giọng hỏi.

“Ngã xe nên như vậy.” La Mân cực kỳ mất tự nhiên trừng mắt nhìn Tiểu Hà liếc mắt một cái, “Nhiều chuyện quá, khuya rồi, người về nhà trước đi, đừng ngủ gật ở đây.”

Tiểu Hà biểu tình như được thả tự do “Ta đi đây a.”

“Đi thôi, đi thôi.” La Mân mong sao hắn mau mau đi.

Chờ Tiểu Hà đi rồi, La Mân trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi nằm xuống ghế tre mà mẹ mình đưa tới, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới chỗ nào cũng đau ê ẩm, không khỏi thăm thẳm người kia bình thường nhìn giống con mèo yếu ớt, thời điểm máu chốt lại giống như sư tử vậy a

## 23. Quyển 1 - Chương 23

Màn đêm tầm tối, Tô Việt nằm ở trên giường, nghe tiếng xe lửa ngoài cửa sổ xình xịch chạy qua, nước mắt trượt xuống khóe mắt, La Mân lúc gần đi sắc mặt trắng bệch cứ hiện lên trong óc của hắn, càng nghĩ càng lo lắng, không khỏi lặng lẽ ngồi dậy, thật lâu sau, mới quyết định.

La Mân giữa mông lung, mơ hồ cảm thấy có người nhẹ nhàng tiến vào, sau đó không bao lâu, liền lại nhẹ nhàng bước đi.

Ngày kế, làm cho La Mân căn bản cũng không có nghĩ tới chính là, Trương gia-người đòi lấy mạng hắn cư nhiên lại đến bệnh viện. Mẹ La Mân mới vừa tới thay ca, hắn đang chuẩn bị cưỡi xe quay về khách sạn ngẩng đầu liền nhìn thấy, vài người từ cửa chính tiến vào bệnh viện, người dẫn đầu, giống như chính là Trương gia đại ca ngày đó cùng mình đánh nhau, trong lòng kinh hãi, thẳm kêu lên không tốt, bỏ lại xe, liền chạy về bệnh viện.

Lúc La Mân đuổi tới, thang máy vừa mới đóng cửa, hắn bắt chập theo thang bộ liền hướng trên lầu chạy lên.

Khi hắn đuổi tới, dĩ nhiên xong rồi, hiển nhiên, cha hắn đã biết tin người đàn bà kia chết, sắc mặt bại, ánh mắt mờ mịt để mặc người Trương gia nhục mạ.

“Các người con mẹ nó còn có ... nhân tính hay không, cư nhiên đến bệnh viện gây sự như vậy.” La Mân rống giận, tiến lên liền nắm lấy cổ áo người cầm đầu.

Trương gia đại ca kia phần nộ kêu lên “Nhà các người mới không có nhân tính đó, các người đùa bỡn phụ nữ, lưu manh, hại người chết, các người đáng bị thiên lôi đánh xuống.”

Chính nói, đi theo tới còn có một người đàn bà lớn tuổi đột nhiên khóc hu hu “A nha, con của ta a, người chết thật là thê thảm, người còn trẻ như vậy, như thế nào phải ra đi, còn lại mẹ phải sống thế nào đây a.”

Nhất thời, toàn bộ khu bệnh lý đều ồn ào hẳn lên, người tới xem càng thêm náo nhiệt

Cha La Mân lúc này đột nhiên phục hồi tinh thần lại, hét lên một tiếng, ra sức muốn đứng lên “Các người nói bậy, Nhị Hồng căn bản là không chết, các người là kẻ lừa đảo.”

Mẹ La Mân thấy ba hắn loạn đá lộn xộn, sợ đến mặt tái mét, lập tức tiến lên đi trấn an hắn “Ái Quốc, Ái Quốc, người hãy nghe ta nói, nàng đúng là đã chết, người đừng như vậy.”

“Hừ, các người nghĩ đến như vậy có thể gạt chúng ta tin tưởng người là thật tâm sao? Nói cho người biết La Ái Quốc, hôm nay người không cho nhà chúng ta cái công đạo, chúng ta sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.” Trương gia đại ca nổi giận dùng dùng tìm ghế dựa, giúp đỡ lão thái thái ngồi xuống, lão thái thái vẫn còn khóc cái không ngừng.

“Đủ rồi, đều im lặng hết đi.” Ngay tại lúc loạn thành một đoàn, chỉ nghe La Mân hét lớn một tiếng, như tiếng sấm tạc trên đỉnh đầu những người này, nhất thời, mọi người sợ hãi yên lặng trở lại.

“Các người, nhìn cái gì vậy, đều cút hết cho ta.” La Mân hung hăng đem một cái chén trà thủy tinh nện ở khung cửa, thủy tinh vỡ dọ lui những người xem náo nhiệt.

“Các người không phải là muốn đòi tiền sao? Nói rõ đi, muốn nhiều ít, nói số tiền đi, đừng mỗi ngày tới nơi này gây sự nữa.” Hắn quét mắt qua người Trương gia, lạnh lùng nói.

“Người nghĩ rằng nhà chúng ta đều giống như nhà các người hả, trong đầu chỉ có tiền thôi sao? Chúng ta là tới đòi công đạo cho em gái của ta.” Trương gia đại ca kia ra vẻ chính nghĩa lắm nhien, cảm giận nói.

“Đòi công đạo phải không? Tốt, đến, nơi này có gậy gộc, chỉ cần người dám, ta không ngăn cản, đến, cầm.” La Mân gầm lên, một phen đập nát cái ghế gỗ, đem chân ghế nhét vào trong tay Trương gia đại ca kia “Người không phải hận La Ái Quốc hại chết em gái của người sao? Đi a, người đánh, người dùng hết sức mà đánh, chỉ cần người dám, người liền đánh chết hắn để đền mạng cho em gái của người, ta cũng không ngăn cản.”

Nhìn La Mân bộ dáng hung thần ác sát, Trương gia đại ca kia nhất thời thật là có chút khiếp đảm, “Người mà lại để cho người ta đánh cha mình à.”

“Người cần gì để ý đến ta, người rút cuộc đánh hay không đánh?” La Mân quát.

“Người không phải đến thanh toán nợ nần sao? Tốt, chúng ta hẹn ngày mùng một tháng năm sẽ tính sòng phẳng. Nhớ khi xưa Trương Nhị Hồng đến khách sạn chúng ta làm thuê, tình cảnh nhà các người như thế nào mọi người cũng đều biết, ở tại thôn Nhị Lộ, năm sáu miếng ăn chen chúc trong 1 căn phòng tồi tàn, sau đó, Trương Nhị Hồng theo ba của ta, tình cảnh nhà các người thay đổi ra sao?” Ánh mắt La Mân giống như dao nhỏ, cứa sâu vào lòng mỗi người.

“Các người ở thành nhỏ cũng mua nhà, toàn bộ gia đình đều dọn tới khu đông, ta hỏi các người, ngôi nhà hơn một trăm thước vuông kia là ai mua cho các người hả? Đó là tiền của La gia ta, còn một nhà chúng ta đến bây giờ vẫn ở tại trong phòng khách sạn trên lầu, nhà không ra nhà, khách sạn không ra khách sạn thì sao? Các người còn dám vác mặt đến đây đòi nhà chúng ta tính toán sổ sách gì chứ?”

Trương gia đại ca nhất thời sắc mặt trắng bệch “Người ít ngậm máu phun người, khi đó ta ở bên ngoài làm việc kiếm tiền mua được, cùng La gia các người một chút quan hệ đều không có.”

La Mân hắc hắc cười lạnh “Người cho ta gốc tử hả? Ba ba của ta tuy rằng lên mua này mua kia cho em gái của người, có thể lừa gạt được mẹ của ta, nhưng không thể qua khỏi mắt ta. Chết tiệt, việc làm của người là ai giúp người tìm hả, cũng là ba của ta, chính là người đang nằm ở trên giường này, hắn giúp người tìm một phần việc vặt, một tháng năm trăm đồng, người nói cho ta biết, người bằng vài năm có thể mua được căn nhà như vậy à? Chớ nói chi là, căn nhà kia vẫn là ba của ta đứng tên, nói cho người biết, các người cứ việc ồn ào đi, ta ngày mai liền dẫn người đem bọn người đều tống ra ngoài”

Người Trương gia trên mặt đều lộ ra thần sắc kinh hoảng, chỉ có lão thái thái trấn định ngồi ở trên ghế, cũng dùng khốc, mặt âm trầm nói “Đó là con gái ta mua được, ta xem ai dám đuổi đi, ta chết ở trước mặt hắn cho xem.”

La Mân mới không sợ bà “Lão thái thái, ta còn kính trọng gọi bà một tiếng, nếu mẹ của ta, có đứa con gái dựa vào việc bán thân nuôi sống mình, ta thì có một đứa em gái dựa vào việc ngủ với đàn ông nuôi sống mình, hai mẹ con chúng ta đã sớm xấu hổ không có mặt mũi nào. Còn có các người, các người rút cuộc có thấy xấu hổ hay không?”

Hắn cười lạnh nhìn quanh bốn phía “Cá

c người đều là ký sinh trùng sống nhờ ở trên người Trương Nhị Hồng, nàng đã chết, các người không bao giờ ... có thể đòi La gia chúng ta gì đó được nữa, lấy tiền của ba ta nữa, các người đương nhiên không sống sung sướng được nữa. Ta cho các người biết, nếu như các người vui vẻ ngồi xuống nói chuyện cùng chúng ta việc an táng con gái người, chúng ta còn có thể xuất phát từ lòng nhân đạo, cho các người một chút phí mai táng, nếu còn giống hai lần này, la lối om sòm, ta cho các người biết, một xu đều không có, hơn nữa, các người hiện tại ngụ ở căn nhà kia, ta lập tức sẽ thu hồi đến, người xem ta có dám hay không.”

Người Trương gia nhất thời bị khí thế hắn làm cho chấn động, thật không dám khốc lớn kêu to nữa, vốn, bọn họ chính là nghĩ muốn thừa dịp Trương Nhị Hồng chết lừa bịp tổng tiền La gia, cũng không nghĩ đến bị La Mân bắt được.

“Ái Quốc, người cũng nói vài lời a, Tiểu Hồng nhà chúng ta theo người hai năm, người không thể, liền ác tâm như vậy a.” Trương gia lão thái thái gặp La Mân cũng rắn như vậy, liền đem đầu gậy chống nhắm ngay cha La Mân nằm ở trên giường bệnh, chỉ thấy bà la khóc nói “Nhị Hồng nhà ta đối với người cũng là thật tâm thực lòng a, nó nói với ta, nó cần bản là không cần danh phận gì, chỉ nghĩ cùng với người cả đời a, người không thể bởi vì nó đã chết, mà ngay cả tình nghĩa cũng không còn a.”

La Ái Quốc lúc này đau đớn hơn ai hết, nhất thời chịu không nổi ngất đi.

“Tiểu Mân, mau gọi bác sĩ đến.” Mẹ La Mân la hoảng lên.

La Mân liền hướng ra phía ngoài chạy đi “Bác sĩ, mau tới cứu người na.”

Nhất thời, trong phòng bệnh loạn cả lên, bác sĩ cau mày tức giận nói “Đều đi ra ngoài, các người ở trong này gây sự, làm sao người bệnh nghỉ ngơi được, đều đi ra ngoài hết cho ta.”

Hộ sĩ cũng đuổi tới, gặp Trương gia lão thái thái còn lại không đi, La Mân nảy sinh ác độc nói “Ba của ta nếu có cái gì không hay xảy ra, ta một phen tiền cũng sẽ không cho các người.”

Người Trương gia cũng từng nghe nói qua, con trai La Ái Quốc là một tên côn đồ lưu manh, cũng thực sợ hấn mang đến phiền toái, lúc này mới chậm rãi đi ra khỏi phòng bệnh.

Gặp người Trương gia vây quanh ở khu bệnh lý, vẫn chưa có ý định rời đi, La Mân cười lạnh nói “Các người cứ ở chỗ này đi, xem ba ta khỏe rồi có dám cho tiền các người hay không.”

Trương gia đại ca kia lúc này không còn vẻ kiêu ngạo như lúc mới vào phòng bệnh, chỉ thấy hấn thay đổi một bộ mặt đáng thương nói “Người ngấm lại thử xem, bất cứ nhà ai có một người thân chết như vậy, hấn có thể không nóng nảy sao? Người cũng thay chúng ta ngấm lại, em gái ta mới hơn hai mươi tuổi, liền đã chết như vậy, người nói, nhà của chúng ta tại sao có thể không khóc không đau cho được?”

La Mân thấy hấn nói chuyện trở nên mềm mỏng như vậy, ngữ khí mình cũng không còn cứng rắn nữa “Nói là nói như vậy, chính là, người cũng phải phân biệt, nàng rốt cuộc là chết như thế nào, nếu là nhà chúng ta cố ý giết người, người lấy dao chém ta, ta đều không mở miệng nói nửa từ, nhưng mà nàng là bị tai nạn giao thông, hơn nữa chiếc xe gây chuyện không phải ba của ta, người nói người chạy đến chỗ chúng ta gây sự, ra cái gì sao?”

Trương gia đại ca ngồi sụp xuống, ô ô khóc lên, hấn vừa khóc, vài người Trương gia cùng đi cũng khóc theo.

La Mân bị bọn họ khóc cảm thấy rất phiền, không khỏi cau mày nói “Được rồi, các người trước đều trở về, căn nhà kia, ta tạm thời cũng không thu hồi lại, chờ bắt được chiếc xe kia, cùng lắm thì, mọi đền bù thiệt hại đều cho nhà các người, vậy là được rồi chứ gì.”

Lão thái thái ngồi ở đằng kia, vẫn còn khóc “Chỉ có như thế làm sao được, con gái ta thì sao.”

La Mân bị bà ta khóc lóc đau đầu “Sao các người không biết dùng biện pháp này đến nhà của chủ chiếc xe gây chuyện mà kể lể đi ”

Trương gia đại ca đáng thương giương mắt nhìn La Mân “Nói vậy các người một chút trách nhiệm cũng không gánh chịu?”

La Mân cả giận nói “Ai nói chúng ta không chịu trách nhiệm, được, muốn tiền phải không, trước đem nhà của ta trả lại đây, sau đó chờ tòa án phán xét, đến lúc đó bao nhiêu chúng ta chấp nhận hết.”

Người Trương gia nghĩ nghĩ lại, dù tòa án phán thế nào, cũng sẽ không có nhà cửa đáng giá, đành phải mang về mặt đau khổ đi ra ngoài.

Lão thái thái một bên khóc một bên còn quay đầu lại xem “Ái Quốc kia, người cũng không thể mặc kệ như vậy bỏ lại chúng ta chứ.” Giọng nói kéo dài vào trong thang máy.

Mất thấy bọn họ đều đi rồi, La Mân suy sụp tựa vào trên tường, chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn đau đớn, đêm qua bị Tô Việt gây sức ép còn chưa khôi phục mà, hôm nay liền lại náo loạn như vậy, hấn thật sự là một chút khí lực cũng không còn.

“La Mân, người không sao chứ?” Một tiếng nói thân thiết vang lên, một đôi tay mềm mại đỡ lấy thân thể như sắp ngã xuống của hấn.

“Tại sao là người?” Thấy rõ người trước mắt, La Mân cười khổ mà nói

## 24. Quyển 1 - Chương 24

La Mân đi vào phòng bệnh, thấy cha mình trên mặt vàng như nến, đôi mắt ửng đỏ, đờ đẫn nằm ở trên giường, mẹ mình sắc mặt xanh mét, không nói được lời nào, bác sĩ lại kiểm tra xác nhận không có trở ngại gì, nghiêm túc nói với La Mân cùng mẹ của hắn “Đừng để bệnh nhân chịu kích động, điều này đối với việc khôi phục thân thể hắn rất bất lợi, các người đều chú ý một chút.”

Mẹ hắn môi trắng bệch, hiển nhiên đối hai ngày này đã bị vũ nhục nhằn tới cực điểm, bà lần thứ hai nhìn La Mân liếc mắt một cái, cổ nén cơn giận như sắp bùng nổ, nói “Tiểu Mân, người về nhà đi thôi, xem sắc mặt của người đều nhanh thành thổ dân.”

La Mân cười khổ lắc đầu “Mẹ, mẹ về trước đi, người Trương gia sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy đâu, nếu bọn hắn còn quay lại, mẹ đi tìm cậu bọn họ hảo hảo thương lượng một chút, rốt cuộc như thế nào bồi thường người ta.”

Mẹ hắn trừng ánh mắt “Cái gì, còn muốn ta bồi thường bọn họ hả, ta còn chưa đòi lại tiền bọn hắn mà.”

Lúc này, chỉ thấy Tiểu Lệ đã sớm tới đây hướng La Mân cùng mẹ hắn cười mở miệng nói “Như vậy đi, đi cùng La Mân đều trở về, con ở lại chỗ này chiếu cố bác trai.”

“Như vậy sao được?” La Mân và mẹ hắn cùng nói một lúc. Mẹ La Mân trên mặt tràn đầy áy náy “Chuyện như vậy tại sao có thể cho con làm được.”

“Tiểu Lệ, người mau trở về đi thôi.” La Mân cũng lấp bắp kinh hãi, như thế nào cũng không nghĩ tới nàng cư nhiên lại đưa ra ý định giúp mình trông nom cha, phải biết rằng, nàng còn là một cô gái mà.

“Không sao mà, dù sao ta hôm nay cũng không có chuyện gì làm.” Tiểu Lệ kiên trì, nàng là có suy nghĩ riêng, nói thật, lần này nàng trở về, xuất phát từ trực giác phụ nữ, cảm thấy được La Mân hơi khác khác so với trước kia, cũng lên hỏi qua Tiểu Hà, xác nhận hắn cũng không có yêu cô gái nào khác, nhưng vì cái gì, hắn đối với mình dường như có chút xa cách vậy?

Tiểu Lệ tại tỉnh thành là sinh viên học viện hàng không, bình thường rất khó có thể trở về nhà một lần, toàn dựa vào điện thoại liên hệ cùng La Mân, hơn hai tháng gần đây, nàng rõ ràng cảm thấy, La Mân điện thoại ngày càng ít, nếu như mình không gọi hắn, trên cơ bản, La Mân đều không gọi cho mình, cho nên được nghỉ 1 ngày, nàng liền tâm thần không yên vội vàng chạy trở về, kết quả, tiểu Hà tự nói với mình, La Mân trong nhà đã xảy ra chuyện.

Tiểu Lệ là một cô gái rất thông minh khéo léo, nàng ở tỉnh thành cũng quen biết rất nhiều bạn trai, nhưng bất kể như thế nào vẫn là cảm thấy được La Mân tốt nhất. La Mân đáng vẻ không những trông tuấn lãng anh khí, thêm vào đó hắn luôn mang một loại khí thế cuồng ngạo, khinh bạc càng hấp dẫn những cô gái thích mơ mộng. Lúc ban đầu khi La Mân theo đuổi nàng, Tiểu Lệ chỉ vì ham vui vẫn đối La Mân dường như xa cách, cho đến khi hai người cuối cùng xác định quan hệ là người yêu, nàng vẫn còn giống như nữ vương cao cao tại thượng nhìn xuống La Mân, nàng quả thật vốn có tính kiêu ngạo, cha nàng ở thành nhỏ có một công ty tư nhân, người muốn theo đuổi nàng có thể sắp thành một hàng dài, thế nhưng, nàng lại chỉ thích La Mân.

“Không cần, người trở về đi, trong bệnh viện dơ như vậy, mùi cũng khó chịu nữa.” La Mân biết Tiểu Lệ rất thích sạch sẽ, từ trước trong những lần hẹn hò, muốn hôn nàng đều phải đánh răng nhiều lần mới được.

“A mân, bác trai đều thương thành như vậy, ta nhìn trong lòng rất khó chịu, người cứ để cho ta giúp người đi.” Tiểu Lệ cầu xin nói.

La Mân còn không nói gì, mẹ hắn đã vui mừng vì có con dâu tương lai có thể săn sóc cùng hiếu thuận như vậy. Bà thôi thôi đưa con cứng ngắc “Được rồi, Tiểu Mân, đi thôi, cứ để Tiểu Lệ ở chỗ này trông một lát, chúng ta giữa trưa lại đây thay nàng.”

Lại quay đầu nhìn Tiểu Lệ “Khi nào truyền xong nước biển con liền gọi hộ sĩ nhé, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho Tiểu Mân nghe chưa.”

Tiểu Lệ cười gật gật đầu, mẹ La Mân đẩy hắn đi ra phòng bệnh.

“Mẹ, sao mẹ lại có thể để cho con người ta trông nom ba chứ?” La Mân rất bất mãn nhìn mẹ mình.

“Vậy có sao đâu, dù sao nàng sớm hay muộn cũng là người trong nhà chúng ta mà.” Mẹ hắn thở dài “A Mân, mẹ đời này đã có thể trông cậy vào người, ba ba của người, chờ hắn khỏe lại, ta liền cùng hắn ly hôn.”

“Mẹ, mẹ nói cái gì?” La Mân khiếp sợ nhìn mẫu thân, vẻ mặt mẹ hắn lại vô cùng kiên định “Ta nói, chờ cha người qua một kiếp này, ta liền cùng hắn ly hôn.”

Hôm nay, cả ngày Tô Việt đều rất lo lắng La Mân, buổi chiều tan tầm, đang chuẩn bị đi bệnh viện, chỉ thấy chủ nhiệm về mặt sầu lo hướng hắn đi tới.

“Tô Việt, mẹ người nằm viện.”

Tô Việt nhất thời ngẩn ngơ, cho dù không thừa nhận, nhưng dù sao cũng máu mủ tình thâm, hắn không biết mình là như thế nào quay về ký túc xá, thẳng đến hoàng hôn nặng nề buông xuống, ánh trăng lên cao.

Có nên đi gặp bà ấy hay không?

“Đi thôi, dù sao cũng là mẹ người, bà ấy nhiều năm như vậy cũng không sung sướng lắm đâu.” La Mân rầu rĩ nói, hai người lúc này dựa vào cùng một chỗ ngồi bên lề đường ray, nghe mùi hoa thoang thoảng trong không khí, Tô Việt trong lòng vô cùng rối rắm, hắn hiện tại thật không muốn rời đi thành phố, ba La Mân xảy ra chuyện, lẽ ra thời điểm này mình phải ở bên cạnh hắn, thế nhưng, mẹ mình nơi đó, thật sự không đi được sao?

La Mân trong lòng cũng thực buồn bực, vì cái gì chuyện không hay ho liên tiếp xuất hiện, đầu tiên là cha của mình, sau đó lại là mẹ Tô Việt, hắn biết Tô Việt tuy rằng trong miệng quật cường, nhưng trong lòng khô

ng phải là không có quan tâm đến mẹ hắn

“Chính là, người làm sao bây giờ” Tô Việt không phải không có lo lắng nhìn người yêu mấy ngày liền vất vả mà gương mặt gầy hốc đi

“Ta không sao, tuổi trẻ lực tráng mà, sợ cái gì? Hay là, người lo lắng cho ta a.” La Mân buồn cười vuốt mũi Tô Việt một chút.

Mặt Tô Việt lập tức trở nên đỏ bừng “Ai lo lắng người, đừng có nằm mơ.” Bị vạch trần nỗi lòng, hắn có điểm xấu hổ.

La Mân đưa tay kéo hắn vào lòng ngực, nói thật nhỏ “Đi thôi, nhưng là, ngàn vạn lần đừng để ta chờ lâu nhé, bằng không, ta sẽ chạy tới đó tìm người cho coi.”

Tô Việt an tâm tựa vào trong ngực của hắn, thật mạnh “Vâng” một tiếng.

Tô Việt là ngồi xe lửa đi, La Mân mua rất nhiều đồ ăn nhét đầy túi, đặt trên đầu giường, cố gắng đè nén xuống ý niệm trong đầu muốn ôm hắn mãnh liệt, “Trên đường phải cẩn thận, không được tùy tiện cùng người xa lạ nói chuyện nhé, khi đến nơi, nhớ gọi điện thoại, ta sẽ gọi lại cho người.”

“Vâng.”

“Phải ráng ăn cơm đầy đủ, đừng nệm qua đêm gì đó nhé. Coi chừng tiêu chảy.” La Mân tiếp tục dặn dò.

“Vâng.”

“Đi sớm về sớm đó.”

“Đã biết.” Tô Việt cười loan ánh mắt, đây mới là trọng điểm hắn cả ngày dài dòng mà.

“Chỉ biết ngọc vâng, còn nữa, tới nơi đó rồi, không được nhìn lên mấy tên đẹp trai, không được cười với bất cứ người nào ngoài ta đó.” La Mân cuối cùng nói thêm một câu.

Tô Việt khước miệng mỉm cười càng rộng ra “Đã biết, hũ dấm chua, đừng quên người đáp ứng chuyện của ta.”

La Mân thần sắc lập tức trở nên nghiêm nghị “Yên tâm, ta biết.”

La Mân đáp ứng Tô Việt trước lúc hân trở về, cùng với Tiểu Lệ chia tay, Tô Việt lo lắng dặn dò hân.

Mắt thấy xung quanh không có ai, La Mân rút cục nhin không được hung hăng ở trên mặt Tô Việt hôn một hơi, sau đó nhảy xuống xe lửa.

Nếu bọn họ lúc ấy có thể tính ra một tháng sau khi bọn họ gặp lại, cảnh tượng cư nhiên chính là không chịu nổi cùng chấn động như vậy, La Mân là quyết sẽ không để Tô Việt đi ngàn dặm đến thành thị vấn an mẹ của hân, mà Tô Việt cũng quyết sẽ không rời đi, nhưng, rất lâu, chúng ta cũng không thể tiên đoán được tương lai xảy ra chuyện gì, hết thấy chỉ có thể đi về phía trước

## 25. Quyển 1 - Chương 25

Mẹ Tô Việt nằm bệnh viện là bởi vì mệt nhọc quá độ mà làm cho cơ tim co thắt lại, bà thật không ngờ chính là, xế chiều ngày hôm đó, đứa con lại đột nhiên xuất hiện trước phòng bệnh của mình.

“Tiểu Việt? Tiểu Việt?” Mẹ Tô Việt nước mắt tràn ra khóe mắt, nhin không được khóc thành tiếng.

Kỳ thật, Tô Việt từ lúc mẹ mình đi rồi, tuy rằng ngoài miệng quật cường, nhưng rốt cuộc trong lòng đối với mẫu thân vẫn có một chút cảm tình. Tuy hân vẫn như cũ không nghĩ tha thứ sự ích kỷ của bà năm đó, chính là, dù sao mẹ cũng là người sinh ra mình, điều này không thể thay đổi.

Lúc này, một người đàn ông trung niên bộ dạng hiền lành vẫn ngồi ở trước giường mẹ hân đứng lên, ra đón, Tô Việt có chút mất tự nhiên đưa tay lấy gì đó đưa cho hân “Nghe nói bà ấy bị bệnh, cũng không có mua gì nhiều, người đem này cho bà ấy đi.” Nói xong, xoay người muốn đi.

Mẹ hân càng phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào không chịu nổi, Tô Việt nghe xong trong lòng cũng không khỏi khó chịu.

“Nếu đã đến đây, hãy vào gặp bà ấy chút đi, mẹ người vẫn luôn nhớ người.” Người đàn ông kia ôn hòa nói, trên gương mặt tràn đầy sầu lo.

Tô Việt lần thứ hai nhìn vào bên trong, bắt gặp ánh mắt sưng đỏ của mẹ mình, trong lòng không khỏi tê rần, từ từ quay lại.

“Tiểu Việt, con chịu đến gặp ta, ta thật sự rất mừng.” Mẹ hân vừa khóc vừa cười, vẻ mặt vô cùng vui sướng, Tô Việt chỉ cảm thấy trong lòng vừa chua xót lại vừa đắng cay.

“Ta không thể ở lại lâu được, hai ngày nữa phải trở lại.” Tô Việt thanh âm vẫn cứng nhắc như cũ, nhưng không còn vẻ lạnh lùng như khi mới gặp lại bà ở tiểu thành.

Mẹ Tô Việt lau nước mắt cười nói “Mẹ biết, mẹ biết con còn phải đi làm, mẹ khỏe rồi, thật sự, có con ở đây, mẹ bệnh gì cũng đều tốt lắm.”

Buổi chiều đó, là ngày vui vẻ nhất trong đời bà từ trước tới nay. Bà cầm lấy tay đứa con, khóc rồi cười, cười xong lại khóc, cuối cùng một mối mới ngu thật say.

Đến buổi tối, nói cái gì mẹ hân cũng muốn người đàn ông kia đưa Tô Việt quay về nhà mình nghỉ ngơi, nói hân ngồi xe lửa đã lâu, rất mệt mỏi.

Người đàn ông kia đáp ứng, mang theo hành lý Tô Việt, đi ra bệnh viện.

“Nếu không, ta sẽ ngủ ở khách sạn vậy.” Tô Việt có chút do dự, không biết có nên đến nhà mẹ mình hay không.

Người đàn ông kia giống như nhìn thấu tận tâm trong lòng Tô Việt, không khỏi mỉm cười “Đó cũng là nhà của người a, về đến nhà tự nhiên phải ngủ ở nhà chứ, nào có đạo lý ở bên ngoài ngủ, hơn nữa, nhà mẹ người bình thường đều chỉ có một mình bà ấy ở, một thời gian gần đây không ai ở, vừa lúc người đến cũng giúp đỡ dọn dẹp một chút.”

Tô Việt ngẩng đầu nhìn nhìn hân, nguyên lai, người này không phải ở cùng mẹ hân.

Nhà mẹ Tô Việt nằm trong khu dân cư phổ thông. Lầu ba, hai phòng, mỗi phòng rộng khoảng hơn bảy mươi thước vuông, mở cửa sổ ra, đập vào mắt chính là một khoảng xanh biếc, trong phòng mọi thứ có vẻ rất gọn gàng ngăn nắp.

Tô Việt thay đổi dép, có chút câu nệ ngồi trên ghế sa lon, người đàn ông mở TV lên “Người vào tắm rửa cho khỏe, hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai ta lại đến đón người.”

Tô Việt liền mở miệng nói “Không cần, mình ta tự đi được rồi.”

Người đàn ông kia suy nghĩ một chút “Vây cũng được, bắt quá, người không cần dậy quá sớm, hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi, ta đi trước.”

Hắn đem chìa khóa cửa đặt trên kệ giày, hướng Tô Việt cười cười, xoay người rời khỏi nhà, đợi hắn đi rồi, Tô Việt lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nhớ đến mình đã ở một nơi cách xa tiểu thành ngàn dặm, nơi này là nhà mẹ hắn.

Cầm lấy điện thoại, Tô Việt gọi đến cho La Mân, chưa đầy hai phút, điện thoại La Mân liền gọi lại, ngữ khí vô cùng lo lắng mà ngọt ngào.

“Đến nơi rồi sao? Sao tới bây giờ mới gọi điện thoại cho ta a.”

“Ta trước đi bệnh viện.” Tô Việt dựa vào trên ghế sa lon trong lòng dâng lên nỗi nhớ La Mân da diết

“Mẹ người thế nào?” La Mân ân cần hỏi.

“Không tốt lắm, bác sĩ nói còn phải ở vài ngày quan sát nữa.”

“Người bên kia thế nào rồi a?” Tô Việt biết La Mân trong nhà còn rất chuyện vẫn chưa giải quyết ổn mà, trong lòng không thể không lo lắng.

“Cũng như cũ thôi, vẫn tiếp tục cùng nhà bọn họ thương lượng. Chết tiệt, họ đòi hai mươi vạn, thật là quá đáng mà.” La Mân cũng phiền, lúc tìm được nhà chủ chiếc xe gây chuyện chỉ thấy ngôi nhà trống không cũng chẳng còn đồ vật gì nữa. Trương gia ngay lập tức quay đầu lại bắt tội La gia.

“Vây làm sao bây giờ?” Tô Việt biết La Mân trong lòng cũng phiền, hắn hận bệnh mẹ mình không thể lập tức tốt lên, chính mình bay trở về bên cạnh hắn “Người cũng đừng hấp tấp, chậm rãi nghĩ biện pháp, nếu thật sự không được, người cứ đem tiền dưới đầu giường của ta mà dùng đi.”

“Ngốc quá, ta sao có thể dùng tiền của người chứ? Yên tâm, chút tiền ấy nhà của chúng ta vẫn là có thể nghĩ biện pháp kiếm ra được, chính là không nghĩ cứ để bọn họ lợi dụng hoài được.”

La Mân ôn nhu nói “Đừng nói mấy chuyện phiền lòng này nữa được không? Nói cho ta biết, người có nhớ ta không?”

Tô Việt mặt đỏ lên “Người nhớ ta sao?”

La Mân thanh âm thấp xuống “Như thế nào không nhớ được chứ, nhớ người muốn chết, hận không thể lập tức đem người ôm vào trong ngực, hôn một hơi cho đã.”

“Hừm.” Tô Việt cúi đầu thối hắn một hơi, nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

“Ai, ta đang rất buồn bực đây a.”

“Buồn bực cái gì?” Tô Việt cười hỏi.

“Trước khi người đi, sao ta lại không hảo hảo cùng người thân thiết một trận chứ.” La Mân cúi đầu nở nụ cười.

“Người, hờn đấy.” Tô Việt gương mặt toàn bộ đỏ bừng, hắn hung hăng mắng La Mân một câu, cúp điện thoại.

La Mân nghe trong điện thoại đồ đồ thanh, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, hắn gác điện thoại, quay người lại, chỉ thấy Tiểu Lệ lẳng lặng đứng ở phía sau mình, không khỏi sửng sốt một chút “Người, đến đây lúc nào?”

Tiểu lệ cười cười, trong ánh mắt lại dâng lên một tầng dày đặc hơi nước “A Mân, cô ấy là ai?”

Tô Việt để điện thoại xuống, tắm rửa sạch sẽ, bắt đầu chậm rãi nhìn quanh căn phòng khách mình đang ở, chỉ thấy trên tường phòng khách treo một cặp vợt đánh cầu lông hiển nhiên đã là rất nhiều năm cũng không có dùng qua, trên giá sách cũng đặt một quả bóng rổ nhìn qua đã rất nhiều năm không đụng tới, rất nhiều thứ mà nam hài tử thường hay dùng gì đó, đều được đặt ngăn nắp ở tủ sách, có mô hình máy bay và tàu thuyền, ô-tô, còn có các tạp chí về súng ống cùng bóng rổ xếp thành chồng thật cao. Càng làm cho Tô Việt không thể tưởng được chính là, phía sau cửa tự nhiên còn treo một cái bàn phi tiêu, hẳn tràn đầy nghi hoặc ngồi ở trên giường, phòng ai vậy chứ, sao giống như phòng ngủ của nam hài tử? Đúng lúc này, hai chân hắn không cẩn thận đá đến một cái rương lớn dưới giường, Tô Việt tò mò đem rương mở ra, bên trong tự nhiên đều là sách, nguyên bộ võ hiệp tiểu thuyết Kim Dung, tất cả những thứ đó đều có chung một đặc điểm, không có dấu vết lật xem qua, rất sạch sẽ.

Tô Việt trong đầu dần dần hiện lên một ý niệm kỳ quái, điều này làm cho tim của hắn đập ngày càng nhanh, hắn mở cánh cửa, đi đến phòng mẹ hắn, giống như đáp án liền tồn tại trong phòng ngủ của mẹ hắn. Hắn mở đèn lên, phòng ngủ của mẹ màu sắc mộc mạc, tầm mắt Tô Việt đột nhiên bị thu hút bởi những khung ảnh đặt trên bàn, hắn chậm rãi đi qua, run rẩy vươn tay, vòng quanh thân khung ảnh bởi vì bị người thường xuyên vuốt phẳng, lấp lánh sáng, mà ảnh trong khung là một đứa bé đáng yêu ngồi ở một chiếc xe đồ chơi, cười ngọt ngào như vậy, Tô Việt nhìn bức ảnh khi mình ba tuổi không khỏi nước mắt rơi như mưa.

Những linh cảm trong lòng như được chứng minh, đồ vật trong gian phòng kia, đều là mẹ vì mình không có bên cạnh mà mua tới, không phải một năm hai năm, mà là mười năm, mười mấy năm, không phải không yêu, mà là yêu thương quá đổi.

“Mẹ.” Tô Việt bỏ nhào vào trên giường mẹ hắn, gào khóc lớn, vì thân tình bị ngăn cách mười mấy năm này, vì mình hành động quyết tuyệt mà tổn thương người, Tô Việt chạy ra khỏi phòng, hướng xuống thang lầu, nhằm phía bệnh viện.

Mẹ hắn uống thuốc xong, hiển nhiên đã muốn đang ngủ, nhưng lúc đứa con mở cửa vẫn làm bà bừng tỉnh.

“Tiểu Việt, đã xảy ra chuyện gì, làm sao vậy, nói cho mẹ nghe đi.” Bà vội vàng n

hìn đứa con, ánh mắt sưng đỏ, mặt đầy vẻ đau khổ, mà người đàn ông đang ngồi ở bên người bà, đồng dạng vẻ mặt kinh hách, hắn cất bước lên phía trước, muốn đỡ Tô Việt.

Tô Việt từng bước một, khó khăn chậm chạp đến trước mặt mẹ mình, đột nhiên gục ở bên giường của bà, thê lương kêu một tiếng “Mẹ –”.

Tiếng gọi kia vang lên đau triệt tâm phế, giống như tất cả chịu đựng thống khổ cùng ủy khuất mười bốn năm qua đều mượn cơ hội này phát tiết mà ra, mẹ, mẹ, mẹ có biết, con nhớ người nhiều bao nhiêu không.

Lưu Vũ Mai giống như bị sấm đánh trúng, nhất thời không thể tin được lỗi tai của mình “Con, con, vừa rồi gọi ta cái gì?”

Tô Việt nhào vào vòng tay của bà, cảm thụ được tình thương của mẹ bị thiếu hụt hơn mười bốn năm qua, khóc rống thất thanh “Mẹ, mẹ.”

## 26. Quyển 1 - Chương 26

La Mân nhìn Triệu Tiểu Lệ ôn nhu mang khuôn mặt tươi cười, bối rối đem điện thoại nhét vào trong túi quần, vò vò tóc lộn xộn “Sao người lại tới đây?”

Triệu Tiểu Lệ bình tĩnh nói “Ta đem cho người một ít nước đậu xanh, nghe dì nói, người gần đây trong người rất nóng nảy.”

La Mân nhất thời có chút mơ hồ, rõ ràng, ngữ khí nàng vừa mới tràn đầy phẫn nộ, thế nhưng chỉ trong chớp mắt, kia tức giận giống như bị gió thổi bay mất tiêu, một chút dấu vết đều không để lại, giọng nói của nàng còn êm ái hơn.

La Mân chờ dẫn đi theo Tiểu Lệ vào phòng bệnh, mờ mắt xem nàng vội trước vội sau, thẳng đến nàng đem muống nhỏ đưa tới trong tay mình mới hồi phục tinh thần lại.

“Tiểu Lệ.” La Mân có chút khó khăn mở miệng “Người về sau vẫn là ít đến bệnh viện đi.”

“Vì cái gì?” Triệu Tiểu Lệ trong ánh mắt rất nhanh hiện lên một tia tối tăm, chính là một cái chớp mắt sẽ không có “Làm sao vậy, ta có gì không tốt sao?”

“Không phải, người xem trong bệnh viện dơ như vậy, hơn nữa thời tiết lại nóng như thế, rất bất tiện cho một cô gái như người đến đây.” La Mân do dự, không biết phải nói như thế nào mới có thể khéo léo đem chuyện của mình nói ra, hần tự nói với mình không thể gấp gáp. Dù sao người có lỗi chính là mình.

“La Mân, nhà các người xảy ra chuyện lớn như vậy ta làm sao có thể bỏ mặc mà, hướng hồ, ta vẫn là bạn gái của người.” Tiểu Lệ đem 2 chữ “bạn gái” nhấn rất mạnh.

Nàng nhẹ nhàng đưa tay khoát lên vai La Mân, tưởng tượng như lúc trước sờ đầu của hần, chính là, La Mân xấu hổ đem quay đầu đi, bị trượt qua đi, trong ánh mắt Tiểu Lệ lập tức vây kín một tầng tức giận, nhưng rất nhanh, nàng liền khôi phục thái độ bình thường, đưa tay thu trở về.

“Người hảo hảo chiếu cố bác trai đi, ta về trước, ngày mai buổi sáng ta lại đến.” Tiểu Lệ nói xong, cười cười, không đợi La Mân kịp phản ứng, cầm lấy cả mền trống không, đi ra ngoài.

La Mân tựa vào trên tường tâm phiền ý loạn, đúng lúc này, thật lâu sau cha hần vốn tưởng đang ngủ say mở miệng “Tiểu Lệ là một cô gái rất tốt.”

La Mân nhíu hạ mày “Hiện tại nhiệm vụ chính yếu của ba là dưỡng thương thật tốt, ít để ý tới ta.”

Cha hần suy yếu nằm ở trên giường, nhìn đứa con trước mắt vì mình thu xếp mọi chuyện rồi rầm, chạy đôn chạy đáo, bận rộn đến nỗi ngày càng gầy yếu không thôi, trong lòng dâng lên áy náy thật sâu, cứ nghĩ hần là không hiểu chuyện, thích gây rắc rối, luôn chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, thế nhưng ai nghĩ đến, cũng chính là đứa con phản nghịch này, lúc mình gặp thời điểm khó khăn nhất, so với mẹ của hần còn muốn lo lắng cho mình hơn.

“Tiểu Mân.” Cha hần vì mình trong đầu từng có ý niệm muốn vứt bỏ đứa cảm thấy xấu hổ, hần run rẩy gọi một tiếng.

“Ba muốn đi toilet sao? Để con đỡ cho.” La Mân hiểu lầm ý của ông, dứt khỏi suy nghĩ sâu xa ngẩng đầu nhìn qua.

“Không có gì, không muốn đi.” Cha La Mân nhắm hai mắt lại, quên đi, có rất nhiều chuyện, có lẽ lập tức không thể nói rõ, chính là, ông thực may mắn, trên thế giới này, còn có một đứa con hiếu thuận như vậy ở bên cạnh mình, chờ mình khỏe hần, sẽ bù đắp lại cho nó đi.

Ngày hôm sau điện thoại như đã hẹn, La Mân cố ý tìm một trạm điện thoại công cộng ở bên ngoài bệnh viện, bị che khuất bởi cái cây thật to, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy người.

“Thế nào? Mẹ người khỏe nhiều chưa?”

Tô Việt cười nói “Làm sao mà trong một ngày có thể tốt lên được, bất quá tinh thần so với ngày hôm qua khá hơn nhiều.”

La Mân hiển nhiên nghe ra tâm tình hần thật là tốt “Làm sao vậy, nghe giọng người vui vẻ như thế.”

Tô Việt có chút ngượng ngùng, qua một hồi lâu mà mới chậm rãi nói “La Mân, ta, nhận mẹ của ta rồi.”

La Mân hiển nhiên có chút giật mình, nhưng vẫn là thực vì hần cao hứng “Đây là chuyện tốt a, nói cho ta biết người làm sao mà nghĩ thông suốt được vậy.”

Tô Việt pha ngượng ngùng nói “Ta vẫn tưởng bà đã quên ta, kỳ thật, mẹ vẫn nhớ tới ta.” Hần chậm rãi kể chuyện mẫu thân vì mình mua bóng rổ, mua vợt đánh cầu lông, tạp chí mỗi kỳ, vì mình sửa sang lại phòng, đến ảnh chụp khi mình con nhỏ, nói xong, hai người nhất thời đều không nói gì.

Nửa ngày, La Mân mới nhẹ nhàng cười nói “Mẹ người quả thật rất thương người, ta sớm nói qua, bà khẳng định có nỗi khổ tâm riêng, ta có phải hay không hần là chúc mừng người nha.”

Tô Việt ngậy ngốc nở nụ cười một tiếng, thấp giọng nói “La Mân, cảm ơn người.” Hắn ngừng một chút, nói tiếp đi “Nếu không nhờ người, ta nghĩ, ta không có nhanh như vậy nhận nàng.”

La Mân ôn nhu cười, thanh âm như gió mùa hạ “Tên ngốc này, đây là hạnh phúc mà người đáng được hưởng a, hảo hảo chiếu cố mẹ người, ta nghĩ bà nhất định rất vui mừng, người có thể ở bên cạnh săn sóc bà.”

Tô Việt “Vâng” một tiếng, có chút do dự nói “La Mân, ta nghĩ phải ở lại đây thêm mấy ngày nay nữa, bác sĩ nói mẹ của ta một thời gian ngắn mới có thể xuất viện. Được chứ?”

La Mân tuy rằng trong lòng ần ần có chút mất mát, nhưng hắn vẫn là cười nói “Vậy thì có cái gì không được? Đó cũng là việc người phải làm, đừng lo lắng cho ta, ta rất tốt, lão nhân nhà của chúng ta khôi phục cũng rất tốt, chờ người trở về, ông ấy cũng có thể xuất viện rồi đó.”

“Vậy là tốt rồi, ta an tâm, chính là lo lắng người.” Tô Việt giống như nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí cũng thoải mái hẳn lên.

“Người không có điều gì khác nói cho ta nghe sao?” La Mân nghĩ đến vẫn còn hơn mấy ngày nữa mới có thể nhìn thấy bảo bối trong lòng mình, không khỏi cười trêu chọc.

Tô Việt biết hắn muốn nói đến cái gì, nhìn nhìn xung quanh, thấy hành lang không ai, nói thật nhỏ “Ta nhớ người.”

La Mân nở nụ cười, hắn nhẹ nhàng nói “Ta cũng nhớ người.” Nói xong, hắn xấu xa cười nói “Bảo bối, người hôn ta một cái đi, coi như trả ơn cho ta thế nào.”

Tô Việt ở đầu dây bên kia, mặt đều phải nóng lên, hắn nói thật nhỏ “Người nói cần cái gì a.”

La Mân chẳng hề để ý nói “Vậy thì có cái gì quan hệ, người khác cũng không biết người hôn ai mà, mau hôn ta một cái đi, bằng không, ta không buông điện thoại đâu

Tô Việt đành chịu hắn, thật nhanh quét mắt bốn phía liếc mắt một cái, hôn một cái lên điện thoại, sau đó cúp máy.

La Mân cười khổ nhìn điện thoại trong tay đỏ đỏ vang lên, tên này then thùng, mới hôn một cái, liền vội vàng cuống cuống cúp điện thoại, thật nhỏ mọn.

“Trần Trung, người nói tiểu Việt đang yêu? Là thật sao?” Mẹ Tô Việt nằm ở trên giường bệnh, lo âu nhìn người đàn ông trung niên trước giường đang gọt táo.

“Ta chỉ là đoán, đến, ăn đi.” Người đàn ông kêu Trần Trung cười lấy tay đưa miếng táo cho mẹ Tô Việt, nhưng bà mặt đầy lo âu, cũng không có đón lấy “Vậy làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Vũ Mai, đừng lo lắng, tiểu hài tử nói chuyện yêu đương, cũng không phải chuyện gì đáng lo.” Trần Trung đem miếng táo để vào trong tay Lưu Vũ Mai, vỗ vỗ tay bà, hy vọng bà an tâm.

“Như vậy, hắn liền càng sẽ không đồng ý đến chỗ của ta ở, ta nên làm như thế nào mà.” Lưu Vũ Mai mờ mịt nhìn miếng táo trong tay “Nó mới mười tám tuổi, nó vẫn có thể tiếp tục đến trường, ta vốn định tìm được nó, sẽ đem nó đến chỗ của ta, để cho nó tiếp tục đi học, người có biết, Tô Việt đứa bé kia rất thích đi học, lên đại học là giấc mộng của nó.”

“Có lẽ sự tình không đến nỗi như vậy đâu, có thể là ta cảm giác sai lầm rồi cũng nói không chừng, chờ về sau có cơ hội, người chậm rãi hỏi lại hắn được mà.” Trần Trung an ủi người mình thích, đã bao nhiêu năm, hắn cũng nhớ không rõ, tại sao mình lại yêu nàng, giống như nhắm mắt, nàng mặc một cái váy màu trắng, tóc buộc hờ hững trên vai, bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mình.

“Cảm ơn.” Lưu Vũ Mai trong mắt mờ lung một tầng hơi nước trong suốt, chẳng biết từ bao giờ, từ lúc gặp hắn, hắn cứ như vậy yên lặng đứng ở phía sau mình, giúp đỡ mình.

“Người đừng tới chỗ ta hoài như vậy, ngày mai cuối tuần, Mai Mai sẽ về nhà, nếu cô bé không thấy người ở đó, lại phát giận.” Mai Mai là con gái vợ trước Trần Trung, năm nay mới vừa thi lên đại học, bình thường trọ ở trường, cuối tuần mới quay về nhà một lần, nàng rất chán ghét Lưu Vũ Mai, luôn cảm thấy được bà là thủ phạm phá hủy gia đình mình.

Quả nhiên, sắc mặt Trần Trung trở nên ảm đạm “Biết, ngày mai, ta sẽ không tới.”

Trong khoảnh khắc hai người nhìn thấy Tô Việt bước vào, không hẹn mà cùng ngậm miệng lại, Tô Việt hiển nhiên cũng không có chú ý tới thần sắc cùng ánh mắt phức tạp của mẹ mình và Trần Trung nhìn mình, hắn còn đang đắm chìm trong cuộc trò chuyện ngọt ngào với La Mân lúc này, ánh mắt sáng ngời, gò má ửng đỏ.

Ngày trôi qua như nước chảy, dần dần nửa tháng qua đi, thân thể Lưu Vũ Mai dần dần chuyển biến tốt đẹp, rốt cục được sự chấp thuận của bác sĩ, thêm mấy ngày nữa, là có thể xuất viện.

Mà thông qua điện thoại, Tô Việt cũng biết cha La Mân khôi phục rất nhanh, chuyện trong nhà cũng giải quyết ổn thỏa, đầu tiên, là sang tên ngôi nhà mà ông ấy mua cho nữ nhân kia cho anh của nàng, sau đó bồi thường thêm bảy vạn đồng.

Tô Việt thở ra một hơi thật dài, giống như tảng đá lớn đặt ở trong lòng lâu ngày, rốt cục nhẹ đi phân nửa, trời cũng trở nên trong xanh hơn.

Hắn đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu, do dự thật lâu sau “La Mân, sự chuyện kia, người nói với nàng chưa?”

Hơn nửa ngày, La Mân mới giống như thực mỗi mội nói “Ta có nói rồi, nhưng cũng phải đợi nàng từ từ hiểu được.”

Tô Việt trong lòng cò hơi lo lắng cùng sốt ruột, nhưng hắn không muốn ép buộc La Mân, chỉ phải nói “Nga, như vậy a.”

La Mân đương nhiên biết Tô Việt lo lắng, hắn sao lại không muốn cùng Tiểu Lệ nói chuyện rõ ràng cho được, nhưng thậ

t kỳ lạ, gần đây một thời gian ngắn, chỉ cần hắn gọi điện thoại cho Tiểu Lệ, nàng liền lấy các loại lý do qua loa rồi ngắt máy, làm cho hắn không có cơ hội nào mở miệng, khiến hắn rất buồn bực. Ở bệnh viện, có cha hắn, hắn không thể nói, đi tìm nàng, nàng thường xuyên bận không gặp hắn, giống như nàng đã muốn hiểu rõ ý đồ của hắn, chính là không để cho hắn có cơ hội nói chia tay.

La Mân cũng không có thời gian cùng tinh lực luôn đi tìm nàng, chuyện cha hắn cùng Trương gia tranh cãi, xoay sở tiền bạc, hết thấy sự tình, đủ để cho hắn bận đến sứt đầu mẻ trán.

“Vậy người cũng đừng gấp, từ từ cũng được.” Tô Việt trong lòng không thể không nói thất vọng, thế nhưng hắn không thể nóng vội, La Mân đã rất khó khăn, hắn tại sao có thể làm cho hắn rối rắm thêm nữa.

Hai người đồng dạng tâm sự nặng nề cúp điện thoại.

La Mân biết, chính mình không thể tiếp tục kéo dài chuyện này, ngay lập tức liền gọi điện thoại cho Tiểu Lệ, lần này thật thuận lợi, không đợi hắn mở miệng, Tiểu Lệ chủ động nói thẳng với hắn “A Mân, ta cảm thấy được quan hệ của chúng ta gần đây có một chút vấn đề, người buổi tối có rảnh không? Đến nhà của ta đi, chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng.”

La Mân quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, hắn lập tức vui sướng đáp đồng ý.

## 27. Quyển 1 - Chương 27

Nhà Tiểu Lệ ở khu biệt thự thành đông, mặc dù là thành nhỏ, nhưng những căn biệt thự ở nơi này rất nguy nga, cao hai tầng xây dựng theo kiến trúc châu Âu, mỗi nhà đều có hoa viên riêng biệt, với đủ loại cây cảnh đắt tiền.

La Mân vẫn là lần đầu tiên đến nhà Tiểu Lệ, cha mẹ Tiểu Lệ từ trước đã rất không thích gặp La Mân. Họ cảm thấy được hắn chỉ là một tên nhóc mới tốt nghiệp trung học lại ở bên ngoài gây sự lung tung, chẳng có gì tốt đẹp cả, từng nghiêm lệnh cấm Tiểu Lệ cùng La Mân tiếp xúc. La Mân cũng rất tức giận, cảm thấy được bọn họ xem thường mình. Nhưng hôm nay, hắn lại cảm thấy được lúc trước cha mẹ Tiểu Lệ kiệt lực phản đối là đúng, hắn thậm chí cảm kích hai người kia chán ghét mình như vậy, có lẽ hiện tại có ý niệm trong đầu như vậy thực dễ tiện, nhưng hắn quả thật may mắn vì mình với Tiểu Lệ chưa đề cập đến chuyện kết hôn.

La Mân trước khi đến cũng hơi có chút do dự, không biết vì cái gì Tiểu Lệ lại muốn nói chuyện tại nhà của nàng, phải biết rằng cha mẹ nàng thực không thích mình mà, chẳng lẽ là, nàng đã thuyết phục được cha mẹ rồi, chính thức muốn gặp mình? La Mân thấy hoảng sợ với ý niệm trong đầu này, không khỏi lo lắng, nếu nói vậy, việc mình nói chia tay không phải càng khó hơn sao.

Hắn bước đi hơi chần chừ, do dự không biết có nên vào hay không, đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng cười thanh thúy từ trên ban công lầu hai vang lên “Ngốc tử, người như thế nào còn không tiến vào, yên tâm đi, ba mẹ ta đều không ở nhà.”

La Mân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tiểu Lệ mặc một chiếc áo sơmi vàng nhạt ngắn tay, quần sort màu trắng, đứng ở lầu hai ban công nhìn mình cười thật tươi.

La Mân lúc này mới hơi thả lỏng mình, đi vào nhà của nàng.

“Có muốn uống chút gì không?” Tiểu Lệ đi xuống lầu, cười cười đi vào phòng bếp.

“Ta không khát, người đừng vội.” La Mân từ lúc vào nhà Tiểu Lệ, đã cảm thấy cả người trở nên không được tự nhiên, mắt thấy Tiểu Lệ cười kiêu mị động lòng người vội vàng chiêu đãi chính mình, không khỏi có chút khấn trương.

“Nếu không, uống chút bia nha, người biết không? Hôm nay là sinh nhật ta hai mươi tuổi.” Tiểu lệ cười quay đầu lại.

“Sinh nhật người?” La Mân ngạc nhiên nói, sinh nhật của nàng không phải à mùa xuân sao? Tại sao lại thành mùa hè.

“Người không biết hả? Ha ha, thật sự, hôm nay mới thật sự là sinh nhật ta, sinh nhật âm lịch.” Tiểu Lệ cười cầm hai phần bia đi ra “Đến, uống một chút với ta đi.”

La Mân không có đón, mà là lấy một loại ánh mắt rất nghiêm túc nhìn nàng “Tiểu Lệ, hôm nay ta tới là muốn nói chuyện của chúng ta.”

“Ta biết người muốn nói cái gì.” Tiểu Lệ ngay lập tức cắt ngang lời hắn “Người là định nói cho ta biết, người muốn chia tay với ta đúng không? Người đã yêu người khác.” Ánh mắt nàng dừng ở La Mân, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc “Nếu, ta nói không thì sao.”

La Mân nhất thời có chút hít thở không thông, lẽ ra hắn phải sớm nghĩ đến, Tiểu Lệ thông minh như vậy, làm sao mà không nhìn ra những dao động trong cảm xúc của mình, từ lúc hắn yêu Tô Việt tới nay, hắn cùng Tiểu Lệ liên hệ liên càng ngày càng ít, nàng lại như thế nào nhìn không ra.

La Mân có chút khó khăn mở miệng “Thực xin lỗi, đúng là ta định nói chuyện đó, chúng ta cùng một chỗ không thích hợp.”

Tiểu Lệ trong ánh mắt dấy lên lửa giận dày đặc, nàng cười lạnh một tiếng “Lúc trước khi người theo đuổi ta người nói như thế nào? vĩnh viễn chỉ yêu một mình ta, nhưng mà, còn chưa hơn nửa năm mà, người liền đã đổi sang người khác? La Mân, tình yêu của người thật không đáng giá gì hết.”

La Mân cúi đầu, cảm thấy được mình quả thật rất vô trách nhiệm, nếu sớm biết mình sẽ yêu Tô Việt, hắn không bao giờ đi trêu chọc Triệu Tiểu Lệ.

Tiểu Lệ thấy hắn không nói lời nào, ngữ điệu không khỏi chậm lại, nhẹ nhàng mở miệng nói một cách ưu thương “La Mân, người thật sự không thương ta sao? Người thật sự đã yêu người khác?”

La Mân nhìn nàng, ánh mắt dần dần trở nên kiên định, cho dù trên thế giới này nhất định phải có một người bị tổn thương, nhưng tuyệt đối cũng không phải là Tô Việt, “Đúng vậy, ta quả thật đã yêu người khác.”

Tiểu Lệ nghe xong lời của hắn, hai tay che mặt, nước mắt theo khe hở ngón tay chảy xuống “Người tại sao có thể, người tại sao có thể đối với ta như vậy.”

La Mân bối rối nghĩ muốn đưa tay an ủi nàng, nhưng tay mới giơ lên một nửa lại rút trở về, nếu đã nói đến đây rồi, không bằng đem hết thấy nói ra hết, nếu nàng muốn hận, vậy cứ để nàng hận đi.

“Thực xin lỗi, ta biết mình rất có lỗi với người, người nếu muốn đánh ta, muốn mắng ta, người cứ việc mở miệng, cứ việc động thủ, ta tuyệt đối không nói nửa lời.” La Mân hiện tại duy nhất cảm thấy may mắn chính là mình chưa làm gì Tiểu Lệ, bằng không, hẳn nghĩ muốn chia tay hoàn toàn rất khó.

“Quên đi, gương ép cũng chẳng được gì, người đã không muốn cùng ta một chỗ nữa, ta kiên quyết giữ người lại cũng không có ý nghĩa gì.” Tiểu Lệ buông tay, vẻ mặt mang theo ưu thương nói không nên lời, nàng gật gật đầu “Bất quá, ta có cái ước muốn cuối cùng, người có thể cùng ta mừng sinh nhật hai mươi tuổi được không? Qua hôm nay, chúng ta trong lúc đó sẽ không còn liên hệ gì nữa, coi như là người xa lạ.”

Ánh mắt của nàng u oán, mang theo nhẹ nhàng cầu xin, dù sao cũng là cô gái mà mình từng thích, La Mân thật sự không thể nào cự tuyệt, chỉ phải nói “Ta không thể trở về quá muộn, chỉ có thể ở lại trong chốc lát có được không?”

Tiểu lệ nín khóc mỉm cười nói “Được, ta biết bác trai trong bệnh viện còn cần người chiếu cố mà, yên tâm, chúng ta chỉ uống một phần bia thôi, uống xong, người bước đi, hơn nữa, ba mẹ ta mười giờ sẽ trở lại, gặp người ở chỗ này, còn không xé xác ta a.”

La Mân lúc này mới yên lòng lại, Tiểu Lệ đề nghị đến ban công lầu hai vừa uống bia vừa nói chuyện phiếm, La Mân dĩ nhiên đồng ý. Muốn tới ban công lầu hai phải đi ngang qua phòng ngủ Tiểu Lệ, La Mân đi theo nàng lên trên ban công, Tiểu Lệ tay cầm 2 phần bia đặt trên bàn tròn.

“Yên tâm, chỉ uống một phần thôi, ta biết tử lượng của người mà, tuyệt đối sẽ không ép người uống say đâu.” Tiểu Lệ cười nhìn vẻ mặt La Mân có chút do dự.

La Mân nhìn nhìn phần bia kia, quả thật cũng không nhiều, chắc sẽ không say đâu. Thấy nàng mở nắp một chai đưa tới mình, La Mân do dự một chút, nhận lấy “Chỉ một chai thôi a, không được uống nhiều, người là con gái, càng không thể uống nhiều.” Hẳn như thế nào chưa bao giờ biết, Tiểu Lệ cư nhiên còn có thể uống rượu.

Tiểu Lệ cười mở ra một chai khác “Đã biết, nhiều chuyện quá, đến, mừng sinh nhật ta hai mươi tuổi, cụng ly.” Nàng giơ cao chai bia trong tay, nói.

La Mân cùng nàng chạm một cái, uống ngay một hơi.

“Nói một chút đi, người mà người thích kia, đến tốt cùng so với ta tốt hơn ở điểm nào? Ta thật sự rất ngạc nhiên.” Tiểu Lệ giống như đã muốn không thêm để ý chút nào hỏi.

“Nói thật, ta cũng không biết.” La Mân thấy nàng cư nhiên có thể bình tâm tĩnh khí đàm luận với mình về người mình thích, không khỏi cũng cảm thấy hơi hơi ngạc nhiên, còn nói một cách thẳng thắn như vậy nữa.

“Nàng chắc xinh đẹp hơn ta phải không?” Tiểu lệ chưa xót hỏi.

“Không, hẳn không có đẹp hơn người.” La Mân nói đến Tô Việt ánh mắt không khỏi trở nên nhu hòa.

“Ôn nhu hơn ta sao?” Tiểu lệ ghen tị, vẫn tiếp tục truy vấn.

“Ngược lại thì có, hẳn rất bướng bỉnh khó chịu.” La Mân mỉm cười.

“Vậy người đến tốt cùng thích nàng cái gì?” Tiểu lệ có chút tức giận, cô gái như thế làm sao lại tốt hơn mình chứ.

“Nếu ta biết ta vì cái gì thích hẳn thì tốt rồi, chính là, bản thân ta cũng không biết.” La Mân nhớ tới Tô Việt, trên mặt không khỏi toát ra nụ cười ôn nhu, người kia, ai, nhớ tới đã cảm thấy thực hạnh phúc.

“Khi nào thì có thể cho ta gặp nàng được không? Ta đặc biệt muốn gặp nàng, nhìn xem nàng đến tốt cùng có điểm nào tốt hơn ta, cư nhiên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đem bạn trai của ta đoạt đi rồi.”

La Mân nghe xong những lời này của nàng, vẻ mặt trở nên hơi hơi ảm đạm, nếu, nếu như có thể nói ra hết cho toàn bộ thế giới biết thì tốt biết mấy, thế nhưng, hiện tại, hẳn vẫn không thể cùng Tô Việt thân nhiên đứng dưới ánh mặt trời yêu nhau, đúng vậy, mọi người sẽ nói như thế nào? Bản thân mình cố nhiên không sợ bị thương tổn, nhưng còn Tô Việt, không được, hẳn không thể để cho Tô Việt bị bất cứ người nào tổn thương đến hẳn cho dù là một lời nói.

Thấy La Mân không lên tiếng, Tiểu Lệ biết trong lòng hần không muốn, không khỏi vừa hận vừa giận, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra biểu tình thoải mái “Quên đi, không muốn dẫn nàng cho ta gặp mặt cũng được, đừng nói về bạn gái mới của người nữa, đến, hôm nay là sinh nhật ta, phải lấy ta là việc chính. Cụng ly.”

La Mân áy náy cười cười, giơ ly bia trong tay lên chạm nhẹ vào ly bia trong tay Tiểu Lệ, uống một hớp lớn.

Uống đến một nửa thời điểm, La Mân cảm thấy hơi men dường như bốc lên càng nặng, đầu có chút choáng váng, hần ra sức lắc lắc đầu, sẽ không a, chính mình uống năm, sáu chai như vậy cũng sẽ không say, hôm nay mới uống một

chai, chẳng lẽ lại say sao? Có thể nào là gần đây một thời gian ngắn bận quá, không thường xuyên uống rượu nên mới vậy sao?

“Người không sao chứ? Nếu không, chúng ta cũng đừng uống tiếp nữa.” Tiểu Lệ cũng phát hiện hần không ổn, ân cần hỏi.

“Không có việc gì, có thể gần đây không thường uống, đầu hơi choáng một chút.” La Mân cười nói.

“Vậy, nếu không, cũng đừng uống nữa.” Tiểu Lệ do dự nhìn chai bia “Còn một chút, cũng không tính cái gì.”

La Mân thấy nàng biểu tình có chút thất vọng, không khỏi trở nên mềm lòng, dù thế nào ngày mai mình cùng nàng cũng không còn quan hệ gì, người ta muốn lần cuối cùng mừng sinh nhật với mình, nói cái gì cũng muốn đạt thành a, mới uống một nửa liền chạy trốn, cũng thật sự không hay quá, vì thế mạnh mẽ nói “Không có việc gì, ta đi WC.”

La Mân dùng nước lạnh phát vào mặt mình, cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Người thật không có sao chứ? ” Tiểu Lệ thân thiết nhìn mặt hần hơi đỏ lên.

La Mân cười gượng gạo “Không có việc gì, có thể lâu lắm không uống nên vậy đó.”

Tiểu Lệ hé miệng cười khê “Không thể tưởng được đường đường một La Mân được xưng uống mười chai không say, cũng có lúc không thể uống ha, còn một chút như vậy, chúng ta uống cho xong, người quay về bệnh viện đi thôi.”

La Mân ngẫm lại, quả thật cần phải đi, thứ nhất giờ cũng đã hơi trễ, thứ hai nữa là mình dường như là thật không thể uống tiếp, nhưng mà nếu không uống hết chút còn lại này, quả thật rất mất mặt, dù sao uống xong cũng đi rồi, không khỏi rõ ràng nói “Được rồi, uống xong ta liền đi.”

Cầm lấy trên bàn phần bia còn lại uống sạch sẽ.

Tiểu lệ cũng uống hết phần bia trong tay mình, cười quơ quơ chai bia trống rỗng “Hôm nay ta thật cao hứng, La Mân, chúc người hạnh phúc.”

La Mân cười nói thanh “Cám ơn.” Rầm một tiếng liền ngã trên mặt đất, dọa Tiểu Lệ hoảng hồn nhảy dựng.

“Người làm sao vậy? Uy, không phải là uống chút bia như vậy liền thực say à?” Nàng cố sức đỡ La Mân đứng lên, ân cần hỏi “Người thế nào? Không có việc gì đi?”

La Mân chỉ cảm thấy đầu của mình quay mòng mòng, ánh mắt không mở ra được, hần ra sức mở to mắt, mặt nhăn khấn mày “Thực xin lỗi, hôm nay mất mặt, phiền người dìu ta tới cửa, ta đón taxi trở về.”

Tiểu Lệ vội vàng nói “Như vậy sao được chứ, lỡ như ở trên đường xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ? Như vậy đi, người đến giường của ta nằm trong chốc lát, chờ khỏe lên một chút rồi người hãy đi.”

La Mân vừa định lắc đầu, đã cảm thấy trong bụng nhộn nhạo, nhất thời nhịn không được nôn trên mặt đất.

Tiểu Lệ càng không yên lòng để cho hần đi, đợi hần nôn sạch sẽ, nửa tha nửa dìu đưa hần tới trên giường của mình, dọn dẹp sạch sẽ những thứ hần vừa nôn ra.

La Mân trong lòng rõ ràng cảm thấy không ổn, chính là thân thể cũng không nghe đại não chỉ huy, mềm nhũn nằm ở nơi đó không thể động đậy, mà càng làm cho hần không nghĩ tới chính là, lúc này, một trận nóng chảy dần dần từ dưới dâng lên, chậm rãi rơi vào lan ra toàn thân, ngay cả hô hấp đều trở nên nóng bỏng hơn.

Ban đầu ánh mắt hắn nhìn về phía Tiểu Lệ còn rõ ràng, nhưng dần dần, đầu óc trở nên mơ hồ, trước mắt người nọ dường như là Tiểu Lệ, lại dường như không phải, dần dần, mặt người nọ liền biến thành Tô Việt.

“Tiểu Việt.” Hắn cúi đầu gọi một tiếng, chỉ cảm thấy nhiệt kia càng ngày càng nóng chính mình dục hỏa cao vút đứng lên, mặt của hắn càng trở nên hồng nhuận mồ hôi từng giọt rơi xuống dưới.

“Tiểu Nguyệt? Đó là tên cô gái người thích sao?” Lúc này, mắt thấy mục đích của chính mình dần dần thực hiện, trên mặt Triệu Tiểu Lệ rốt cục toát ra nụ cười đắc ý, tên ngọc này, rốt cục vẫn nằm trong tay nàng.

Nàng đi đến bên giường, mỉm cười, với tay tắt ngọn đèn, chậm rãi cởi bỏ đi y phục của mình.

## 28. Quyển 1 - Chương 28

“Trời ơi, các người đã làm gì?” La Mân là bị tiếng thét chói tai làm cho bình tĩnh, mông lung trung, hắn còn cho là mình đang nằm trên giường ngủ ở nhà, nhưng đúng lúc này, một bàn tay mạnh mẽ kéo hắn lên, tiếp theo đó là hai cái tát như trời giáng, khiến hắn hoàn toàn tỉnh lại.

“Chú Triệu, dì Lưu?” Đợi tới lúc La Mân thấy rõ hai người trước mắt, thật sự là kinh hãi không hiểu, đến khi tầm mắt của hắn lạc ở người bên cạnh trên giường, đầu lại ông một tiếng, lập tức trống rỗng, ý thức cũng không có, trời, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Chỉ thấy Triệu Tiểu Lệ bị giật mình tỉnh lại mở to hai mắt, bỏ nhào vào trong lòng mẹ mình “Oa” khóc thành tiếng, Triệu cha biểu tình hận không thể ngay lập tức xé xác La Mân, nghiêm mặt giận dữ hét “Người là đồ súc sinh, cứ nhiên có thể làm chuyện hạ lưu như vậy, ta hôm nay không thể không đánh chết người.” Ông nhìn xung quanh, chẳng thấy có thứ gì dùng để đánh được, đột nhiên mắt thấy bức tranh gỗ treo trên tường với tay dùng hết sức ném vào người La Mân.

Đúng lúc này, chỉ nghe Tiểu Lệ một tiếng khóc kêu “Không được, ba ơi.” Liều mạng đem thân thể của mình chắn phía trước La Mân “Ba muốn đánh thì cứ đánh con đây, La Mân không có lỗi gì hết, là con gọi hắn đến uống rượu, con không nghĩ tới hắn sẽ say như vậy.”

La Mân mờ mịt ngồi dưới đất, trong đầu trống rỗng, trời ơi, mình đã làm gì, mình đã làm gì a, hắn thống khổ vò đầu bứt tóc mình, hung hăng cụng đầu vào tường.

“A Mân.” Tiểu Lệ khóc ôm lấy hắn đang muốn đập đầu vào tường, khóc nói “Ta không trách người, là chính mình nguyện ý, người đừng như vậy.”

“Con nhỏ chết tiệt kia, đứng lên cho ta, cứ để cho hắn đâm đầu vào tường chết đi.” Triệu cha vẻ mặt xanh mét, trong ánh mắt giống như phun ra lửa.

“Lão Triệu, lão Triệu, người nói nhỏ chút.” Mẹ Tiểu Lệ rốt cục khôi phục một chút lý trí, dùng sức giữ tay chồng mình lại, không cho hắn vì quá phần nộ mà đầu óc hồ đồ “Người muốn cho hàng xóm xung quanh ai cũng biết con gái chúng ta đã thất thân sao?”

Triệu cha mới nghe hơi ngừng lại, nghe xong lại càng tức thêm, ông phần nộ một tay túm lấy La Mân cả người trần trụi xách lên “Người tên hỗn đản này, cứ nhiên dám làm chuyện xấu xa như vậy với con gái ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

“Lão Triệu, ” mẹ Triệu hô một tiếng “Tiểu Lệ, đi tìm quần áo đưa La Mân mặc vào.”

Tiểu Lệ này mới phát hiện mình chỉ mặc nội y, còn La Mân lại là quang lỏa một mảnh, đỏ mặt vội vàng mặc váy ngủ, đem quần áo La Mân rơi trên mặt đất đưa cho hắn.

La Mân trong ánh mắt hiện lên một tầng sương mù, tay hắn run run, chậm rãi mặc quần áo vào, trong lòng rối loạn, vì cái gì, vì cái gì lại phát sinh chuyện như vậy. Hắn đối với chuyện đã xảy ra buổi tối không có...ấn tượng chút nào, mình tại sao ngủ ở trên giường Tiểu Lệ, chính mình lại như thế nào cùng nàng ngủ chung, này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách dưới lầu, Tiểu Lệ im lặng khóc, Triệu cha nghiêm mặt không ngừng hút thuốc, Triệu mẹ nhăn mày, nhìn về phía người trẻ tuổi ngồi ở trên ghế sa lon không nói được lời nào, sắc

mặt tái nhợt, trong lòng hơi hơi hiện lên một tia thương hại, “Nói đi, người định làm như thế nào?” Triệu mẹ nhìn về phía La Mân.

Triệu cha cười lạnh một tiếng “Làm sao bây giờ, đem hấn đưa đến cảnh sát đi, cáo hấn cưỡng gian, ta không thể để yên cho hấn được.”

Triệu mẹ bắt mắt nhìn thoáng qua Triệu cha, lập tức dời ánh mắt đến con gái mình, chỉ thấy Tiểu Lệ khẽ lắc đầu, cảm thấy hiểu được, chuyện này hơn phân nửa là con mình tự nguyện.

“Được rồi, lão Triệu, sự tình cũng đã xảy ra, ta xem, hay là nghe ý La Mân như thế nào.” Ánh mắt bà nghiêm nghị nhìn về phía La Mân, mình chỉ có một đứa con gái như vậy, luôn hy vọng nó có thể hạnh phúc, tuy rằng người thanh niên này mình và chồng không thích, nhưng mà con mình thích, hơn nữa, còn đã muốn như vậy.

“Thực xin lỗi.” La Mân nhắm mắt lại, sự hối hận như cần xé tim của hấn, ta vì cái gì phải đến nơi này, ta vì cái gì muốn uống rượu, ta vì cái gì dối nàng làm ra loại chuyện này? Ta như thế nào đối Tô Việt nói, ta như thế nào đối Tô Việt nói đây?

“Hiện tại không phải để cho người giải thích sao, người nói đi, người tính chịu trách nhiệm với con gái ta như thế nào?” Triệu mẹ hiển nhiên bắt mắt La Mân chỉ nói một câu thực xin lỗi.

“Các người muốn ta làm như thế nào?” La Mân chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, hô hấp đều phải tạm dừng.

“Chúng ta muốn gặp cha mẹ của người.” Triệu mẹ nhìn La Mân, nói ra ý nghĩ của chính mình.”Chuyện này không phải việc nhỏ. Chúng ta muốn hỏi một chút bọn họ tính toán làm như thế nào.”

Tiểu Lệ van xin gọi một tiếng “Mẹ.” Bị Triệu mẹ ánh mắt sắc bén trừng, dọa đem lời muốn nói nuốt vào trong bụng, La Mân ngẩng đầu, buồn bã nói “Có chuyện gì một mình ta gánh vác thì được rồi, không liên quan tới bọn họ.”

“Ai nói không liên quan? Nghe Tiểu Lệ kể ba của người nằm viện, phải không? Cha của mình đều bệnh thành như vậy, người còn có thể bên ngoài làm ra chuyện xấu xa như thế, người không biết hổ thẹn sao?” Triệu mẹ trong lời nói như dao sắc cắm sâu vào tim La Mân, trong mắt của hấn hiện lên một tầng hơi nước, thực xin lỗi, thực xin lỗi, La Mân trong lòng thống khổ run giọng nói, ta là hỗn đản, ta là hỗn đản a.

“Như vậy đi, người đi về trước, sáng ngày mai, chúng ta sẽ qua gặp ba mẹ người.” Triệu mẹ nhìn thoáng qua con gái mình cùng chồng bà, ý bảo La Mân hiển nhiên đã muốn tâm thần rối loạn có thể đi rồi.

La Mân chậm rãi đứng lên, đồ dẫn rời khỏi phòng khách Triệu gia, từng mỗi bước đi, hấn cảm thấy chân mình có ngàn cân nặng, mỗi một tác cơ thể đều giống như ở kêu gào, từng gọt mồ hôi lạnh từ đầu trên rơi xuống, rơi trên mặt đất.

Hấn không biết mình là như thế nào quay về bệnh viện, mẹ hấn đang nằm trên ghế một mỗi ngủ, lúc này, nghe thấy thanh âm đứa con mở cửa, đột nhiên bừng tỉnh “Tiểu Mân, người làm sao vậy?”

Tô Việt đêm nay ngủ cũng cực không an ổn, ác mộng kia lâu lắm rồi không thấy nay cư nhiên lại xuất hiện trở lại, trong phòng u ám, chàng trai hô hấp khó khăn, cả người đau đớn như bị xé rách, làm cho hấn cảm thấy vừa tuyệt vọng mà vừa đau khổ, “A” hấn hét lớn một tiếng từ trong mộng tỉnh lại,

Rạng sáng ba giờ bốn mươi phút, ánh đèn tỏa sáng đem về lo lắng bên trong xua tan, “Tiểu Việt, người thế nào rồi?”

Mẹ hấn trên giường bệnh đối diện lo lắng nhìn qua, mắt thấy sắc mặt đứa con tái nhợt, mồ hôi lạnh như đất, không khỏi vạn phần lo lắng.

“Không có gì, con mơ thấy ác mộng thôi.” Tô Việt lúc này mới nhớ tới chính mình ngủ trong phòng bệnh của mẹ.

“Lại đây với mẹ.” Mẹ hấn hơi nhích người vào bên trong, chừa ra một khoảng lớn trên giường, trong ánh mắt tràn đầy đau tiếc, nếu có thể, bà mong thời gian có thể quay ngược lại, mình nhất định phải dùng cảm đem đứa con mang đi.

Tô Việt hơi do dự, sau đó ngoan ngoãn nằm xuống cạnh bên mẹ mình. Mẹ hắn đem đứa con kéo vào trong lòng ngực, đã bao nhiêu lâu không có ôm con mình như vậy, nguyên lai đều đã hơn mười bốn năm trôi qua.

Tô Việt lúc bốn tuổi thật vô tư hồn nhiên, mỗi ngày đều được mẹ ôm mới có thể đi vào giấc ngủ. Tô Việt sau bốn tuổi, bắt đầu một mình ánh mắt luôn mở trừng đối diện bóng tối trong phòng.

“Mẹ.” Tô Việt ánh mắt đã ướt ươn ướt, nghe hơi thở ấm áp của mẫu thân trên người, không bao giờ ... cảm thấy sợ hãi cùng rét lạnh nữa.

Trần Trung ngày hôm sau tới thấy được này một cảnh ấm áp này, trong lòng không khỏi cảm động, hắn xoa xoa đôi mắt muốn đỏ lên, không nỡ phá vỡ tình mẫu tử bị chia cách hơn mười bốn năm đang thắm thiết ôm nhau ngủ.

Tô Việt nôn nóng đứng chờ trước trạm điện thoại công cộng, đã muốn ba ngày, hắn gọi cho La Mân nhưng hắn cũng chưa gọi lại, đến tốt cùng có chuyện gì? Hôm nay, thật vất vả thừa dịp mẹ mình đến thời gian ngủ trưa, hắn lại chạy đi, chính là kết quả giống nhau, La Mân từ ngày đó giống như mất đi tất cả liên hệ.

“Anh bạn kia, người còn dùng điện thoại không?” Nếu không cần nữa thì để cho ta gọi điện thoại.” đúng lúc này, một người nhà của người bệnh trong bệnh khu đứng ở phía sau hắn thúc giục.

Tô Việt sắc mặt khó coi nhường chỗ cho hắn, tên đáng chết, từ trước cho tới bây giờ đều không như thế, hắn làm cái gì, nếu không phải đã đáp ứng chờ mẹ hắn xuất viện sau mới đi, Tô Việt hận không thể hiện tại liền bay đến bên người La Mân chất vấn hắn, vì cái gì không cho mình gọi điện trả lời, vì cái gì không để ý chính mình?

Chờ người kia gọi điện thoại đi rồi, Tô Việt lại một lần nữa quay dây số kia, vô cùng sốt ruột nói với cô gái nghe điện thoại “Phiên người gọi hắn nghe máy dùm ta, ta có việc gấp a.”

La Mân trừng mắt nhìn điện thoại ở đầu giường rung lên liên tục không nói được lời nào, hắn hiện tại thật sự không còn mặt mũi nào đối mặt Tô Việt, ba ngày, kể từ ngày ấy cha mẹ Tiểu Lệ đi vào bệnh viện, rất phần nộ đem chuyện xấu xa của mình nói cho cha mẹ mình, mẹ hắn còn có thể nói được gì? Ngoại trừ cười theo nói một tràng thật là tốt, cũng chỉ một câu “Yên tâm, Tiểu Mân nhà ta khẳng định sẽ chịu trách nhiệm với Tiểu Lệ, chỉ cần ông bà đồng ý, hiện tại làm cho bọn họ kết hôn cũng không thành vấn đề.”

La Mân mới vừa ngẩng đầu nói “Ta không muốn cùng nàng kết hôn.” Ngay lập tức đã bị cha hắn nằm trên giường bệnh ném tới chén nước đánh vỡ đầu, Tiểu Lệ kêu một tiếng sợ hãi vội đi lên che chở. Cha mẹ hai bên vội vàng quyết định ngày kết hôn, chuyện này một chút đường sống quay về đều không có, hết thấy đều đã không thể thay đổi.

Nếu có thể, La Mân tuyệt đối sẽ không đến nhà Tiểu Lệ, cho dù đi, cũng tuyệt đối sẽ không cùng nàng uống rượu, hai ngày này, La Mân bị sự hối hận cực độ tra tấn muốn điên rồi, hắn không dám quay về, căn bản không dám gọi điện thoại cho Tô Việt.

Rốt cục điện thoại cũng ngừng rung, La Mân vươn bàn tay run rẩy, cầm lên, trên màn huỳnh quang hơn hai mươi tin nhắn, tất cả đều là: xin gọi điện khẩn cho Tô tiên sinh.

Tiểu Việt, ta có mặt mũi nào gặp người? La Mân nhẹ buông tay, “Ba” một tiếng, chiếc điện thoại rơi mạnh trên mặt đất, màn hình huỳnh quang xanh biếc, vỡ thành hai mảnh.

## 29. Quyển 1 - Chương 29

Một tuần sau, Lưu Vũ Mai xuất viện, Tô Việt tuy rằng trong lòng vô cùng lo lắng bất an, nhưng vẫn ở lại nhà mẹ mình vài ngày mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về tiểu thành.

“Tiểu Việt sau khi trở về, con suy nghĩ lại một chút được chứ?” Lưu Vũ Mai khẩn thiết nhìn Tô Việt, nàng hy vọng đứa con có thể ở bên cạnh mình, hơn nữa hy vọng đứa con tiếp tục đi học.

Tô Việt cúi đầu, mang giày vào, nói thật, được tiếp tục đến trường cũng là giấc mộng của hắn, trước khi gặp được La Mân, giấc mơ vẫn xếp vị trí thứ nhất ở trong lòng hắn, thế nhưng, hiện tại, hắn thờ dài, hắn như thế nào bỏ lại La Mân, người kia là người hắn yêu nhất.

“Mẹ, con biết rồi, con sẽ nghĩ lại.” Tô Việt xốc ba lô lên, mỉm cười mà thương cảm nhìn mẫu thân “Thân thể của mẹ không tốt, cũng đừng đưa con, con ngồi xe đến nhà ga đi, khi nào tới tiểu thành, con sẽ gọi điện thoại cho mẹ, được không?”

Lưu Vũ Mai lập tức nước mắt tràn mi mà ra, “Tiểu Việt.” Nàng nức nở ôm lấy đứa con so với chính mình cao lớn hơn một chút, khóc thành tiếng âm “Mẹ sẽ rất nhớ con.”

“Mẹ, thực xin lỗi.” Tô Việt hơi hơi nhắm mắt lại, không cho nước mắt đến rơi xuống.

Không lay chuyển được mẫu thân không nên đưa mình lên xe, Tô Việt đành phải đáp ứng, trước khi ra cửa gặp phải Trần Trung vội vã chạy tới, một đầu toàn mồ hôi, trong tay mang theo một ít hoa quả vì Tô Việt trên đường ăn.

Ba người đón xe, đưa Tô Việt đến nhà ga.

Theo xe lửa chuyển bánh, mẹ Tô Việt nức nở vẫy tay, Tô Việt nhìn qua cửa kính xe, chảy nước mắt hô “Mẹ, hẹn gặp lại.”

Xe lửa dần dần rời sân ga, thân ảnh mẫu thân chỉ còn là điểm đen nho nhỏ, Tô Việt nhắm mắt lại, trong lòng vì sự lựa chọn của mình không thể không thống khổ mà bi thương, La Mân, hy vọng lựa chọn của ta đúng, người cũng phải kiên định cùng ta vượt qua mọi chuyện.

Nghĩ đến La Mân, lòng mày Tô Việt dần dần giãn ra, gần đây điện thoại của hắn rất ít, giọng nói có vẻ mệt mỏi cùng gắng gượng, mình ở cách xa ngàn dặm lo lắng suông cũng vô ích, rốt cuộc, hắn chuyện gì xảy ra?

Ngày hôm qua, mình ở trong điện thoại nói cho hắn biết mình sắp trở về, không có tiếng reo vui mừng như mình nghĩ, thanh âm La Mân như khựng lại, còn nói câu “Nhanh như vậy à.”

Tô Việt không khỏi chán nản “Nếu người không muốn ta trở về, ta đây liền không quay về.”

La Mân ở bên đầu dây kia cười khổ “Người nghĩ đi nơi nào vậy, ta tại sao có thể hy vọng người không trở lại được? Ta chỉ là không nghĩ tới người ngày mai có thể trở về thôi, ta rất nhớ người, thật sự, nhớ vô cùng.”

Nghe đến đó, trái tim Tô Việt cũng trở nên không chịu nổi “Thực xin lỗi, La Mân, lúc người ở thời điểm khó khăn nhất ta lại không thể ở bên người.”

“Đừng nói ngốc như vậy, có ai muốn nhà mình gặp chuyện không may đâu.” La Mân thanh âm lộ ra một nỗi buồn bã nói không nên lời “Ah, mẹ người không có việc gì rồi, ta an tâm, ít nhất, người còn có mẹ người.”

Dù không rõ ý tứ câu cuối cùng, khi đó, Tô Việt cũng không thể lý giải được, chính là sau đó, khi hắn hiểu được ý tứ của La Mân khi nói những lời này, hai người đã muốn cách xa nhau ngàn dặm.

Mang theo lòng tràn đầy hân hoan, vui sướng vì sắp gặp lại người trong lòng, Tô Việt nằm trên giường, ngủ thật say, ngày mai, ngày mai khi thức dậy, có thể nhìn thấy hắn.

“La Mân, người xem cái váy này thế nào?” Tại khách sạn nhà La Mân, Tiểu Lệ cười chỉ vào chiếc váy dài Thượng Hải trên tay hỏi.

“Không tồi.” La Mân nằm ở trên giường hút thuốc, mặt không chút thay đổi.

Một tháng, cha hắn có thể xuống giường tự do đi lại, không hề cần buổi tối có người trông nom, tranh chấp với Trương gia cũng đã được giải quyết, còn lập chứng từ, nếu không phải mình cùng Tiểu Lệ xảy ra chuyện như vậy, tin Tô Việt trở về không thể nghi ngờ là tối đáng giá làm cho người ta cao hứng, chính là, hiện tại, hắn có năng lực nói cái gì nữa? Phải nói với Tô Việt như thế nào đây? Mình và Tiểu Lệ đính hôn, đầu xuân sang năm liền kết hôn? Nói như vậy, La Mân nói không nên lời, hơn nữa, La Mân đối với chuyện ngày đó mình tại sao nằm trên giường Tiểu Lệ vẫn cảm thấy kỳ quái, sau lần đó hắn lại cùng tiểu Hà uống ngay một bình bia, kết quả liên tiếp uống ba bình cũng chưa say, vậy tại sao, ngày đó mình chỉ uống một bình liền say chứ?

“Người nói, chúng ta sẽ đãi tiệc rượu ở chỗ nào thì tốt?” Tiểu Lệ hưng trí dạt dào tiếp tục lật lật tạp chí trang phục, từ lúc cùng La Mân chính thức xác lập quan hệ, nàng rất vui vẻ.

“Đến lúc đó rồi nói sau.” La Mân sắc mặt không tốt lắm xoay người đứng lên “Ta phải đi ra ngoài một lát, người về nhà đi.”

“Người đi đâu vậy, ta và người cùng đi.” Tiểu Lệ vội vàng đã đóng lại tạp chí trong tay, đứng lên.

“Không cần, chuyện của đàn ông mà thôi, người không biết đâu.” La Mân đương nhiên không thể nói cho nàng biết mình đi đón Tô Việt, khoác lên người chiếc áo khoác mỏng, mặt không chút thay đổi mở cửa đi ra.

Tiểu Lệ thật sự là đầy một bụng bất mãn, từ khi hai người bị cha mẹ song phương quyết định ngày kết hôn, sắc mặt La Mân vẫn cứ âm trầm, một thời gian ngắn tới nay, hắn cũng không còn giả vờ qua loa, lấy lệ với mình giống trước đây như vậy nữa, ngay cả nói chuyện đều mang theo chút cường ngạnh. Nếu Tiểu Lệ nhắc tới chuyện phát sinh ngày đó, ánh mắt La Mân sẽ như móc câu ngoắt lại đây, Tiểu Lệ nhìn thấy mà trái tim như hụt một nhịp, thường thường chưa nói được mấy câu, đã vội ngậm miệng lại, nếu hắn đã đáp ứng lấy mình rồi, như vậy mục đích của mình cũng đã đạt tới, nên tốt nhất là đừng làm cho hắn bức bối thêm.

“Vậy ta đi trước a.” Nàng không tình nguyện mà rời đi.

La Mân thấy nàng đi xa, mình mới chậm rãi hướng nhà ga đi đến.

Chỉ còn khoảng năm phút đồng hồ là tới nhà ga, Tô Việt đã muốn không thể chờ đợi thêm được nữa sớm thu thập xong hành lý đứng ở cửa chờ xuống xe.

Lúc đoàn tàu rốt cục chậm rãi ngừng ở trên sân ga, liếc mắt một cái trông thấy người mình ngày nhớ đêm mong, Tô Việt hận không thể ngay lập tức nhào vào trong ngực của hắn.

“La Mân.” Trên xe một chàng trai mặc T sơ mi màu trắng, quần bò vô cùng tuấn tú đang vui mừng hướng phía người nọ vẫy vẫy tay, La Mân đã lâu chưa cười trên mặt rốt cục lộ ra vẻ tươi cười.

“Hải, mừng người trở lại.” La Mân tiến lên đỡ lấy ba lô, bàn tay to thuận thể xoa xoa tóc ngắn của hắn “Đây một thời gian ngắn trôi qua đã quên chưa? Có ngủ ngon không?”

“Người gầy.” Chàng trai không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ trừng mắt hai như hồ nước trong suốt nhìn về phía mặt mình, thì thào nói nhỏ “Người gầy, gần đây, rất vất vả phải không?”

La Mân nhìn ánh mắt Tô Việt tràn đầy đau lòng, đột nhiên trái tim như bị bóp nghẹn một cái thật mạnh, ta phải nói với người như thế nào đây? Về vợ sắp cưới của ta? Làm sao thẳng thắn nói với người về những lỗi lầm không thể tha thứ của ta?

Hắn nghiêng đầu

sang chỗ khác, giống như không thể chịu đựng nổi ánh mắt trong suốt như nước của hắn, mắt tự nhiên cười cười “Ta đưa người quay về ký túc xá đi.”

Tuy rằng kỳ quái về mặt La Mân tiêu tụy như thế, Tô Việt vẫn chưa nghĩ đến nguyên nhân nào khác, hắn tưởng rằng La Mân là vì chuyện cha hắn cùng việc tranh cãi với Trương gia, cho nên cũng không có hỏi thêm cái gì nữa, để hắn đưa mình về ký túc xá.

Vừa đóng cửa phòng, Tô Việt tựa như tiểu thú nhào tới trong lòng La Mân, vội vàng đưa lên môi của mình, La Mân ôm thật chặt hắn, lòng tràn đầy đều là áy náy cùng khổ sở, lúc này, Tô Việt phát hiện La Mân dị thường, hai tay không khỏi buông lỏng hắn ra, hồ nghi nhìn hắn “Chuyện gì xảy ra, trong khoảng thời gian này người làm sao vậy?”

La Mân không biết mình nên giải thích như thế nào, nhưng bây giờ không đành lòng thương tổn tới người mình yêu, mâu thuẫn mà đau đớn nói “Không có gì, không có chuyện gì đâu, người đừng suy nghĩ nhiều.”

Tô Việt nheo nheo mắt “Có phải nàng không muốn cùng người chia tay hay không? Nàng làm khó dễ người hả?” Cảm giác của Tô Việt thật nhạy bén, hắn không nói, không nhắc tới không phải là không nghĩ tới.

“Ta nói rồi, thật sự, không có gì đâu.” La Mân xấu hổ với sự sai lầm của mình, chỉ vội vàng che giấu đi, hắn không muốn buông tay Tô Việt, thật sự là quá yêu hắn, chính là lại không thể vi phạm ý nguyện cha mẹ, không thể không gánh vác trách nhiệm vì lỗi lầm của mình, trái tim hắn như bị chia ra làm mấy phần, mỗi phần đều là dằn vặt.

“Ta biết, người nhất định rất khó xử, thực xin lỗi.” Tô Việt nhào vào lòng La Mân vừa tìm bờ môi của hắn, vừa thì thầm nỉ non “Ta không ép người, người đừng vội, đừng nóng vội.”

Nhìn Tô Việt sau khi trở về, dần trở nên rất am hiểu tình người, lòng La Mân càng thêm khó chịu, La Mân, người thật là một tên khốn a.

Hai tay hắn càng xiết chặt, ở Tô Việt bên tai khe khẽ tự nói, “Thực xin lỗi, là ta sai lầm rồi.”

Nhiều ngày không gặp khiến tình cảm trở nên mãnh liệt, rất nhanh làm cho khao khát của hai người dâng lên cao, đối với Tô Việt là đông đầy nỗi nhớ mong gặp lại, đối với La Mân, là chất chứa tra tấn ngày sau không thể được như vậy nữa, hai người đều cố hết sức bày tỏ tình cảm của mình.

### 30. Quyển 1 - Chương 30

Thân thể thiếu niên tràn ngập mềm dẻo mà trơn bóng dưới ánh trăng có vẻ đặc biệt xinh đẹp, có lẽ là nhiều ngày không gặp nên hai người hết sức kích động. Mỗi một nụ hôn của La Mân rơi xuống từng tấc da thịt trên người Tô Việt đều chất đầy sự sùng bái, tôn kính, nhưng trong lòng khát vọng thì như những ngọn sóng cuộn cuộn dâng lên. Tô Việt mặc hắn công thành đoạt đất, cảm thấy đau cũng là hạnh phúc.

Lần này hoan ái kéo dài thật lâu, cho đến khi Tô Việt cả người bủn rủn không còn chút khí lực nào nữa, hai người rốt cuộc bắt không ra cái gì, La Mân mới từ trên người Tô Việt ngã xuống.

Ngón tay đan vào nhau, da thịt thân cận, Tô Việt ghé vào trong lòng ngực La Mân ngủ thật say.

La Mân nhìn Tô Việt không hề phòng chút nào, hoàn toàn tín nhiệm ngủ say sưa, rốt cục không chế không được, nước mắt chảy xuống, tựa đầu mình sát vào đầu Tô Việt, trong lòng điên cuồng gào thét, không thể buông, không thể, nếu buông tay, với tính tình Tô Việt sợ là trọn đời cũng không thể gặp lại hắn, La Mân trong lòng thầm rửa mình vô sỉ, hắn nghĩ, có thể kéo dài thêm ngày nào thì đỡ ngày đó.

Nhưng sự tình làm sao lại tốt đẹp giống như hắn thiết tưởng như vậy chứ, rất nhanh chỉ vài ngày sau Tô Việt đã biết chuyện hắn sắp cùng Tiểu Lệ kết hôn.

“Người đã đi nơi nào vậy, một đêm cũng chưa trở về?” Trên hành lang bệnh viện, Tiểu Lệ tức giận quát trời chỉ trích La Mân mất dạng cả ngày trời.

La Mân vẻ mặt phiền táo, cũng không thèm nhìn tới nàng, lập tức đem đầu mẫu thuốc lá vút trên mặt đất nghiền nát.”Chuyện của ta, người ít quan tâm đi.”

“Người nói vậy là sao, chúng ta lập tức sẽ kết hôn, người lại nói với ta, chuyện của người ta ít quan.” Tiểu Lệ lần này không bỏ qua, rõ ràng chuẩn bị cùng La Mân nói thẳng một lần, không khỏi thật dựng thẳng lông mi, âm thanh trách cứ.

“Người đã nói đủ chưa? Ta đến nhà Tiểu Hà đánh bài, được rồi chứ?” La Mân không thể tưởng được cô gái này dám dựa vào chuyện kết hôn mà hoạnh hợ mình, tâm tình không khỏi bức bối, trong lòng cảm thấy rất chán ghét.

Tiểu Lệ cười lạnh một tiếng “Cư nhiên còn dám nói dối, ta đến nhà Tiểu Hà nơi đó đi tìm người, chỉ có một mình hắn đang ngồi chơi game, căn bản chưa thấy qua người.”

La Mân ánh mắt lập tức trừng lên, ngữ khí cũng tràn đầy không kiên nhẫn “Vậy thì sao hả? Chúng ta hiện giờ chưa phải vợ chồng, người muốn quản lý ta sao?”

Tiểu Lệ ánh mắt lập tức đỏ, nghẹn ngào nói “Người giỏi lắm La Mân, ta giờ là người của người, người còn có thể nói như vậy, ta muốn nói cho bác trai bác gái, xem bọn họ nói như thế nào.”

“Khốn kiếp người trở lại cho ta.” La Mân chỉ cảm thấy một cỗ ác khí theo trong lòng thẳng lên, phần hận ý không thể kìm nén, nếu người này không dụ dỗ mình đến nhà nàng nói chuyện, thì làm sao mọi việc lại phát triển trở thành cái dạng này? Hắn vẻ mặt âm trầm giống như trước khi bão táp thực sự đến, một chữ một chữ kiên định nói “Người đừng tưởng rằng, chỉ bằng chuyện hai người chúng ta lên giường có thể áp chế được ta, La Mân ta chơi đùa qua nhiều cô gái rồi, người thấy có người nào dám khóc suốt mấy tuần quít lấy ta, mẹ của ta tuy rằng đã đồng ý chuyện chúng ta kết hôn, nhưng quyền quyết định vẫn là do ta,

nếu người còn tiếp tục xen vào chuyện của ta như vậy, bám sát lấy ta, người thử xem xem, người thử một lần nữa xem”. Nói xong, cũng không thèm nhìn tới Tiểu Lệ liếc mắt một cái, lạnh lùng xoay người mà đi. Những lời này giữ ở trong lòng đã lâu rồi, lần này lập tức nói ra được, cảm giác khỏi phải nói bao nhiêu thoải mái, cho dù bị toàn bộ thế giới chê bai cũng không sao cả, ít nhất, còn có một người, luôn im lặng ở nơi đó chờ đợi mình.

Tiểu Lệ cắn môi, nước mắt rơi như mưa, “Người hay lừa La Mân, cứ nhiên dám đối với ta như vậy, ta nhất định chống mắt lên xem”. Tuy nói vậy nhưng vẫn e ngại cơn giận của La Mân vừa rồi, không dám lại trêu chọc hân, chỉ phải cầm giận khóc lóc đi về nhà.

Thật tốt, từ sau khi hai người cãi nhau, vài ngày, Tiểu Lệ cũng chưa đến làm phiền quá La Mân, mà ngay cả La cha xuất viện về nhà tu dưỡng, nàng cũng chưa đến lộ diện, La mẹ vốn có chút nghi hoặc, nhưng mỗi lần hỏi đứa con, đều bị La Mân trả lời qua loa cho có lệ.

Ngày hôm đó, cũng thật trùng hợp, Tô Việt mấy ngày nay vội vã bởi vì cha La Mân xuất viện, liền mua đồ vật này nọ đến nhà thăm ông, La mẹ đã lâu không gặp hân, vừa thấy dưới lầu đã rất là vui vẻ.

“Tiểu Tô a, người thời gian thật dài không có tới đây nha, ta nghe Tiểu Mân nói, mẹ người thân thể một thời gian ngắn trước không tốt, hiện tại đã khỏe nhiều chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi ạ, đa tạ dì lo lắng, đây là một ít thuốc bổ ở phía nam con mang đến cho bác trai, nghe nói đối với việc phục hồi xương cốt rất có hiệu quả.” Tô Việt cười cười đưa tay lấy gì đó đưa cho La mẹ.

La mẹ cười khách khí nói “Ai nha, người tốn kém làm chi, người đi làm kiếm tiền cũng không dễ dàng.”

Tô Việt nở nụ cười, “Dì à, dì hãy nhận lấy đi, đây là một chút tâm ý của con mà.”

La Mân ở bên cạnh cũng cười nói “Mẹ, mẹ hãy nhận lấy đi, Tô Việt người ta ngàn dặm xa xôi mới mang tới được đó.”

La mẫu đem đồ vật này nọ xách vào trong phòng, xoay người cười đi ra “Tiểu Tô a, người ngồi chơi với Tiểu Mân nha, ta đi nấu cơm, hôm nay ở lại ăn cơm trưa với chúng ta nhé.”

Đợi bà đi rồi, La Mân dùng chân nhẹ nhàng đá cánh cửa đóng lại, trong ánh mắt tràn đầy thương yêu, Tô Việt có chút khấn trương nhìn hân “Đây chính là nhà người a, người đừng làm càn đó.”

Còn chưa nói xong, đã bị nụ hôn của La Mân ngăn lại, hân ra sức đập tay vào ngực La Mân nghĩ muốn thoát ra, lại nghe hân một câu nói nhỏ “Hừ, ba của ta ngay tại phòng bên.” Tô Việt sợ tới mức ngừng tay, chỉ phải mặc hân nuốt lấy môi mình, hôn lên cổ lên tai, cái loại yêu đương vụng trộm này khiến người ta càng kích thích càng khấn trương, làm cho trái tim nhảy lên dồn dập, cảm giác cuồng loạn mà lại rung động.

Ngay tại lúc hai người hôn say sưa hồn nhiên quên cả đất trời, chỉ nghe một trận lung tung ồn ào theo dưới lầu truyền đến, còn kèm theo tiếng mẹ La Mân nói chuyện, hai người nhanh chóng tách ra, đúng lúc này, cánh cửa “Rầm” một tiếng bị đẩy ra, sắc mặt La Mân nhanh chóng sa sầm xuống, Triệu Tiểu Lệ cùng mẹ nàng đã tới cánh cửa.

“La Mân, người thật quá đáng.” Triệu mẹ phần nộ quát.

Chỉ thấy Tiểu Lệ cặp mắt sưng đỏ đứng ở phía sau mẹ mình, mắt cũng không thèm nhìn tới La Mân.

Tô Việt nhất thời khấn trương lên, nghĩ đến chuyện La Mân cùng Tiểu Lệ chia tay đã bị gia đình biết, không khỏi vạn phần lo lắng nhìn La Mân.

“Tô Việt, người đi về trước đi, có rảnh ta lại đi tìm người.” La Mân lên tiếng trước vì sợ Triệu mẹ đang bị kích động nói ra lời không hay, ý bảo Tô Việt rời đi. Trước đó không lâu, chính mình đã muốn lại hạ quyết tâm, cho dù là bị cha Tiểu Lệ đánh chết mình cũng sẽ không lấy nàng.

Chính là, hậu quả việc này, chỉ cần một mình mình gánh vác là được rồi, không thể để liên lụy đến Tô Việt.

Tô Việt nhìn sắc mặt La Mân liền nhanh chóng bình tĩnh lại, bắt đầu có chút do dự, nhưng sau đó ánh mắt trở nên kiên định lên, nhẹ nhàng lắc đầu, ý là, ta không đi, ta muốn ở lại cùng người.

La Mân lại không chịu nổi, “Mẹ, phiền mẹ đưa Tô Việt xuống lầu, ta cùng Tiểu Lệ có chuyện cần nói.”

La mẹ ở dưới lầu đã muốn bị Triệu mẹ trách mắng qua, lúc này thấy bà hùng hổ thực sự muốn làm khó dễ con mình, trong lòng không khỏi tức giận, sắc mặt âm trầm kéo Tô Việt bước đi, “Được rồi, đừng hô to gọi nhỏ nữa, Tô Việt cũng không phải người ngoài, ta đưa hấn đến phòng ba của người trong chóc lát, chờ các người nói chuyện xong, tiếp qua đến.”

Tô Việt bất đắc dĩ nói “Dì à, đã làm phiền dì, con về trước, buổi chiều lại đến vậy.”

Thấy Tô Việt đã xoay người ra cửa, La Mân mới không kiên nhẫn nói “Lại có chuyện gì tới tìm ta? Ta lại như thế nào chọc tới các người?”

Triệu mẫu không khỏi cả giận nói “Người cư nhiên còn dám nói nói như vậy, ta đến còn muốn tới hỏi người đó, sao người dám khi dễ con gái của ta, làm cho nó khóc mấy ngày nay, cũng không chịu ăn cơm.”

La Mân bực bội “Ta khi dễ nàng? Ta dám kh

i dễ nàng sao? Đã nhiều ngày, ta vẫn đều ở nhà, chưa từng cùng nàng gặp mặt, nói chi đến khi dễ?”

Triệu mẫu cười lạnh “Người cũng biết đã nhiều ngày nay, người vẫn chưa cùng Tiểu Lệ gặp mặt, ta thật muốn hỏi người, thân là chồng sắp cưới của nó, có ai giống người như vậy không, vài ngày đều không thấy mặt, ngay cả điện thoại cũng không gọi, người nói Tiểu Lệ có thể không ủy khuất sao?”

La Mân giận dữ phản cười “Nguyên lai là trách ta không cùng con gái của người gặp mặt, ta nhưng thật ra buồn bực, chuyện giữa chúng ta, người lớn nhà các người như thế nào cũng muốn nhúng tay vào sao, có thể nào nói, về sau ta muốn cùng nàng kết hôn, ngay cả có ngủ chung một chỗ hay không, có làm tình hay không, các người cũng muốn xen vào luôn sao?”

Thấy hấn ăn nói thô tục, Triệu mẫu nhất thời giận đỏ mặt “Người như thế nào không biết xấu hổ như vậy, tư tưởng hạ lưu như vậy? Ta là nói để người biết quan tâm nhiều hơn đến con gái của ta, người cư nhiên càng nói càng hạ lưu, người người như vậy, ta xem chúng ta Triệu gia cũng là mất bị mù, mới gả cho con gái người.”

“Nói cho cùng, nếu cảm thấy được ta hạ lưu vô sỉ, người cho là ai cũng đều muốn trèo cao Triệu gia các người sao? Chuyện kết hôn cũng từ nay về sau không cần nhắc lại.” La Mân nói với vẻ mặt quyết tuyệt.

“Được, được, được, đây chính là người nói nha, nếu như vậy, người cũng đừng trách Triệu gia ta vô tình, chúng ta lập tức liền cáo người tội cưỡng gian.” Triệu mẫu nghiêng răng nghiêng lợi cảm hận nói.

“La Mân, mẹ, các người không cần tranh cãi nữa, ta sẽ không đồng ý chia tay đâu.” Đột nhiên, Tiểu Lệ cao giọng kêu lên “Nói thiệt cho các người biết, ta, ta đã muốn mang thai nửa tháng, La Mân, người phải làm ba ba.”

Nhất thời, tất cả mọi người trong phòng bị tin tức này chấn động, trợn mắt há hốc mồm, nhất là La Mân, vẻ mặt không thể tin được.

Đúng lúc này, chỉ nghe ngoài cửa truyền đến “Đông” một tiếng vang thật lớn, chỉ nghe đến cha La Mân thanh âm vang lên “Tiểu Tô a, sao lại không đi vào trong đi.”

Tâm trí La Mân cực kì căng thẳng, từng bước tiến lên, mạnh mẽ ra cánh cửa, chỉ thấy Tô Việt sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt không có một tia độ ẩm nào, gặp La Mân mở cửa, dùng sức gắng gượng nỗ một nụ cười tươi “Thực xin lỗi, ta để quên đồng hồ đeo tay ở trong này, ta tới lấy lại đồng hồ.”

Mọi người nhất thời tuy rằng cảm thấy được đột ngột, có thể thấy hấn quả thực từ nơi cách cánh cửa không xa nhất lên một cái đồng hồ sáng loáng, sau đó người hơi run run đứng lên, cười cười, xoay người đi xuống dưới lầu, nhưng đi chưa được mấy bước, ngay lúc đó một tiếng kinh hô vang lên, thân mình hấn đã ngã thật mạnh vào trong lòng La Mân.

### 31. Quyển 1 - Chương 31

“Tiểu Việt?” La Mân kinh hoảng đem Tô Việt thiếu chút nữa ngã xuống lầu ôm chặt vào trong ngực, Tô Việt chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía La Mân làm cho hấn một trận hết hồn, “Không phải như người nghĩ đâu.” Hấn vội vàng muốn giải thích, giây tiếp theo lại bị Tô Việt mạnh mẽ đẩy ra, “Trong

nhà của người có việc, ta là người ngoài thật không nên quấy rầy.” Trong thanh âm tràn đầy xa cách cùng lạnh lùng, giống như bọn họ cho tới bây giờ là người xa lạ không quen biết vậy.

Tô Việt biết mình nếu không đi, nhất định không chế không được tâm tình của mình, hấn hít vào một hơi thật sâu, cũng không quay đầu lại, hướng dưới lầu chạy nhanh xuống, La Mân biết việc lớn không tốt, bối rối vội đuổi theo hấn.

“Tiểu Mân, còn không mau nhận lỗi với Tiểu Lệ?” Cha La Mân đột nhiên chắn ở trước mặt hấn, vẻ mặt lộ ra nghiêm khắc “Sao không thấy người quan tâm tới bạn gái mình như vậy?”

La Mân thống khổ kêu lên “Ba.”

Cha La Mân ánh mắt lộ ra quyết tuyệt “Mau, hướng Tiểu Lệ giải thích rõ ràng đi, trong bụng của nàng có thể có con của người.”

La Mân nghĩ những chuyện như thế này chỉ có trong phim ảnh thôi, nhưng không ngờ lại xảy ra với chính mình, Người mà mình yêu sâu đậm nhất đã bỏ đi trước mặt mình mang theo sự phẫn nộ cùng tuyệt vọng, để lại mình phía sau hoang mang chông chênh với người phụ nữ trong bụng mang đứa con của mình, hai bên áp lực đè nặng làm cho tim của hấn giống như muốn nổ tung, ta nên làm cái gì bây giờ? Hấn chậm rãi xoay người, nhìn gương mặt xinh đẹp kia, chỉ cảm thấy trong lòng dị thường lạnh như băng.

“Người xác định đứa nhỏ trong bụng người là của ta?” La Mân một chữ một chữ thốt ra câu nói kia, lập tức, đã bị một cái tát đánh vào trên mặt vang vọng khắp phòng.

“La Mân, người hỗn đản.” Tiểu Lệ khóc chạy vội đi ra ngoài.

Lập tức, trong phòng loạn thành một đoàn, Triệu mẫu kích động đuổi theo, trước khi đi phẫn nộ nhìn La Mân “Ta cảnh cáo người, La Mân, nếu con gái ta có cái gì không hay xảy ra, nhà của chúng ta không để yên cho người đâu.”

“Còn không mau đuổi theo?” La cha tức giận đẩy mạnh La Mân một phát, La Mân phục hồi tinh thần lại, chạy vội ra ngoài, có điều là, hấn không phải đuổi theo Tiểu Lệ, mà là đi tìm Tô Việt.

Tô Việt từ khách sạn chạy đi hoàn toàn mất tri giác, chỉ cảm thấy trong cổ họng xộc lên một mùi tanh nồng, nhẹn không được đem nó nôn đi ra, mắt thấy trên mặt đất kia một bãi máu tươi, lúc này mới cảm thấy được phiền muộn dồn nén trong lòng thoải mái hơn.

“Tô Việt, người thật đúng là ngốc a.” trên gương mặt trắng bệch Tô Việt lộ ra một nụ cười tuyệt vọng. Lúc người còn cho là người ta là bởi vì chuyện của cha, bởi vì chuyện của người mà trần trọc đầy vò, không biết hấn kỳ thật đang vui vẻ hạnh phúc cùng người đàn bà kia cười nhạo người. Có lẽ từ trước người nọ là chỉ muốn chiếm được thân thể người, nhưng La Mân lại lợi hại hơn nhiều, hấn ngay cả tâm đều bị cướp mất, rồi lại giống như rác rưởi bị vứt bỏ không thương tiếc. Hiện giờ người ta ngay cả đứa nhỏ đều có, người còn ngu ngốc chờ đợi, còn tưởng rằng hấn thực sẽ chia tay cô gái kia toàn tâm toàn ý ở bên mình, Tô Việt, người cũng thật hèn hạ, dễ tiện.

Tô Việt một bên cười khổ lắc đầu liên tục, một bên vì chua xót mà nước mắt tràn đầy khóe mi, chỉ cảm thấy bước đi của mình thật nặng nề, không có nơi nào dành cho mình.

Đây là lần đầu tiên trong đời hấn thực sự yêu ai đó, vốn hấn là một người lạnh lùng ít quan tâm đến việc gì như vậy, đã từng chịu quá đau khổ vì bị bỏ rơi, cưỡng bạo, luôn sống trong sự âm u lạnh lẽo, cô tịch, cho nên La Mân thật sự chính là ánh sáng toàn bộ cuộc đời hấn. Tô Việt đã nghĩ rằng hấn là người tới cứu chuộc cuộc đời mình, thế nhưng trăm triệu lần đều không nghĩ tới, hấn lại đem tim mình vùi lấp vào nơi tăm tối hơn.

Chỉ thấy lúc này, một chiếc xe màu đen trên đường đi ngang qua, người ngồi bên trong là Vương ca mới từ phòng trà Hoa Hồng Đỏ ở Nghiêm Châu trở về, bên cạnh là thủ hạ của hấn Hồ Tử.

Tô Việt vẻ mặt hoảng hốt, ngẩn ngơ hướng về phía ô tô liền lao đảo lao ra, “Kéttt” người ở bên trong sợ tới mức thắng nhanh xe lại.

“Ta nói, con mẹ nó người muốn chết a? Đi cũng không nhìn đường.” Hồ Tử lộ đầu ra, hung tợn mắng một câu.

“Dừng xe.” Vương ca liếc liếc mắt một cái nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên thốt lên, kia không phải là cậu bé lần trước gặp sao?

“Người không sao chứ?” Đang lúc Tô Việt giống như không chịu nổi gánh nặng, tựa vào tường thở dốc, Vương ca đi xuống xe, ân cần hỏi han.

Tô Việt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người đàn ông trung niên lần trước nói muốn bao mình, trong lòng không khỏi đầy đề phòng nói “Cám ơn, ta tốt lắm.”

“Xem mặt của người trắng bệch giống như người chết vậy mà tốt cái gì? Đi thôi, người đang ở nơi nào, ta đưa người trở về.” Vương ca lấy tay định đỡ lấy vai Tô Việt nhưng bị hấn khéo léo gạt ra.

“Ta cách đây rất gần, không dám làm phiền người.”

Tô Việt trong lòng cười lạnh, thấy mình là đi tới tuyệt lộ, bị một người nam nhân đùa giỡn, lập tức đã có người khác xông lên tỏ vẻ hứng thú đối với mình, hấn cần rằng, cố gắng thẳng thắt lưng, làm cho mình có tinh thần lên một chút, sau đó bước nhanh đi về phía trước.

“Vương ca, tên này con mẹ nó thực không biết phân biệt, để ý đến hấn làm gì.” Hồ tử bất mãn than thở, “Nếu là ta, sớm đập hấn một trận rồi.”

“Con mẹ nó người ngoài việc sinh sự đánh nhau, còn có thể làm gì hấn?” Vương ca sắc mặt âm trầm nhìn bóng dáng Tô Việt đi xa, quát lớn với Hồ Tử. Cậu bé này, sớm hay muộn cũng thuộc về mình, hấn nắm chặt bàn tay, bên môi lộ ra một nụ cười âm lãnh, có lẽ thời gian chờ đợi sẽ không quá dài.

La Mân bổ nhào vào ký túc xá Tô Việt, cánh cửa vẫn còn khóa, La Mân không khỏi cấp hỏa công tâm, hấn có thể đi chỗ nào?

La Mân giống như người điên rồi, ở phố lớn ngõ nhỏ chung quanh tìm kiếm, cho đến khi mặt trời lặn xuống núi, vẫn chưa thấy bóng dáng Tô Việt.

Thẳng đến cuối cùng, một nơi đột nhiên ra hiện ở trong đầu, Kim Sa hà, chẳng lẽ? tìm La Mân tâm nhện không được trở nên co rút, phát động xe, phóng nhanh đi.

Kết quả, vừa tới bờ sông, đã bị cảnh tượng trước mắt dọa ra một thân mồ hôi lạnh, chỉ thấy Tô Việt mờ mịt đứng trong nước cách bờ sông khoảng hai ba thước, nước sông ngập đến đùi, La Mân quăng xe máy, liền chạy vội tới, ôm chặt lấy cánh tay lạnh như băng của Tô Việt, ra sức hướng về phía trước kéo đi “Con mẹ nó người muốn làm gì? Muốn chết sao? Người điên rồi sao? Người định dùng cách này tra tấn ta sao?”

Tô Việt đang thất thần thật lâu sau mới nhìn đến La Mân một chốc kia, đồng tử kịch liệt co rút lại, hấn ra sức giãy giụa, không cho La Mân đụng chạm chính mình. “Ta tra tấn người? Người lại còn nói là ta tra tấn người, người ngay cả đứa nhỏ đều lén lút có, người coi ta là gì hấn? Nhân tình? Bạn thân? La Mân người thật sự là tên khốn ác độc nhất thiên hạ, kẻ lừa đảo, vương bát đần, người cút ngay cho ta, đừng lấy bàn tay bẩn thỉu của người chạm vào ta.”

La Mân mặc hấn mắng, nhưng vẫn không buông tay, khí lực hấn mạnh kinh người, Tô Việt hận không thể đem người trước mắt này giết chết ăn vào bụng, thấy hấn liều mạng kéo mình không buông tay, không khỏi hung hăng cúi đầu cắn mạnh vào tay La Mân.

La Mân chỉ cảm thấy một hồi đau đớn theo nơi cổ tay truyền đến, máu tươi từng giọt từng giọt rơi xuống hòa vào trong nước sông.

“Hết giận rồi chứ?” Hấn tràn đầy đau lòng nhìn thiếu niên tái nhợt trước mắt này, chỉ thấy hấn kinh hãi nâng lên đôi môi đỏ tươi vì máu, thật mạnh kéo Tô Việt ôm chặt vào trong ngực của mình.

Tô Việt bị hấn ôm cả người cứng đờ, thật lâu sau hấn

chậm rãi đẩy tay La Mân ra, ánh mắt lạnh đậm “La Mân, chúng ta kết thúc rồi, giữa chúng ta không còn vấn đề gì nữa.”

La Mân rống giận một tiếng “Không, ta không đồng ý, người vì cái gì không nghe ta giải thích, liền như vậy khẳng định là ta cố ý phản bội người?”

Tô Việt ngồi trên cỏ cách đó không xa, chậm rãi nói “Có cái gì khác biệt? Cho dù thế nào, chúng ta là không có khả năng, đúng không?”

La Mân nửa quỳ trước mặt hắn, lấy tay nâng cằm hắn lên, trong ánh mắt đen láy như hồ sâu của Tô Việt tràn đầy nước mắt, “Thực xin lỗi.” Hắn cúi đầu hôn lên đó, thực xin lỗi, người yêu của ta, là ta mang đến nhiều đau đớn cho ngươi như vậy, nếu có thể, ta tình nguyện chết cũng không muốn nhìn đến ngươi thương tâm như thế.

Môi Tô Việt lạnh buốt cũng như thân thể hắn, như lá rụng trong gió thu, hắn không có cự tuyệt nụ hôn này của La Mân, hắn đã chạy đuổi theo chính mình, sau khi trở về nói vậy phải đối mặt chỉ trích nhiều hơn nữa.

So với La Mân, Tô Việt còn muốn hận bản thân mình sâu hơn, hắn như thế thương tổn mình, thế nhưng, chính mình vẫn như cũ không thể kháng cự nụ hôn của hắn, không thể kháng cự lời nói tràn ngập nhu tình của hắn dành cho mình.

“Đó là một việc ngoài ý muốn, thật sự, ta chưa bao giờ muốn cùng nàng phát sinh cái gì.” La Mân đem đầu của hắn lại kéo vào trong lòng ngực, thì thào nói nhỏ, trong lòng ngầm hạ quyết tâm, cho dù toàn bộ thế giới đều phỉ nhổ hắn cũng được, hắn không bao giờ ... buông tay Tô Việt nữa, cho dù người Triệu gia đánh chết mình cũng được, hắn cũng tuyệt đối sẽ không lấy Tiểu Lệ.

Tô Việt nhìn về phía hắn, trong mắt đều là bi thương “Đứa bé kia làm sao bây giờ?”

La Mân cắn chặt răng nói “Ta ngay cả người đàn bà kia cũng không muốn, còn quan tâm đứa bé kia làm cái gì? Mặc kệ đó có phải là của ta hay không, đều cùng ta không quan hệ gì hết.”

Tô Việt bỏ nhào vào trong lòng La Mân, nước mắt trào ra, hắn cảm giác sâu sắc nghiệp chướng mình nặng nề, chính là đối với La Mân, hắn thật sự không muốn buông tay, vừa rồi ngồi ở bờ sông lâu như vậy, nắn lòng một lần lại một lần, tổng cảm thấy được La Mân không nên đối với mình như vậy, trong lòng đã âm thầm chờ mong, nếu hắn tìm đến chính mình, nếu hắn không cần người đàn bà kia, chính mình vẫn là nguyện ý tha thứ hắn, chính là đợi cho cuối cùng, hắn cũng không có tới, mình đều không biết vì cái gì đi vào trong nước sông, chỉ cảm thấy có lẽ liền như vậy theo nước cuốn đi, sẽ không còn muộn phiền nữa, nhưng La Mân cố tình giờ phút này lại tìm đến đây

La Mân đem Tô Việt cả người lạnh như băng ướt đầm về ký túc xá của hắn, giúp hắn thay quần áo sạch sẽ, “Đừng đi.” Tô Việt cầm một bàn tay hắn, trong ánh mắt giống như toát ra hai ngọn lửa nho nhỏ.

“Ta không đi.” La Mân nằm xuống ở bên cạnh hắn, ôm thân thể không ngừng run rẩy của hắn thật chặt, trong lòng vừa đắng cay vừa đau xót.

## 32. Quyển 1 - Chương 32

Khi La Mân về đến nhà, cha hắn đang ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh khách sạn hút thuốc, sắc mặt tối sầm cùng một lúc chưa bao giờ có, gặp đứa con giống như kẻ trộm bấy giờ sáng sớm về nhà, không có kinh ngạc chút nào, La Mân có chút khấn thương nhìn cha, cha hắn thần nhiên nói “Đi theo ta.” Đứng lên, đem điều thuốc nghiền nát trên mặt đất.

La Mân máy móc đi phía sau theo cha mình, biết ông muốn nói cái gì, hắn đã lựa chọn rồi, thế nào cũng phải đối mặt sự thật không phải sao?

Đây là một gian phòng trống ở tầng cao nhất của khách sạn, sạch sẽ mà nhỏ hẹp, cha hắn ý bảo con mình ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào hắn, “Ta muốn ngươi giải thích cho ba một chút, vì cái gì hiện tại mới trở về.”

La Mân chỉ cảm thấy cổ họng mình khô rang, giọng nói khàn khàn không lưu loát “Ba ba, ta không thể cùng Tô Việt tách ra.”

“Cái gì gọi là không thể tách ra?” ánh mắt cha La Mân sắc bén như dao muốn cắt vào trên người con mình “Các ngươi là hai đứa con trai, người có hiếu hay không? Hai người con trai làm sao có thể cùng một chỗ?”

Đầu óc người có phải bị nước tràn vào hết rồi hay không? Hay là bị thằng nhóc kia cho uống thuốc gì, làm sao lại trở thành cái dạng này? Vô tình vô nghĩa, Tiểu Mân, này không phải là người.”

“Ba, con biết ba có thể không hiểu, nhưng là chúng con là thật tâm yêu nhau, con xin ba, không nên ép con cùng Tiểu Lệ kết hôn, con căn bản là không thương nàng.”

Cha La Mân cười lạnh “Không thương nó, vậy sao nó lại có cốt nhục của người? Không thương nó, lúc trước người vì cái gì muốn đi trêu chọc người ta?”

Ánh mắt La Mân nhìn về phía cha mình tràn ngập cầu xin “Nàng hãm hại con, con căn bản là không biết chuyện gì xảy ra?”

Cha hấn trở nên nổi giận thực sự, một bạt tai tát tới trên mặt đứa con “Hỗn đản, dám làm không dám nhận, người không phải đàn ông mà, người dám nói đứa con trong bụng Tiểu Lệ trong bụng không là của người? Vì một tên Tô Việt, người xem xem, người đều biến thành bộ dáng gì nữa, ta thật không rõ, người bày đặt không thích một cô gái tốt, lại đi thích một người con trai như vậy, người nói người là không phải biến thái à? Nói cho người biết, ta còn sống một ngày, ta tuyệt đối không cho phép trong nhà của chúng ta phát sinh tiếng xấu như vậy, người nghe kỹ cho ta, người cùng tên Tô Việt kia căn bản là không có khả năng, ta cũng sẽ không bao giờ đồng ý cho các người cùng một chỗ. Nếu người là con La Ái Quốc ta, phải nghe lời ta, ngoan ngoãn tránh xa người hạ lưu xấu xa đó, nếu không, đừng trách ta không tiếp nhận đứa con trai này.”

La Mân che mặt, “Đằng” vụt đứng lên, không chút nào sợ hãi trừng mắt cha mình “Tô Việt không hạ lưu, chúng ta yêu nhau cũng không làm hại người khác, tại sao lại muốn chia cách chúng ta, ba, cho dù ba có nói cái gì đi nữa, con cũng sẽ không cùng hấn tách ra.”

Cha La Mân giận dữ, túm lấy cái chổi quét liên tục lên người đứa con, La Mân không né cũng không đưa tay đỡ, liền như vậy để mặc cha mình hung hăng đánh, cho đến hấn mệt lả, không có một chút khí lực, sụp ngã vào trên ghế sa lon vẫn còn thở hổn hển.

“La Ái Quốc, ta liều mạng với người, người dựa vào cái gì đánh con ta?” Mẹ La Mân nghe tiếng đi lên, gặp đứa con bị chồng mình đánh đập mình đầy thương tích, nhào lên ôm lấy đứa con, kêu to lên.

“Đây là đứa con ngoan mà người tốn công dạy dỗ đó, tự người hỏi hấn đi, hấn đến tội cùng đã làm chuyện gì?” Cha La Mân oán hận nhìn vợ liếc mắt một cái.

La mẫu khóc mắng “Cho dù nó có làm chuyện gì đi nữa, ta cũng không cho phép người đánh hấn như vậy, người dựa vào cái gì mà quẫn con ta? Người cũng có trách nhiệm cùng nghĩa vụ làm cha sao?”

Cha La Mân giận dữ phản cười “Được, được, ta không xứng làm cha người ta, như vậy ta hỏi người, vậy người làm mẹ nó như thế nào? Con của người thích một thằng con trai đó, người có biết hay không? Mặt mũi La gia đều bị hấn làm cho mất hết, người có biết hay không, con của người sẽ lấy một thằng con trai về cho người, lợi hại chưa.”

Sắc mặt mẹ hấn nháy mắt trở nên trắng bệch, phần nộ bỏ nhào vào trên người chồng mình vừa đánh vừa mắng “La Ái Quốc, người nói vậy, Tiểu Mân mới không có làm những chuyện loạn thất bát tao như vậy, người vì cái gì phải xỉ vả con mình như vậy, người còn là người sao? Ta liều mạng với người.”

Hai người qua lại như vậy, chỉ nghe La Mân bắt đầu dĩ quát to một tiếng “Đều dừng tay.” Gặp mẫu thân kinh ngạc nhìn qua, La Mân cười khổ một chữ một chữ chậm rãi nói “Đúng vậy, mẹ, ba nói đúng đó, người con thích là Tô Việt, con muốn cùng hấn cùng một chỗ.”

Mẹ hấn ánh mắt trừng thật lớn, sắc mặt tái nhợt không thấy một tia huyết sắc, chỉ thấy bà run rẩy đưa tay chỉ hướng đứa con “Người, người, người nói cái gì?”

La Mân mạnh bước về phía trước từng bước, lớn tiếng hướng về phía cha mẹ nói “Con nói, những gì ba nói đều là thật sự, con yêu Tô Việt, con muốn cùng hấn cùng một chỗ.”

“Ba” một tiếng thanh thúy, La Mân chấn kinh, mẹ hấn cũng bị làm cho sợ hãi, chỉ thấy mẹ hấn vẻ mặt không tin nhìn bàn tay của mình, lẩm bẩm nói “Người, người như thế nào có thể như vậy, người thật sự là điên rồi, điên rồi.”

La Mân hơi hơi nhắm mắt, “Bùm” một tiếng, quỳ gối trước mặt cha mẹ, đầu đón vạ phần nói “Ba mẹ, con không thể không có Tô Việt, thật sự, cho dù ba mẹ nhìn con thế nào, con cũng sẽ không rời đi hẳn, xin ba mẹ tác thành cho con.”

“Tác thành cho người? Tác thành cho người cái gì? Trời ơi, các người là hai đứa con trai, ông trời ơi, số ta là gì chứ?” Mẹ La Mân bị sự thật do chính miệng con mình nói ra lập tức đánh bại, tinh thần hoàn toàn sụp đổ, chồng mình phản bội, đứa con hoang đàng, khiến cho bà chịu không nổi nữa hét rầm lên, “La Ái Quốc, người cùng con của người đều là kẻ điên, La gia các người mọi người là kẻ điên.” Nói xong, bà nhanh chóng lui về phía sau, đúng lúc này, chỉ nghe La Ái Quốc cùng đứa con đồng thời kêu lên “Mẹ nó ơi.” “Mẹ”, mẹ La Mân từ trên thang lầu giẫm lên khoảng không, lặn đi xuống.

“Mẹ, mẹ.” La Mân trẻ khỏe hơn so với ba mình, chạy cũng mau hơn, chỉ thấy hần kinh hồn bạc vĩa quỳ gối nơi góc thang lầu, đem mẹ mình khước miệng chảy ra máu tươi ôm vào trong ngực, khóc kêu lên.

“Mẹ đứa nhỏ?” La Ái Quốc lúc này cũng chạy xuống dưới, chỉ thấy vợ sắc mặt xám trắng, thân thể cứng ngắc bị đứa con ôm vào trong ngực, hấp hối.

“Còn không mau gọi 120 . Cha La Mân phần nộ hướng về phía đứa con quát “Mẹ người nếu có cái gì không hay xảy ra, ta chết cũng sẽ không tha thứ người.”

La Mân bối rối chạy vội xuống lầu, vọt tới trước tiền sảnh gọi điện thoại.

Đợi cho cấp cứu xe tới rồi, khi mẹ hẳn được nâng lên xe, cha hẳn cự tuyệt yêu cầu được đi theo của đứa con “Tiểu Mân, người nghe cho rõ đây, mẹ người cùng ta, với thằng Tô Việt kia, người chỉ có thể lựa chọn một bên, nếu người xác định người cùng với cái thằng kia ở cùng nhau, như vậy từ ngày mai trở đi, chúng ta coi như không có đứa con trai này, người cũng đừng đến bệnh viện gặp mẹ người, chúng ta sẽ coi như không sinh ra người.”

Từng lời nói của cha hẳn giống như đại chùy thật mạnh đánh vào tim La Mân, hẳn nhìn xe cấp cứu đi xa, hẳn chậm rãi ngồi xuống trên mặt đất vòng tay ôm chặt lấy đầu, khóc rống thất thanh, vì cái gì, vì cái gì ông trời lại đối ta tàn nhẫn như thế, vì cái gì, ba mẹ không thể chấp nhận Tô Việt? Một bên là cha mẹ sinh ra nuôi mình lớn khôn, một bên là người yêu tình thâm nghĩa

trọng, ta nên làm cái gì bây giờ?

Tô Việt hôm nay là trực ca sáng, bảy giờ rưỡi liền nhận ca, cũng là đồng dạng vô hồn, lúc kiểm phiếu đến cũng không nhìn là có người hay không, hành khách cuối cùng đều đã đi nửa ngày rồi, hẳn vẫn còn hướng về phía khoảng không hô thanh “Phiếu.”

Trương Tỷ thật sự có chút nhìn không được, gọi hẳn một tiếng “Tiểu Tô a, người hôm nay làm sao vậy?”

Tô Việt lúc này mới phát giác, trên sân ga trống không, chẳng còn có một người, không khỏi có chút xấu hổ “A? Không có gì, có thể ngày hôm qua không nghỉ ngơi tốt.”

Trương Tỷ có chút không đành lòng nói “Nếu không, người quay về đi nghỉ ngơi một lát? Ta nhờ người khác thay người trong chốc lát?”

Tô Việt mỗi một lắc đầu “Không cần.”

Hai người khóa xong cửa sắt, trở lại văn phòng nghỉ ngơi, đúng lúc này, chỉ thấy một nhân viên vừa tới thay ca gào to chạy tiến vào “Các người có biết gì không? Khách sạn sau trạm ga trước cửa vây quanh thật nhiều người, nghe nói có người đã xảy ra chuyện.”

Tô Việt vụt đứng lên, cầm chặt tay hẳn “Nhà ai? Khách sạn nhà ai?”

“Chính là khách sạn nhà Ái Quốc kia a, ta mới vừa chạy xe tới, đã thấy vây quanh rất nhiều người, bởi vì tới giờ làm, cũng chưa kịp xem.” Người nhân viên có chút kỳ quái nhìn Tô Việt rồi mặt đột nhiên biến sắc “Như thế nào, người quen biết ai nơi đó sao?”

Tô Việt hoảng hốt loạn nhảy dựng lên, hẳn thật nhanh buông tay người nọ ra, chỉ kịp đối Trương Tỷ nói một câu “Giúp ta một chút, ta lập tức trở về.” Người đã sớm chạy mất không thấy thân ảnh.

Khi hắn đuổi tới cửa khách sạn nhà La Mân, xe cứu thương đã rời đi rồi, người vây xem đã sớm tan, chỉ thấy La Mân lẻ loi ngồi trên mặt đất ôm đầu khóc.

Tim Tô Việt lập tức như muốn đông cứng lại, hắn đưa tay muốn chạm vào tóc La Mân, đúng lúc này, như cảm nhận được sự có mặt của hắn La Mân ngẩng lên đôi mắt sưng đỏ, đây là lần đầu tiên Tô Việt nhìn thấy hắn khóc, yếu ớt cùng đau đớn như thế.

“Tô Việt, đó là mẹ ta, ta đã nói cho họ biết chuyện của chúng ta.”

Tức khắc, tim Tô Việt lập tức bị lạnh cùng nóng hai loại cảm giác xen kẽ, nóng là cảm động, bởi vì La Mân yêu mình thật sự như vậy, hắn không có lừa gạt mình, ở trước mặt cha mẹ, mình và kia, hắn chọn chính mình. Mà lạnh còn lại là tuyệt vọng, La Mân có thể không cần người đàn bà kia, sẽ không thể không cần cha mẹ của chính mình, hiện tại thực rõ ràng, cha mẹ La Mân căn bản là sẽ không chấp nhận mình, nhất là sau khi phát sinh sự tình thâm như thế.

“La Mân, người yêu ta sao?” Tô Việt si ngốc nhìn La Mân.

La Mân nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài trên mặt “Yêu, rất yêu.”

Tô Việt chưa xót cười cười “Ta cũng yêu người, nếu, người có chuyện gì muốn làm liền đi làm đi, hiện tại, người không còn nợ ta gì nữa, chúng ta đã thanh toán xong hết rồi.”

### 33. Quyển 1 - Chương 33

La Mân chăm chăm nhìn hắn “Người nói như vậy, là có ý gì? Chẳng lẽ người muốn rời bỏ ta trước sao?”

Tô Việt sắc mặt tái nhợt, hai mắt của hắn sớm mất đi thần thái ngày xưa “La Mân, chúng ta không còn đường nào có thể đi nữa rồi, đã đến cuối.”

La Mân quát “Người nói vậy, ta không tin, nhất định còn có biện pháp, nhất định vẫn còn mà.”

Tô Việt đưa tay muốn chạm vào mặt của hắn, nhưng chỉ giơ lên một nửa, liền vô lực rũ xuống “La Mân, đến bệnh viện đi, nhìn xem mẹ người, nếu bà có chuyện gì, ta cũng sẽ không tha thứ chính mình.”

La Mân đột nhiên vươn tay, gắt gao cầm lấy bàn tay thon dài mà không có một tia huyết sắc của Tô Việt “Hứa với ta, vô luận như thế nào đều tiếp tục cố gắng chịu đựng được không? Chúng ta đã đến hiện tại như thế, ta không muốn, không muốn liền dễ dàng nói từ bỏ như vậy, cầu người, đáp ứng ta, đừng tự mình buông tay trước nhé, được không?” Ngữ khí của hắn lo lắng mà bối rối, giống như trong nháy mắt, Tô Việt sẽ như hơi nước tan biến trước mặt mình.

Thật lâu sau, Tô Việt mới gật đầu, hắn hướng La Mân cố gắng mỉm cười “Ta đáp ứng người, người mau đi xem bác gái thế nào đi.”

La Mân buông tay người yêu ra, lần thứ hai nhìn thoáng qua hắn, sau đó hướng bệnh viện chạy đi.

Tô Việt không biết mình như thế nào trở về trạm ga, như thế nào trực ban, tóm lại vẫn ngo ngơ ngẩn ngẩn suốt một ngày, cả người chẳng còn chút thần khí, lúc ăn cơm, ngay cả cơm rơi ra ngoài cà mèn cũng không biết. Trương Tỷ nhìn không được, gọi tên của hắn “Tiểu Tô, người có phải là có tâm sự gì hay không a? Nếu khó chịu vì ghen trong lòng như vậy, liền nói cho chị nghe một chút, người cái dạng này, thật làm người khác sợ a.”

Tô Việt lấy lại tinh thần, gượng gạo cười cười “Không có gì, có thể là ngày hôm qua không có nghỉ ngơi tốt đi, ta không sao.”

Trương Tỷ khẽ thở dài một cái, người thanh niên đối diện này hiện tại bộ dáng thật sự làm cho người ta lo lắng, chỉ trong vòng hai ba ngày đây, cơ hồ trở nên gầy hần đi, thần thái tiêu tụy, mặt xanh mét, ngay cả cặp mắt vô cùng trong suốt trước kia, bây giờ cũng hoàn toàn không có nửa phần thần thái như ngày xưa, chỉ có sự mờ mịt luống cuống cùng thương tâm vô bờ.

Một người còn trẻ như vậy, phải có tâm sự cùng khó xử thế nào, cư nhiên khổ thành cái dạng này? Thế nhưng nếu hắn không nói, mình lại như thế nào hỏi lại được chứ?

Tô Việt vội vàng nuốt hai muỗng cơm, đi ra căn tin, đợi hân đi rồi, chủ nhiệm vẫn ngồi ở cách đó không xa sầu lo đứng lên, cũng theo đi ra.

“Tô Việt.” Hân ở chỗ ngoặt phía trước gọi to Tô Việt.

“Chủ nhiệm, có việc gì sao?” Tô Việt có chút bối rối nhìn về phía người chủ nhiệm lớn tuổi như cha mình.

“Đi theo ta một chút.” Vừa nói xong, thấy thằng bé kia dáng vẻ càng tỏ ra bối rối, bất an trong lòng càng phát ra mãnh liệt, chỉ mong ý nghĩ của mình chính là suy đoán lung tung mà thôi.

“Người xem trước một chút này đi.” Chủ nhiệm đem một phong thư không có lưu tên trong ngăn kéo lấy ra, đặt lên trước mặt Tô Việt.

Tô Việt nghi hoặc đích đem nó cầm lấy, chỉ nhìn thoáng qua, liền tròn tròn đôi mắt, trên mặt giấy kia chỉ có ngắn ngủn mấy dòng nhưng là đủ để đưa hân đánh hướng địa ngục. Chỉ thấy trên mặt giấy viết

“Gởi lãnh đạo nhà ga:

Nhân viên Tô Việt đang làm việc tại trạm ga, trước đó đã phá vỡ gia đình người khác, hân cùng thầy giáo thể dục có quan hệ không bình thường. Từ khi đến thành nhỏ, lại quần lấy con em nhà người ta, ảnh hưởng không tốt, thật là làm người khó có thể tưởng tượng, đối với người như thế vốn nên đưa đến đồn cảnh sát, để cơ quan tư pháp nghiêm trị, nhưng sợ ảnh hưởng đến thanh danh của người khác, xuất phát từ quan ái, chỉ có viết thư hướng quý lãnh đạo đơn vị xin giúp đỡ, hy vọng đối người đó nên phê bình giáo dục, nếu có thể, xin hãy chuyển hân đi nơi khác.

Cám ơn.

Ngày Tháng Năm ”

Đầu óc Tô Việt trống rỗng, dần dần cảm thấy xấu hổ, phẫn nộ, sỉ nhục đủ loại cảm xúc như sóng cuộn biển gầm ở trong lòng dâng lên, là ai vậy chứ, đây là muốn đem chính mình đưa vào chỗ chết a, còn viết thư nặc danh, đem loại chuyện này nói cho lãnh đạo đơn vị. Chủ nhiệm thấy Tô Việt sắc mặt tái nhợt, không nói được lời nào, không khỏi thở dài, theo trong tay của hân rút về phong thư nặc danh kia, “Sáng hôm nay, có người nhét vào hộp thư công đoàn, nửa giờ sau lãnh đạo nhà ga chuyển giao cho ta, nghiêm lệnh ta tra rõ ràng, nói thật, ta lúc ấy đầu tiên mắt nhìn nội dung này, thật sự vô cùng khiếp sợ, đây quả thực là vợ vắn a, nhân phẩm của người cho tới nay tất cả mọi người là đều biết rõ, cho nên, vì trả lại trong sạch cho người, ta thực muốn biết, người gần đây có phải hay không đắc tội người nào? Cho nên khiến người khác muốn trả thù người như vậy?”

Mặt Tô Việt nhanh chóng trắng lại đỏ, đỏ lại trắng, thật lâu sau đó, dần dần khôi phục bình thường, “Thực xin lỗi, chủ nhiệm, ta nghĩ, ta cũng không biết người viết bức thư này là ai” chỉ nghe hân ngữ khí lạnh nhạt, toàn bộ không có chấn động cùng kinh hoảng như lúc đầu tiên mắt nhìn đến phong thư kia.

Chủ nhiệm bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Tô Việt “Ta biết, công nhân viên chức có cuộc sống riêng chính mình, này đều không phải chúng ta nên can thiệp, chính là, nếu quả thật phương hại tới người khác, như vậy liền không thể không lo lắng, Tiểu Tô, những gì viết trong lá thư này thật sự thật là làm cho người ta khó mà tin được, cho nên, ta vẫn lựa chọn tin tưởng bản thân người, chuyện vu cáo này, ta sẽ nói lại với lãnh đạo, cũng đồng thời sẽ giữ bí mật với đồng sự của người, nhưng ta hy vọng, người về sau làm việc phải nhiều chú ý ảnh hưởng a, đừng bởi vì sai lầm nhất thời làm cho mình hối hận cả đời, đã rõ chưa?”

Tô Việt cảm kích nhìn về phía người tiền bối hiền lành trước mắt, trong lòng cảm thấy tội ác càng thêm chông chất, hân nghẹn ngào gật gật đầu “Cám ơn chủ nhiệm.”

Lúc hân từ trong phòng làm việc chủ nhiệm đi ra, Tô Việt không khỏi cảm thấy từng cơn ớn lạnh, nhìn trên người mình quần áo lao động đơn bạc, mới giặt mình phát giác, nguyên lai không biết khi nào thì, thời tiết sớm tiến nhập mùa thu.

La Mân chạy đến bệnh viện, mẹ hân đã được đưa vào phòng cấp cứu, cha hân một mình ngồi ngoài cửa phòng cấp cứu, hình tượng ngày xưa cao lớn oai hùng đã sớm vì tai nạn xe cộ không còn sót lại chút gì, hiện giờ nhìn lại, tấm lưng kia càng già nua cùng suy sút, La Mân chỉ cảm thấy cái mũi chua xót, khóe mắt cay cay, bước chân tiến về phía trước bất tri bất giác ngừng lại, hân tựa vào nơi góc tường phòng cấp cứu

cùng đợi đèn đỏ tắt, trong lòng thầm hận bản thân mình, nếu mẹ mình có cái gì không hay xảy ra, không thể nghi ngờ mình chính là kẻ giết người, là chính mình dập nát kỳ vọng vốn tốt đẹp của mẹ mình đối với mình, từ chuyện bỏ học đến chuyện mình ở bên ngoài đánh nhau sinh sự, đến vi phạm luân lý, yêu Tô Việt, chính mình luôn khiến mẹ đau buồn thương tâm, một lần lại một lần, đã kích lần này phải là lớn nhất, La Mân cười khổ, mẹ, con không cầu người tha thứ, chỉ cầu người sống thật tốt.

Thật lâu sau, đèn phòng cấp cứu rốt cục tắt, mẹ La Mân sắc mặt tái nhợt từ bên trong được đẩy đi ra, La Mân ném điều thuốc trong tay, theo góc tường vọt ra, phác đi lên “Mẹ, mẹ, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Cha La Mân kéo tay bác sĩ vội vàng hỏi “Bác sĩ, bà ấy không có chuyện gì chứ?”

Bác sĩ vẻ mặt ngưng trọng hỏi ngược lại “Người bệnh trước kia từng có tiền sử bệnh tim sao?”

Cha La Mân ngăn người ra “Ngài nói cái gì? Bệnh tim? Khó có a, vợ ta vẫn đều thực bình thường.”

Bác sĩ ng

hiêm tức nói “Trên người bà ấy ngoại thương là không có gì trở ngại, chính là về sau các người phải chú ý, người bệnh có bệnh ở động mạch vành rất nghiêm trọng, không thể chịu kích động nữa, bằng không thực có thể bởi vì kích động mạnh này mà làm cho đột tử.”

“Bệnh tim?” La Mân trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn mẹ mình nằm trên giường bệnh trắng toát, gất gao ôm lấy mẹ, nước mắt rơi xuống như mưa.

Trong phòng bệnh, Cha La Mân lạnh lùng nhìn đứa con “Người còn biết chạy tới thăm người mẹ, ta còn tưởng rằng, người bị tiểu tử kia mê mẩn tâm hồn ngay cả cha mẹ cũng không quan tâm mà.”

La Mân đỡ dẫn ngồi bên cạnh mẹ, những lời nói của cha, nửa chữ cũng không có nghe đi vào.

Về phía Triệu gia, giờ phút này cũng ngồi đầy người, trên mặt của mỗi người, lại tràn ngập phần nộ, Tiểu Lệ sau khi trở về đều khóc suốt một ngày, La gia cư nhiên không có một chút tỏ vẻ, đây đối với Triệu gia mà nói thật sự là nổi nhục nhã lớn lao.

“Ta tìm vài người đánh gãy chân hắn, rạch nát mặt hắn xem hắn còn ngang tàng như vậy nữa không.” Nói lời này chính là chú Hai Tiểu Lệ, vẻ mặt hắn dữ tợn, tức tối nhìn về phía anh trai mình

Tiểu Lệ cặp mắt sưng đỏ nhìn về phía chú Hai của mình ghen ngào nói “Chú Hai, người đánh gãy chân hắn, còn ta làm sao bây giờ chứ?”

“Người còn đứng về phía hắn nữa, người ta cũng không muốn người, người như thế nào còn chưa tỉnh lại sao?” Mẹ Tiểu Lệ tức giận chỉ vào con gái mắng “Triệu gia bị người làm cho mất mặt hết, người còn dám mở miệng.”

“Nếu không, chúng ta báo cảnh sát đi, đem hắn bắt lại, bỏ tù vài năm.” Lời của bà lập tức bị chú Hai phản đối “Thí, nói vậy, Tiểu Lệ về sau còn mặt mũi nào đi ra ngoài sao?”

Triệu mẫu cũng không tán thành “Mặc kệ nói như thế nào, không đi kiện hắn cũng được nhưng phải tìm cách nào để cho hả giận chứ.”

Chú Hai suy nghĩ một lúc, đột nhiên nở nụ cười, “Người còn hỏi ta, chị dâu, bà con xa nhà người không phải là xã hội đen sao, thỉnh hắn đi ra ăn một bữa, giao cho hắn lo liệu, hắn sẽ dàn xếp cho người mọi chuyện êm đẹp.”

“Người nói Vương Tam?” Triệu mẫu có chút do dự “Như vậy được sao?”

Chú hai âm trầm cười cười “Tuyệt đối, hắn nếu muốn ra tay, cũng như người ta chơi trò chơi thôi, nếu chị không muốn đi tìm hắn, để ta đi.”

Tiểu Lệ đột nhiên trợn to mắt, không thể tin được nhìn chú Hai mình “Chú Hai, người muốn tìm biểu cữu? Không, không được a.” Nàng sắc mặt tái nhợt bắt lấy tay của mẹ mình “Mẹ, các người không phải là muốn lấy mạng La Mân chứ?”

Triệu mẫu hừ lạnh một tiếng “Buông ra, nhìn xem chính mình bộ dáng gì nữa, ta cho người biết, nếu là biết hắn lí lẽ, sớm đến nhà chúng ta nhận tội, ngoan ngoãn ở tháng mười cùng người kết hôn, việc này ta sẽ bỏ

qua, nếu bằng không, Triệu gia chúng ta chẳng lẽ liền thật làm cho người như vậy khi dễ sao? Người ngồi im ở nhà cho ta, không cho phép đi tìm hấn, ta muốn nhìn thử xem, hấn rốt cuộc có bao nhiêu lá gan mà dám không gặp chúng ta.”

Tiểu Lệ định mở miệng nói lại, nhưng nhìn đến cha mẹ cùng chú vẻ mặt âm trầm, cuối cùng không dám nói ra, trong lòng vừa không an, lại sợ hãi, sẽ không xảy ra chuyện gì đi?

### 34. Quyển 1 - Chương 34

Chuyện thư nặc danh không giống chủ nhiệm nghi bị áp chế xuống dưới như vậy, ngược lại, mấy ngày sau, cơ hồ từng người đồng sự của Tô Việt lúc tan ca, trên rổ xe của mình đều phát hiện một loạt ấn phẩm, nội dung cùng thư nặc danh giống nhau.

Đây đối với Tô Việt mà nói đây là sự cố có tính chất huỷ hoại con người hấn. Hấn theo cách mọi người nhìn mình với đủ loại ánh mắt hèn mọn, trốn tránh, tò mò, suy đoán đã hiểu được tình cảnh chính mình như thế nào.

Hôm nay giữa trưa, lúc ăn cơm, vài đồng sự cố ý ở trước mặt hấn đàm luận về nội dung thư nặc danh. “Người nói bây giờ có phải biến thái rất nhiều không? Phụ nữ không thích lại cố tình thích đàn ông.” Đồng sự cười cười nhìn lướt qua Tô Việt.

“Chính là, chẳng lẽ bản thân hấn thiếu thốn gì đó, là một thái giám?” Đồng sự khác cùng hấn nhất xướng hợp lại.

“Người nói hai người đàn ông như thế nào cùng một chỗ...” Người tò mò gia nhập đàm luận, “Chẳng lẽ là dùng...” Ba người thanh âm đột nhiên trở nên nhỏ lại, bỗng nhiên cười rộ lên.

Tô Việt cắn chặt môi, tuy rằng trên mặt đã muốn không có nửa phần huyết sắc, nhưng vẫn như cũ giữ thẳng thắt lưng, hấn biết hiện tại mình đối với những người này mà nói không thể nghi ngờ là con mãnh thú và dòng nước lũ, tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng những lời nói ác độc này vẫn khiến cho hấn mình đầy thương tích.

“Các người nói chuyện chừa chút khẩu đức đi, ăn cơm còn có khi đổ ra ngoài mà.” Trương Tỷ thật sự nhịn không được, rốt cục mở miệng nói “Ít truyền bá chuyện không có căn cứ đi.”

“Uy, ta nói cô Trương nha, làm sao người biết những gì viết trên đó không phải sự thật? Chẳng lẽ người tự mình kiểm nghiệm qua, biết hấn rốt cuộc có hay không việc kia hả?” Đồng sự vẻ mặt cười xấu xa nhìn qua.

Hấn vừa dứt lời, chỉ nghe “Đông” một thanh âm vang lên, tất cả mọi người không kịp phản ứng, hấn đã bị Tô Việt phẫn nộ đâm một cái ngã lộn trên mặt đất, hấn có thể vũ nhục mình, nhưng hấn tuyệt đối không thể vũ nhục hảo tâm của Trương Tỷ.

“Ha ha ha.” Bốn phía vang lên vui sướng khi người gặp họa cười vang.

Người nọ xấu hổ hóa thành giận, một bên chửi ầm lên, một bên nhảy dựng lên, túm áo Tô Việt, một quyền bay tới trên mắt Tô Việt. Tô Việt bị hấn đánh đập đầu óc quay cuồng, nhưng rất nhanh, hấn liền giống một tiểu thú, không đường có thể trốn đánh trả lại.

Nhất thời căn tin ồn ào hẳn lên, mọi người đều không ăn cơm, chỉ lo nhón nháo vây quanh xem đánh nhau, bất kể như thế nào, nội dung tờ giấy kia vẫn là khắc ở trong lòng bọn họ, đối với Tô Việt, thật sự là đồng tình thì ít, mà khinh bỉ thì nhiều.

Chỉ thấy bọn họ bắt lấy cánh tay Tô Việt ra tiếng khuyên can “Tiểu Tô, đừng tức giận.”

Tô Việt bị bọn họ kèm lại không thể động đậy, trên mặt đã trúng một quyền, trong chốc lát, một người khác lại ôm lấy thắt lưng hấn nói “Người đừng chấp nhặt cùng Đại Trương, hấn chính là tên hay gây chuyện thôi.” Lại không thể động đậy, kết quả bụng lại bị trúng một cước.

“Các người đều buông tay cho ta.” Hấn thật sự không thể nhịn được nữa, ra sức giãy giụa thoát ra trói buộc của bọn họ, nhìn khuôn mặt tươi cười của Đại Trương trước mắt vui sướng khi người gặp họa, trong lòng

không khỏi tràn đầy bi phẫn, vì cái gì, bình thường nhìn qua các đồng nghiệp đều khách khí lễ phép như vậy, ở phía sau cư nhiên so với độc xà cùng mãnh thú còn tàn nhẫn vô tình hơn?

“Người còn có cái gì không phục, người giống như người, lưu manh, nên khai trừ, người căn bản không xứng công tác ở nơi này, người ở trong này quả thực làm ô uế chỗ chúng ta.” Đồng sự Trương lúc này xoa xoa khóe miệng bị rách khi cùng Tô Việt đánh nhau, vẻ mặt hèn mọn “Phi” một hơi.

Trương Tỷ không đành lòng định tiến lên giúp Tô Việt nói chuyện, lại bị đám người trước mắt làm cho sợ hãi, chỉ biết tránh ở sau đám người khóc lên.

Tô Việt chậm rãi khụy xuống, chỉ cảm thấy bụng đau đến độ đứng không vững, thẳng đến hiện tại, hắn mới cảm nhận sâu sắc được, nguyên lai, làm cho người ta thực sự rét lạnh không phải do thời tiết, mà là lòng người. Hắn không muốn ở lại nơi này thêm một phút nào nữa, hắn chậm rãi hướng ký túc xá của mình bước đi, lập tức đã bị hai đồng sự biểu tình khinh miệt ngăn trở đường đi, hắn cúi đầu, cười khổ, thì ra, chính mình thật sự không còn đường để đi, nơi này thật sự đã không có chỗ cho chính mình sống yên ổn.

Hắn chậm rãi tựa vào tường, từng bước một hướng ra phía ngoài cố sức bước đi, Trương Tỷ che miệng, cực lực không để cho mình khóc thành tiếng âm, thiếu niên kia giờ phút này càng phát ra vẻ gầy yếu, rất nhiều năm sau, Trương Tỷ vẫn như cũ rõ ràng nhớ rõ tình cảnh ngày đó, bóng dáng Tô Việt cô đơn lẻ loi khắc sâu trong đầu của nàng, thế cho nên mỗi lần nghĩ tới, trong lòng đều cảm thấy được vạn phần khổ sở.

Cùng lúc đó, La Mân đang bị Vương Tam mang theo người ngăn ở trong bệnh viện, hắn vạn phần cảnh giác nhìn Vương Tam, trên mặt lại tràn đầy hi cười bình thường “Đây không phải là Vương ca sao? Hôm nay như thế nào có rảnh đến gặp đệ đệ.”

Chỉ thấy Vương Tam ngoài cười nhưng trong không cười nhìn qua “Đệ đệ, không phải ca ca nói người, người không khi dễ ai lại đi khi dễ cháu gái ta? Nói đi, chuyện này, người nghĩ muốn giải quyết như thế nào? Là ngoan ngoan dập đầu bồi lễ, cưới Tiểu Lệ hay chuẩn bị làm cho ta phế người?”

La Mân chậm rãi tươi cười “Vương ca, người không biết là người quá rộng rãi sao? Ai quy định chỉ cần là nói thương yêu nhất định phải kết hôn?”

“Hảo tiểu tử, còn dám cùng ta mạnh miệng như vậy, nói thương yêu, ta không xen vào, chính là người làm cho cháu gái ta mang bầu lại không cần nàng, ta muốn nhúng tay vào.” Đôi mắt Vương ca nheo lại, ánh mắt thâm độc.

La Mân trong lòng hiểu được nhất định là Triệu gia đến tìm hắn, trong lòng dần dần trở nên lạnh lẽo, cười khổ gật gật đầu “Đúng vậy, là người quản, người là lão Đại, đệ đệ ta cũng biết điều đó.”

Vương Tam nâng lên ánh mắt “Nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt, tốt lắm a, nghĩ thông suốt liền cùng ta đi thôi, chúng ta mau đi bàn chuyện kết hôn với Tiểu Lệ.”

La Mân sắc mặt bình tĩnh nói “Đúng vậy a, là nên đi.” Vừa dứt lời, chỉ thấy hắn đột nhiên nghiêng người một cái, đem hộ sĩ lẫn xe đẩy bên cạnh chuẩn bị chích cho người bệnh một phen táng đến trên người Vương Tam, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, một tiếng thét chói tai của cô gái, toàn bộ xe đẩy đều nện ở trên người Vương Tam, mà La Mân thừa dịp bọn họ bối rối đã cấp tốc chạy trốn ra ngoài.

“Chết tiệt, đuổi theo cho ta.” Vương Tam giận dữ hét, vài người lần thứ hai đem hộ sĩ đang ở nâng dậy xe đẩy đụng ngã lăn, hướng ngoài cửa đuổi theo thân ảnh kia.

La Mân biết mình một người là tuyệt đối đánh không lại vài người đồng thời ra tay, hơn nữa Vương ca là xã hội đen nổi danh trong thành phố, tâm ngoan thủ lạt, chính mình cũng bị hắn bắt lấy, không chết cũng bị thương, mình không lo bị thương, thế nhưng mẹ đang bệnh, Tô Việt chính ở chỗ này chịu khổ chờ mình, mình tại sao có thể gặp chuyện không may? Không được, không được.

Hắn nhanh chân chạy như điên, tự mình cũng không biết nên trốn chỗ nào? Phía trước chia thành 2 hướng, bên trái là nơi làm việc của Tô Việt, bên phải là thị xã, La

Mân không chút nghĩ ngợi, lập tức hướng bên phải chạy như điên, chính mình đã muốn chết vật như vậy, Tô Việt đã gian nan như thế, nói cái gì cũng không thể đem nguy hiểm đến cho người mình yêu quý.

Cùng lúc đó, Tô Việt bị đồng sự đuổi ra khỏi đơn vị, khắp người đầy bụi bặm, gương mặt bị thương, vừa ôm bụng, vừa gian nan hướng về phía bệnh viện đi, đi chỗ nào bây giờ, lòng tràn đầy hoang vắng, hẳn nơi đó, mình cũng không thể đi, chẳng lẽ chính mình thật sự đã không còn đường có thể đi sao? Ngoài hẳn ra, mình còn có thể dựa vào người nào được nữa?

“La Mân — ” Tô Việt đau đớn mặt đầy mồ hôi, tựa vào trên tường, tới lúc thật sự chịu không nổi nữa, miệng thì thầm gọi tên tình nhân.

Cùng lúc đó, Tô Việt cũng chậm chậm đi tới đường lộ hình chữ “T”, bên phải chính là bệnh viện, đúng lúc này, đột nhiên bụng một cơn đau quặn thắt, làm cho hẳn không thể không cúi gập thắt lưng nửa quỳ trên mặt đất, thế cho nên, hẳn lơ mắt cơ hội nhìn thấy La Mân đang vội vàng chạy trốn, La Mân cũng không chú ý tới giờ phút này trên đường phía đối diện người kia nửa quỳ trên mặt đất chính là Tô Việt mà hẳn yêu quý hết lòng.

Rất lâu, bi kịch phát sinh đều là một loại trùng hợp, nếu thời gian có thể quay trở lại, La Mân ngày đó tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn đi theo Vương Tam, tuyệt đối sẽ không tìm cách thoát ra, chính là, hết thấy sự tình phát sinh đều là không thể vãn hồi, ngày đó, liền trùng hợp như vậy, vừa ngay lúc Vương Tam chuẩn bị bắt La Mân, lại vô tình trông thấy Tô Việt, dễ dàng mang đi Tô Việt người đầy thương tích, một lần chính là ba ngày.

### 35. Quyển 1 - Chương 35

Đau, toàn thân đều ê ẩm đau, khi Tô Việt hôn mê tỉnh lại, cảm thụ duy nhất chính là đau, hẳn mở to mắt, nghĩ muốn cử động cánh tay một chút, lúc này mới phát hiện mình là hai tay bị bắt chéo buộc chặt sau lưng, đây là nơi nào? Hẳn lòng tràn đầy hoảng sợ nhìn mọi nơi đánh giá, chỉ thấy căn phòng mình đang ở bởi vì bức màn che thật dày nên nhìn không tới sắc trời bên ngoài được, không biết bây giờ là ban ngày hay là đêm tối.

Tô Việt cố gắng nhớ lại, tại sao mình lại bị bắt trói tới cái chỗ này, chỉ nhớ rõ, chính mình lúc ấy bởi vì đau bụng mà nửa quỳ trên mặt đất, đột nhiên sau đầu bị đập một cái thật mạnh, sau đó cái gì cũng không biết, là ai, vì cái gì phải bắt cóc chính mình? Tô Việt thật sự nghĩ không ra.

Hẳn còn chưa kịp tiếp tục nghĩ thêm nữa, lúc này toàn thân mỗi một tấc da thịt đều đau đớn, nhất là trên bụng bị đồng sự đá một cước kia, càng giống như bị dao cứa vào, Tô Việt quỳ khỏi hai chân, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra.

Ngay tại lúc hẳn đang vạn phần thống khổ, cánh cửa căn phòng giam giữ hẳn đột nhiên mở ra, một người âm hiểm cười đi đến.

Tô Việt cảnh giác vạn phần ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi lắp bắp kinh hãi khi nhìn đến gương mặt người nọ “Là người? Là người đem ta bắt trói đến nơi đây? Người đến tốt cùng muốn làm gì? Đây là nơi nào?”

Chỉ thấy Vương ca hơi hơi cười lạnh, đi đến Tô Việt thân người cứng đờ trừng mắt nhìn hẳn “Ta có phải hay không trả lời từng vấn đề của người?”

Tô Việt thấy hẳn đến gần chính mình, thân thể không khỏi cố gắng thụt về phía sau, không biết vì cái gì, bản năng thấy người này liền cảm thấy sợ hãi, đó là một loại bản năng mà tất cả động vật đều có, cảm giác đối với nguy hiểm sắp ập tới mình.

“Nói tới đây, ta nghĩ người hẳn là nhớ rõ a, lần trước ta còn hỏi qua người, có nguyện ý hay không đi theo ta?” Vương ca cơ hồ đem toàn bộ mặt dán sát vào mặt Tô Việt, cố ý tra tấn hẳn nói “Nói đến vì cái gì đem người bắt đến, có hai cái nguyên nhân, người muốn nghe chuyện nào trước?”

Tô Việt đầy bụng ghê tởm, không khỏi nhắm mắt lại, cắn chặt môi.

Vương ca vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên mặt Tô Việt, hành động này làm cho Tô Việt không khỏi hơi rùng mình một cái, giống như người nọ đang áp sát vào người mình là một độc xà đầy nọc độc.

Vương ca đối với phản ứng này của Tô Việt lại cảm thấy rất thích thú, chỉ thấy hẳn ha ha cười, nâng lên thân mình “Vốn Triệu gia nhờ ta đi dạy dỗ tiểu tình nhân La Mân của người.”

Tô Việt cả kinh, mở choàng mắt nhìn lại hần, Vương Tam cười một cách hung tợn nói “Triệu gia thật là ngốc, đều nghĩ rằng thằng nhóc kia thích cô gái khác, hừ, hần gạt được người khác chứ không lừa được ta, ta biết, người mới là người hần yêu nhất. Ta bắt giữ người ở đây, tiểu tử kia cũng không dám không đến.”

Tô Việt sắc mặt đại biến, hoảng sợ nhìn chằm chằm mặt Vương Tam “Người muốn dùng ta dụ hần đến sao? Người thật hèn hạ.”

Vương Tam lắc đầu, cười khẩy nói “Sai lầm rồi, không riêng gì dụ hần đến, chủ yếu là” hần liếm liếm môi “Ta đối với người có hứng thú, vô cùng vô cùng có hứng thú. Người nói, cơ hội tốt như vậy, ta vì cái gì không hảo hảo lợi dụng một chút chứ?”

Nói xong, hần lại cúi đầu, ở Tô Việt bên tai ha ha cười “Người biết không? Ta từ trước là bởi vì tội danh gì mà bị phán bỏ tù không?”

Hần nhìn chằm chằm mặt Tô Việt không có chút huyết sắc nào “Tội cố ý thương tổn, người có biết hần bị ta làm như thế nào không?” Hần dùng tay chậm rãi vuốt ve gương mặt Tô Việt “Da của hần mịn màng, mềm mại như vậy, người nói nếu dùng dao nhỏ một chút một chút ở trên mặt khắc tên của ta, hiệu quả khỏi phải nói đúng không? Còn có nơi này.”

Tay hần chậm rãi theo áo Tô Việt trượt xuống dưới, chậm rãi cởi bỏ từng cúc áo sơ mi màu lam nhạt, cúi đầu, dừng lại chỗ nổi lên trước ngực hần, hung hăng cắn một cái, chỉ nghe Tô Việt “A” kêu thảm thiết một tiếng, đau đến nỗi mạnh mẽ lui về phía sau.

Vương Tam âm hiểm cười, ngẩng đầu, nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve trên người Tô Việt, bị dấu răng mình cắn chảy ra tơ máu, “Đau sao?”

Tô Việt nhắm chặt mắt lại, tâm tình lạnh như băng, hiểu được mình gặp phải tên biến thái ngông cuồng giống người nọ trước kia, này từng bị gông cùm xiềng xích, bị tra tấn như đoạn phim ngắn lần thứ hai hiện lên trong lòng, tất cả không khỏi tuyệt vọng.

Vương Tam lạnh lùng cười, “Roẹt” một tiếng đem y phục trên người Tô Việt ra sức xé nát, sau đó bắt đầu xé rách quần của hần, Tô Việt kinh hoảng kêu lên “Không, cắt ngay, đừng đụng vào ta.”

Hần ra sức giãy giụa, ở trên giường lăn lộn, không muốn để cho bàn tay dơ bẩn của hần lần thứ hai đụng tới thân thể mình, thể nhưng thiếu niên thân thể gầy yếu làm sao là đối thủ của tên lưu manh cường hãn? Không bao lâu, hần đã bị Vương Tam phản đặt ở dưới thân, xé rách quần hần.

“Người nói, ta muốn cho tiểu tình nhân của người thấy một màn như vậy, hần còn có thể thích người nữa sao?” Vương Tam nhe răng cười, một bên dùng thân mình mập mạp ngăn chặn Tô Việt không ngừng cố gắng vùng vẫy, một bên cởi bỏ quần hần ra.

Mặt Tô Việt vì kinh sợ mà trắng bệch, hần trợn tròn mắt thật to, tự nói với mình không thể khóc, không thể khóc, hần biết, mình kiếp này tránh không khỏi chuyện như vậy, không khỏi gắt gao cắn môi, không để cho mình phát ra âm thanh, cho dù là một tiếng rên rỉ, cuộc sống đối với Tô Việt mà nói, đã tràn ngập nhiều cực khổ, ngay tại lúc hần cho là mình có thể đạt được hạnh phúc, những thứ đen tối lại lần thứ hai đưa hần đánh tiến ngục giam, “La Mân.” khoảnh khắc bị tiến vào, thân thể Tô Việt trở nên cứng đờ, trong lòng lớn tiếng kêu lên hai chữ này.

“Ba” “Ba” hiển nhiên Vương Tam vô cùng bất mãn Tô Việt bộ dáng cứng ngắt, một bên lấy tay phát thân thể hần, một bên mạnh mẽ trườn tổng, không dịu dàng giống như La Mân, Tô Việt chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể mình đều bị hần chém thành hai mảnh, cảm giác đau đớn vì bị xé rách từ dưới thân thật mạnh truyền đến, hần mờ mịt mà vô thần nhìn vách tường bụi bẩn, rốt cục chịu đựng không nổi, nhắm mắt, lần thứ hai lâm vào trong bóng tối.

Trước khi hôn mê, Tô Việt xót xa nghĩ, nguyên lai trên thế giới này, ai cũng không thể trở thành chỗ dựa của người, lúc gặp nguy hiểm cùng thống khổ, vẫn chỉ có một mình mình lặng lẽ chịu đựng.

Vương Tam phát tiết thú tính xong rồi, theo trên người Tô Việt xuống dưới, lạnh lùng cười.

“Đại ca.” Ngay lúc hần mặc quần áo, thanh âm Hồ Tử theo ngoài cửa truyền đến “Triệu Tiểu Lệ tới tìm người.”

Vương Tam mặt nhăn nhú mày “Nó tới làm gì?” Nhìn sang Tô Việt đang hôn mê, “Kêu nó ở bên ngoài chờ ta.”

Hồ Tử nghe tiếng trả lời mà đi, trong chốc lát, chỉ nghe một trận ồn ào, Triệu Tiểu Lệ xông đi lên, thanh âm hết sức bất mãn “Cút ngay, ta tới tìm cậu ta, người cư nhiên dám ngăn cản ta hả.”

Sau đó một trận phá cửa thanh “Cậu, người đi ra cho ta, ta thực có việc gấp.”

Vương Tam mắt thấy nàng có thể xông vào, vội vàng kéo tấm chăn bao phủ lấy Tô Việt trên người quần áo rách nát, sau đó thông dong mở nửa cánh cửa, ngăn Tiểu Lệ ở ngoài cửa.

“Ừ, là Tiểu Lệ à, không biết người tìm cậu có chuyện gì?” Vương Tam dùng thân thể ngăn cản ánh mắt dò xét của Tiểu Lệ, giả vờ cười nói.

Triệu Tiểu Lệ nhớ tới mục đích mình đến đây, vội vàng bắt lấy tay Vương Tam nói “Cậu, ta van cầu người, người ngàn vạn lần đừng tổn hại La Mân à, ta biết chú Hai ta đã tìm đến người, chính là, chuyện của ta ta muốn tự mình giải quyết.”

Vương tam trên mặt tươi cười biến mất “Tiểu Lệ, nếu hấn chấp nhận lấy người, như vậy hết thấy đều dễ dàng rồi, nhưng nếu hấn không chịu, ta nhất định là không thể tha hấn, đó cũng là ý muốn của ba và chú người.”

Tiểu lệ phần nộ kêu lên “Ta mặc kệ, ta mặc kệ, ta không muốn ai tổn hại đến hấn, cậu, nếu người làm La Mân bị thương, ta nhất định sẽ không tha thứ người.”

Vương Tam cau mày nói “Người rốt cuộc có phải là con cháu Triệu gia không vậy? Ta thật sự là không hiểu, người như thế nào một chút đầu óc đều không có? Người nghĩ rằng chúng ta làm như vậy đều là vì ai, còn không phải là vì người sao? Chúng ta chỉ muốn giúp người đem tiểu tử này bắt trở về cùng người kết hôn.”

Tiểu Lệ uể oải ngồi ở trên ghế sa lon “Chính là hấn căn bản là không muốn lấy ta, cho dù ta nói ta có con hấn, hấn cũng không muốn lấy ta, quên đi, ta sẽ nói cho ba và chú biết sự thật, ta căn bản là không có mang thai, đêm hôm đó, hấn cũng không đụng tới ta.”

“Thật không có tiến bộ.” Vương Tam lớn tiếng quát “Chuyện này người đừng hỏi nữa, cứ giao cho cậu người xử lý, cam đoan Tiểu Lệ chúng ta vào tháng mười sẽ kết hôn.”

Tiểu Lệ còn muốn nói thêm gì nữa, chính là gặp cậu mình đen mặt, không khỏi bĩu môi, phần nộ rời khỏi chỗ ở của hấn.

## 36. Quyển 1 - Chương 36

Ngoài cửa sổ tiếng gió th

ổi phần phật, mưa bắt đầu rơi, Tô Việt quần áo đơn bạc đột nhiên cảm thấy rét lạnh mà tỉnh lại, thân thể vì từng bị bạo ngược sớm đã mất đi cảm giác đau đớn, mà cánh tay bị trói chặt đã sưng lên, toàn bộ thân thể dường như chết lặng chẳng còn cảm giác, hấn bị bắt đến đây đã hơn ba ngày, Vương Tam chẳng phân biệt thời gian, chỉ cần hấn nghỉ ngơi, hấn lại đến trên lầu đối Tô Việt tiến hành tàn phá, đôi khi không làm, hấn cũng muốn đem Tô Việt toàn bộ vạch trần, một chút cắn mút da thịt của hấn, hoặc là, dùng đầu thuốc chấm thành từng đóa hoa mai ở trên người hấn, Tô Việt càng không lên tiếng, Vương Tam lại càng tức giận, hấn đối xử với Tô Việt ngày càng độc ác, tàn bạo hăng say, cố tình muốn Tô Việt mở miệng cầu xin hấn tha thứ.

“Ta biết người nghe thấy được ta cùng Tiểu Lệ nói chuyện, đáng tiếc, người không có cơ hội nói cho La Mân biết.” Sáng hôm nay, Vương Tam đắc ý dáo dạt theo trên người Tô Việt trở mình xuống dưới, lấy tay nắm lấy cằm Tô Việt, buộc hấn mặt hướng chính mình “Nói cho người biết nhé, ta quyết định thay đổi chủ ý.”

Tô Việt thân thể cứng đờ, Vương Tam biết lời mình nói khiến Tô Việt trong lòng nổi lên cơn sóng, không khỏi âm hiểm cười nói “Sợ à? Đừng sợ, hai người chúng ta ngày còn rất dài.”

Vương Tam nheo lại ánh mắt, nhìn thiếu niên trước mắt trên thân thể nguyên bản trơn bóng, bị chính mình châm lên thành nhiều điểm hoa mai, trong mắt toát ra hung tính khát máu “một món đồ chơi tốt như vậy, làm sao lại không công đưa cho hần chứ. Người có biết, vì cái gì, người ở trong này lâu vậy không?”

Vương Tam chậm rãi đứng lên, trên cao nhìn xuống con mồi của mình, lạnh lùng nói “Tất cả các bức thư nặc danh đó đều là do ta cho người phát ra, mục đích chính là cho người không còn có nơi sống yên ổn nữa.” Hần ngừng một chút, không khỏi lần thứ hai lộ ra nụ cười tàn nhẫn “Ta muốn là đem toàn bộ sự thật về người phát tán khắp trạm ga, có thể hay không khiến cho trạm ga các người náo động một phen?”

Thân mình Tô Việt run nhè nhẹ, không khỏi phần hận dùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Vương Tam, thì ra là như vậy, những bức thư nặc danh, những lời nói ác độc, chính mình khi đó tưởng người trong nhà La Mân, nội tâm tràn ngập bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng, nhưng kết quả là, này hết thấy đều chẳng qua là do người này sắp xếp, mình và La Mân thật đáng thương, bất tri bất giác giống như cá nằm trên cái thớt, cứ như vậy bị bọn họ đùa bỡn trong lòng bàn tay.

La Mân vô cùng phần nộ vì Triệu gia cứ thúc ép mình, hần không còn chỗ nào để trốn. Bản thân hần biết rất rõ cho dù là mình chạy thoát cha mẹ nhưng mình cùng Tô Việt trốn không thoát, hơn nữa, nhờ Tiểu Hà đi tìm Tô Việt cùng lúc đó Tiểu Hà lại báo cho hần biết một tin khiến hần vô cùng khiếp sợ, Tô Việt bị những người trong trạm ga cô lập, rồi sau đó, lại đột nhiên biến mất, hai ngày cũng không thấy bóng dáng, La Mân hoảng loạn không thôi, tim đập như nổi trống. Làm sao bây giờ? Hần lo lắng tự hỏi mình, sốt ruột, bồn chồn ở trong nhà Tiểu Hà đi tới đi lui.

Triệu Tiểu Lệ hai ngày này nội tâm vẫn bị tra tấn vì áy náy, nàng nghĩ muốn nói cho cha mẹ biết toàn bộ sự thật, rồi lại không dám, trong lòng vẫn mâu thuẫn khôn khổ, nàng cũng không phải người ác độc, chỉ định sử dụng chút thủ đoạn nhỏ đơn giản là muốn cùng người yêu cùng một chỗ, chính là, hiện tại, nàng càng cảm thấy được, chính mình giống như đã làm chuyện sai lầm rồi.

Tối hôm đó, Tiểu Lệ một mình một người chậm rãi bước từng bước trong vườn nhà mình, tâm tư không yên, đúng lúc này, một bàn tay thừa dịp bóng đêm một phen bùm miệng nàng lại, đem nàng kéo về hướng rừng cây vắng lặng.

“Cứu... mạng” Tiểu Lệ vừa giãy giụa vừa ra sức la lên, kết quả khi nghe đến một thanh âm quen thuộc, đành chỉ phản kháng.

“Đừng nhúc nhích, ta chỉ là có mấy câu hỏi muốn người.” La Mân sắc mặt tiêu tụy không chịu nổi, trên cằm râu mọc lởm chởm.

“La Mân, là người sao? Trời, thật tốt quá, người không sao chứ?” Tiểu Lệ kinh hãi vạn phần, tưởng tình nhân tới tìm, chính là nhìn hần khí sắc rõ ràng không giống, ngược lại giống như cừu nhân tới trả thù vậy.

“Các người bắt Tô Việt đến nơi nào?” Tay La Mân xiết lấy cánh tay Tiểu Lệ lực đạo vô cùng to lớn, giống như nàng nói sai một câu sẽ lạnh lùng xé nát nàng.

“Tô Việt làm sao? Ta không biết người đang nói cái gì?” Tiểu Lệ chưa từng thấy qua La Mân lạnh lùng xa lạ như thế, một trận hoảng hốt “Người đừng sợ, ta đã đi tìm cậu ta, xin hần không nên thương tổn người. Người yên tâm, bọn họ chỉ muốn dọa người thôi, cũng không phải muốn làm thật với người như vậy.” Tiểu Lệ vội vàng giải thích, hy vọng La Mân có thể hiểu được, này hết thấy bất quá là màn kịch.

“Các người đem người của ta đều bắt đi, còn nói là diễn trò sao?” La Mân lạnh lùng nhìn cô gái trước mắt này, hận không thể đem nàng bóp chết, nếu không phải tại nàng, mình và Tô Việt như thế nào lại gặp nhiều cực khổ cùng khó khăn như vậy.

Tiểu Lệ trừng lớn hai mắt “Người của người? Người nói người bạn kia của người đó hả? Bị nhà của chúng ta bắt đi? Sẽ không a, ba mẹ ta bắt hần làm cái gì chứ?”

La Mân lạnh lùng cười “Người là thật không rõ, hay là giả bộ không biết?” Hần không khỏi bội phục khả năng diễn trò của cô gái này, cứ nhiên bây giờ còn phủ nhận, “Các người thả hần, ta với người kết hôn.”

Tiểu lệ rốt cục có vài phần hiểu được, hần là vì Tô Việt kia mà đến, Tô Việt? Trong đầu chợt lóe lên, không phải là người mình gặp trong bệnh viện sao, nàng tràn đầy nghi hoặc nhìn La Mân “Người là nói người thanh niên kia sao? Chúng ta bắt hần à?”

La Mân lạnh lùng nhìn nàng “Đừng nói người không biết, người cho là, ta tin thật sao? Nếu không phải vì người cha mẹ của người như thế nào lại hận ta như thế? Bất quá, ta cũng không muốn đem chuyện huyền quá lớn, chỉ cần người thả hân, ta có thể cùng người kết hôn.”

Tô Việt? Tiểu Việt? Triệu Tiểu Lệ lòng tràn đầy nghi hoặc nghĩ mối liên hệ giữa hai cái tên này, trong lòng một loại dự cảm bất hảo làm cho nàng hoảng sợ không thôi, nàng chậm rãi lui về phía sau từng bước, lần thứ hai nhìn về phía La Mân “Hân là bạn thân của người?”

La Mân trong mắt tràn đầy cảm xúc cực nóng, chỉ thấy hân thật mạnh nói “Không, hân là người ta yêu nhất, các người chỉ cần thả hân, người muốn ta làm cái gì cũng được.”

Triệu Tiểu Lệ trừng lớn hai mắt, hoảng sợ vạn phần nhìn La Mân “Người, người nói cái gì?”

La Mân trong mắt không mang theo một chút cảm xúc nhìn nàng “Người còn giả bộ sao, nếu không phải đã biết quan hệ ta cùng hân, các người như thế nào tới trạm ga phát ra những thứ này.” Hân đưa ra những mẫu giấy in cỡ nhỏ mà Tiểu Hà nhặt được, lạnh lùng giơ trước mắt Tiểu Lệ “Ta biết các người giỏi, biết các người lợi hại, ta cũng không muốn cùng các người đấu, chỉ cần các người đem hân lông tóc vô thương trả lại cho ta, ta tháng mười sẽ cùng người kết hôn, nếu không.” Trong mắt của hân hận ý làm cho Tiểu Lệ không khỏi sợ hãi “Ta không ngại trước khi chết, kéo thêm vài người nữa đâu, người có thể đem nguyên văn lời của ta nói cho cha mẹ người biết.”

La Mân châm chọc nhìn Triệu Tiểu Lệ biểu tình hoảng sợ, lạnh lùng đưa tay nhét những mẫu giấy vào tay nàng, “Người cho là bằng thứ này có thể có được ta sao? Người cảm thấy được thông qua như vậy áp chế ép buộc ta và người kết hôn, người liền hạnh phúc à? Người cho là, sau khi kết hôn, ta sẽ hảo hảo đối với người sao? Người ngẫm lại đi, ta chính là thích nam nhân, đối với người, ta thật sự là không có hứng thú, ta không rõ, người vì cái gì cứ muốn lấy ta, bất quá.” Hân lạnh lùng cười “Người đã ngay cả thủ đoạn như vậy đều có thể làm, ta cũng không lý giải được người tại sao lại yêu ta nhiều như vậy? Nhưng mà đáng tiếc, ta một chút cũng không thích thú, thật sự, người so với hân ngay cả một phần vạn đều không được.”

Tiểu Lệ bị hân nói lần này hoàn toàn sợ ngây người, nàng phần nộ muốn giơ tay tát vào mặt La Mân lại bị La Mân gắt gao nắm cổ tay, “Người thật là một cô gái có tâm địa rắn rết, ta sao lại nhìn lầm người chứ?” Hân kéo mạnh nàng đến gần trước người của mình, trong mắt lửa giận như muốn thiêu cô gái này thành tro.

“Chạy trở về nhà đi, nói cho cha mẹ người cùng Vương Tam biết, nói La Mân ta cũng không phải dễ bị khi dễ, bức bách ta quá, cùng lắm thì chúng ta cá chết lưới rách. Ta một người, các người vài người, ta cũng có lời.” Mạnh buông tay, ném nàng trên mặt đất, tâm lý phần nộ như ngọn lửa hùng hực muốn thiêu đốt tất cả, nàng cứ nhiên còn đang diễn trò, giỏi, thật sự giỏi.

Tiểu Lệ không biết mình như thế nào đi về nhà, mặt thảm trắng như tờ giấy, thật là thú vị, thật buồn cười, chính mình tổn hao tâm kế thích một người, cứ nhiên, người ta không thích nữ nhân, chính mình quả thực không thể tha thứ, như thế nào lại thích một người con trai như thế? Như thế nào lại lâm vào hoàn cảnh xấu hổ như thế? Nàng cười khổ, Triệu Tiểu Lệ a, Triệu Tiểu Lệ, người sao lại lấy đá tự buộc vào chân mình chứ?

Nàng ngồi trong vườn hoa nhà mình, nhớ tới La Mân lúc chạy đi, trong đầu tràn đầy khắc cốt hận ý, trong lòng không khỏi chán nản tuyệt vọng, ta bắt người của hân lại có ích lợi gì? Hân hận ta như thế, nghĩ đến, về sau cũng định sẽ không để cho ta sống yên ổn, ta đây cần gì chứ?

“Tiểu Lệ, người làm sao vậy, gió lên rồi, như thế nào không vào trong phòng.” Mẹ nàng kinh ngạc nhìn con gái như hóa đá bóng dáng tràn đầy tịch liêu, lo lắng gọi.

“Mẹ, ta không muốn kết hôn nữa.” Tiểu Lệ quay đầu lại, nhìn mẹ mình, mặt không chút thay đổi, một chữ một chữ chậm rãi nói.

“Người nói vậy cái gì đó? Chuyện đều huyền lớn như vậy, người nói người không kết hôn à?” Mẫu thân vừa tức vừa giận.

“Ta, căn bản là không có mang thai, La Mân cũng căn bản không đối ta làm cái gì, hết thấy đều là lỗi của ta, ta hận hân cùng ta nói chia tay, nên mới nói như vậy, mẹ, thực xin lỗi, ta, không muốn cùng hân kết

hôn.” Tiểu Lệ rũ xuống ánh mắt, không dám nhìn tới mặt mẹ mình.

“Ba”

Mẹ Tiểu Lệ phần nộ tát thẳng vào mặt nàng, chính mình cũng không khỏi sợ ngậy người, đây là lần đầu tiên trong đời đánh con mình, Tiểu Lệ lại có vẻ bình tĩnh rất nhiều “Mẹ, mẹ cứ đánh nữa đi, làm cho con thanh tỉnh.”

“Người nói, ta đã làm tội lỗi gì chứ.” Triệu mẫu khóc thét một tiếng, không khỏi vịn phần uể oải suy sụp tựa vào trên cửa, n

ày đến tột cùng là chuyện gì xảy ra chứ?

### 37. Quyển 1 - Chương 37

Tô Việt bị người dùng bao tải cuốn lại để tại trạm ga, toàn thân trần trụi, trên người đầy vết thương, người vẫn trong tình trạng hôn mê, vào lúc đó, La Mân đang ở Triệu gia cùng bọn họ nói chuyện, Triệu gia đưa ra yêu cầu với La Mân về sau vĩnh viễn không được dây dưa với Tiểu Lệ nữa, thật sự là La Mân căn bản không có nghĩ đến sự việc lại dễ dàng bỏ qua ngoài ý muốn như vậy, tuy rằng lòng tràn đầy nghi ngờ, chính là đối với bọn họ không hề truy cứu chuyện mình và Tiểu Lệ vẫn là cảm thấy nhẹ nhõm phần nào, mà khi hần hỏi đến Tô Việt, lại phát hiện trên mặt bọn họ rõ ràng thần sắc có chứa nghi ngờ.

“Các người thật sự không động vào hần?” La Mân trong lòng bất an càng trở nên mãnh liệt, nếu không phải Triệu gia bắt cóc Tô Việt, vậy thì là ai?

Hần hoài nghi nhìn về phía Tiểu Lệ, Tiểu Lệ vẻ mặt mang theo mỗi một, vô hồn, lúc đưa hần ra cửa nói “Người không cần hoài nghi, nhà của ta căn bản không biết chuyện người cùng người kia, bọn họ chỉ nhờ cậu ta giáo huấn người một chút, những thứ khác cũng không làm gì.”

La Mân tức giận nhìn nàng “Người tự mình nói, Tiểu Lệ, ta rốt cuộc chưa làm gì phải không?”

Tiểu Lệ thấp đầu “Bây giờ nói chuyện này đều không có ý nghĩa gì nữa, người nhanh chóng đi tìm bằng hữu của người đi.”

La Mân cũng thật không ngờ, chuyện mình khó xử một thời gian dài liền giải quyết êm xuôi như vậy, hần cảm thấy hối hận, nếu biết vậy tự mình sớm đem chuyện mình thích Tô Việt nói cho Tiểu Lệ, mọi việc cũng sẽ không nhiều phiền toái.

Vẫn là Tiểu Hà chạy đến tìm La Mân “Mân ca, xảy ra chuyện lớn, tìm thấy Việt ca rồi.”

La Mân chụp lấy tay hần, vội vàng nói “Hần ở nơi nào?”

Tiểu Hà nhìn thoáng qua Tiểu Lệ, có điểm ấp a ấp úng.

“Nói mau.” La Mân rống to.

“Đường như ở đứng trên...” tiểu tô có điểm mất tự nhiên đích nói.

La Mân cũng không có phát hiện có cái gì không bình thường, vội chạy đi hướng trạm ga, lòng nóng như lửa đốt, lúc đến nơi, phát hiện cư nhiên trong ngoài ba tầng vây đầy người.

Hần nhin không được hai chân như nhũn ra, đi bước một chen qua đám đông, nội tâm sợ hãi đạt tới đỉnh, chỉ sợ chính mình nhìn đến thực đã là một khối thi thể không cử động nữa.

“Tiểu Việt.” Khi hần thật sự nhìn đến cảnh tượng trước mắt, nhin không được kinh hô ra tiếng, lòng đau như bị dao cắt, trời ơi, đây là người mà hần luôn nâng niu âu yếm sao? Chỉ thấy Tô Việt vẻ mặt xanh mét vô hồn, toàn thân vết máu vương vãi khắp nơi, một mảnh vải vụn thối nát vây quanh nơi hạ thân hần, hai cánh tay đều bị bầm tím.

Hai mắt Tô Việt không có tiêu cự, giống như vì bị đả kích liên tiếp làm cho hần mất đi năng lực suy nghĩ vậy, bị nhiều người vây quanh xem giống như con khỉ, hần chỉ cảm thấy mình 18 năm qua có một chút tôn nghiêm đều bị xé nát, tất cả hy vọng đều tan biến, trên thế giới không còn hiện hữu Tô Việt này nữa.

“Đều cút cho ta — có cái gì đáng xem đâu chứ, mau cút đi.” La Mân gầm rú như diên, hấn xô mạnh những người vây quanh ở gần đây, một bên phần nộ rống to, một bên vừa đá vừa đánh, ngay cả tiểu Hà theo sau cũng giúp đỡ La Mân mắng đuổi đám người đó đi, mọi người cúi đầu cười trộm, vẻ mặt xem thường, tuy rằng tản ra, nhưng thanh âm châm biếm, mỉa mai vẫn rơi vào tai La Mân.

“Giống như là bị người ta cưỡng bạo.”

“Nói bậy, đó là một thằng con trai.”

“Ai nói không phải? Như thế nào nam cũng sẽ bị...”

La Mân cởi áo khoác trên người mình, gắt gao bao trùm thân thể Tô Việt, xoay người đưa hấn ôm lên, nước mắt chực trào ra từng bước một rời khỏi nhà ga.

“Mân ca, ngươi muốn đi đâu vậy?” Tiểu Hà kích động đi theo phía sau hấn.

La Mân không nói lời nào, chỉ đưa cánh tay ôm chặt hơn, đi được vài bước, nước mắt rớt cục rớt xuống, dừng ở trên mặt vết thương của Tô Việt, giờ phút này La Mân hận không thể tự tay giết mình, hận tại sao mình không có bảo vệ tốt Tô Việt, nhìn Tô Việt sắc mặt trắng bệch, hấn nhớ tới giọng cười từng trong vắt như dòng suối của thiếu niên kia, lần đầu tiên khi nhìn thấy hấn, hấn bởi vì tức giận mà đỏ cả mặt, một Tô Việt từng tràn đầy sức sống, bây giờ bị chính mình kéo vào cơn ác mộng đáng sợ, trải qua những tra tấn như vậy, hấn còn có thể quay trở lại như ngày xưa sao?

Tô Việt được một vòng tay ấm áp ôm lấy, dần dần tỉnh lại, vẫn là chạy không khỏi, vận mệnh mình đã bị nhục nhả hủy diệt hoàn toàn, từ cái ngày Vương Tam cưỡng bức Tô Việt, tim của hấn đã chết, biết mình ở tiểu thành vĩnh viễn cũng nâng không dậy nổi đầu làm người, dù trước đó là cơn bão truyền đơn hay là cuối cùng bị quăng trên trạm ga cho người người nhìn ngó, Tô Việt càng hiểu được tên kia muốn hoàn toàn hủy hoại mình, hấn mở mắt ra, ánh mắt lạnh như băng mà mờ mịt nhìn về phía La Mân, ta hiện giờ, từ tâm hồn đến thể xác, đều bị hấn hoàn toàn hủy hoại, người ta yêu nhất, sao người lại tới trễ như thế?

La Mân đem Tô Việt ôm đến nhà mình, từ đầu tới cuối vẫn không nói gì, sau khi tẩy sạch thân thể cho Tô Việt, lại bắt đầu hút thuốc hết điếu này tới điếu khác, hấn mơ hồ đoán được là ai dám chạm vào bảo bối của hấn, trong lòng phần hận thế cho nên tay cầm điếu thuốc không ngừng run rẩy.

Nỗi hận này La Mân là tuyệt không thể bỏ qua, tuy rằng hấn sắc mặt bình tĩnh, kỳ thật nội tâm đã sớm trở nên kinh thiên sóng lớn.

Tô Việt hai mắt vẫn vô hồn, liên tiếp ba ngày, hấn để mặc La Mân vì mình rửa sạch miệng vết thương, vì mình tắm rửa, mặc hấn ở ban đêm từ phía sau gắt gao ôm xiết mình, cùng mình im lặng mà ngủ, lại giống như biến thành người câm điếc, không hề mở miệng, không thèm nói chuyện, không lộ vẻ gì, không có hỉ nộ ái ố, giống như một con rối gỗ không sai chút nào.

Hôm nay, La Mân nhẹ nhàng chà lưng cho hấn, một chút một chút, những vết phồng hình hoa mai, vài ngày qua đi, bởi vì nhiễm trùng mà sưng tấy lên, La Mân dùng thuốc kháng sinh bôi vào miệng vết thương cho Tô Việt, trái tim lại đau đớn như bị bàn tay ai đó bóp chặt, đau đến độ không thể hô hấp.

“Thực xin lỗi” La Mân ôm lấy hai vai Tô Việt, kìm nén không được khóc ồ lên, giống như một con sói cô độc bị thương ở cánh đồng bát ngát cúi đầu gào thét, tại sao có thể như vậy, vì cái gì lại như vậy? Bọn họ chỉ là yêu nhau, chỉ là yêu nhau mà thôi có làm nên tội gì chứ.

Tô Việt bị hấn ôm, thật lâu sau không nói gì, bản, thực bản, hấn chậm rãi vươn tay một chút một chút dùng sức xoa xoa lên làn da mình, hấn cứ dùng sức như vậy, chà xát đến độ làn da đều đỏ lên, vẫn còn tiếp tục chà xát.

“Tiểu Việt, ngươi đừng như vậy, cầu ngươi, đừng như vậy mà.” La Mân gắt gao đè lại tay hấn, nghẹn ngào cầu hấn “Không có gì, thật sự, đều qua hết rồi, đều qua hết rồi.”

Tô Việt giống như không có nghe được, hai tay tuy rằng không thể động đậy, nhưng ánh mắt lại chăm chú vào cái kéo đặt trên bàn.

La Mân kinh hoàng kêu một tiếng, đem đầu của hấn áp sát trong ngực của mình “Không được nhìn, không được nghĩ như vậy, ta không cho phép ngươi có ý nghĩ như vậy, ta không cho phép.” Cuối cùng bốn chữ cơ

hồ chỉ dùng để hét lên.

Tô Việt chậm rãi nhắm mắt lại, đúng lúc này, cánh cửa “Phanh” bị cha La Mân từ bên ngoài đá văng ra, chỉ thấy hắt xanh cả mặt, giận dữ hét: “La Mân, người đi ra cho ta.”

La Mân đột nhiên quay đầu lại, trong mắt lạnh như băng làm cho cha La Mân thấy kinh hãi “Người chỉ vì một người như vậy mà ngay cả cha mẹ cũng không cần sao? Người đã quên người là như thế nào đáp ứng mẹ người hả?”

“Xin cha đi ra ngoài.” La Mân lạnh lùng nói ra mấy chữ này.

Cha La Mân chỉ vào hắt oán hận mắng “Người cư nhiên dám nói chuyện như vậy với cha người, ta xem người là bị quỷ mê tâm hồn.”

La Mân không thể nhịn được nữa rống to lên “Con không cho phép cha nói hắt như vậy, hắt không là cái gì khác, hắt là người yêu của ta, người ta yêu nhất, nếu cha thật sự nhìn không vừa mắt, chúng ta lập tức rời khỏi đây, từ hôm nay trở đi, người sẽ không có ta đứa con trai này.”

Hắt nhẹ nhàng ôm lấy Tô Việt, nổi giận đùng đùng theo bên người phụ thân đi qua, cha La Mân căm giận nói “Được, được, người cứng rắn lắm, dám chống đối ta như vậy, người không biết xấu hổ, có giỏi thì cả đời không cần trở về.”

La Mân một chân bước ra khỏi nhà, trong lòng bắt đầu xuất hiện bi thương, thật sâu hiểu được một sự thật, vì cái gì chính mình luôn bị vây bị động, kia là bởi vì mình thật sự không đủ mạnh, từ trước luôn cho là mình rất giỏi, nhưng khi hết thấy sự tình này phát sinh, mình mới hiểu được, mình nguyên lai là không chịu nổi một kích như vậy, không có tiền, không có địa vị, không có quyền thế, ngay cả bảo vệ người mình yêu, đều làm không được.

### 38. Quyển 1 - Chương 38

“Tiểu Việt, ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho người.” La Mân hôn lên đỉnh đầu Tô Việt, trịnh trọng lập nhiều lời thề.

La Mân không có nơi nào để đi, mang theo Tô Việt thuê một căn phòng nhỏ ở tại thành đông. Hôm nay trong nhà có người đến thăm, đối bọn họ mà nói một chút cũng không xa lạ đó là chủ nhiệm Tô Việt, hắt mang đến vài cái thùng thật to, vẻ mặt xấu hổ bị La Mân ngăn ở cửa, không cho vào trong.

“Hắt bị các người sa thải rồi, người còn tới nơi này làm cái gì?” La Mân lãnh nghiêm mặt.

Chủ nhiệm cười khổ mà nói “Như vậy, đây là đồ mà Tô Việt còn để lại ký túc xá, ta giúp hắt thu thập, đưa tới cho các người. Người xem xem có thiếu gì hay không.”

La Mân cười lạnh “Để ở đằng kia đi, ngài có thể trở về được rồi, chúng ta chùa nhỏ chứa không nổi tôn đại phật như ngài đây.”

Chủ nhiệm xấu hổ sờ sờ cái mũi, mất tự nhiên nói “Quyết định sa thải Tô Việt là do nhà ga quyết định cũng không phải do cá nhân ta, chuyện này cũng thật gây náo động không nhỏ, hy vọng các người có thể hiểu được” nói đến đây, kỳ thật rất khó vì hắt là một người lớn tuổi, thật sự không rõ, vì cái gì hai con trai có thể muốn làm đến cùng đi, tuy rằng không rõ ràng lắm, cũng không nghĩ ra, trong lòng thực không được tự nhiên, nhưng mà, trực giác nói cho hắt biết, Tô Việt là một người tốt, lại gặp đả kích như vậy, cho nên hắt vẫn là đem đồ đạc mà Tô Việt trong lúc vội vàng không có thu thập, tự mình đưa tới.

La Mân kỳ thật cũng hiểu được, ông lão này có thể coi như là người tốt nhất hiện giờ đối Tô Việt trong toàn bộ thành nhỏ, hắt cũng là bởi vì trong lòng quá thật tức giận, mới phát giận với người này, mất thấy ông ấy một chút cũng không tức giận, không khỏi sắc

mặt hơi hơi dịu đi “Cám ơn nhiều, đặt ở cửa đi, về sau, ngài vẫn là cách chúng ta xa một chút, để tránh mang tiếng không hay ho.”

Hắt nhìn theo ông lão đi rồi, lúc này mới đem đồ vật này nọ đều đem vào trong phòng.

Một khung ảnh bằng gỗ nhỏ nhỏ từ trong thùng rơi xuống, La Mân nhặt lên vừa thấy, là ảnh chụp Tô Việt cùng mẹ khi hân đến nơi mẹ hân, trong lòng mơ hồ nổi lên một ý định.

La Mân đem khung ảnh nhẹ nhàng đặt trên đầu giường, bắt gặp ánh mắt Tô Việt sâu kín nhìn chằm chằm ảnh chụp kia, trong lòng hân trở nên ần ần đau, đột nhiên có loại dự cảm, có lẽ mình và hân gần nhau sẽ không kéo dài.

Chạng vạng, Tô Việt được La Mân ôm đặt ở nằm trên ghế trong sân, dựa vào lưng ghế nhìn trời chiều, La Mân nhẹ nhàng cắt móng tay cho hân, giờ là mùa thu, trời có vẻ cao hơn, thỉnh thoảng một con cô nhạn bay qua.

“Người biết không, gần đây ta thường suy nghĩ, nếu như có thể như vậy cùng người gần nhau cả đời cũng là một loại hạnh phúc, người nói chúng ta trước kia có phải hay không tự tìm phiền não, cứ sợ người khác biết chuyện của chúng ta, kỳ thật, người khác nhìn thế nào chúng ta lại có cái gì quan hệ, bây giờ nghĩ lại, cũng không gì hơn cái này, sớm biết rằng như vậy, chúng ta khi đó sợ bọn họ làm cái gì.”

Tô Việt không nói gì, chỉ nhìn trời.

La Mân ôn nhu áp ủ hai tay hân ở trong tay mình, nước mắt chực trào ra, mỉm cười nhẹ nhàng hôn lên tay Tô Việt “Tiểu Việt, ta thực hận chính mình, hận mình trên thế giới này vô dụng như vậy, nếu ta đủ mạnh, bọn họ ai dám động vào người? Tiểu Việt, ta nhất định sẽ vì người mà trở nên mạnh mẽ hơn, một ngày nào đó, ta sẽ khiến cho bọn họ đều phủ phục ở dưới chân của người.”

Tô Việt sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng hân rốt cục nhìn thoáng qua La Mân, chỉ cái nhìn này, đã muốn khiến cho hân mừng rỡ như điên “Tiểu Việt, người, người nguyện ý cùng ta nói chuyện sao?”

Tô Việt nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, La Mân trái tim lại lần nữa lạnh buốt, không khỏi cười khổ “Thực xin lỗi, ta thật sự là không đáng tha thứ.” Hân nửa quỳ ở bên người Tô Việt, tựa đầu đặt trên đầu gối Tô Việt, ôm thật chặt hai chân hân.

Vào ban đêm, La Mân lăn qua lộn lại không thể ngủ, những đau đớn trong lòng cứ trở dậy mạnh mẽ, Tô Việt, Tô Việt đáng thương, ta muốn ta phải làm như thế nào mới có thể xóa bỏ tuyệt vọng trong lòng người? Người nói cho ta biết, để đổi lấy người một khắc tươi cười cho dù hi sinh bản thân mình ta cũng cam nguyện.

Vài ngày sau, làm cho Tô Việt không nghĩ tới chính là, mẹ hân Lưu Vũ Mai ngàn dặm xa xôi từ ngoài tỉnh đến thăm, bên cạnh còn có Trần Trung. Sau khi họ nhận được điện thoại của La Mân, cơ hồ là vừa để điện thoại xuống Lưu Vũ Mai lập tức liền đi đến nơi Tô Việt, mắt vừa nhìn thấy Tô Việt thật sự là chấn động, gần gần nửa tháng không đến gặp đứa con, Tô Việt đã tiêu tụy đến như thế, càng làm cho nàng cảm thấy được đáng sợ chính là, tinh thần Tô Việt tiêu cực, trạng thái suy sút, nàng vô luận như thế nào đều thật không ngờ tình trạng thảm hại như vậy.

Nàng khiếp sợ vô cùng, bắt đầu truy vấn La Mân nguyên nhân, La Mân cười khổ nói: “Dì à, dì không cần phải hỏi nữa, toàn bộ là bởi vì ta, ta thực xin lỗi Tiểu Việt, dì muốn đánh cứ đánh ta đây.”

Tô Việt gặp được mẹ, rốt cục cảm xúc trên mặt có biến hóa, hân đầu tiên là kinh ngạc, lấy chân trùm kín người, nhất định không cho mẹ nhìn thấy mặt mình.

“Tiểu Việt, là mẹ đây, con làm sao vậy, có chuyện gì nói với mẹ a.” Lưu Vũ Mai gấp đến độ nước mắt rơi như mưa, dù nàng gọi to như thế nào, Tô Việt cũng không đem chân từ đầu trên xả xuống dưới, toàn thân trùm kín.

“Hân làm sao vậy?” Lưu Vũ Mai nước mắt không ngừng tuôn, chất vấn La Mân.

La Mân đi lên phía trước, ôm lấy Tô Việt đang nghiêm kín không hề hở, nghẹn ngào nói “Tiểu Việt, người đừng như vậy, dì Lưu sẽ không khinh thường người đâu, người là mẹ người, người đừng như vậy, người như vậy bà sẽ rất lo lắng đó, Tiểu Việt.”

Lưu Vũ Mai chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, bối rối không chịu nổi, kỳ thật lúc mới vừa xuống xe nàng có đi tìm chủ nhiệm, chính là lão nhân kia nói rất mật mờ, làm mình không hiểu ra sao. Chính là nàng như thế nào cũng không tưởng tượng được, nhưng hôm nay thấy bộ dáng này của đứa con, không khỏi trở nên kinh hãi “Tiểu Việt, có chuyện gì nói mẹ nghe đi, vô luận chuyện gì mẹ cũng sẽ không trách con.”

Thật lâu sau, dưới chân rớt cục truyền đến tiếng khóc nghẹn ngào, La Mân mờ mịt nói “Dì Lưu a, ta thực xin lỗi dì, đều là bởi vì ta, tiểu Việt mới bị người ta thương tổn, thực xin lỗi.”

Lưu mẫu rớt cục nghiệm chứng phỏng đoán của mình, hai mắt trừng lớn, tay che kín miệng mình, không để cho mình đau khóc thành tiếng, này thật là đáng sợ, con của mình cứ nhiên bị người ta cưỡng bạo giống như nữ nhân, người mẹ nào cho dù kiên cường cách mấy cũng chịu không nổi đả kích lớn như vậy.

Trần Trung cũng rất hoảng sợ còn không quên đỡ lấy Lưu Vũ Mai lung lay sắp đổ, hấn giận dữ nói: “Người đó là ai, ta đi làm thịt hấn, không thể để cho hấn không duyên cớ khi dễ tiểu Việt chúng ta.”

La Mân sắc mặt trắng bệch, trong ánh mắt phảng phất có ngọn lửa thiêu đốt, “Đây là chuyện của ta, ta tự nhiên sẽ thanh toán, chú à, các người cũng không cần nhúng tay vào.” Hấn chậm rãi đứng lên, cầu xin nói “Dì, ta điện thoại cho dì, chính là nghĩ muốn kính nhờ dì, tiểu Việt không thích hợp với cuộc sống tại đây nữa, tinh thần hấn chịu không nổi, người chung quanh lời ra tiếng vào đều có thể làm chết đuối hấn, ta nghĩ dì mang tiểu Việt đến chỗ của dì, thứ nhất hảo hảo điều dưỡng thân thể hấn, thứ hai thay đổi môi trường xung quanh, hấn có thể một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.”

Lưu Vũ Mai cắn răng nói “Người không nói, ta cũng sẽ đem hấn mang đi, nó đã mất hết hy vọng vào mọi thứ, lần trước, ta muốn giữ hấn lại như thế nào đều không được, lẽ ra không nên để hấn trở về, nếu không trở lại, cũng sẽ không có việc này.” Nàng nhớ lại vừa muốn khóc nhưng vẫn đè nén.

“Đều tại ta, nếu không phải ta, hấn có lẽ sẽ không quay trở lại đây.” La Mân cười khổ nói “Hấn biết ta đang đợi hấn, không nghĩ tới, vẫn là ta hại hấn.”

Lưu Vũ Mai lại chấn động “Người là nói, các người?”

La Mân cười khổ nói “Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không gạt mọi người nữa, đúng vậy, chúng ta yêu nhau.”

Lưu Vũ Mai hơi hơi nhắm mắt lại, không biết mình có thể tiếp nhận sự thật làm cho mình vạn phần kinh sợ, con của mình cứ nhiên còn là một người đồng tính luyến ái, thật sự là nghiệp chướng a. Nước mắt chảy càng nhiều hơn.

“Ta nhất định phải mang Tiểu Việt rời đi nơi này, vĩnh viễn cũng không để cho hấn trở về.” Trong một căn phòng trống khác, Lưu Vũ Mai khóc đối Trần Trung nói “Con ta bị hủy hoại rồi, hoàn toàn bị hủy hoại, hấn không thể tiếp tục sống ở chỗ này. Thực không thể tin được, ta thật là một người mẹ vô trách nhiệm, ta hận chính mình, nếu không phải ta, Tiểu Việt, hấn sẽ không thay đổi thành cái dạng này, đều tại ta, đều tại ta.”

Trần Trung đem nàng nhẹ nhàng kéo vào trong ngực của mình “Đừng nói như vậy, đó cũng không phải lỗi của người mà.”

Lưu Vũ Mai khóc lớn nói “Trách không được hấn hận ta, nguyên lai, hấn từ trước đã từng gặp tra tấn như vậy, người nói, nếu ta không rời bỏ cha hấn và hấn, tiểu Việt của ta, đứa con đáng thương, như thế nào lại gặp đến chuyện như vậy?”

Trần Trung chỉ phải nhẹ giọng an ủi nàng, kỳ thật trong lòng cũng vô cùng khó chịu, thiếu niên thiện lương nhìn qua thật quật cường, chẳng lẽ thật sự bị tra tấn mà toàn bộ cuộc sống hủy hoại đi sao?

“Hãy nghe ta nói, ta có một người bạn công tác ở bệnh viện trong tỉnh thành chúng ta, nàng là một bác sĩ tâm lý rất có danh, ta nghĩ chúng ta đem tiểu Việt đến chỗ nàng hấn là sẽ có cách trị liệu.”

Lưu Vũ Mai nâng lên ánh mắt rưng rưng “Thật sự có thể giúp hấn sao? Chỉ cần có thể giúp Tiểu Việt sống khỏe mạnh như lúc trước, bảo ta trả bất cứ giá nào cũng có thể.”

Bên này không đề cập tới Trần Trung cùng Lưu Vũ Mai đang bàn bạc chuyện mang Tiểu Việt đi, nói tới La Mân, giờ phút này đứng hút thuốc dưới tàng cây ở trong sân, thực xin lỗi, người yêu của ta, nếu ta không thể bảo hộ người, giúp đỡ người, như vậy, đem người đưa đến nơi không gặp nguy hiểm, đó là việc duy nhất ta có thể làm.

Trong lòng hấn hiểu được, thật sự nếu không đem Tô Việt cất bước, không chừng ngày nào đó Tô Việt sẽ lại rơi vào trong tay Vương Tam, hấn biết hiện tại Vương Tam phái người chung quanh tìm kiếm mình, bởi

vì Vương Tam biết, nếu hắn chưa trừ diệt La Mân, một ngày nào đó, La Mân sẽ giết hắn.

### 39. Quyển 1 - Chương 39

La Mân biết thời gian mình ở bên chàng trai này không còn nhiều lắm, kỳ thật từ sau khi hắn đánh cú điện thoại kia xong, hắn liền vẫn đều hiểu được, nếu muốn Tô Việt khôi phục lại cuộc sống như trước, nhất định phải để hắn rời đi nơi này, rất lâu, thời gian là phương thuốc duy nhất chữa lành miệng vết thương của hắn, thế nhưng chính mình trong lòng cũng hiểu rõ, có lẽ cả đời đều bù không thể bù đắp được. Nhưng những chuyện này lại tính cái gì chỉ cần trên mặt Tô Việt còn có thể khôi phục nụ cười như ngày xưa, chỉ cần hắn có thể quên tất cả thống khổ, còn sợ hắn quên mất mình làm gì?

Đêm nay, La Mân một lần lại một lần hôn Tô Việt, đưa hắn gắt gao ôm vào trong ngực “Nếu quên ta, có thể quên hết thấy thống khổ này, như vậy, ta không ngại người quên mất ta đâu.” Hắn cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói thì thầm, tuy rằng trong lòng thống khổ không chịu nổi, thế nhưng so với làm cho Tiểu Việt hạnh phúc mới, những chuyện này đâu có là gì?

Thân thể Tô Việt hơi hơi run rẩy, giống như ở cổ găng đè nén không để cho mình khóc thành tiếng âm, rốt cục, vẫn là không kiềm chế được, trở nên khe khẽ nức nở, hắn xoay người lại, hai tay ôm sát vào cổ La Mân “A Mân, ta rất sợ hãi, ta khinh thường bản thân mình.”

Đây là lần đầu tiên từ lúc hắn gặp chuyện không may cùng La Mân chủ động nói chuyện, La Mân tim như bị đao cắt “Ai nói Tiểu Việt của ta bắn chứ? Tiểu Việt của ta ở trong mắt ta là sạch sẽ nhất.” Hắn hôn lên trán Tô Việt, mắt rưng rưng lệ.

Tô Việt nói thật nhỏ “Ta chịu không nổi nữa, a Mân, ta thật sự quá mệt mỏi rồi.”

La Mân buông hắn ra, buộc hắn nhìn thẳng vào mắt của mình “Tiểu Việt, người không thể nói như vậy, người đáng ghét không phải người, là bọn họ, là cảm thù không phải người, bọn họ mới đáng

chết, còn những người xem thường người, bọn họ đều đáng chết.”

Hắn đem Tô Việt gắt gao ôm vào trong lòng ngực “Người yên tâm, ta cuối cùng sẽ thay người lấy lại công đạo, tất cả.”

Tô Việt khóc mệt mỏi, ở trong lòng, ngực La Mân nặng nề ngủ thiếp đi, La Mân đôi mắt mở to nhìn chăm chăm nóc nhà, thẳng đến hừng đông.

Ngày hôm sau, La Mân đem Tô Việt giao cho mẹ của hắn chiếu cố, liền ra cửa.

“Người còn tới nơi này làm gì? Còn không cút cho ta?” La Ái Quốc vừa thấy đứa con, lập tức rống lên “Chúng ta nơi này không chào đón người, người cút đi.”

“Ta chỉ là muốn nhìn mẹ một chút, nói mấy câu rồi đi.” La Mân thần sắc thực bình tĩnh, hắn không muốn cùng cha cãi nhau.

La Ái Quốc cả giận nói “Mẹ người không muốn gặp người, người đi đi, người chẳng lẽ còn muốn bà ấy thêm khó chịu sao?”

“Ba, kỳ thật từ đầu tới đuôi người làm cho mẹ thương tâm, chỉ có một, đó chính là người, nếu người từ trước đối mẹ quan tâm chăm sóc giống như bây giờ, ta nghĩ mẹ hẳn là sẽ không bệnh đến như thế này.” La Mân lạnh lùng nhìn về phía cha mình “Ta thật sự chỉ là muốn nói mấy câu rồi bước đi, ta biết mẹ trở về nhà, cho nên đến gặp mẹ một chút.”

Cha La Mân bị La Mân nói á khẩu không trả lời được, trừng mắt tức giận nhìn đứa con, La Mân vòng qua phụ thân, lập tức đi đến trên lầu.

Mẫu thân sắc mặt hiển nhiên thật không tốt, giờ phút này thấy đứa con tiến vào, thật sự là vừa mừng vừa sợ vừa tức, không khỏi đem mặt chuyển qua đi, không nhìn hắn.

“Mẹ, thực xin lỗi, con biết con làm cho mẹ đau buồn nhiều.” La Mân chậm rãi ở đầu giường mẫu thân quỳ xuống, thanh âm hơi hơi khàn khàn “Xin mẹ tha thứ cho con.”

Mẫu thân đem mặt chôn ở gối đầu, khóc không để ý tới đứa con.

“Mẹ, mẹ biết không? Con thật không có lỗi Tiểu Lệ làm cái gì? Hiện giờ hết thấy đều nói rõ ràng, chúng ta trong lúc đó cũng không có gì gút mắt.”

Mẫu thân xoay mặt đến, thanh âm run rẩy “Kia người cho là người có thể cùng một thằng con trai như vậy cùng một chỗ? Người muốn cho mọi người đều nhìn người thế nào? Nhìn nhà của chúng ta thế nào? Người đến tốt cùng còn có ... hay không cảm thấy hổ thẹn?”

La Mân dề xuống lòng tràn đầy chua xót “Mẹ, tình yêu thực sự không cần phân biệt giới tính, điểm ấy con nghĩ mẹ hẳn là có thể hiểu được con, mẹ yêu ba như vậy, kết quả ba vẫn là phản bội mẹ, con cùng Tô Việt tuy rằng đều là nam nhân, nhưng chúng con thiết tình mới yêu nhau, mẹ vì cái gì lại không thể hiểu được cho con.”

“Ta không thích nghe, nếu là người đến nói cho ta biết chuyện của các người, vậy người có thể đi rồi, ta chán ghét lắm rồi.” Mẫu thân lạnh lùng nói.

“Mẹ, con đến không riêng gì nói chuyện này, chủ yếu là tới thăm mẹ một chút, tuy rằng mẹ giận con, đối với mẹ rồi cuộc là con của mẹ.” La Mân biết kiếp này cũng đừng mong được người nhà chấp thuận, trong lòng không khỏi thở dài.

“Mẹ, về sau con không ở nhà, hảo hảo chiếu cố chính mình, còn về ba.” La Mân dừng lại “Con biết ba đã hối hận rồi, mẹ lại cho ba một cơ hội nữa đi” Nói xong, La Mân chậm rãi đứng lên, giúp mẫu thân đem chân đắp lại ngay ngắn, “Mẹ, con đi đây, mẹ bảo trọng a.”

Mẹ hẳn vẫn còn tức giận, đến lúc La Mân đi rồi, đều không có nhìn đứa con liếc mắt một cái, chuyện hôm nay về những năm tháng sau, trở thành cây kim châm sâu trong lòng, đâm sâu như vậy, làm cho bà nhớ tới liền hối hận không nguôi, khi đó, vì cái gì lại không có hảo hảo nhìn xem đứa con chứ? Vì cái gì muốn nói những lời tổn thương nó như vậy.

Lúc La Mân đi xuống thang lầu, cha hẳn đang đứng ở trước quầy phục vụ hút thuốc, sắc mặt khó coi.

“Về sau ba ít hút thuốc lại đi, không tốt cho thân thể đâu, tuổi ba cũng lớn.” La Mân rút điều thuốc trong tay của ba hẳn, dụi vào gạt tàn thuốc.

“Tiểu Mân, chỉ cần người cùng người kia đoạn tuyệt, ba mẹ sẽ bỏ qua cho người.” Cha La Mân không hiểu tại sao cảm thấy được hôm nay giọng điệu và vẻ mặt của đứa con đều quái dị nói không nên lời, hẳn ẩn ẩn bất an, rốt cục nhẹ giọng nói, “Tiểu Mân, người đừng ngốc a, hãy nghe lời ba nói đi.”

La Mân cắt ngang lời hẳn “Đó là không có khả năng, ba, ba không biết con yêu hẳn sâu đậm như thế nào đâu, so với ba yêu mẹ, yêu người đàn bà kia còn sâu hơn nhiều.”

Cha La Mân tức giận nói “Người gọi đó là yêu hả? Chỉ là hồ nháo, xằng bậy, đi mau, ta không muốn nhìn thấy người nữa, nhìn đến liền tức giận.”

La Mân cười cười “Ba ba, về sau, hãy đối xử tốt với mẹ hơn nữa, kỳ thật, trong lòng mẹ chỉ có ba.” Nói xong, thật sâu nhìn thoáng qua ngôi nhà chính mình ở nhiều năm như vậy, tay dút vào túi quần, chậm rãi đi ra cửa khách sạn.

La Ái Quốc chưa từng giống như hôm nay, nhìn đứa con bóng dáng đơn bạc lại cảm thấy hoảng hốt, mà hoảng hốt cái gì, chính mình cũng không rõ ràng lắm.

Tối hôm đó La Mân trở lại nơi mình ở hiện giờ, Lưu Vũ Mai đang giúp Tô Việt thu dọn đồ đạc, thấy hẳn sau khi trở về, buông trong tay gì đó, chăm chú hướng La Mân nói “Tiểu La người về rồi à, ta có chút chuyện muốn nói với người.”

La Mân mất thấy trên mặt đất đóng gói xong xuôi hết, trong lòng vô cùng đau đớn, cái gì đến phải đến, đây chẳng phải là lựa chọn của mình sao, hẳn đau khổ cười.

“Chúng ta ngày mai phải đi gửi vận chuyển hành lý, ngày một sáng sớm sẽ rời đi, người không có ý kiến gì chứ?” Lưu Vũ Mai tuy rằng cũng không hiểu tình cảm bọn họ như thế nào, nhưng so với cha La Mân vẫn là khoan dung rất nhiều.

“Dì, dì tự sắp xếp là được rồi, con không có ý kiến gì ạ.” La Mân sắc mặt bình tĩnh “Nơi này còn có một thứ này dì đừng quên mang đi.” Hắn từ ngăn kéo trong phòng, lấy ra một quyển sổ nhỏ màu đỏ giao cho Lưu Vũ Mai.

Một quyển sổ tiết kiệm một vạn đồng không kỳ hạn, Lưu Vũ Mai kinh ngạc tiếp nhận sổ tiết kiệm kia, nhìn người trẻ tuổi trước mắt “Tiểu La, cái này, cái này”

“Đây là sổ tiền mà dì lần trước để lại cho Tiểu Việt, hắn vẫn chưa động tới, vẫn còn nguyên, dì ngày một phải đi, ngày mai dì nhớ mang theo.” La Mân thần nhiên nói xong, xoa người, vào phòng.

Lưu Vũ Mai không biết trong lòng mình là cảm giác gì, cảm động, áy náy, thương yêu đủ loại đan vào cùng một chỗ, làm cho ánh mắt nàng nhìn về phía La Mân trở nên phức tạp khó lường.

“Làm sao vậy? Nói chuyện chưa xong sao?” Lúc này, Trần Trung từ trong phòng kế bên đi ra, lo lắng hỏi.

“Không, thằng bé này, hắn là thật sự rất yêu Tiểu Việt.” Lưu Vũ Mai hít một hơi “Nếu Tiểu Việt của chúng ta là một cô gái thì thật tốt biết bao?”

Ban đêm, La Mân nhẹ nhàng từ trên giường ngồi dậy, ra ngoài sân hút thuốc, xế chiều hôm nay, hắn nhờ Tiểu Hà giúp hắn tìm gì đó, đã tìm được rồi, chờ Tiểu Việt rời khỏi đây, hắn có thể hoàn thành một cái tâm nguyện cuối cùng của mình.

## 40. Quyển 1 - Chương 40

“A Mân?” tiếng gọi trầm thấp của Tô Việt ở phía sau La Mân vang lên, La Mân lập tức đem thuốc vút trên mặt đất, nghiêng nát, xoa người mỉm cười với tình nhân “Làm sao vậy? Ngủ không được?”

Tô Việt sắc mặt tái nhợt, sáng mờ nhạt của đèn đường ngoài ngõ nhỏ phủ trên mặt hắn, càng làm hốc mắt hắn có vẻ thâm sâu hơn, gầy yếu không chịu nổi.

“Người cùng đi với chúng ta được không?”

La Mân trong lòng nóng lên, chậm rãi đi đến trước mặt tình nhân, chưa xốt nói “Tiểu Việt, người hãy nghe ta nói, ta chỉ sợ không thể đi theo người được.”

Tô Việt thân thể hơi hơi phát run, không khỏi cúi đầu, chậm rãi nói “Vì cái gì? Người, không cần ta sao?”

La Mân trấn định hắn “làm sao có chuyện đó chứ? Ta như thế nào lại không cần người? Chính là, người cũng biết, thân thể của mẹ ta vẫn không tốt, nếu ta cứ làm như không biết rời khỏi đây, ta đây thành cái gì? Ta nghĩ, người cũng không thích một La Mân bất hiếu thuận như vậy, đúng hay không?”

Tô Việt chậm rãi ngẩng đầu, cười khổ “Ta đã biết, người đã sớm quyết định rồi phải không? Ta biết rồi, ta sẽ không liên lụy người ”

La Mân mạnh mẽ đưa hắn kéo đến trong lòng ngực của mình “Tiểu Việt, người nói cái gì vậy? Ta làm sao có thể ghét bỏ người liên lụy ta?” Hắn đau lòng nói, “Ta yêu người, đứa ngốc, chỉ là, ta ghét bản thân mình, ta không có bảo vệ tốt người, ta hy vọng chính mình trở nên mạnh mẽ hơn một chút, sau đó ta đi tìm người, cho đến lúc đó, chúng ta vĩnh viễn đều không xa rời nhau, vĩnh viễn sống cùng nhau, được không?”

Tô Việt liều mạng lắc đầu “A Mân, ta sợ, ta đi rồi liên vĩnh viễn không thấy được người nữa. Ta có cảm giác, chúng ta về sau sẽ không còn được gặp lại, sẽ không còn được gặp lại.” Hắn tựa đầu tựa vào trong lòng, ngực La Mân, nước mắt tuôn ra làm ướt cả áo sơ mi của La Mân, trái tim đau đớn vì rời xa La Mân.

La Mân ôm chặt lấy hắn, không ngừng hôn lên tóc hắn “Đừng nói ngốc vậy, chúng ta nhất định sẽ rất nhanh gặp mặt mà, ta cam đoan, hơn nữa, ta biết lý tưởng lớn nhất của người chính là đi học đại học, lúc trước vì phải đi làm kiếm sống không thể đi học được, lần này vừa lúc thừa dịp cơ hội này, không phải rất tốt sao?”

Tô Việt môi hơi hơi run run, không nói gì thêm, La Mân cứ như vậy ôm hắn, hai người yên lặng đứng dưới tàng cây quế ở trong sân, trên cây hoa nở rộ, dưới tàng cây chuyện người thương hôn.

Lưu Vũ Mai đứng trước cửa sổ ửng ửng nhìn hai người con trai sớm đã rơi lệ đầy mặt, kỳ thật sớm biết, La Mân để mình mang Tô Việt đi là có ý gì, nàng đã sớm nhìn thấu áy náy chôn dấu thật sâu trong lòng

La Mân, tuy rằng hấn không nói, thế nhưng nàng biết, một người nam nhân chính trực làm sao có thể chịu nổi chuyện người yêu dấu của mình bị người khác làm nhục như thế, La Mân chính là một người tuổi còn trẻ, hấn đầy ngập phần hận đều chính mình nuốt vào, đối mặt với tình nhân, ngoài mặt vẫn như cũ biểu lộ mỉm cười, nhưng trong lòng lại đang điên cuồng vì uất hận, nàng trong lòng thầm thở dài lần nữa, nếu một người trong bọn họ là nữ thật là tốt biết bao.

Không khí tràn ngập sự ngọt ngào, trong phòng trên giường lớn, hai thân thể tuổi trẻ gắt gao quấn chặt lấy nhau, khi La Mân cởi ra y phục của mình, Tô Việt theo bản năng bắt được gối đầu, đem mặt mình vùi vào đó.

La Mân lòng tràn đầy yêu thương cúi đầu hôn từng cái từng cái lên mỗi một tắc da thịt trên thân thể của hấn, mỗi khi hôn đến vết thương hoa mai càng ôn nhu hơn nữa, Tô Việt ghen ngào phát ra tiếng nức nở trầm thấp.

La Mân ngừng đầu, hôn vào sao tai hấn “Tô Việt của ta ở trong lòng ta là người sạch sẽ nhất, vĩnh viễn đều như vậy.”

Tô Việt quay đầu, đôi mắt đầy lệ đáp lại nụ h

ôn của hấn, khi vừa chạm được môi hấn, đầu tiên là sợ hãi rút lui, tiếp theo sau lại mạnh mẽ ngậm chặt môi hấn, hai đôi môi quấn lấy nhau, nụ hôn đầy hương vị nước mắt mang theo sự chua xót trong lòng, La Mân biết, có lẽ đây là lần cuối cùng mình chạm vào người này, lòng không khỏi trở nên đau thương, nụ hôn từ ôn nhu dần dần thành cực nóng.

Ngay tại lúc La Mân chuẩn bị tách hai chân Tô Việt ra, Tô Việt đột nhiên tròng lớn hai mắt, tràn đầy hoảng sợ, La Mân trong lòng đông cứng lại, “Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi, cũng sẽ không cho phép bọn họ tổn thương ngươi nữa.” La Mân động tác dừng lại một chút, cúi đầu, ngậm vào phần thân hơi hơi đứng thẳng của hấn. Tô Việt nắm lấy tóc La Mân “A mân.” Theo động tác của La Mân, khóc thành tiếng.

“A Mân.” Tô Việt bị khoái cảm mãnh liệt nơi hạ thân không khỏi nâng lên chính mình, càng thêm hòa nhịp theo động tác La Mân, chính là ngay tại lúc hấn đạt tới đỉnh điểm, La Mân đột nhiên ngừng đầu lên, khẽ mỉm cười nhìn về phía hấn, Tô Việt có chút khó hiểu nhìn qua.

Đã thấy La Mân chậm rãi hạ thấp thân thể, tách ra hai chân, ngay lúc trong ánh mắt Tô Việt tràn đầy khiếp sợ, ngồi mạnh xuống.

Nơi đó không có bôi trơn giống như bị một thanh kiếm sắc bén tiến nhập, đau đớn đến độ hấn đầu đầy mồ hôi, ngay cả cử động cũng không nổi.

“A Mân, ngươi vì cái gì phải làm như vậy?” Tô Việt kêu lên sợ hãi.

“Ta chỉ là muốn cho ngươi nhớ kỹ hương vị của ta, đừng khóc, làm như vậy, có thể làm cho ngươi khoái hoạt, ta cũng rất vui mừng.” La Mân cắn răng, chịu đựng đau, đầu tiên là động tác hơi chậm một chút, sau đó không biết là huyết hay là mồ hôi hoặc là cái gì khác, dần dần nơi đó trở nên nhuận hoạt, động tác không khỏi cuồng dã kịch liệt hấn lên.

Hai tay Tô Việt nhịn không được, bấu chặt vào thắt lưng La Mân, mặc hấn mang theo chính mình bay lượn ở vòm trời vô biên vô hạn, rốt cục, kim quang hiện lên, Tô Việt tới đỉnh cao khoái cảm thét lên một tiếng.

“Ngươi là đứa ngọc sao?” Tô Việt nhịn không được hung hăng mắng La Mân đang nằm ở một bên ngây ngốc cười, “Ngươi như vậy sẽ chết người đó, ngươi có biết hay không?”

La Mân khe khẽ cười nói “Là vì hạnh phúc mà chết sao?”

Tô Việt ghen ngào nhào vào trên người của hấn “Ta có cái gì đáng giá để ngươi phải làm như vậy với ta, ta đến tột cùng có cái gì tốt chứ, ngươi lại liều mạng vì ta như vậy?”

La Mân nhẹ nhàng vuốt tóc hấn “Ta cũng không biết, điều này nếu có thể nói rõ thì tốt rồi. Ta cũng muốn biết.”

Tô Việt oa ở trong lòng ngực của hấn, nhẹ nhàng nói “A Mân, ta đời này rốt cuộc không gặp được người tốt như ngươi vậy.”

La Mân nhẹ nhàng cười “Cho nên, người ở bên kia phải chăm chỉ học tập, sau đó chờ ta, không được thay đổi thất thường, không được quen với người khác, bất cứ lúc nào cũng phải chờ ta.”

Tô Việt hít hít mũi “Không bao giờ, người yên tâm.” Ta không bao giờ yêu.bất cứ.người nào khác nữa, trừ người ra, ta chỉ yêu một mình người thôi, cho nên, xin hãy yên tâm.

La Mân không hề mở miệng, dùng chân gắt gao phủ lấy hai người bọn họ, nhắm mắt lại, thanh âm ôn nhu nói “Ngủ đi. Người mệt mỏi rồi.”

Tô Việt mệt mỏi hai mắt nhắm nghiền lại, trong lòng ưu sầu không thôi, hắn không muốn bỏ lại La Mân, một chút cũng không muốn.

“Mẹ, ta không muốn rời đi.” Tô Việt ngồi ở trong phòng, có chút gian nan nói với mẹ mình.

“Vì cái gì?” Lưu Vũ Mai cả kinh, “Bởi vì Tiểu La?”

Tô Việt cúi đầu không nói.

Lưu Vũ Mai hít một hơi “Tiểu Việt, người nghĩ lại người ở lại nơi này, có thể giúp hắn cái gì mà? Công tác của người đã đánh mất, Tiểu La cũng bị trong nhà đuổi đi, các người dựa vào cái gì mà sống chứ?”

Tô Việt sắc mặt tái nhợt, nhưng ngữ khí kiên định “Mặc kệ gặp cái gì gian nan, chúng ta đều hắn là cùng một chỗ, đây là lựa chọn của chúng con lúc trước.”

Mẫu thân sắc mặt có chút khổ sở “Mẹ biết, mẹ cũng không định ngăn cản các con yêu nhau, chính là, con hãy nhìn vào sự thật chút đi, con cảm thấy được, hắn sẽ để người lưu lại đi theo hắn cùng nhau chịu khổ sao?”

Tô Việt nhẹ nhàng nói “Con không muốn làm một người yêu bỏ trốn,” ánh mắt hắn chăm chú nhìn mẫu thân “Mẹ, con yêu La Mân.”

Mẫu thân lộ vẻ xúc động nói “Mẹ biết, chính là, con có nghĩ tới, Tiểu La muốn làm cái gì nhất? Hắn hiện tại muốn làm nhất chính là cho con rời đi thành phố này, tránh xa nơi nguy hiểm này, người nọ hại con vẫn như cũ tiêu dao, người chẳng lẽ muốn sống tại đây loại nguy hiểm cùng áp lực bên trong sao? Nghe mẹ nói, cùng mẹ tạm thời rời đi trước nơi này, chờ chuyện của người bình ổn, tất cả mọi người đã quên, lúc đó con muốn trở về, mẹ một chút ý kiến cũng không không có, cũng sẽ không cản đón con.”

Tô Việt thấp đầu, không nói được lời nào, nếu nói trong lòng đối người nọ không sợ là không có khả năng, hắn cũng không tin hắn sẽ dễ dàng buông tha chính mình như vậy, nhớ tới chính mình từng gặp tra tấn lúc trước, ánh mắt của hắn dần dần ảm đạm.

“Tiểu La cũng là ý tứ này, hy vọng con đến chỗ của mẹ, có thể sống một cuộc sống mới, Tiểu La là một người nói biết giữ lời, hắn nói về sau đi tìm người, liền nhất định sẽ tìm người, chẳng lẽ người ngay cả điểm ấy tự tin đều không có sao?”

“Tiểu Việt, mẹ người nói đúng đó.” La Mân vừa đi mua phiếu cho bọn họ về mặt mang mỉm cười đi vào cửa “Ta sẽ đi tìm người, nhất định sẽ đi.

## 41. Quyển 1 - Chương 41

Tô Việt ngón tay run nhẹ, tiếp nhận vé xe La Mân đưa tới, theo bản năng nắm chặt trong lòng bàn tay, cứ như vậy sao? Ngày mai chính mình liền rời đi nơi này? Rời đi La Mân? Rời đi người mà mình yêu sâu đậm này sao, Tô Việt chỉ cảm thấy trong lòng vừa đau khổ vừa xót xa.

Ngay lúc đó, người duy nhất biết chỗ bọn họ thuê ở chỉ có Tiểu Hà có chút kích động vội tiến vào, thấy La Mân không khỏi bối rối nói “Mân ca, có phiền toái rồi.”

La Mân ánh mắt như trấn an Tô Việt cùng Lưu Vũ Mai đang kinh ngạc, kéo Tiểu Hà ra ngoài cửa, nói thật nhỏ “La hét cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Xe nhà Thành tử bị người ta đập phá.” Tiểu Hà vẻ mặt tức giận, “Là Hồ Tử dẫn người đập phá đó, nói bảo hộ phí năm nay tăng, nguyên lai giao về điểm này tiền không đủ, Thành tử vừa định cùng bọn họ bàn bạc, còn chưa nói hai câu, đã bị người bọn họ mang đến ngay cả người và xe đều bị đập tơi bời.”

La Mân mày phong hơi nhíu “Thành tử thế nào?” Hắn lần trước vì chuyện bãi bình bảo hộ phí tây vô tuyến, nói trắng ra là chính là vì bạn hữu này, nhà Thành Tử có ba chiếc xe đều chạy tây vô tuyến, lần này Hồ Tử dẫn người kiếm chuyện, rõ ràng chính là cố ý trả thù La Mân, nếu Vương Tam ngay cả Tô Việt của hắn cũng động vào, như vậy chuyện tây vô tuyến hắn lại càng không tuân thủ quy củ.

Tiểu Hà hít một hơi “May mắn không có bị thương nhiều, chỉ là đầu bị đánh một chút. Vậy phải làm sao bây giờ, Mân ca?”

La Mân hung hăng trả lời “Đi, chúng ta đi đến đó xem sao.”

“A Mân.”

Ngay tại lúc La Mân định chạy đi, Tô Việt sắc mặt lo lắng đứng ở cửa gọi hắn lại.

“Ta lập tức trở về liền, đừng lo lắng.” La Mân đi đến hắn trước mặt, nhẹ nhàng cài lại nút áo khoát trên người hắn, ôm hắn một chút “Yên tâm.”

Tô Việt nhìn bóng dáng kia dần dần đi xa, trong lòng ảm ảm có dự cảm không hay.

Ban đầu, La Mân đã lên kế hoạch xong xuôi, chờ Tô Việt bình an đi rồi, hắn sẽ đi tìm Vương Tam tính toán sổ sách, chỉ là không nghĩ tới, người ta đã sớm hiểu rõ ý nghĩ của hắn, ra tay trước.

Khi La Mân đuổi tới đoàn xe nhà Thành tử, hiện trường một trận bừa bãi, ba chiếc xe tây vô tuyến, cửa kính xe đều bị đập nát, động cơ bị phá tan tành, trên mặt đất còn nhiều vết máu có thể là của Thành tử.

La Mân nhìn ba chiếc xe bị phá hỏng hết, lòng tràn đầy phẫn nộ làm cho hắn nhịn không được hung hăng dùng tay đập vào rào chắn bảo vệ bãi đỗ xe “Chết tiệt, ta không thể không làm thịt bọn họ.”

“Mân ca, làm sao bây giờ?” Tiểu Hà cau mày đi theo phía sau hắn.

La Mân cố gắng khống chế kích động muốn giết người của mình, hít sâu một hơi, hiện tại không phải lúc hành động mà không suy nghĩ, hắn còn có Tô Việt, hắn phải đợi Tiểu Việt bình an rồi đi rồi mới tính chuyện được.

“À ha, Sao người lại ở đây?” Một đạo âm dương quái khí thanh âm ở sau người vang lên.

La Mân mạnh quay đầu lại, chỉ thấy Hồ Tử miệng ngậm điếu thuốc, hai tay đút vào túi quần túi, nghênh mặt đứng ở phía sau nhìn hai người bọn họ.

Tiểu Hà cả giận nói “Chúng ta đến tìm người đó, cứ nhiên chính mình tự động tới ha.” Nói xong xông lên phía trước, bị La Mân một phen giữ chặt, lạnh lùng nói “Tới đúng lúc lắm.”

Hồ Tử cười hắc hắc, lui về phía sau từng bước “Dù thế nào, muốn đánh nhau với ta à? Ta xem người vẫn bình tĩnh quá ha, ta đến là do lão đại của chúng ta bảo ta mang đồ tới cho người, chờ người xem xong rồi đánh ta cũng không muộn.” Nói xong, từ trong túi quần lấy ra một phong thư thật dày, thuận thế ném vào người La Mân.

La Mân lạnh lùng nói “Hắn có thể có cái gì tặng cho ta chứ?” Tay cầm phong thư lại hơi hơi có chút phát run.

“Thứ tốt nha, người xem xem sẽ biết.” Hồ Tử cười thực hèn hạ.

La Mân cố nén phẫn nộ, chậm rãi rút ra một ảnh chụp, chỉ liếc mắt một cái, liền lập tức nắm chặt lại, sắc mặt xanh mét.

“Nói đi, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Hồ Tử ha ha cười “Lão đại của chúng ta biết chuyện người yêu bé nhỏ của người sắp rời khỏi nơi này, sợ một mình người tịch tịch, cho nên cố ý để cho ta tới mời người đến Hoa hồng đỏ một lần.”

La Mân cắn răng nói “Nếu ta không đi thì sao?”

Hồ Tử cười ha ha “Vây cũng tốt lo liệu, lão đại của chúng ta nói, hân nơi đó còn có mấy cuộn phim, mấy bản sao đó cũng thật rõ ràng nha, người cũng biết, phòng thu của phòng trà chúng ta, từ nam chí bắc người rất nhiều, một giờ 5 đồng tiền, ta tin rất nhiều người muốn xem lắm đó.”

La Mân túm mạnh cổ áo Hồ Tử, đập vào mặt hân một cái.

“Khốn kiếp, người dám động thủ đánh người hân?” Hồ tử toàn bộ mặt đều nhả lại “Người giỏi lắm La Mân, người cứ ngang ngược đi, người không tin liền thử xem, nhìn xem người yêu bé nhỏ của người có thể bình yên rồi đi thành nhũ hay không, nếu hân có thể rời khỏi nơi đây, ta sẽ đem đầu ninh xuống dưới cho người làm cầu đá.”

La Mân nâng lên hai mắt tràn đầy lửa giận trừng hướng hân “Người còn dám nói tiếp một câu nữa, ta đánh chết người, cút đi.”

Hồ tử sợ hãi từ dưới đất đứng lên, bụm mặt mạnh miệng nói “Được lắm, người chờ xem” Nói xong, té chạy đi.

Tiểu Hà tràn đầy nghi hoặc

c nhìn về phía La Mân “Mân ca, phong thư kia là cái gì nha?”

La Mân cầm chặt phong thư, sắc mặt trắng bệch, không nói được lời nào, phong thư có cái gì à? Hân dù chết cũng sẽ không nói cho người thứ 3 biết, trong đó tất cả đều là ảnh chụp của người yêu mình bị người khác chà đạp, những tấm ảnh này cho thấy mình vô năng cỡ nào, ngay cả vợ cũng vô pháp bảo hộ.

La Mân biết, Vương Tam nếu phái người đến tự nói với mình chuyện này, nhất định có hân mục đích của hân, mặc kệ là cái gì, hân đều đã hủy hoại hạnh phúc của Tô Việt, không, mình tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra nữa.

La Mân không biết mình là như thế nào quay về nơi mình ở, mới vừa mở cửa, chỉ thấy kia thân ảnh đơn bạc cô tịch ngồi dưới tàng cây, ánh mắt trống rỗng nhìn ra cửa, mắt thấy mình đã trở lại, thiếu niên kia hơi hơi lắc lư thân thể.

“Lạnh như vậy, sao không vào trong nhà chứ?” La Mân thu liễm tâm thần, không thể cho hân biết, tất cả khó khăn về sau nên một mình mình gánh chịu, không thể kéo hân vào.

“Ta đang nghĩ, sau này người ta chết sẽ đến chỗ nào a?” Tô Việt nhẹ nhàng nói.

“Như thế nào lại đột nhiên nghĩ tới chuyện này vậy?” La Mân căng thẳng trong lòng, lại còn giả vờ lơ đãng hỏi.

“Không có gì, chỉ là thấy kỳ lạ, lúc nhỏ, cha ta nói, người tốt sau khi chết có thể biến thành sao trên trời, chiếu cố thân nhân của mình, còn người xấu chết chỉ có thể vào âm tào địa phủ, vậy người nói, ta như bây giờ còn có tính là người tốt hay không?” Tô Việt thanh âm u buồn.

La Mân ngồi xuống sau lưng hân, “Tiểu Việt đương nhiên là người tốt rồi, ở trong lòng ta cũng sẽ không có bất cứ người nào so với người thiện lương hơn.”

Tô Việt hơi hơi cười khổ “Thật vậy sao?”

La Mân ôm chặt hân “Kỳ thật cho dù là được lên trời hay là xuống địa ngục, chỉ cần cùng người mình thích cùng một chỗ, lại có cái gì phân biệt?”

Tô Việt thấp giọng “Vâng” một tiếng.

La Mân hôn lên sau tai hân nói “Chỉ cần chúng ta về sau có thể cùng một chỗ là tốt rồi.” Nói xong, lại hôn hướng về phía vành tai hân.

“Vây người vì cái gì không cùng đi với ta?” Tô Việt nhẹ nhàng quay đầu lại “Nếu yêu ta, cùng với ta cùng một chỗ, như vậy liền đi cùng nhau là được mà, chúng ta rời khỏi nơi này, đến một nơi khác sống, không ai biết chúng ta, chúng ta sẽ sống cùng nhau một lần nữa, không được sao?”

La Mân càng thêm ôm chặt tình nhân “Ta hứa với người, ta sẽ mau chóng đi tìm người, được không? Thật sự, ngoan ngoan nghe lời mẹ người nói, đem mình dưỡng cho mập mạp lên nhẽ, chờ ta đến đón.”

Nước mắt Tô Việt nhẹ nhàng rơi xuống, biết mình nhất thời là không thuyết phục được tình nhân, La Mân nhẹ nhàng cúi đầu, chậm rãi hôn lên nước mắt Tô Việt.

## 42. Quyển 1 - Chương 42

Nửa đêm trời nổi cơn giông, mây đen dày đặc, tới rạng sáng khoảng ba bốn giờ, mưa bắt đầu rơi, Tô Việt bọn họ là buổi sáng mười giờ phải lên xe, buổi sáng Lưu Vũ Mai rời giường, nhìn đến thời tiết tối tăm như thế, trong lòng thở dài, chẳng lẽ là ngay cả ông trời cũng không nỗ lực làm cho bọn họ tách ra như vậy sao?

La Mân thức dậy rất sớm, từ sáng sớm đã ra bên ngoài mua bánh bao mà Tô Việt thích ăn nhất, cười hì hì đi vào nhà “Thừa dịp còn nóng mau ăn đi a, bằng không sẽ mau đói bụng đó.”

Tô Việt ăn hết chỗ đó? Trên mặt tái nhợt nhăn nhó “A Mân, ta.”

La Mân biết hắn muốn nói để lại, lấy tay bóc lên một cái bánh bao, đưa tới cái miệng của hắn “Há miệng ra nào, ta đút ngươi ăn nha.”

Tô Việt kiềm nén nước mắt, nhìn chăm chăm La Mân, chậm rãi cắn một cái, thứ mà bình thường mình thích ăn nhất, giờ phút này ăn lại giống như ăn sỏi đá không cảm thấy ngon miệng gì hết.

La Mân nhìn hắn từ từ ăn bánh bao, mình đang chuẩn bị cầm lấy một cái, cửa phòng bị người mở ra, “Mân ca.” Một người mặt đầy máu me tiến vào, quỳ rạp trên mặt đất, khóc kêu lên “Mân ca.” Vừa định đứng lên, liền lập tức bị hai người giẫm lên trên người, áp chế không cho hắn nhúc nhích.

La Mân bật người đứng lên, nhận ra người đầy máu kia cư nhiên là Tiểu Hà, giận dữ hét “Các người đối hắn làm cái gì hả?”

Tô Việt kinh hoàng đến nỗi làm rớt chiếc đĩa trên mặt đất, Lưu Vũ Mai từ phòng bếp cầm bát đang chuẩn bị lại đây, giờ phút này bị dọa toàn bộ buồng rơi trên mặt đất “Các người là ai vậy?”

Trần Trung hai mắt trừng, chắn ở trước người Lưu Vũ Mai “Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

Chỉ thấy Hồ Tử Nhếch môi cười cười tách ra mọi người, đi đến, nghênh ngang tiến vào phòng khách “Uy, Đang ăn điểm tâm sao? Cho nên nói này tới sớm không ngờ lại đúng lúc như vậy.” Hắn đưa tay nhéo cái bánh bao, bỏ vào trong miệng, “Ta phi, mẹ nó, chẳng có chút mùi vị gì cả, thật khó ăn quá đi.”

La Mân đột nhiên ra tay, mạnh mẽ bắt lấy cánh tay hắn, quật tay hắn về phía sau bắt chéo sau lưng, đồng thời, một bàn tay kiềm ngụ ở cổ của hắn, phần nộ quát “Kêu bọn hắn thả Tiểu Hà ra, bằng không ta giết ngươi.”

Chỉ thấy kia Hồ Tử bị ghen một trận ho khan, mặt cũng như heo bị thọc huyết “Tên kia, ngươi mau thả ta ra, ta nói cho ngươi biết, mau nhanh thả ta ra, bằng không, ngươi đừng quên, mấy thứ kia của tiểu tình nhân ngươi vẫn còn ở trong tay lão đại của chúng ta.” Tay La Mân không chút nào không có thả lỏng, ngược lại còn tăng lớn lực đạo “Kêu bọn hắn thả ngươi, mau.”

Hồ tử đau chịu không nổi, lớn tiếng nói “Thả thẳng kia ra. Mau.”

Tiểu Hà bị kiềm chế được buông ra, ngay cả đứng dậy cũng không khỏi lão đảo đi đến trước mặt La Mân “Mân ca.” Kêu một tiếng, “Bùm” ngã trên mặt đất.

La Mân vội vàng dìu hắn, Hồ Tử thấy vậy liền chạy trốn ra phòng khách, xoa xoa cánh tay bị áp đau, mở miệng mắng “Khốn kiếp, nếu không phải lão Đại không cho ta động ngươi, ta thề ta sẽ phế ngươi, lão đại của chúng ta có nói, hắn có thể thả tiểu tình nhân ngươi rời khỏi thành nhỏ, chỉ cần ngươi trước 9 h đến phòng trà, hắn là có thể suy xét lại.”

Hồ Tử lắc lắc điện thoại di động trong tay mình, “Thế nào, nghĩ kỹ lại đi, yêu cầu này cũng không quá khó đâu.”

La Mân cắn răng nói “Nếu ta không đi thì sao?”

Hồ Tử sắc mặt âm hiểm, cười cười “Vậy cũng không phải do ngươi, ngươi nếu không đi, ta xem hôm nay ai có thể đi ra ngoài này cánh cửa nửa bước.” Hắn phẩy tay một cái, chỉ thấy một tiểu đệ, lập tức từ bên

ngoài cầm ghế dựa, Hồ Tử thủng thỉnh ngồi xuống “Trước giữa trưa mười hai giờ, ai cũng không cho đi ra ngoài.”

La Mân nheo mắt lại, hơi hơi cười lạnh.

Hồ tử khinh thường cười, “Thỉnh đi.”

La Mân biết, hôm nay mình dù muốn hay không cũng phải đi, hần ôn nhu đối người yêu không có chút huyết sắc nào nói “Đừng lo lắng, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Tô Việt hoảng sợ kêu lên “A Mân, không, đừng đi.” Trong lòng hần bất an dần dần thành lớn, giống như chỉ cần hần đi ra khỏi cánh cửa này, chính mình sẽ vĩnh viễn mất đi hần, đáy lòng thống khổ cùng tuyệt vọng như từng đợt thủy triều kéo tới.

“Yên tâm, ta lập tức sẽ trở về mà.” La Mân kiên định lần thứ hai nhìn người yêu liếc mắt một cái, đem điện thoại di động từ trong túi quần móc ra, đặt ở trong tay Tô Việt, gắt gao làm cho hần cầm.

Sau đó, quyết tuyệt hướng cửa đi ra.

“Nếu, bị ta biết, các người dám động vào một sợi tóc của hần, ta nhất định sẽ không tha người.” La Mân ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén, hận không thể đâm vài nhát trên người Hồ Tử.

“Yên tâm đi, chúng ta cũng không phải là biến thái, đối nam nhân không có hứng thú.” Hồ tử vẻ mặt giễu cợt nói “Đi mạnh giỏi nhé.”

“Mân ca, đừng đi.” Tiểu Hà loạng choạng định đi lên giữ lại La Mân, lại bị La Mân né ra, cũng không quay đầu lại “Tiểu Hà, hảo huynh đệ, ta cảm ơn người.”

Tiểu Hà nước mắt doanh tròn, ngã nhào xuống đất, gào khóc khóc lớn “Mân ca, ta thực xin lỗi người, thực xin lỗi các người.”

La Mân dĩ nhiên đi ra ngõ nhỏ.

“Ta đến đây, có lời gì cứ việc nói, ta còn có việc, người nhanh chóng nói đi.” La Mân nhìn người đàn ông trước mắt này, phần nộ như ngọn lửa hùng hực hận không thể dùng lửa nóng từ mắt mình bắn ra làm chết cháy hần.

Vương Tam nhìn thấy La Mân hung hăng, vẻ mặt cười cười bộ dáng ôn hòa, “Ngồi đi. Làm gì mà nóng vội quá vậy, chúng ta sẽ không có thể hảo hảo nói chuyện sao?”

La Mân lạnh nhạt nói “Ta nghĩ chúng ta hần là không có gì hay để nói, nói đi, người muốn làm gì?”

Vương Tam nhàn nhã bước đi thông thả đến trước mặt La Mân, mỉm cười, “Chuyện làm lá chắn cho Tiểu lệ coi như xong, ta cũng không muốn nhắc tới, chỉ một câu, ta từ trước đã nói với người, muốn người đi theo ta, chỉ đơn giản như vậy.”

La Mân mãnh trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn Vương Tam, thật lâu sau giận dữ phản cười nói “Ông chủ Vương, người là đầu óc bị hư rồi sao, từ trước đó rất lâu kêu ta đi theo người, đó là không có khả năng, hiện tại, càng không thể nào, người hại Tô Việt của ta như vậy, người nói có ai lại đi theo kẻ thù của mình không hả?”

Vương Tam mỉm cười “Ta muốn giải thích một chút, này đi theo ta cũng không phải kêu người làm đàn em của ta, nhiều người muốn đi theo ta kiếm cơm ăn lắm, ta nói ý là...” Ánh mắt của hần giống như một con rắn âm độc vô cùng, đối với con mồi trước mắt, lộ ra rằng nọc “Người có biết ta thích là nam nhân, cũng chỉ đối nam nhân có hứng thú, ta hoàn toàn đối với người rất hứng thú, chỉ đơn giản như vậy, người nghe rõ sao?”

La Mân sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt “Người nói cái gì?” Hần rốt cục hiểu được, chính mình rơi vào một cái bẫy, một cái bẫy rập tầng tầng cơ quan được thiết kế bởi thợ săn vô vùng cao minh.

“Đúng vậy, chính là như người nghĩ, ta muốn người theo ta, làm tình nhân của ta, chỉ cần người đáp ứng, ta có thể lập tức thả tiểu tình nhân của người cho bọn họ rời đi nơi này.” Vương Tam một bộ tiểu nhân sắc mặt đắc ý “Người hảo hảo ngâm lại.”

La Mân “Đằng” bật người lên, nhất thời vẫn không thể tiêu hóa tin tức như sét đánh ngang tai, không khỏi vừa giận vừa hổ thẹn nói “Ta xem ngươi là nằm mơ.”

“Ngươi nếu còn muốn chạy, ta không ngăn cản ngươi, chính là ngươi nghe rõ cho ta, ngươi chỉ cần hôm nay đi ra cánh cửa này, người tình bé nhỏ của ngươi không chỉ không thể rời khỏi thành nhỏ không nói, ngày mai báo chí đầu đề sẽ là hấn, ta nghĩ, rất nhiều người có thể cũng sẽ không nghĩ đến, ảnh chụp một người nam nhân bị cường gian đến tột cùng là dạng gì ha.” Vương Tam rút cục ném ra quả bom nặng trong tay, vẻ mặt âm trầm ngồi ở trên ghế sa lon, lạnh lùng nói “Nếu đây là điều mà ngươi muốn nhìn thấy, vậy ngươi cứ bước đi.”

L

a Mân thật mạnh ngã ngồi ở trên ghế, ông trời, này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Chỉ thấy Vương Tam cười nhích lại gần, một bàn tay thân hướng về phía phần eo La Mân “Ngươi cũng biết, ta muốn ngươi đã bao lâu? Bảo bối của ta? Ta làm hết thấy đều là vì được đến ngươi. Ngươi còn không rõ sao?”

Gặp La Mân mặt không chút thay đổi nhìn qua, Vương Tam đặc ý nói “Ngươi cho là ngươi như thế nào nằm trên giường Tiểu Lệ hả? Nói cho ngươi biết, chính là ta, ta cho nó hai gói thuốc ngủ, tiểu tình nhân của ngươi kia cuối cùng bị ai bức đến cùng đường, cũng là ta, mấy chuyện này ngươi đều thật không ngờ phải không? Ta phái người phát truyền đơn, ta phái người viết thư nặc danh, những chuyện này đều thật không ngờ phải không?”

### 43. Quyển 1 - Chương 43

La Mân sắc mặt tái nhợt để mặc tay Vương Tam chậm rãi sờ soạng trên người của mình, trên mặt Vương Tam rút cục lộ ra nụ cười đắc ý.

“Trước thả bọn họ đi.” La Mân lạnh lùng nói.

Vương Tam thấy hấn không có nửa điểm phản kháng chút nào, biết hấn nhất định bị những điều mình nói lần này nói đã kích rất lớn, hấn cũng trốn không thoát lòng bàn tay mình, không khỏi mỉm cười “Ta muốn xem biểu hiện của ngươi trước như thế nào.” Nói xong, nhin không được vươn đầu lưỡi liếm lên môi La Mân.

La Mân cứng ngắc như thạch điêu, “Trước thả bọn họ đi.” Lại lập lại một lần.

Vương Tam phần nộ lấy ra điện thoại di động, bấm dãy số. “Hồ Tử, thả bọn họ đi.”

“Ta muốn xem một chút phim và băng ghi âm trước.” La Mân lạnh lùng nhìn về phía Vương Tam, Vương Tam nhần lại mày “Tiểu tử, ngươi nghĩ rằng ta là kẻ ngốc sao?”

La Mân vẫn kiên trì như cũ “Ta làm sao biết ngươi nói có phải thật vậy hay không, lỡ như ta theo ngươi, ngươi không đem ảnh chụp cùng băng ghi âm đưa ta làm sao bây giờ?”

Vương Tam ha ha cười, vươn tay vỗ vỗ mặt La Mân “Nếu ta không có ảnh chụp cùng phim, ngươi còn có thể theo ta à? Ngươi cho là trên thế giới chỉ có ngươi thông minh sao?”

La Mân máy móc lặp lại “Ta chỉ cần băng ghi âm cùng phim ảnh. Sau đó ngươi muốn như thế nào đối ta cũng được.”

Vương Tam tức giận một bên đẩy ngã hấn, một bên xé rách y phục của hấn “Mẹ nó, chưa có người nào dám cùng lão tử đưa ra điều kiện, ngươi còn muốn thế nào? Ta đã thả tiểu tình nhân của ngươi, nếu ngươi dám đổi ý, ta lập tức kêu người đem bọn họ đều bắt trở về.”

La Mân ở dưới thân hấn lạnh lùng nói “Ngươi không đem đồ vật cho ta, ngươi nghĩ rằng ta sẽ ngoan ngoãn để ngươi thượng như vậy sao? Ngươi cứ thử xem.”

Vương Tam nhất thời bị hàn ý trong mắt của La Mân khiến hấn hơi khựng lại, cũng không dám cưỡng chế hấn, đối diện với hấn là bảo bối mà hấn luôn khát khao chiếm đoạt thật sự lại không đành lòng được, luôn mãi cân nhắc, âm trầm nở nụ cười “Tiểu La, chúng ta trao đổi với nhau nhé, ta có thể đem tất cả hình rửa

trong tay đều cho người, chính là phim ảnh cùng băng ghi âm ta sẽ không đưa cho người, nhưng ta có thể bảo đảm, chỉ cần người theo ta một ngày, vài thứ kia liền rất an toàn, tuyệt đối sẽ không rơi vào trong tay người thứ 3, thế nào?”

La Mân nhắm chặt mắt lại, Vương Tam hưng phấn nhào tới.

“Được rồi, đi thôi.” Hồ Tử nhận được điện thoại, bật đứng lên, rốt cục có thể đi rồi, thời tiết thế này, lãnh muốn chết, còn muốn ngồi ở vũ lý.

Mấy người kia thấy hắn lên tiếng, lập tức rút lui đi theo hắn hướng ra phía ngoài, Tô Việt đứng ở trước cửa sổ, nhìn bọn họ đột nhiên kéo nhau đi, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

“Đứng lại.” Hắn đuổi theo, hô to ngăn Hồ Tử lại, lãnh nghiêm mặt nói “Các người đem La Mân đến nơi nào vậy?”

Hồ tử không kiên nhẫn xoay người, đẩy mạnh hắn một cái “Người còn dám mở miệng hỏi ta hả, nói cho người biết, lão đại của chúng ta chắc tha các người đi, đây là thiên đại ban ân đó, người còn không biết điều a, nên biến đến chỗ nào thì lo biến đi, về sau đừng bước chân tới nơi này nữa, bằng không tiến một lần chúng ta liền đánh một lần.”

Tô Việt bị hắn mạnh mẽ đẩy ngã nhào ra ngoài trời mưa, bất chấp đau đớn, đuổi theo hắn, gắt gao ôm lấy chân hắn “Người không nói cho ta, các người đem La Mân làm sao vậy, có chết ta cũng sẽ không buông ra người.”

Hồ tử khinh diêu cười nói “Người thật sự muốn biết tiểu tình nhân của người đang ở chỗ nào sao? Có bản lĩnh chính người đến đó a, lão đại của chúng ta đối với hắn rất ôn nhu đấy, không thô bạo giống như đối với người đầu.”

“Người nói cái gì?” Tô Việt cả người chấn động, toàn thân cứng đờ.

“Người rút ngay cho ta.” Hồ tử không cần tốn nhiều sức đã đem Tô Việt lại đẩy ra ngoài mưa, mang người nghênh ngang mà đi.

Trời mưa ngày càng lớn, mẹ Tô Việt cũng nhào ra ngoài trời mưa.

“Tiểu Việt.” Nàng kêu lên sợ hãi “Mau đứng lên, con làm sao vậy, mau đứng lên.”

“Mẹ, con muốn đi tìm hắn, con muốn đi tìm hắn.” Tô Việt đứng lên hướng ra phía ngoài đi, lại bị mẫu thân gắt gao giữ chặt, “Tiểu Việt.” Nàng hét chói tai “Con không thể đi, con muốn đi chịu chết sao, còn có hai mươi phút nữa là tới giờ lên tàu rồi, chúng ta mau chuẩn bị đi a.”

“Mẹ, mẹ buông ra, con muốn đi cứu La Mân, hắn, hắn là vì con, vì con a.” Tô Việt khóc lớn lên, ra sức vùng vẫy hướng phía ngoài chạy đi.

“Ông Trần, mau tới giúp ta giữ chặt tiểu Việt, mau tới a.” Mẫu thân sắp giữ không được đứa con, không khỏi hô to Trần Trung.

Trần Trung vọt vào trời mưa, cùng mẫu thân giữ chặt Tô Việt “Tiểu Việt, người không thể tùy tiện a, người nếu cứ chạy tới như vậy, người nghĩ Tiểu La muốn người làm việc này sao, nghe chú nói đi, chúng ta lập tức đi, rời khỏi nơi này.”

“Không, các người buông, con không thể bỏ lại hắn một mình, nếu con đi rồi, hắn liền xong rồi. Hắn liền xong rồi.” Tô Việt khóc kêu lên

“Ba” một cái tát đánh vào trên mặt của hắn, Tô Việt ngạc nhiên nhìn thoáng qua mẫu thân, tiếp theo khổ cười rộ lên “Mẹ, nếu con ngay cả La Mân đều không có, con còn sống làm gì?” Hắn lắc đầu “Mọi người ai cũng không hiểu, hắn đối với con quan trọng bao nhiêu, con không thể bỏ lại hắn phía sau, không thể.” Nói xong, xoay người chạy ra sân.

“Tiểu Việt, tiểu Việt.” Mẹ Tô Việt khóc nức nở ở phía sau hắn gọi to, mắt thấy thân ảnh đứa con biến mất ở đầu ngõ.

“Việt ca.” Ngay tại lúc Tô Việt chạy vừa chạy ra đầu ngõ, Tiểu Hà đứng dưới tàng cây không biết khi nào chợt hiện đi ra, gọi hắn.

“Ta cùng đi với ngươi, đây là thứ mà La ca vì giúp ngươi báo thù mà chuẩn bị, đáng tiếc hắn không dùng được.”

Tô Việt nhìn một con dao dài sáng loáng mà tiểu Hà cầm trong tay, đột nhiên không tiếng động nở nụ cười, sau cùng cười mỉa mai, mắt đầy lệ, La Mân ngốc này, nguyên lai hắn đều chuẩn bị sẵn rồi, ngay cả việc này cũng nghĩ tới, hắn là phải vì mình báo thù đi a.

“Đây là chuyện hai người chúng ta, cùng ngươi không quan hệ.” Tô Việt đoạt lấy dao trong tay Tiểu Hà, xoay người bước đi.

“Việt ca, Việt ca, ta biết ta thật hèn nhát, ta không nên tham sống sợ chết đem địa chỉ của các người nói cho Vương Tam, xin người cho ta đi theo, ta cũng muốn chuộc tội, Mân ca đối ta không tệ a.” Tiểu Hà khóc lóc theo ở phía sau.

“Tiểu Hà, chúng ta không hận ngươi, thật sự, một chút cũng không.” Tô Việt đem dao chậm rãi vắt trên lưng, quay đầu, nhìn về phía Tiểu Hà, “Ta còn muốn cảm ơn ngươi, khi người khác đều quay lưng lại với chúng ta, chỉ có ngươi vô tư trợ giúp cùng hữu nghị cho chúng ta. Cho dù lúc đó ngươi chịu đựng không được, nói cho bọn họ địa chỉ, ta cũng không trách, bởi vì đây không phải là lỗi của ngươi, ta không cho ngươi đi theo, là không muốn, La Mân ngay cả một bằng hữu cuối cùng đều không có, ngươi trở về đi.”

Nói xong, không để ý Tiểu Hà cầu xin, vội vàng chạy về phía phòng trà Hoa Hồng Đỏ.

Mà trên lầu hai Hoa Hồng Đỏ, cùng trên chiếc giường mà Vương Tam từng ngược đãi Tô Việt, một người thanh niên trẻ tuổi đáng người mạnh mẽ, giờ phút này trên thân xích lửa, ánh mắt lạnh như băng bị một người đàn ông trung niên khỏe mạnh gắt gao đặt tại cổ họng.

“Nhanh lên, mau hơn nữa.”Ồ ồ hô hấp, những tiếng gào thét trầm thấp từ người đàn ông phát ra, chỉ thấy hắn hung hăng túm chặt tóc của người thanh niên trẻ tuổi, dùng sức nhấn đầu hắn hướng về phía mình. La Mân cố nén cảm giác từng trận ghê tởm nôn mửa, mặc hắn ở trong miệng chính mình ra ra vào vào, rốt cục, ở một trận kịch liệt khi hắn tới đỉnh, một luồng tanh nồng gì đó phun vào trong miệng La Mân.

Trong nháy mắt, ngay khi lão già đó rời khỏi miệng mình, La Mân lập tức ghé vào bên giường nôn ói ra, Vương Tam bị dục vọng thiêu đốt đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy lửa giận.

“Lại đây.” Hắn hai mắt đỏ đậm, khàn khàn mệnh lệnh La Mân, dám đem của mình phun ra hết, xem ra, hắn là không muốn sống mà, vốn đang định sẽ đối xử nhẹ nhàng một chút, đáng tiếc, hắn không phục chọc giận chính mình, chỉ có thể dùng thủ đoạn thô bạo.

La Mân lau miệng xong, mặt không chút thay đổi đã đi tới, chỉ thấy Vương Tam ra sức kéo đầu của hắn lại gần mình, hung hăng cắn mạnh môi của hắn.

Máu chảy xuống, càng thêm kích thích này thì bạo dục vọng súc sinh, chỉ thấy hắn hung hăng xé toạt quần dài của La Mân, đưa hai chân màu mật ong thon dài hắn bại lộ trong không khí.

Ngay tại Vương Tam đang tính muốn liên như vậy tiến vào thân thể La Mân, đột nhiên cửa phòng ngủ bị đập bung ra, Tô Việt cả người ướt đầm vọt tiến vào.

“Tiểu Việt.” La Mân kinh hãi dựng lên “Ngươi tại sao còn chưa đi?”

Vương Tam bất ngờ không kịp đề phòng bị La Mân ném đi ở trên giường, không tức giận, ngược lại cười nói “Tốt, tới đúng lúc lắm, hai người đều đến, ta chơi đùa với cả hai luôn.”

“Vì cái gì?” Tô Việt ghen ngào, mắt thấy tình nhân đang gặp phải tra tấn mà chính mình từng gặp qua, không khỏi lòng như dao cắt, “Bán mình để cứu ta, ngươi nghĩ rằng ta sẽ cảm kích ngươi cả đời sao? Không, ta cho ngươi biết, ta sẽ hận ngươi, vì cái gì phải gánh chịu một mình chứ.”

La Mân vội vàng ôm lấy hắn, “Ngươi không nên tới đây, tại sao lại tới đây chứ, ngươi bây giờ hắn là ngồi ở trên xe lửa, quay về nhà mẹ ngươi đi, vì cái gì không nghe lời ta?”

“Thật tốt, thật làm cho người ta cảm động nha.” Vương Tam xanh mặt, nhìn trước mắt hai người yêu nhau ôm chặt không rời xa “Ta có phải hay không nên cho các người một tràng hoan hô vỗ tay khen ngợi tình yêu? Các người đừng quên, nơi này là địa bàn của ta.”

Cũng không biết dưới lầu đám kia ngu ngốc là làm ăn cái gì không biết, như thế nào có người vọt tới lầu hai còn kh

ông có một chút phản ứng nào hết.

“Người câm miệng, người là tên ác ma, chính là người, chính người làm hại ta, cái này cũng chưa tính, hôm nay người còn muốn hại a Mân của ta, ta giết người.” Tô Việt đột nhiên từ trong ngực La Mân vùng ra, lấy ra con dao được giấu sẵn trên lưng trong áo khoác, đôi mắt tràn ngập lửa giận lao về phía Vương Tam.

“Chỉ bằng người, người cho là người có năng lực như thế sao?” Vương Tam nhẹ nhàng nghiêng người, tránh thoát được đòn công kích của Tô Việt, mặt đầy trào phúng nhìn về phía thiếu niên sắc mặt tái nhợt trước mắt “Còn nhớ rõ chiếc giường lớn này sao? Ta chính là không quên a.” Vương Tam ác độc khơi lại chỗ đau của Tô Việt.

“Câm miệng.” La Mân bảo vệ người yêu mình, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Vương Tam “Ta khuyên người mau đem ảnh chụp trả lại cho chúng ta, bằng không, người sẽ chết rất khó coi đấy.”

#### 44. Quyển 1 - Chương 44

Vương Tam nhíu lông mày “Như thế nào, nghĩ muốn đổi ý?”

La Mân lạnh lùng nói “Người đem ảnh chụp trả lại cho tiểu Việt, để cho hắn đi, ta sẽ ở lại, tùy người muốn xử trí sao cũng được.”

Tô Việt kinh ngạc nhìn về phía La Mân “A Mân, người nói ảnh chụp? Của ta sao?”

Vương Tam “Ha ha” cười ha hả “La Mân a La Mân, người nghĩ rằng ta ngu như vậy đem ảnh chụp cho hắn, người lúc đó chẳng còn gì trói buộc, ta còn có thể giữ người lại được sao?” Hắn thu liễm tươi cười, lạnh lùng nói “Đừng có nằm mơ.”

Tô Việt không chế không được toàn thân run rẩy, nhìn về phía La Mân “Người là vì ta, vì ta mới làm như vậy sao? Người sao lại ngốc như vậy.”

La Mân vẫn như cũ mặt không biểu tình “Thả hắn đi.”

Vương Tam không nể mặt, hừ lạnh một tiếng “Các người nghĩ đến đây là nơi nào hả, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Người cho nơi này là khách sạn sao? Nếu đã đến đây, còn muốn chạy chỉ sợ không dễ dàng như vậy.”

Vương Tam không biết từ lúc nào ấn chuông báo động, chưa tới nửa phút, Hồ Tử mang theo vài người từ ngoài cửa kích động chạy vội tiến vào “Lão Đại.”

Vương Tam cả giận nói “Các người đều chết hết rồi sao? Có người tới cửa giết ta như vậy, các người biến đi đâu hết hả?”

Chỉ thấy Hồ Tử oán độc trừng mắt nhìn Tô Việt cùng La Mân liếc mắt một cái, bối rối nói “Mấy anh em mới từ nhà tên này trở về, không nghĩ đến hắn có thể theo đến.” Bọn họ kỳ thật là ở trong phòng dưới lầu đánh bài, cũng không dám để cho Vương Tam biết.

Vương Tam hừ một tiếng, “Mang thằng này đi xuống, hảo hảo chiêu đãi.”

Ngay tại lúc Hồ Tử cùng mấy tên thủ hạ tiến lên túm lấy Tô Việt, La Mân phẫn nộ quát “Đều dừng tay cho ta, ai dám đi lên, ta giết hắn.”

Không biết khi nào, con dao trong tay Tô Việt đã bị La Mân nắm ở trong tay, một tay che chở Tô Việt, một tay đem dao án trước mặt mọi người, vẻ mặt sẵn sàng liều chết.

Vương Tam nheo lại ánh mắt, giận dữ hét “Còn không bắt cho ta.”

Hồ tử bọn họ cùng tiến lên, La Mân đem Tô Việt hướng ra phía sau mình, cùng ẩu đả với bọn họ, rốt cuộc là La Mân, thân thủ cũng coi như rất cao, Hồ Tử là bại tướng dưới tay, trong lòng sợ hãi, nhất thời không dám động, bởi vì La Mân trong tay có đao, hơn nữa thân thủ lại không tồi, vài người không dám lại gần, chỉ có thể vây xung quanh hắn, cố ngăn cách hắn với Tô Việt, vừa lúc đó, Vương Tam thấy hắn có chỗ sơ hở, nhất chân chính đá trúng bên sườn La Mân. Ngay tại lúc La Mân đang lơ đãng không chú ý, Vương Tam một tay chụp lấy Tô Việt ra sức giãy giụa.

“Người thả hần mau.” Dao trong tay La Mân bị đá bay, nhất thời bị mọi người vây quanh, hắn trong ánh mắt sớm đã bốc hỏa, không khỏi rống to.

“Thả hần à? “Vương Tam đem Tô Việt kiểm ở trước ngực của mình, âm hiểm cười “Được, để ta thả hần.” Tay trái kiểm chặt cổ Tô Việt, tay phải thành quyền, hung hăng đánh một cái vào bụng Tô Việt.

Tô Việt bị hần đánh đập co gập thắt lưng, rồi lại bị một phen hung hăng kéo trở về, túm tóc, giật mạnh về phía sau, khiến Tô Việt không thể không bị bắt ngừng đầu lên.

La Mân đau triệt tâm phế, nổi giận gầm lên một tiếng, quyền cước sinh phong, đá ngã hồ tử cách hần gần đây “Khốn kiếp người mau buông hần ra.”

Vương Tam hừ lạnh một tiếng, thêm một cái đá vào bên sườn, đem La Mân ngã sấp ở trước mặt mình.

“Quý xuống.” Hần lạnh lùng nói “Không muốn ta làm cho tiểu tình nhân của người đau nữa, liền quý xuống.”

“Không được quý, a Mân, không được.” Tô Việt liều mạng lắc đầu, sống chết giãy giụa, giãy tiếp theo, lại bị Vương Tam lần thứ hai dụng quyền đảo ở trên bụng, đau đến loan hạ thắt lưng.

“Người đừng thương tổn hần, dừng tay.” La Mân kêu to.

“Quý xuống, người quý xuống cho ta.” Vương tam ghen ghét nảy ra, lần thứ hai quát.

La Mân nhìn về phía Tô Việt, Tô Việt tràn đầy nước mắt, trong ánh mắt tràn ngập áy náy, bi thương, tuyệt vọng, cúi đầu nghẹn ngào nói “Không được quý.”

La Mân tâm đều nát, hần ngược lại nhìn về phía Vương tam, chậm rãi quý xuống “Thả hần đi, cầu người.”

“La Mân –” Tô Việt hét âm lên “Không cần cầu hần.” Nước mắt như mưa rơi xuống.

Vương Tam nheo lại ánh mắt, lòng đổ kị như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt tâm trí hần, ngay cả ánh mắt đều trở nên đỏ ngầu, không khỏi cười rộ lên “Thật là khiến người ta cảm động a, được, ta đáp ứng người thả hần ra, chỉ cần người làm lại trò mà vừa rồi người mới làm với ta ở trước mặt tiểu tình nhân của người một lần nữa, ta sẽ thả hần.”

La Mân gất gao trừng mắt với Vương Tam, sắc mặt trắng bệch, không nói được lời nào, Tô Việt vùng vẫy đứng lên “Người là tên biến thái, người không phải người, La Mân.” Hần tuyệt vọng nhìn tình nhân “Ta thà rằng chết đi, cũng không cần người làm như vậy một lần nữa, a Mân.” Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, “Ta cầu người.”

Vương Tam cười lạnh nói “Có chí khí lắm, người đâu, bắt hần đưa đến chỗ của Hắc Tước ở thành đông, hần rất thích dạy dỗ mấy thằng nhóc không nghe lời như vậy, tới lúc đó hần còn có thể nói cứng vậy nữa hay không.”

Mọi người ở đây tiến lên tính bắt lấy Tô Việt, La Mân đột nhiên mở miệng “Ta làm là được rồi chứ gì, làm gì phải gây lớn chuyện như vậy, người không phải là muốn ta làm cho người sao, ta có thể làm một lần, cũng là có thể làm lần thứ hai.” Ánh mắt của hần bình tĩnh, tất cả phần nộ, sỉ nhục, cừu hận đều thật sâu ghìm dưới đáy lòng, không để lộ ra một chút dấu vết.

“Các người đều đi ra ngoài cho ta.” Vương Tam mặt lộ vẻ đắc ý “Ta không gọi các người, không được tiến vào.” Hồ tử bọn họ cho nhau nhìn nhau liếc mắt một cái, lui ra ngoài.

Vương Tam lạnh lùng nhìn về phía La Mân, bàn tay đặt ở cổ Tô Việt lần thứ hai siết chặt, “Không cần ra về với ta, muốn chạy trốn là không có khả năng đâu.” La Mân mặt vô biểu tình, quý xuống trước mặt Vương Tam, mở khóa kéo quần của hần, lộ ra thứ dữ tợn xấu xí, Tô Việt bi thương khóc kêu lên “A Mân.”

La Mân chậm rãi cúi đầu, chỉ chốc lát sau, Vương Tam liền trở nên hưng phấn, phát ra những tiếng rên rỉ trầm thấp.

“A Mân.” Tô Việt càng lúc càng cảm thấy tức nghẹn đến độ thở không được, Vương Tam phấn khởi, không khỏi cắn liếm trên gương mặt thanh tú của Tô Việt. Tô Việt lạnh lẽo phát ra run rẩy như lá vàng trước gió thu, cố nén sự ghê tởm, trong lòng hận ý đối Vương Tam càng phát ra đặc hơn, hận không thể ăn thịt uống máu của hắn, bàn tay run rẩy, không khỏi dần dần sờ hươu túi quần, bên trong còn có một thứ mà mình đã sớm chuẩn bị trước đó rất lâu.

Ngay tại lúc Vương Tam lên tới đỉnh cao trào, trong khoảnh khắc hắn thất thần, La Mân đột nhiên bật người dậy, một quyền đánh vào trên bụng Vương Tam, thừa dịp Vương Tam đau đớn ôm bụng, đem Tô Việt đoạt lại đây, Vương Tam chỉ hơi loạng choạng một chút, liền nhanh chóng kịp phản ứng, dữ tợn cười nói “Như thế nào? Vừa mới hầu hạ lão tử khoái hoạt xong liền trở mặt hả?”

La Mân xông lên đi, cùng hắn triển đấu cùng một chỗ, căn bản không để cho hắn gọi người khác vào nhà đích cơ hội.

Tai nghe trong phòng phát ra mấy tiếng động, ngoài phòng trên ghế sa lon mấy người bắt đầu xì xầm “Người nói thẳng này nào có cái gì hay so với đàn bà, vậy mà lão Đại cư nhiên lại thích như vậy a.”

Người ghé vào trên cửa nghe xong trong chốc lát, chắc chắc nói “Đừng nói, còn làm rất kịch liệt nha.”

Hồ Tử cau mày nói “Đi đi đi, không muốn sống nữa hả, lão Đại mà biết ngươi dám nghe lén hắn, không thể không lột da ngươi.”

Người kia phì hã miệng “Hồ Tử, ngươi có phải đang ghen tị hay không vậy, vì lão đại không thích ngủ với ngươi hả?”

Hồ tử cười mắng “Thao quá mẹ ngươi.”

Trong phòng, Tô Việt khẩn trương không dám la lên ra tiếng, mắt thấy Vương Tam cùng La Mân ôm cùng một chỗ lăn lộn trên mặt đất, con dao bấm trong tay cũng không biết phải làm như thế nào, nhiều lần nghĩ muốn xuống tay hỗ trợ, hai người lăn qua lăn lại làm cho hắn không thể nào xuống tay. Rốt cuộc, La Mân không khỏe bằng Vương Tam, bị hắn nhất thời đặt ở dưới thân, hai tay bóp chặt cổ La Mân, Tô Việt nhắm mắt lại rút cục nhào tới.

Ngay tại lúc La Mân bị Vương Tam siết cổ hô hấp càng ngày càng khó khăn, đột nhiên trên cổ bùng lỏng, dùng sức rướn người về phía trước, đưa hắn lăn xuống dưới, chỉ thấy Vương Tam ngã lệch qua một bên, bắt động nhìn chăm chăm Tô Việt cả người đang phát run, “Người, người, ” hai tiếng, khuyu ngã xuống đất.

“Ta đã giết hắn, a Mân, ta đã giết hắn, hắn không bao giờ có thể khi dễ chúng ta... nữa.” Tô Việt kinh hoàng vạn phần, bị La Mân gắt gao ôm vào trong ngực, không cho hắn nhìn thi thể Vương Tam ngã vào vũng máu, “Người không có làm sai, người làm rất đúng, người xấu như vậy đáng chết.”

Đúng lúc này, cửa bị từ bên ngoài mở ra, thủ hạ Vương Tam vì cảm thấy được động tĩnh không bình thường, lần thứ hai vọt tiến vào, khi bọn hắn nhìn đến thi thể Vương Tam nằm trong vũng máu, nhất thời đều sững người ra, lão Đại của bọn họ đã chết.

## 45. Quyển 1 - Chương 45

Khi Lưu Vũ Mai cùng Trần Trung thất tha thất thểu đuổi tới Hoa Hồng Đỏ, cảnh sát đã đem La Mân cùng Tô Việt mang đi, xe thị cục đến lời thi thể Vương Tam đi, hết thầy tin tức đều bị phong kín.

Vài ngày sau, Tô Việt tinh thần hoảng loạn bị đưa đến bệnh viện Phương Đông, La Mân vẫn đang bị tạm giam.

Thế lực Vương gia ở thành nhỏ thậm chí cách đó vài dặm đều rất lớn, không biết bọn họ dùng quan hệ gì, án kiện phòng vệ lại trở thành án giết người phải điều tra.

Lúc Tiểu Hà tìm được La Ái Quốc, sắc mặt ông xanh mét “Ta coi như không có đứa con trai này, người đi đi.”

Tiểu Hà bị phần nói

“La thúc, người không thể như vậy đối Mân ca a, dù sao hân cũng là con của người, người nếu không nghĩ biện pháp cứu hân, hân còn có thể dựa vào ai nữa chứ?”

La Ái Quốc ném mạnh khăn lau trong tay “Chúng ta đã sớm không còn quan hệ cha con nữa, ta sẽ không đi.”

Tiểu Hà cả giận “La thúc, lúc người gặp chuyện không may không phải tất cả đều là Mân ca từ trên xuống dưới lo liệu sao, như thế nào, tới lúc hân xảy ra chuyện, người liền mặc kệ, người có còn là cha hân hay không a.”

La Ái Quốc hung hăng trừng mắt nhìn tiểu Hà liếc mắt một cái “Chuyện nhà của chúng ta không cần người quan tâm, người đi đi.”

Tiểu Hà ánh mắt đầy lệ, xoay người bước đi.

La Mân đem tất cả trách nhiệm đều gánh trên người mình, Tô Việt hoàn toàn trong sạch, hiện trường hai con dao, bởi vì bọn Hồ Tử khi đó bởi vì trời mưa mà tránh ở dưới lầu một ngòi trong phòng đánh bài, cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc là La Mân mang đến hay là Tô Việt mang đến. La Mân bị giam giữ hơn nửa tháng sau, rốt cục đã gặp được Tiểu Hà đến thăm tù.

“Hân, thế nào rồi?” Tóc La Mân bị cắt rất ngắn, lộ ra da đầu xanh xanh, khuôn mặt tuy rằng gầy yếu, nhưng là tinh thần vẫn tốt lắm.

“Mân ca.” Tiểu Hà nói đến bên miệng, lại nuốt xuống.

“Tiểu Việt, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?” La Mân thay đổi sắc mặt, ánh mắt trở nên lo lắng, hân làm tất cả đều là vì người kia, nếu hân có cái gì không hay xảy ra, những gì mình làm còn ý nghĩa gì nữa?

“Mân ca, Việt ca đi rồi.” Tiểu Hà cúi đầu, không đành lòng nhìn La Mân nháy mắt ánh mắt trở nên ảm đạm “Đi rồi, là có ý gì?”

“Mân ca, người còn không rõ sao? Người ta vỗ vỗ mông đi rồi, để một mình người tại nhà tù này chịu tội, hân đi rồi, ngay cả chào từ biệt cũng không có.” Tiểu Hà tức giận bất bình, lúc hân đến bệnh viện phương đông tìm người, mới được biết, ba ngày trước Tô Việt đã làm thủ tục xuất viện, người đã không ở thành nhỏ.

Thật lâu sau, La Mân nở nụ cười thâm trầm “Đi thì đi, chỉ cần hân bình an vô sự là tốt rồi.”

Ngày đó, Tô Việt vẫn run bần bật không thôi, thẳng đến bọn Hồ Tử gọi điện thoại, báo cảnh sát, “Hãy nghe ta nói.” Lần thứ hai bị bọn Hồ Tử nhốt tại trong phòng sau, La Mân nhìn thật sâu vào ánh mắt Tô Việt “Đều là ta, là ta khi cùng Vương Tam đánh nhau, lỡ tay giết hân, cùng người không có nửa điểm quan hệ, biết không? Người nhất định phải nhớ kỹ điểm này.”

Tô Việt hai mắt mờ mịt, ghé vào trong lòng, ngực La Mân vẫn không có lên tiếng, La Mân hôn hôn lên tóc hân, hết thấy đều đã xong, tên ác nhân hại bọn họ rốt cục đã chết.

“A Mân, người nói chúng ta có thể chết hay không?” Thật lâu sau, Tô Việt nói thật nhỏ.

“Sẽ không đâu, nếu như là ta đã giết người, chỉ có thể xem như trong lúc phòng vệ, không có việc gì đâu.”

Sau đó, bọn họ bị cảnh sát mang đi, tách ra thẩm vấn, lúc sau lại, Tô Việt đã bị đưa vào bệnh viện Phương Đông.

La Mân cũng là sau đó mới biết được chuyện Tô Việt bị đưa vào bệnh viện, hân đang ở trong tù sống một ngày bằng một năm, chỉ ngóng trông có người nào đến để nói cho mình một chút tin tức, tiểu Việt đến tốt cùng thế nào, hân rốt cuộc có ổn hay không, cuối cùng hôm nay, tiểu Hà đến đây, chính là hân chẳng thể nghĩ tới, Tô Việt thế nhưng đã đi rồi, La Mân rất nhanh khôi phục bình tĩnh, “Cám ơn người, tiểu Hà, biết hân không có việc gì, ta an tâm rồi.” Đây đã là tốt nhất kết cục, không phải sao? Bọn họ rốt cục vẫn là hai con đường giao nhau nhưng sau đó lại phân ra đi theo quỹ đạo chính mình.

Chờ thăm hỏi chấm dứt đi ra sau, tiểu Hà thở dài một hơi, người ta đều nói anh hùng cũng khó qua cửa mỹ nhân, cho dù là đồng tính cũng là như thế này, La Mân thay đổi, vì Tô Việt có thể ngay cả mạng sống cũng không màng, người ta xảy ra chuyện bỏ chạy, chính là người còn ở trong này, đáng giá sao? Nước mắt rớt xuống dưới, hần hung hăng lau đi, sau này mình vĩnh viễn cũng không hy vọng hiểu được tình yêu, thứ như vậy, thật sự rất tổn thương người.

La Ái Quốc tuy ngoài miệng nói không quan tâm nhưng vẫn còn nhớ con của mình, chung quanh tìm người giúp đỡ hy vọng cho La Mân một cái công đạo, cuối cùng tuyên án định vì phòng vệ, ngộ sát, phán xử tù có thời hạn ba năm, ngày hôm đó có hiệu lực.

Bị áp giải đến tỉnh ngoài chịu giam 3 năm, ngày thứ nhất người đến thăm tù làm cho La Mân căn bản không thể tưởng được, tiểu Lệ. Nàng gầy, mái tóc dài giờ đã được cắt ngắn, mặc áo khoát màu xám, tháo xuống kính râm, lộ ra đôi mắt ửng đỏ.

“Ta muốn xuất ngoại du học, trước khi đi, tới thăm người một chút.” Tiểu Lệ mỉm cười, nước mắt vẫn rơi xuống như mưa dù nàng đã cố kìm nén.

“Cám ơn người, lúc này vẫn đến thăm ta.” La Mân bình tĩnh nói “Thực xin lỗi, khi đó còn trẻ hết sức lòng bông, ta không nên đùa giỡn với người, hy vọng người về sau có thể gặp được hạnh phúc chân chính.”

Tiểu Lệ lấy tay che miệng mình, nhin không được cúi đầu khóc nức nở “La Mân.” Một hồi lâu sau, nàng mới ngừng khóc “Người là tên khốn, người biết không?”

La Mân nhẹ nhàng nói “Đúng vậy, ta là một thằng khốn.”

Tiểu Lệ lau nước mắt “Vốn không nghĩ tới thăm người, chính là vẫn là nhin không được, nói như thế nào.” Nàng cười cười “Người dù sao cũng là người đầu tiên mà ta yêu chân chính.”

La Mân thở dài “Thực xin lỗi.”

“Ta vốn không nên tới gặp người, bởi vì người chết dù sao cũng là cậu ta, tuy rằng ta biết hần đối với người cùng Tô Việt phạm nhiều chuyện xấu xa như vậy, nhưng hần rốt cuộc là cậu ta.” Tiểu Lệ lau nước mắt “Người biết không, ta có một thời gian ngắn, thật sự đặc biệt hận người.”

La Mân thản nhiên nói “Ta hiểu mà.”

Tiểu lệ hơi hơi cười khổ “Chính là, ta còn là nhin không được, nghĩ thầm, rằng cho dù chia tay, ta cũng nên đến, hôm nay ra khỏi cánh cửa này, từ nay về sau, chúng ta sẽ không gặp lại nữa. Nhưng có một số việc còn ở trong lòng nếu hôm nay không nói ra, ta nghĩ cả đời cũng sẽ không thoải mái được, a Mân, người biết không, ta khi đó yêu người biết bao nhiêu, vì để có được người, ta đã dùng một ít thủ đoạn, có thể ta hôm nay sau khi nói cho người biết, người sẽ hận ta, khinh bỉ ta, thế nhưng, ta vẫn muốn nói, người có thể hiểu được tâm tình của ta không? Nếu hôm nay ta không đến, ta vĩnh viễn cứ ôm chặt trong lòng những chuyện đó, cho nên ta phải tới. Nói cho người biết thực tình.”

La Mân ngẩng đầu, nhìn về phía Tiểu Lệ, giờ khắc này nói không cảm động đó là giả, dù sao hần từng thích cô gái này, tuy rằng không giống như yêu Tô Việt, chính là hần vẫn như cũ cảm động “Chuyện người muốn nói, ta cũng đã biết, không cần nhắc lại, ta cũng không trách người.”

Tiểu Lệ hơi hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó liền hiểu được “Là cậu ta nói cho người biết phải không.” Nàng cười khổ “Nói thật, ta thật không nghĩ tới hần lại đối với người làm ra chuyện như vậy.” Nàng nói không được, gượng gạo cười nói “Quên đi, hần đã chết, nói mấy điều này còn có ích gì nữa.”

Hai người nhất thời đều im lặng, thật lâu sau, tiểu Lệ nhẹ nhàng nói “Ta từng đi gặp hần.”

La Mân vô ý thức đưa tay vào túi quần định lấy thuốc hút, sờ soạng nửa ngày mới phát giác chính mình căn bản là không có thuốc, không khỏi bất tay chậm rãi đặt ở trên bàn trước mặt.

Tiểu Lệ cười khổ “Ta vốn rất hận hần, vì hần cướp đi người, nhưng khi ta nhìn thấy hần, ta không thể hận hần được.”

La Mân nhẹ nhàng nói “Người đừng hận hần, muốn hận liền hận ta được rồi.”

Tiểu Lệ mỉm cười, cảm thấy khó khăn nói không nên lời “Nếu hần là nữ nhân, nói cái gì ta cũng sẽ không nhận thua, chính là, hần là nam nhân, ta biết, ta vĩnh viễn cũng không cơ hội.” Nàng ngẩng đầu nhìn hướng La Mân, cực kỳ chăm chú nhìn hần “Người từng thích quá ta sao? Cho dù chỉ có một chút?”

La Mân nhìn cô gái trước mắt vẻ mặt ưu thương, thật lâu sau rốt cục nói “Đúng vậy, ta từng thích quá người.”

Tiểu Lệ đột nhiên ghé vào trên bàn, bả vai run run không tiếng động, trút hết những ủy khuất đọng lại trong lòng mình bấy lâu nay, đúng vậy, hết thấy những gì mình đã làm cũng không phải không có ý nghĩa, chính mình cũng bất quá là nghĩ muốn một lần nữa đoạt lại người mình yêu mà thôi.

Lúc nàng rời đi, thật sự nhịn không được cuối cùng một lần quay đầu lại nhìn nhìn chỗ này, La Mân, ta yêu người là thật, chuyện đã xảy ra tối hôm đó là thật, đứa nhỏ cũng là thật sự, ta cũng không có lừa gạt người.

Trở lại phòng giam của mình, La Mân nhẹ nhàng lấy ra một tấm ảnh nho nhỏ từ trong túi áo trong, thiếu niên mặc áo trắng hai mắt như nước hồ thu trong suốt, khẽ mỉm cười nhìn về phía chính mình, Tô Việt, Tô Việt.

## 46. Quyển 1 - Chương 46

Sáu tháng sau, trong một bệnh viện nhân dân ở ngoại thành, trong hoa viên dưới lầu, một thiếu niên tuấn tú sắc mặt tái nhợt, giờ phút này ngồi dưới ánh mặt trời, yên lặng nhìn về phía xa xa một cô bé ước chừng 4, 5 tuổi, tay cô bé đang cầm một quả bóng màu đỏ, đúng lúc này, cô bé kia nhẹ buông tay, quả bóng lăn hướng về phía Tô Việt, dừng lại ngay chân của hần.

“Anh ơi, bóng của ta.” Cô bé cười kêu to.

Tô Việt mỉm cười, cúi đầu nhặt lên quả bóng, nhẹ nhàng ném qua, quả bóng lại lăn về hướng cô bé.

“Anh ơi, anh đang nhìn gì vậy?” Ngay tại lúc Tô Việt đang ngẩn người, cô bé ôm cầu, ngồi bên cạnh hần, tò mò nhìn theo ánh mắt của hần nhìn về phía không trung.

“Ta đang nhìn chim nhỏ.” Tô Việt khoe miệng giơ lên một nụ cười, nhìn lướt qua cô bé một cái.

“Làm sao có chim nhỏ, ta cũng muốn nhìn.” Cô bé tò mò kêu lên.

Tô Việt chỉ vào một chú chim nhỏ đậu trên mái đình ở cách đó không xa nói “Người xem, nơi đó còn có một con.”

Cô bé cao hứng nhảy tung tăng “Thật sự nha, thật là chim nhỏ.”

Vì thế bắt chước theo Tô Việt ngồi xuống, nhìn trông chốc lát, cô bé nhịn không được lại hỏi “Anh ơi, con chim nhỏ này là từ đâu tới đây nha.”

Tô Việt nhẹ nhàng nói “Là theo một thành nhỏ ở phương bắc bay tới.”

Cô bé “Nga” một tiếng, vẫn như cũ rất ngạc nhiên “Anh ơi, sao chỉ có một con chim nhỏ vậy, nó không có bạn sao?”

Tô Việt nhẹ nhàng nói “Nó cùng chim nhỏ khác rời ra, tìm không thấy bạn nó, cho nên chỉ có một mình nó.”

Cô bé rất là đồng tình nói “Đây không phải là thực đáng thương sao? Ta có rất nhiều bạn nha, bọn họ đều ở nhà trẻ mà, mẹ nói chờ ta hết bệnh rồi, là có thể trở về cùng bọn họ chơi đùa cùng nhau.”

Tô Việt mỉm cười “Đúng vậy sao? Vậy người phải cố lên a.”

Cô bé nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt to lấp lánh trên gương mặt tròn đáng yêu “Anh cũn

g bị bệnh sao? Mẹ của ta nói, ăn nhiều cà rốt sẽ mau khỏe, ta ăn rất nhiều cà rốt, di bác sĩ nói, ta rất nhanh là có thể xuất viện, anh ơi, nếu anh ăn nhiều cà rốt, cũng sẽ rất nhanh được ra viện đó.”

Tô Việt nhẹ nhàng nói “Đúng vậy a, anh cũng bị bệnh, anh cũng muốn ăn nhiều cà rốt.”

“Tiểu Mạn.” Đúng lúc này, một cô gái xinh đẹp 16, 17 tuổi đứng ở đằng xa nhìn qua, hô “Tiểu Mạn mẹ người tới thăm người.”

Cô bé kia không khỏi hoan hô, từ trên bậc thang bên cạnh Tô Việt nhảy xuống “Anh ơi, ta phải đi rồi, mẹ của ta mẹ đến đây, lần sau ta sẽ cùng người chơi nữa nhé.”

Tô Việt tầm mắt theo bóng dáng cô bé tung tăng bước đi, lại nhìn về hướng trên mái đình kia chỉ có một chú chim nhỏ lẻ loi, ánh mắt tràn đầy ưu thương “La Mân, đây là người phái tới người đưa tin xem ta sao? Vì cái gì, vì cái gì hơn nửa năm, người ngay cả phong thư cũng chưa viết cho ta, chẳng lẽ đúng như mẹ ta nói, người không còn ở thành nhỏ? Ta không biết tìm người ở phương nào.

“Tô Việt, hôm nay cảm giác thế nào?” Không biết khi nào thì y sĩ trưởng của Tô Việt Phương Vân Sinh đứng ở phía sau hắn, thanh âm ôn hòa.

“Phương bác sĩ.” Tô Việt chậm rãi mở miệng “Người có thể giúp ta một chuyện được không?”

“Không, ta không chấp nhận, ta tuyệt không không cho hắn trở lại nơi đáng sợ đó nữa.” Lưu Vũ Mai kích động kêu lên.

Trần Trung ôm chặt lấy nàng “Vũ Mai, người bình tĩnh một chút, nghe bác sĩ nói hết đi đã.” Hắn hướng về bạn học của mình cười cười xin lỗi. “Thật là ngại, nàng quá lo lắng tiểu Việt mà thôi.”

Phương Vân Sinh đã sớm dự liệu được Lưu Vũ Mai sẽ xuất hiện phản ứng như thế, vẻ mặt lộ ra sự thông cảm “Ta hiểu tâm tình các người, chính là, không biết là, giấu diếm không cho hắn biết sự thật, các người có nghĩ tới hay không, nếu có một ngày, hắn phát hiện các người lừa hắn, hắn có thể hay không hận các người? Trốn tránh không phải biện pháp giải quyết, chỉ có dũng cảm đối mặt mới có thể mở ra khúc mắc, hướng chi, đó cũng là chính yêu cầu hắn nói ra, có thể làm được điểm này rất khó, hy vọng các người suy nghĩ lại cho kĩ.”

Lưu Vũ Mai không tiếng động khóc lên “Ta không thể, không thể để cho hắn trở về, nơi đó đối với hắn cùng chúng ta, đều là một ác mộng, ta hy vọng hắn có một cuộc sống bình thường, không hy vọng hắn càng chạy càng xa.”

Phương Vân Sinh sắc mặt bình tĩnh, dừng một chút, mắt nhìn rõ ràng cảm thấy Lưu Vũ Mai chấn động, tiếp tục nói “Ta có thể phụ trách trị liệu tâm lý cho hắn, nhưng là, ta không thể thay đổi tính hướng của hắn, bất kể như thế nào, hắn đều là con của người, chẳng lẽ hạnh phúc cùng khoái hoạt của hắn không thể quan trọng hơn so với các người cho rằng làm người bình thường sao?”

Lưu Vũ Mai nhất thời giật mình, Phương Vân Sinh ôn hòa nói “Người cứ suy nghĩ lại kĩ một chút đi.” Nói xong, hướng Trần Trung gật gật đầu, xoay người mà đi.

“A Trung, hắn thật là bác sĩ tâm lý sao?” Lưu Vũ Mai đợi hắn đi rồi, mới mặt lộ vẻ hoang mang nhìn về phía Trần Trung, Trần Trung nói “Có lẽ là thời gian ở nước ngoài tương đối dài, tư tưởng trị liệu phương pháp của hắn đều trở nên tiên tiến vượt mức quy định hơn thì phải.”

Lưu Vũ Mai cúi đầu không nói, những lời Phương Vân Sinh nói cũng không phải đối nàng một chút đều không có xúc động.

Tô Việt rốt cục được như ý nguyện, sau sáu tháng cách xa thành nhỏ, lại quay về nơi này, nhưng khi hắn đứng ở trước khách sạn đã được thay đổi chủ, ngõ ngách, ba tháng trước, khách sạn nhà La Mân sang tay cho người khác, Tô Việt mất liên hệ với La Mân từ đó.

La Mân, người đã đáp ứng ta, rất nhanh liền sẽ tìm đến ta, chính là, vì cái gì, người rời đi lại không nói cho ta một tiếng, người cứ như vậy đi rồi?

Tô Việt lặng yên đứng trước khách sạn thật lâu, lúc này mới phát hiện, chính mình ngoại trừ biết số điện thoại của La Mân, liền không biết những thứ phương thức liên lạc khác nữa, lúc hai người thân mật khăng khít, cảm thấy được đối phương cùng mình là vĩnh viễn cũng sẽ không tách ra, chính là một khi tách ra, mới phát giác, nguyên đến chính mình đã muốn tìm không thấy hắn, trên cái thế giới này, rốt cuộc cái gì mới có thể vĩnh hằng? Lời của người yêu mình, nguyên lai, có khi, cũng không thể tin.

Tối hôm đó, La Mân nằm trên giường, theo thường lệ lấy ra tấm ảnh của Tô Việt yên lặng nhìn, đột nhiên một bàn tay thò tới giật nhanh ảnh chụp, còn cười trêu nói “Để ta nhìn thử xem, người mỗi ngày nhìn cái gì a? Cái gì mà khiến cho người cứ nhìn hoài như vậy.” Là tên phạm nhân ngủ ở bên cạnh hân biệt hiệu “Mắt xanh to”, chỉ thấy hân nhìn một lần, một mặt còn ngờ kêu “Trời, lão tử còn tưởng rằng là một cô gái xinh đẹp chứ”

La Mân lãnh nghiêm mặt nói “Trả lại cho ta.”

“Mắt xanh to” thấy hân coi trọng như vậy, không khỏi nghĩ muốn đùa giỡn với hân, đem ảnh chụp thu lại, “Ta không trả thì sao, lão tử nói cho người biết, muốn lấy lại cũng được, lấy thuốc ra đổi đi.”

“Đưa ta.” La Mân ánh mắt đều lần đỏ, thanh âm phát ra càng trở nên khó chịu, nhìn chằm chằm về phía mắt xanh to.

Mắt xanh to trong lòng có chút nhút nhát, còn chưa thấy qua La Mân cái dạng này, không khỏi phần nộ nói “Mắt mày hốc hác, có bảo bối gì chứ, bắt quá cùng người chỉ đùa một chút, người giận dữ cái gì, trả lại cho người đó, ai thêm.” Không khỏi đem ảnh chụp ném vào người La Mân.

La Mân âm nghiêm mặt, nhặt lên ảnh chụp, sủy tiến vào trong túi áo, lúc này mới cảm thấy được lo lắng trong lòng giống như hơi chút dễ chịu chút, Tô Việt, người yêu của ta, chẳng lẽ, chúng ta thật sự sẽ không còn được gặp lại sao?

## 47. Quyển 1 - Chương 47

“Là người? Người cư nhiên còn có mặt mũi đến đây hả?” Tiểu Hà thấy rõ người tới, không khỏi tức giận tận trời, hân một bên hướng ra phía ngoài đẩy Tô Việt đi, một bên oán hận nói, “Lão đại của chúng ta chính là nhìn lầm người, xảy ra chuyện, người vỗ vỗ mông một mình chạy trước, làm cho lão đại của chúng ta một người gánh tội thay.”

Tô Việt nắm chặt tay tiểu Hà, sắc mặt đại biến, “Người nói cái gì? A Mân làm sao vậy? Hân chẳng lẽ không phải rời đi rồi sao, hân rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Hà phần nộ quát “Đừng giả bộ làm người tốt nữa, người thực ngốc hay là giả ngu? Lão đại của chúng ta gánh tội thay cho người, hân ngồi tù, giết người không cần đền mạng sao? Con mẹ nó người còn giả ngốc, lão đại của chúng ta thật ngu ngốc mới vì người, đem tất cả tội trạng đều ôm vào người, người hiểu được không hả? Rõ ràng chưa?”

Tô Việt môi trắng bệch, mắt loại ẩm đậm không ánh sáng, lắc đầu liên tục “Người gạt ta, người gạt ta, a Mân nói kia thuộc loại phòng vệ, không có việc gì, ta chờ hân tới tìm ta, đợi đã lâu, hân cũng chưa đến.”

Tiểu Hà mặt đầy phần nộ dần dần hóa thành châm biếm “Người thật sự là khờ dại, hân nếu không nói như vậy, tại sao có thể giữ được người sao? Hân vì người, ngay cả mạng mình cũng không màng, nếu có một đứa ngốc, như vậy trừ hân ra, liền không có người khác.” Nói đến sau, thanh âm nghẹn ngào “Người đi đi, đừng đến đây nữa, nếu không phải gặp người, lão đại của chúng ta làm sao lại gặp nhất trường kiếp nạn như vậy, người đi đi, đi mau, ta không muốn gặp lại người.”

Tô Việt mặt đầy nước mắt, bỏ nhào vào cánh cửa nhà tiểu Hà “Tiểu Hà, cầu người, nói cho ta biết, hân ở đâu vậy? Hân bị tù ở nơi nào, ta muốn đi gặp hân, tiểu Hà, mở cửa, tiểu Hà.”

Tiểu Hà ở sau cánh cửa, mặt đầy nước mắt, khi mình đến gặp La Mân trong tù, lại nhìn hân một lần, La Mân gầy cực kỳ, tuy rằng hân không nói, nhưng hân biết, lão Đại rất muốn gặp Tô Việt, không phải mình nhần tâm, hân thật sự rất hận Tô Việt, xảy ra chuyện, tại sao có thể bỏ đi, suốt sáu tháng, La Mân làm sao chịu đựng được? Mỗi ngày trôi qua, thế nhưng vẫn không thấy bóng dáng hân tới. Một câu người bị bệnh, cũng không thể xóa bỏ hết lỗi lầm.

Tô Việt rơi lệ đầy mặt, lơ ngơ đi không định hướng trên đường, La Mân, a Mân của ta, nguyên lai, người vì ta, cư nhiên mang nhiều tội như vậy, còn ta không biết một chút gì, một chút cũng không biết.

Hắn mờ mịt thơ thẩn ở trên đường, bất tri bất giác, đi vào trước cửa rạp chiếu phim, nhìn trước cửa treo tấm poster Titanic đã sớm phai màu bong ra từng mảng chỉ còn lại có nửa tấm, nhớ tới đêm hè kia, trong làn gió đêm ẩm áp, những nụ hôn tràn ngập ngọt mật, khóe mắt không khỏi cay cay.

“A Mân, a Mân.” Hắn dưới đáy lòng mãnh liệt gào thét, băng băng chạy như điên, giống như chỉ có như vậy, tâm tình thống khổ mới có thể được vơi đi, a Mân, ta đi nơi nào tìm người đây? A Mân

Kim Sa hà vãn như cũ xinh đẹp như bức tranh, dòng sông xanh biếc dập dờn bông bèo, chính là, bên cạnh mình không còn người kia với nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, Tô Việt ngã quỵ xuống trên bờ đê, gào khóc lớn lên, hạnh phúc nguyên lai ngắn ngủi như vậy, chỉ qua một mùa hè, chính mình liền đã mất đi người mình yêu quý.

“A Mân nhất nhất nhất nhất thực xin lỗi nhất nhất nhất nhất ta yêu người.”

Kim Sa hà lẳng lẳng như nghe từng tiếng nước nở không trôi của Tô Việt.

“Cho người, đây là nơi hắn bị giam.” Không biết khi nào thì, tiểu Hà mặt không chút thay đổi đứng ở phía sau hắn, lạnh lùng nói.

Tô Việt ngạc nhiên quay đầu lại, một tờ giấy trắng trên mặt viết địa chỉ bay lại đây.

“Cám ơn, cám ơn người tiểu Hà, cám ơn.” Tô Việt nắm chặt lấy tờ giấy, kích động nói năng lộn xộn, chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, lập tức hướng bên xe đường dài chạy đi.

“Ta làm như vậy đến tột cùng là đúng hay sai?” Tiểu Hà bất đắc dĩ nói nhỏ.

“5702, có người thăm tù.” cán bộ quản giáo la lên, làm cho La Mân đang làm việc hơi run một chút, cha mẹ tháng trước vừa mới tới, đâu có tháng sau lại đến, còn ai vào đây thăm mình?

Hắn dừng lại mấy tiệp, có chút nghi hoặc nhìn về phía quản giáo, quản giáo có chút không kiên nhẫn “Nhanh lên, người ta đợi đã nửa ngày a.”

La Mân lúc này mới tháo xuống cái bao tay màu đen, đi theo phía sau hắn ra khỏi phân xưởng rèn dập.

“Ta nói, em họ người cùng người không quá giống a?” Quản giáo tùy tiện nói.

La Mân đầu tiên là sững sốt, theo đó trái tim bang bang dồn dập nhảy dựng lên “Quản giáo, xin hỏi hắn khoảng bao nhiêu tuổi?”

Quản giáo kỳ quái nói “Em họ của người, người còn không biết sao? Không lớn, cũng khoảng mười tám, mười chín tuổi.”

“Tiểu Việt?” La Mân chỉ cảm thấy trước mắt mặt đất như chao đảo, hắn rút cuộc cũng đến đây.

Tô Việt khuôn mặt tiêu tụy ngồi ở phía sau t

âm chấn thủy tinh trong phòng gặp mặt thân nhân, hắn đến đây đã ba ngày, bởi vì chưa đến ngày tiếp đãi quản ngục không cho thăm hỏi, tới ngày tiếp đãi, lại hỏi mình cùng La Mân là quan hệ như thế nào, may mắn là trước khi vào đây, ông chủ nơi nhà khách hắn ở trọ có nói qua cho hắn biết, quy định ngoại trừ thân thuộc bình thường không cho gặp. Tô Việt đành phải nói dối nói mình là em họ hắn, cảnh ngục trông coi nơi tiếp đãi ánh mắt sầm soi nhìn kỹ hắn trong chốc lát, mới do dự mà đồng ý thỉnh cầu cho hắn vào thăm hỏi.

Khi người thanh niên với làn da đen sạm, tóc cắt ngắn, đáng vẻ gầy yếu hiện ra trong tầm mắt Tô Việt, hắn không khỏi mãnh bổ nhào vào trên tấm kính dày, khóc to lên, “A Mân.”

La Mân cũng giống như hắn không khống chế được tự mình kích động, nước mắt chảy xuống từ lúc nhìn đến thiếu niên thanh tú sau tấm kính dày kia, chính là hắn vẫn như cũ vững vàng chậm rãi đến trước tấm kính dày, ngồi xuống, cầm lấy bộ đàm, mỉm cười nhìn người mình yêu, nhẹ nhàng nói “Người gầy hơn nhiều đó.” Bàn tay run rẩy không che giấu được tâm tình đang kích động mãnh liệt của hắn.

Tô Việt chỉ ngồi khóc, thanh âm nước nở xuyên thấu qua bộ đàm rơi vào tai La Mân, làm cho tim của hắn đau như xát muối.

“Không nghĩ tới còn có thể gặp lại người.” La Mân mỉm cười.

Tô Việt ngừng khóc, sâu kín nói “Người là trách ta sao? Trách ta bỏ lại người, chính mình ly khai thành nhỏ.”

La Mân lắc đầu, nhẹ nhàng nói “Kia chính là ta hy vọng, ta vì cái gì muốn trách người?”

Tô Việt cắn môi, thật lâu sau mở miệng nói “Ta một lần không giữ lời, cho nên mẹ đem ta chuyển đến bệnh viện tỉnh ngoài.”

La Mân gật gật đầu, lần thứ hai lộ ra một cái mỉm cười, “Có thể gặp lại người một lần, ta đã muốn cảm thấy mỹ mãn, nơi này cách nhà mẹ người xa như vậy, lần sau không cần lại đến, rất không có phương tiện.”

Tô Việt ánh mắt buồn bã “Người, thật sự không chịu tha thứ ta sao? Cho rằng ta là người nhát gan, khi đó bỏ lại người?”

La Mân sâu kín thở dài “Như thế nào chứ? Ta chưa từng bao giờ nghĩ như vậy. Ta yêu người, cho nên hy vọng người có được cuộc sống thật tốt.” Hắn giống như muốn đem hình ảnh Tô Việt thật sâu khắc vào trong lòng, ánh mắt tham lam mà si tình. Đến lúc mình mãn hạn tù, đó cũng là chuyện ba năm sau, khi đó mình không có tiền, không địa vị, thậm chí cũng không có việc làm, làm sao có thể mang lại hạnh phúc cho Tô Việt? Như vậy vì cái gì không buông tay, làm cho hắn tự do chứ?

“Tiểu Việt, người hãy nghe ta nói, người hẳn là một lần nữa quay về tới trường học đi, học tập thật tốt, sau đó tìm một công việc tốt, một lần nữa bắt đầu cuộc sống, hãy quên hết chuyện quá khứ đi, coi như hết thấy đều không có phát sinh quá.” La Mân chịu đựng thống khổ, bình tĩnh nói.

“Người là nói chia tay sao?” Tô Việt lòng tràn đầy chấn động, trừng lớn hai mắt không dám tin nhìn về phía La Mân “Vì cái gì? Vì cái gì phải chia tay?”

La Mân chậm rãi cúi đầu, không cho hắn nhìn đến tự mình ánh mắt ưu thương, thật lâu sau, mới mỉm cười lần thứ hai ngẩng đầu nhìn lên “Tiểu Việt, người phải biết rằng, trên thế giới này, chỉ có tình yêu là xa xa không đủ, ” hắn nhẹ nhàng nói “Ta đã không thể mang lại cái gì tốt đẹp cho người nữa.”

Tô Việt kích động nắm microphone, gào thét nói “Không, ta không hỏi ý đó, vì cái gì, người luôn thay ta quyết định, người luôn nói, như vậy là tốt với ta, là yêu ta, như vậy là tốt với ta, cũng là yêu ta, thế nhưng người có hỏi qua ta chưa? Người có hỏi qua ta rốt cuộc muốn tình yêu như thế nào hay không? Người không có, cho nên, ta sẽ không đồng ý cùng người chia tay đâu, người hãy từ bỏ ý định đó đi.”

La Mân rốt cục kiềm chế không được nước mắt lần thứ hai chảy xuống, “Tiểu Việt.” Hắn nghẹn ngào, nói không nên lời nói, cái gì là yêu? Mình luôn muốn mang đến cho hắn những gì tốt đẹp nhất, làm cho hắn hạnh phúc, làm cho hắn khoái hoạt, chính là hiện giờ, mình thân mang tù tội, không bao giờ có thể vì hắn làm những thứ gì nữa, tự do là thứ cuối cùng duy nhất mình có thể cho hắn.

“Tiểu Việt, ta không phải là một người tốt, hãy quên ta đi.” La Mân trong mắt rưng rưng, trên mặt lại hoàn toàn bình tĩnh, lẳng lặng nói “Đừng đến đây nữa, không cần đến nữa đâu.” Nói xong, quyết tuyệt đứng lên, hô thanh “Báo cáo, 5072 thăm hỏi chấm dứt, có thể đi trở về.”

“A Mân, người đừng đi, người không thể đối với ta như vậy. A Mân.” Tô Việt khóc bỏ nhào vào trên tấm kính dày, dùng sức đập mạnh vào tấm kính, “A Mân, a Mân, người tại sao lại ác tâm như vậy? Ta chờ ba ngày mới gặp được người, không cho người đi.”

La Mân thống khổ hai mắt nhắm nghiền lại, nhắm tâm không hề quay đầu lại nhìn hắn, rốt cục cửa sắt rầm mở ra, giữa âm thanh bi thương của Tô Việt, La Mân đem tình yêu chính mình bỏ lại sau lưng.

## 48. Quyển 1 - Chương 48

Tô Việt kinh ngạc nhìn cửa sắt kia nặng nề đóng lại, từ nay về sau, đem mình cùng La Mân ngăn cách ở tại hai cái thế giới bất đồng, hắn cũng không biết, ngay tại khoảnh khắc cửa sắt đóng ầm lại, La Mân sớm rơi lệ đầy mặt, hắn chậm rãi đưa tay vào túi áo, cảm thật chặt một phong điện báo của mẹ Tô Việt vừa phát

tối đầu ngày: “Hạnh phúc của Tiểu Việt ngay tại một ý niệm của người, ta lấy danh nghĩa một người mẹ, khẩn cầu người để hân được tự do.”

“Dì, điều cuối cùng ta có thể làm được, làm cho mình rời xa cuộc sống Tiểu Việt, hy vọng, hân về sau sẽ quên ta, có thể được đến hạnh phúc mà dì nói.” La Mân lắc đầu, cố gắng đem nước mắt nhả đi xuống, chờ dần đưa tay lấy ra điện báo lần nữa, chậm rãi xé nát, trang giấy màu trắng kia như bông hoa tuyết bay bay dần dần theo gió đi xa, như tế lễ La Mân khắc cốt yêu say đắm, Tô Việt, ta mãi mãi yêu người.

“A Mân: Có khỏe không? Từ lần trước gặp người, đã trôi qua một tháng, mẹ cho ta báo học bổ túc, chính là ta không muốn đi, ta quyết định tự mình nuôi mình, ta đã tìm được việc làm, người xem, ta còn có thể tự mình nuôi sống chính mình, không phải sao?”

“A Mân: ta ghi danh tự học, ta quyết định học luật, tranh thủ sớm ngày nhận được bằng luật sư, a Mân, ta chờ người đi ra, đến lúc đó, chúng ta sẽ sống cùng nhau, được không?”

“A Mân: ngày hôm qua ngồi trên cửa sổ, đột nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp người, người sẽ không quên ta, đúng không? Ta thường tự nói với mình, a Mân hân tuyệt đối sẽ không quên ta.”

“A Mân: S thị có tuyết rơi, mẹ nói đây là vài thập niên lần đầu tiên có tuyết rơi, người nơi đó có lạnh hay không? Ta không lạnh, người có biết tại sao không? Ta mỗi ngày đều gọi tên của người, mỗi đợt tuyết tiếp theo, a Mân của ta sẽ nhanh được ra ngoài.”

“A Mân: lan hồ điệp của ta lại nở hoa rồi, ta đặt nó ở trên cửa sổ, nói cho người biết một tin tức tốt nhé, tháng này ta thăng chức, làm quản lý cho một cửa hàng thức ăn nhanh nha, ha ha, bọn họ đều phải mời ta ăn cơm, a Mân, ta thật hy vọng ngày hôm qua náo nhiệt có người.”

“A Mân: người còn giận ta sao? Ta đã rất cố gắng, người xem, ta đã thi xong, ta chỉ dùng một năm rưỡi thời gian hân là xem như rất nhanh phải không, bất quá, ta vẫn chưa hài lòng lắm, ta muốn tục học lên cao nữa, cho đến khi người đi ra.”

“A Mân: sang năm sau, người sẽ được ra ngoài, đúng không? Đến S thị đi, người đã đáp ứng ta, phải tới tìm ta, người sẽ không nuốt lời phải không?”

“A Mân: nói cho người biết tin tức tốt nha, ta đổi công tác rồi, mẹ ta thông qua một người bạn, giúp ta liên hệ vụ sở luật sư, người biết không? Đây chủ nhiệm sở tư pháp còn trẻ tuổi như vậy, xem ra còn không đến ba mươi tuổi, cũng có thể trở thành luật sư lợi hại như vậy sao?”

“A Mân: chỉ còn có ba tháng, người sẽ ra tù, đến lúc đó, ta đi đón người nha?”

“La Mân, người hình mẫn phóng thích, có thể đi ra ngoài.”

Đi ra đại môn ngục giam, La Mân có chút không quen ngược mắt nhìn lên bầu trời, ánh sáng chói mắt, mẹ hân từ sớm chờ ở cửa, thấy đứa con duy nhất đi ra, không khỏi kêu một tiếng “Tiểu Mân.” Cầm lòng không được rơi lệ đầy mặt.

La Mân nghẹn ngào bật kêu “Mẹ “, nhịn không được quỳ xuống, mẫu thân ôm hân, khóc lớn lên.

“Tốt lắm, tốt lắm, hôm nay là ngày lành của Tiểu Mân, bà khóc cái gì? Nhanh lên, chúng ta đi đi.” Cha hân về mặt đều là hân hoan, La Mân lúc này mới chú ý tới, phía sau chiếc xe màu đen mới tinh của cha có rèm che.

Cha La Mân bởi vì chuyện đứa con bị đi tù, quan hệ cư nhiên so với trước kia đã khá hơn nhiều, có lẽ chính bọn họ cũng nhận thấy sai lầm khi làm cha mẹ như họ, vài năm nay, bọn họ đều là cùng đi ngục giam thăm đứa con, La Mân trong lòng vì mẫu thân âm thầm cảm thấy cao hứng, rất cực, bà cũng khiến cho phụ thân quay đầu lại.

Cha mẹ đều rất để ý không đề cập tới tên Tô Việt, đứa con là bởi vì người kia mà bị bỏ tù, ở trong lòng, bọn họ đối Tô Việt cảm hận so với trước đó còn cường liệt hơn, bọn họ hận không thể làm cho đứa con vĩnh viễn rời xa Tô Việt, lần này, bọn họ vốn đang lo lắng, sẽ ở cửa ngục giam gặp người kia, cho đến khi tới nơi rồi, bọn họ mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, người bọn họ rất không muốn gặp kia cũng không có đến.

Mẫu thân gặp La Mân trầm mặc nhìn ngoài cửa sổ, sợ hãi bởi vì không có nhìn thấy Tô Việt mà cảm thấy không vui, không khỏi mở miệng cười nói “Tiểu Mân, đây là xe ba người mới mua đó, chờ người về nhà, sẽ cho người chạy nhé.”

La Mân thu hồi suy nghĩ, khẽ mỉm cười nói với mẹ “Hãy để cho ba chạy đi, con cũng không có gì cần dùng đến xe.”

Mẫu thân nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay thô thô của đứa con “Ai nói không cần? Ta và ba người hiện tại liệu mạng kiếm tiền còn không đều là để dành cho người sao, hiện tại khách sạn nhà chúng ta sinh ý rất tốt, người trở về vừa lúc có thể hỗ trợ ba của người.”

Cha mẹ La Mân ở ba năm trước đây, đem khách sạn bán cho người khác, cả gia đình cùng nhau dọn tới Z thị, ở nơi đó mở một nhà hàng hải sản, sinh ý vẫn phi thường tốt.

La Mân cười cười, ánh mắt dần dần trở nên ưu phiền, ba năm, không biết hán trôi qua được không, có lẽ hán là thi đậu vào trường học rất tốt, đã sớm có cuộc sống vui vẻ rồi.

Cùng thời gian đó, tâm tình không thể bình tĩnh còn có Tô Việt, ngay tại hán thu thập xong mọi thứ, chuẩn bị đi đón La Mân, bệnh tim của mẫu thân lại tái phát, nằm ở trên giường suốt ba ngày không thể ăn uống, Tô Việt tuy rằng lòng nóng như lửa đốt, nhưng làm sao có thể bỏ mặc mẫu thân ở nhà?

“Tiểu Việt, người có phải hay không có chuyện gì

a? Nếu có, người đi đi thôi, không cần lo cho mẹ.” Mẫu thân suy yếu hướng đứa con cười cười, trong lòng cảm thấy áy náy không thôi.

“A, không có việc gì, mẹ, người hảo hảo dưỡng bệnh đi, ta không có gì sự.” Tô Việt đột nhiên lấy lại tinh thần, gượng gạo cười đối mẫu thân nói.

Mẫu thân hít một hơi, chậm rãi nằm xuống.

Tô Việt đi đến phòng bếp, tiếp tục nhìn trên bếp lò Đông y thang chữ cho mẫu thân, a Mân, thực xin lỗi, người nhất định sẽ không trách ta, đúng không? Người có biết, ta không đi được, là có nỗi khổ riêng, đúng không?

Hầu hạ mẫu thân uống xong thuốc, đợi bà ngủ, Tô Việt đi đến trước cửa sổ, nhìn trời xanh mây trắng mà ngẩn người, ba năm, chính mình đau khổ chờ đợi ngày này, vốn nghĩ đến, hôm nay có thể cùng hán gặp mặt, thế nhưng, không nghĩ tới, mẫu thân bị bệnh, lại làm cho mình lỡ mất cơ hội gặp mặt, bất quá, a Mân, chỉ cần người đi ra, chúng ta vẫn có hội gặp lại đúng không? Người sẽ đến tìm ta, chúng ta vẫn sẽ gặp lại nhau phải không? Người sẽ đến tìm ta, phải không?

Một năm sau

Trước cửa nhà hàng -khách sạn La Ký, phi thường náo nhiệt, hôm nay là ngày lành con trai ông chủ nhà hàng -khách La Ký kết hôn, một cái hồng ti thật dài viết hai hàng chữ thật to: La Mân, Vương Giai Giai tân hôn chỉ hỉ.

Chú rể mặc quần áo tây trang được cắt may rất khéo, càng phát ra dáng người thon dài, tư thế oai hùng bồng bồng phần phần. Tân nương tử là cô gái Phương nam điển hình, xinh xắn lanh lợi, áo cưới màu trắng càng tôn lên làn da trắng nõn, đáng yêu mê người.

Tiếng pháo vang lên, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Ai cũng không có chú ý trong đám người, một người trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt đứng xa xa nhìn một màn này, kết quả ta đau khổ chờ đợi bốn năm, chính là như vậy sao? Hán gắng gượng chống đỡ thân thể run rẩy không thôi, cười khổ mà đi, nguyên lai đây chính là kết cục cuối cùng của chúng ta.

Chú rể La Mân lúc này cũng không biết, người mà mình yêu chân thành sâu sắc nhất, ngay tại bên ngoài khách sạn, hán chính là ở ngay thời khắc đó, theo bản năng hướng ra phía ngoài nhìn liếc mắt một cái, người xem náo nhiệt rất nhiều, khi đó, Tô Việt đã muốn xoay người mà đi, La Mân không thể nhìn thấy hán, hán thu hồi ánh mắt, đôi mắt rũ xuống, trong lòng chỉ ngóng trông hôn lễ sớm chấm dứt một chút, con dâu này là do cha mẹ vì mình mà chọn, là cô gái làm ở khách sạn nhà mình, tính cách cũng tốt, La Mân biết nàng

cũng thích mình, thế nhưng, chính mình rốt cuộc tìm không thấy cái cảm giác mãnh liệt mênh mông như đối với Tô Việt, cũng không có yêu sâu sắc như vậy, La Mân cười khổ, rốt cục chính mình vẫn là đầu hàng số phận.

Tô Việt một đường nghiêng ngả lão đảo chạy vội ra ngoài, tựa vào trên một thân cây, trái tim như bị thắt lại không thở nổi, lòng tràn đầy chua xót rốt cục hóa thành điểm lệ chảy xuống, hắn cuối cùng cũng rời bỏ mình mà đi, không bao giờ quay đầu lại nữa. Người đứng ở bên cạnh hắn kia không phải mình, bên cạnh hắn cũng sẽ không còn vị trí cho mình nữa, La Mân, người là một tên lương gạt, người nói người sẽ vĩnh viễn yêu ta, vĩnh viễn rốt cuộc có xa lắm không? Nguyên lai hết thảy chẳng qua là những lời nói dối mà thôi.

Phần 2: Văn án

10 năm sau, Tô Việt thân là một luật sư nổi tiếng, vô tình gặp lại mối tình đầu La Mân, người yêu từng cùng nhau trải qua đủ loại đau khổ. Liệu tình yêu giữa họ có còn tồn tại hay không? Mời các bạn xem tiếp sẽ rõ.

## 49. Quyển 2 - Chương 1

Quán cà phê Hương đảo, ba giờ chiều, một người phụ nữ sang trọng quần áo đẹp đẽ hơn bốn mươi tuổi xinh đẹp tuyệt trần đi vào đại sảnh, nàng rất nhanh chọn vị trí gần bên cửa sổ ngồi xuống, nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ có giá trị không nhỏ trên cổ tay.

Năm phút đồng hồ sau, theo cánh cửa xoay tròn nơi đại sảnh lại đi tới một chàng trai dáng người thon dài thân mặc chiếc áo khoát màu xám, hắn chỉ nhìn thoáng qua đại sảnh, liền hướng về phía người phụ nữ đi tới.

“Tiểu Tô a, chúng ta cũng không phải người xa lạ gì, mau ngồi xuống đi.” Người phụ nữ bình tĩnh tiếp đón chàng trai trước mắt, đợi hắn ngồi xuống xong, mới mỉm cười “Uống chút gì không?”

Chàng trai trẻ tuổi thản nhiên nói “Một ly café là được rồi.”

Người phụ nữ đợi bồi bàn đưa tới cà phê rồi đi, khẽ cười nói “Thời gian trôi qua thật là nhanh, nhớ tới lúc ta mới vừa gặp người, người còn giống như một học sinh mới ra trường mà, nhoáng một cái đều đã trôi qua năm năm.”

Về mặt lãnh đạm của Tô Việt cũng không chút gợn sóng, ngữ khí bình thản “đúng vậy, khi đó ta vừa học ở Hồng Phong xong, vẫn là chị giúp đỡ ta.”

Người phụ nữ thu liễm ý cười, trong ánh mắt mông lung một tầng u buồn “Ta biết, có rất nhiều việc cũng không thể trách người, là Tăng Mục nhà chúng ta không đúng. Hắn không nên luôn quẩn quít lấy người, hiện tại những lời ra tiếng vào đã rất nhiều, ngày đó con gái của ta về đến nhà, gào khóc lớn tiếng nói rằng không muốn sống nữa, tại sao lại có một người cha như vậy, Tiểu Tô, người nói, ta phải giải thích như thế nào với đứa nhỏ về chuyện của các người đây?”

Tô Việt trong ánh mắt lóe lên một tia tối tăm, rất nhanh sau đó như cũ vẫn duy trì ngữ khí bình tĩnh nói “Chị Linh, ta nghĩ là các người đều hiểu lắm, ta cùng Tăng chủ nhiệm trong lúc đó, cái gì đều không có, hắn là thầy của ta, ta là học trò của hắn, không hơn.”

Trong mắt người phụ nữ lăn xuống những giọt nước mắt, ngữ khí nghẹn ngào “Có thật không? Lời của người, ta có thể tin sao? Ngày hôm qua, liên vì chuyện này, hắn còn đánh ta một bạt tai, Tiểu Tô, ta biết, ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của Tăng Mục chúng ta, người là một người tốt, ta chỉ cầu người, người có thể rời khỏi Hồng Phong được không? Cho dù là không vì nhà chúng ta cũng vì Khả Liên nhà ta, Tiểu Tô ta cầu người.”

Tô Việt lạnh lùng nhìn người phụ nữ khóc như hoa đào gặp mưa, lạnh nhạt nói “Chị Linh, yêu cầu này, xem ra ta là không giúp được người, Hồng Phong là chỗ ta làm việc, chỉ vì cái gọi là hiểu lầm của người, liên yêu cầu ta rời đi nơi đó, là không phải đối với ta hơi quá đáng sao? Thực xin lỗi, ta nghĩ người cùng Tăng chủ

nhệm trong lúc đó hiểu lắm, các người tự mình giải quyết có điều tốt hơn, tới tìm ta căn bản là không có ý nghĩa gì hết.”

Người phụ nữ thấy Tô Việt có chút tức giận, cuống quýt nói “Ta bồi thường cho người, được không? Chỉ cần người chịu rời đi Hồng Phong, người xem, nơi này có chi phiếu một trăm vạn, coi như là ta bồi thường cho người được không? Người là một luật sư có tiếng, tới chỗ nào cũng có thể làm được mà, chính là, nhà của chúng ta chỉ có một, hy vọng người giúp ta.”

Tô Việt trên mặt rớt cục huyết sắc tiêu tán sạch sẽ, lòng tràn đầy lửa giận, không khỏi giận dữ phản cười “Thực xin lỗi, ta thật sự không giúp được người.” Hắn bật dậy khỏi ghế dựa, quyết định rời khỏi nơi làm cho hắn xấu hổ lại khó chịu, chưa cất bước đã bị người phụ nữ như muốn mất đi bình tĩnh túm chặt tay.

“Tiểu Tô, cho dù muốn ta cầu người thế nào, mong người buông tha Tầng Mực nhà chúng ta đi, cầu người, người đừng quẫn quýt lấy hắn, các người đều là đàn ông, các người không có khả năng tiếp tục nữa đâu.”

“Chị Linh,” Tô Việt mắt thấy rất nhiều người nhìn về phía bọn họ, hỗn loạn đủ loại ánh mắt nghi hoặc có, tò mò có, máu nóng không khỏi nhất thời toàn bộ dồn lên đỉnh đầu, hắn lạnh lùng nói “Xin người giữ gìn một chút tôn nghiêm đi.” Bỏ lại người phụ nữ nhanh chóng rời đi.

Thẳng đến khi trở lại trong xe của mình, sự phẫn nộ trong lòng Tô Việt vẫn chưa vơi đi chút nào, Tầng Mực, chết tiệt, người rốt cuộc muốn làm gì?

Cơn giận chưa nguôi, chỉ nghe di động ở túi áo không ngừng rung lên, mở ra vừa thấy, mấy chục tin nhắn cùng cuộc gọi nhỡ, đều là đến từ Tầng Mực.

Tô Việt oán hận nhấn nút tắt máy, lái xe hướng ra đường lộ trước cửa Hương Đảo

Hai ngày sau, Tô Việt ngồi trên xe lửa hướng về Cổ thành, có một vụ án khá nghiêm trọng mặc dù đã ủy thác người trực tiếp tìm được luật sư lo vụ này, không để ý Tầng Mực ngăn trở, Tô Việt vẫn cố ý tự mình đi trước thu thập tin tức, trước khi đi, Tầng Mực vạn phần bất đắc dĩ nói “Ta chỉ là muốn giải thích, thật sự, vì chuyện đêm hôm đó, còn có chuyện Lỗ Linh đi tìm người, thật sự.”

Tô Việt lạnh lùng nói “Ta nghĩ người hiểu lắm rồi, đêm hôm đó căn bản là không có chuyện gì xảy ra, cho nên chúng ta trong lúc đó cũng không có gì để nói, còn về chuyện chị Lỗ Linh, tốt hơn hết là người nên giải thích rõ ràng một chút, không cần vì một vài hiểu lầm không cần thiết khiến cho mâu thuẫn lớn hơn nữa, với ta mà nói, việc này, thật sự cùng ta một chút quan hệ đều không có.”

Tầng Mực cười khổ nói “Thực xin lỗi, ta chỉ muốn cho người biết, ta là thật tâm thích người, quan tâm người.”

Tô Việt lạnh lùng nói “Đáng tiếc, ta một chút đều không cảm thấy cao hứng.”

Ngồi ở trên xe lửa, thân thể Tô Việt cứng ngắc thật lâu rồi cục một chút trầm tĩnh lại, trong lòng tràn ngập phiền não cùng nôn nóng, có lẽ chính mình thật sự nên rời đi Hồng Phong, còn tiếp tục như vậy, chính mình sớm hay muộn sẽ điên mất.

Án kiện ở Cổ thành này, thật ra không cần Tô Việt chính mình đến xử lý, chỉ là hắn muốn rời khỏi thành phố một thời gian ngắn, sau khi vội vàng tiếp nhận, liền ra đi, ngay cả khách sạn đều không có đặt sẵn, thẳng đến lúc xuống xe, mới mở mắt nhớ tới, không biết mình phải nghỉ ngơi ở đâu đây.

“Bác tài, ở nơi này có khách sạn nào tốt một chút không ạ?” Trên xe taxi, Tô Việt hỏi.

“A, có chứ, bất quá tốt nhất là Thế Kỷ Xuân Thiên cùng Minh Châu khách sạn, đều là cấp bốn sao đó.” Tài xế nói “Ngài thấy thế nào, muốn đi đâu ạ?”

“Đến Thế Kỷ Xuân Thiên đi.” Tô Việt mơ hồ nghe ai nói quá, khách sạn này giống như là được xây dựng bên hồ ở Cổ thành, nghĩ đến phong cảnh hẳn là không tồi.

Xuống xe, ngẩng đầu nhìn đại môn xinh đẹp khí phái của Thế Kỷ Xuân Thiên, quả nhiên, phía đối diện là Phụng Hoàng Hồ Sơn Cảnh nổi danh ở Cổ thành, cậu bé phục vụ gặp khách nhân đến đây, cấp bước lên phía trước đem hành lý đặt xuống dưới, Tô Việt hít một hơi thật sâu như tận hưởng không khí tươi mát của hồ nước, từ từ bước vào bên trong.

“Cám ơn ngài, phòng 703 ạ. Đây là chìa khóa phòng của ngài, chúc ngài nghỉ ngơi thật tốt.” Cô gái tiếp tân mỉm cười đưa chìa khóa cho Tô Việt, ngay tại lúc Tô Việt đi về hướng thang máy, bỗng nghe một tiếng la “Tư Việt, chậm một chút, cẩn thận coi chừng ngã đó.”, một bé con ước chừng chỉ có bốn, năm tuổi khỏe mạnh kháu khỉnh từ góc bên phải đại sảnh vọt ra, va vào trên đùi Tô Việt.

“Ai yo, đau quá à” Bé con đụng phải Tô Việt đặt mông ngồi dưới đất, nhần nhần cái mũi thật đáng yêu, lằm bằm lằm bằm.

Tô Việt cuống quýt đưa hân ôm lên “Bé con, người không sao chứ.”

Chỉ thấy bé con kia ánh mắt hồng hồng lấy tay xoa xoa mông, bật khóc nức nở nói “Đau quá a, mông ta đau quá à.”

Ngay tại lúc Tô Việt dở khóc dở cười, một thanh âm trầm thấp ở phía sau hân vang lên “Thực xin lỗi, thằng bé nghịch ngợm quá, làm quần người đều dơ hết rồi.”

Tô Việt nghe thanh âm như thế, giống như bị sét đánh, hân đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía người đàn ông anh vũ (anh hùng, oai vệ) ở phía sau, không khỏi lộ ra một nụ cười vừa kinh ngạc vừa không biết làm sao “La Mân? Thật sự là đã lâu không gặp rồi ha.”

Người đàn ông phía sau mặc trang phục bình thường, khoảnh khắc Tô Việt quay sang trong nháy mắt giống như toàn bộ hóa đá, không khỏi toàn thân cứng ngắc, thật lâu sau, cố gắng phục hồi tinh thần lại, dùng sức nở ra một nụ cười “Tô Việt, là người sao? Trùng hợp như thế, không nghĩ tới ở trong này còn có thể gặp người.”

“Ba ba, mông ta đau.” Bé con không rõ hai người lớn trước mắt vì cái gì đột nhiên cùng trở nên trầm mặc, không khỏi vận vẹo thân thể, nghĩ muốn nhào vào trong lòng ngực cha mình làm nũng.

Tô Việt mỉm cười, trước hết khôi phục bình tĩnh “Con của người thực đáng yêu.” Đem đứa nhỏ trong lòng ngực đưa tới.

La Mân hơi hơi có chút xấu hổ, hân tiếp nhận bé con bướng bỉnh, không khỏi ngại ngùng “Thật là quá nghịch ngợm mà, người xem, làm y phục của người đều dơ.”

“Không sao đâu, ” Tô Việt cúi đầu, nhìn thoáng qua bột bấn nho nhỏ trên ống quần, ngữ khí bình thản nói “Lau sơ là tốt rồi, không quấy rầy các người, ta lên trước nhé.” Nói xong, cố gắng khống chế cảm xúc kích động cùng bối rối chính mình, không nhìn tới vẻ mặt kinh ngạc lại vui mừng của La Mân, lễ phép cười cười xoa người.

“A, vâng.” La Mân cuống quýt nhượng đường, ở khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, ánh mắt La Mân trở nên âm trầm, trong nháy mắt vừa mới nãy thôi, đầu óc của hân giống như bị từng đợt điện lưu đánh trúng, toàn bộ giống như trở lại khoảnh khắc mà hân lần đầu tiên sơ ngộ Tô Việt cách đây nhiều năm trước, vẫn là một thiếu niên với khuôn mặt tuấn mỹ mặc chiếc áo màu trắng áo, mà chính mình thì lại vô ưu vô lự không phiền lo bất cứ chuyện gì, Tiểu Việt, đã gần mười năm, không có nhìn thấy người, thật không nghĩ tới, ông trời cư nhiên lại an bài chúng ta gặp lại.

## 50. Quyển 2 - Chương 2

Tô Việt thẳng đến đi vào hành lang, trái tim đều vẫn cứ đập cuồng loạn, tay hân run rẩy ngay cả chìa khóa đều mở không được, thử vài lần, đều không thể mở ra cánh cửa.

“Tiên sinh, cần ta hỗ trợ sao?” Cô gái phục vụ phòng đã đi tới, ân cần hỏi han.

“Không cần đâu, cảm ơn cô.” Tô Việt rốt cục ở lần thứ N mới mở ra được cánh cửa phòng mình, giống như chạy trốn vội vàng lao vào trong.

La Mân đem Tư Việt bỏ vào trong xe chờ đợi mình, lại nhớ tới đại sảnh, đi đến bàn tiếp tân, “Cho ta xem, vị tiên sinh vừa mới tới đang ở phòng nào vậy.”

“Vâng,

xin ngài chờ một chút.” Nhân viên tiếp tân sau khi tra xét, nói “La tổng, vừa rồi vị Tô tiên sinh kia ở tại phòng 703.”

La Mân đè nén tâm tình kích động, bình tĩnh nói “Nghe đây, chú ý vị Tô tiên sinh này, không có mệnh lệnh của ta, các người không được cho hắn trả phòng, biết không? Hắn thế chấp giấy tờ gì vậy?”

Nhân viên tiếp tân tuy rằng có chút kỳ quái, nhưng vẫn là thật thà nói “Tô tiên sinh thế chấp chính là giấy cần cước.”

La Mân gật gật đầu, đi ra khỏi đại sảnh.

“Ba ba, ta muốn đi ăn Hamburger. Ba ba?” Tiểu Tư Việt bất mãn phải gọi hai lần, mới đem cha mình hồn vía lên mây gọi trở về.

“Cực cứng, lần sau đi ăn được không? Ba ba hôm nay có việc, ba trước đưa người đến nhà bà nội chịu không?” La Mân nói vổ về đứa con.

Tư Việt chu miệng, tuy rằng thực mất hứng, nhưng là vẫn ngoan ngoãn nói “Vâng, vậy lần sau ba ba nhớ mang ta đi ăn đó nha.”

La Mân cười cười, vươn ra tay phải, sờ sờ đỉnh đầu đứa con.

Tô Việt đứng ở trước cửa sổ, nhìn chiếc xe màu xám bạc có rèm che kia vòng qua suối phun dừng lại trước cửa Thế Kỷ Xuân Thiên, mở cửa, hắn nhìn thấy La Mân bước lên xe, vừa mới vô tình gặp được La Mân một màn kia không khỏi nhớ lại, chuyện xưa lại theo trong đầu hiện lên.

Hắn như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến nhiều năm sau, cư nhiên còn có thể ở Cổ thành gặp được La Mân, hắn thay đổi rất nhiều, không còn dáng vẻ lông bông như năm đó, cả người có vẻ trầm ổn mà giỏi giang, nhưng vẫn như cũ không thay đổi chính là gương mặt anh tuấn của hắn, cùng đôi mắt sáng lấp lánh như sao trên trời, Tô Việt nhin không được đè lại huyết Thái Dương, thống khổ khẽ gọi “Dừng lại, Tô Việt, người còn muốn làm gì? Các người đều đã kết thúc rồi.”

“Hôm nay sao lại về nhà.” La mẫu kỳ quái mà lại vui vẻ đem đứa con cùng cháu nội kéo vào nhà, xem vẻ mặt La Mân mang theo một chút mệt mỏi “Gần đây khách sạn thế nào?”

La Mân cười cười, ngồi xổm xuống “Mẹ, ta buổi tối có chút việc, muốn nhờ mẹ trông coi Tư Việt giúp con được không ạ?”

Mẹ La Mân cười nói “Vậy thì có cái gì không được, Tư Việt, đến đây với bà nội nào.”

Tô Việt phải hút hết hai điếu thuốc, tâm tình mới chậm rãi bình ổn lại, cười khổ không thôi, nhiều năm trôi qua như vậy, chính mình cư nhiên vẫn không thể tiêu tan chuyện năm đó, đúng lúc này, di động đặt ở trên bàn trà thủy tinh rung lên, Tô Việt phiền muộn nhìn thoáng qua, là Tăng Mục.

“Alo.” Tô Việt vốn nghĩ muốn tắt máy, hơi chần chờ một chút, vẫn là đón điện thoại.

“Đến nơi rồi sao? Vì cái gì không gọi điện thoại cho ta? Thế nào, mọi việc thuận lợi chứ?” Điện thoại bên kia, Tăng Mục hỏi liên tiếp như tràng pháo.

Tô Việt nhăn lại mày, cảm giác tảng đá đặt ở trong lòng càng ngày càng nặng “Có cái gì không thuận lợi? Ta tốt lắm, Tăng chủ nhiệm, phiền người không cần luôn gọi điện cho ta được không? Có lẽ người vẫn là quan tâm nhiều hơn một chút người nhà của người đi, cứ như vậy.”

Cúp điện thoại, Tô Việt trong lòng buồn bực, ở Hồng Phong công tác năm năm, hai năm đầu rất tốt, chính là theo đầu năm thứ ba, chủ nhiệm Tăng Mục bắt đầu như có như không thăm dò hắn, thẳng đến năm trước, sự theo đuổi của hắn càng ngày càng làm cho Tô Việt không chịu nổi, lúc mới bắt đầu, Tô Việt không dám thẳng thừng cự tuyệt hắn, chính là sau đó, hắn quả thực phiền não không ít, ngay cả nhất cử nhất động của mình, hắn đều nhìn chằm chằm, mỗi ngày gọi hơn mười cuộc điện thoại theo dõi, Tô Việt biết cả hai đều không muốn chuyện tính hướng của bản thân bị lan truyền cho người ngoài biết, cho nên, tận dụng mọi khả năng nghĩ tất cả biện pháp để né tránh hắn, chính là, xem ra, hiệu quả cũng không rõ ràng.

Tô Việt tắm rửa xong xuôi, lúc lau tóc còn ướt, mới nhớ tới, không biết lần thứ mấy mình quên mang quần áo ấm theo, tháng 11 ở Cổ thành rõ ràng so với nơi bọn hắn phải lạnh hơn, trên đường người đi đường đều mặc áo khoát, mà trong hành lý của mình chỉ có một chiếc áo gió mỏng manh.

Sắc trời rất nhanh trở nên tối sầm, Tô Việt đang chuẩn bị ra khỏi phòng đến nhà hàng bên dưới ăn cơm, đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Mở cửa, hắn không khỏi sửng sốt, chỉ thấy La Mân mới vừa rời đi không tới một giờ, đang đứng ở cửa, thấy mình mở cửa, vẻ mặt hơi hơi có chút mất tự nhiên, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh “Xin chào.”

Trái tim Tô Việt lập tức lần thứ hai nhảy dựng lên dồn dập, không đợi hắn mở miệng, La Mân đã mỉm cười “Thật lâu không gặp, tối nay có thể mời người ăn bữa cơm được không?”

Tô Việt cố gắng khống chế tâm tư rối bời của mình, trong lòng không ngừng có cái thanh âm đối với mình nói “Đi thôi, đi thôi, người đã muốn canh cánh trong lòng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không muốn hỏi cho rõ ràng sao?”

Thế nhưng thốt ra cũng là “Thực xin lỗi, hôm nay ta đã có hẹn.” Mới vừa nói xong, đáy lòng liền hối hận, ánh mắt khống chế không được hiện lên một tầng hơi nước. Hắn mãnh xoay người, thanh âm hơi hơi có chút run rẩy nói “Thực xin lỗi.” một khắc đóng cửa lại kia, thân thể rốt cục khống chế không được lại run rẩy không ngừng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, cái mặt nạ lạnh lùng nhiều năm cứ nhiên dễ dàng bị hắn phá vỡ, Tô Việt cười khổ, nguyên lai, nhiều năm như vậy, chính mình đúng là vẫn còn không thể thoải mái.

La Mân yên lặng đứng ở trước cửa phòng 703 thật lâu sau, chậm rãi tựa đầu vào trên tường một cách mệt mỏi, ngay khoảnh khắc Tô Việt hoảng hốt xoay người, chính mình thấy rõ ràng sự bi thương giấu trong ánh mắt hắn, La Mân cười khổ, mình vẫn còn quấy rầy hắn vậy sao? Thực xin lỗi, ta chỉ là khống chế không được ý muốn gặp người, thực xin lỗi.

“Chờ một chút.” Ngay tại lúc La Mân thất vọng xoay người mà đi, cửa phía sau đột nhiên lại mở ra, chỉ thấy Tô Việt sắc mặt hơi hơi tái nhợt đứng ở cửa “Đi nơi nào?”

Trên đường khai hướng “Tân hồ tiểu cư”, Tô Việt vẫn không nói gì, La Mân mấy lần định mở miệng, nhưng không biết nói gì, người này sau nhiều năm, dáng vẻ hoàn toàn thay đổi, hắn không còn là một thiếu niên mỏng manh yếu đuối, bướng bỉnh nữa, mà trở nên lạnh lẽo như tảng băng.

Lúc xuống xe, La Mân chú ý tới Tô Việt bả vai hơi co rúm lại một chút, nhưng hắn rất nhanh liền thẳng lưng, “Thật không nghĩ tới Cổ thành còn có nơi xinh đẹp như vậy.”

La Mân cầm lấy áo khoác phía sau chỗ ngồi, vài lần nghĩ muốn khoát lên trên vai đơn bạc của hắn, cuối cùng vẫn là nắm thật chặt trong tay.

Cũng may đường từ bãi đỗ xe đến “Tân hồ tiểu cư” cũng không dài, chỉ có ngắn ngủn mấy chục thước, tiến vào đại môn tân hồ tiểu cư, hiện ra trong mắt đều là màu xanh biếc của những chậu trúc, lập tức đem rét lạnh ngăn cách ngoài cửa.

“Mấy năm qua có tốt không?” La Mân nhẹ nhàng mở miệng.

Tô Việt chậm rãi uống cạn một ly rượu trước mặt, lạnh lùng nói “Không tốt.”

La Mân nhất thời ghen lời.

“Bà xã người sao lại không đi cùng với người đến đây, ta còn chưa thấy qua chị ấy mà.” Tô Việt khước miệng hơi hơi giơ lên, lộ ra một nụ cười giống như châm chọc lại giống như tự giễu.

“Cô ấy hơi bận một chút.” La Mân dùng thìa múc một ít canh nóng vào trong bát rồi đặt trước mặt Tô Việt.

“Cổ thành trời lạnh, uống một chút canh nóng đi.”

Tay trái Tô Việt đặt ở trên bàn khẽ run nhè nhẹ, hắn bắt động thanh sắc, chậm rãi bưng lên, uống một hơi “Đa tạ, hương vị tốt lắm.”

Buông thìa, Tô Việt từ trong túi áo lấy ra một gói thuốc, hướng về phía La Mân thản nhiên nói “Hút một điếu chứ?”

La Mân trong mắt đầy lo lắng nhìn về phía hắn, nhẹ nhàng lắc đầu “Cám ơn, mấy năm trước ta cai thuốc rồi.”

Tô Việt tao nhã đốt một điếu, chậm rãi phun ra khói thuốc.

La Mân theo bản năng lấy tay gõ gõ mặt bàn, cười cười “Ngươi hiện tại làm việc gì vậy?”

Tô Việt thản nhiên “Còn có thể làm cái gì? Luật sư tòa án.”

La Mân nhìn hắn thật sâu, kinh hãi nói “Không nghĩ tới, ngươi cư nhiên làm luật sư.”

## 51. Quyển 2 - Chương 3

Có lẽ là nhiều năm không gặp, hai người trong lòng chung quy hình thành một bức tường phòng vệ thật dày, nhất là Tô Việt, có rất nhiều chuyện muốn hỏi, rốt cục vẫn là không thể nói ra, hiện tại hỏi những chuyện đó còn ý nghĩa gì nữa, hắn, đã có gia đình cùng đứa nhỏ, bọn họ rốt cục vẫn là hai con đường song song không thể giao nhau.

Đúng lúc này, di động Tô Việt vang lên.

Tô Việt nhìn thoáng qua dãy số, mỉm cười ấn nút nghe.

“Là người a? Có chuyện gì?”

Nhìn hắn mặt mang mỉm cười tiêu sái ra khỏi phòng, La Mân nội tâm dâng lên hơi hơi chua xót, tiếp theo lộ ra một nụ cười tự giễu, nhiều năm như vậy, nếu hắn còn không có người yêu hoặc đối tượng mới có thể làm cho hắn cảm thấy khổ sở, Tô Việt xứng đáng được trân trọng bởi người tốt hơn mình, mình từ lâu đã không có tư cách này.

Vừa ra cửa phòng, nụ cười trên môi Tô Việt liền biến mất vô tung “Là ta, ta là Tô Việt, các người ngày mai buổi sáng có làm việc phải không, tốt, vậy ngày mai gặp.”

Là Tiêu Khoa Trưởng công an hình sự ở Tây thành Cổ thành, trước khi đến Tô Việt đã liên hệ với hắn, chuẩn bị hồ sơ xem xét, Tô Việt cúp điện thoại, lại ở cửa hút hết 1 điếu thuốc, mới mặt mang tươi cười đi vào.

“Thực xin lỗi.” Hắn ngồi xuống, La Mân thật sâu nhìn hắn một cái “Định ở lại Cổ thành bao lâu?.”

Tô Việt thản nhiên nói “Cũng chưa biết nữa.”

La Mân không khỏi cười cười “Đồ ăn đều nguội hết rồi, hôm nay chuẩn bị hơi vội vàng, chờ lúc người đi sẽ đãi người một bữa thật ngon.”

Tô Việt thản nhiên nói “Thế này đã tốt lắm rồi.” Hắn đột nhiên cười cười “Dường như luôn người mời ta ăn cơm, có cơ hội đi, người đi G thị, ta mời người.”

Tay La Mân định gấp rau hơi khựng lại “Nga, ta thực chờ mong có thể có cơ hội như vậy.” Hắn cười cười, đem đồ ăn gấp vào chén Tô Việt.

Tô Việt nói xong kỳ thật trong lòng thực hối hận, này lại là có ý gì chứ, dường như chính mình cho tới bây giờ vẫn không thể quên hắn, bên cạnh mình người đến lại đi, nhiều năm như vậy, kỳ thật cảm tình đối La Mân lẽ ra phải sớm phai nhạt đi. Không hiểu sao, trong lòng dâng lên sự tức giận, ta thật vất vả mới quên được người, vì cái gì bây giờ còn muốn trêu chọc ta chứ, vì cái gì ta lại muốn đến Cổ thành, vì cái gì ta liên tục hợp gặp hắn như thế?

Trong lòng nóng như lửa đốt, hắn rút cuộc ngồi không yên, đột nhiên đứng lên “Thực xin lỗi, quá muộn, ngày mai còn có công việc sớm, nếu không, chúng ta trở về đi.”

La Mân có chút giật mình, hắn nhìn xuống đồng hồ trên tay, chỉ mới tám giờ, hắn mắ

t nhìn Tô Việt, bắt gặp vẻ mặt hần hơi hơi không kiên nhẫn, phát giác hần đang cố gắng chống lại cảm xúc đối với mình, không khỏi thông cảm nói “Được rồi, ta đưa người trở về.”

Trên đường quay về khách sạn, Tô Việt vẫn nhìn ngoài cửa sổ không hề nói chuyện, La Mân biết hần không muốn để tâm tới mình, trong lòng thầm thở dài.

Tới cửa Thế Kỷ Xuân Thiên, La Mân nhìn về phía Tô Việt “Buổi tối nghỉ ngơi thật tốt nhé, ta sẽ không đưa người đi vào.”

Tô Việt miễn cưỡng lộ ra một cái mỉm cười “Cám ơn khoản đãi của người.”

La Mân yên lặng nhìn bóng dáng hần đi xa, thật lâu sau mới lấy ra điện thoại di động “A Hoa sao? Ta là La Mân, các người làm một phần canh trứng cá đưa đến phòng 703 của Tô tiên sinh đi, vâng, đừng nói là ta phân phó, cứ nói là phúc lợi khách sạn. Được, cứ như vậy đi.”

Tô Việt trở lại phòng khách sạn, nằm sấp trên giường, chuyện cũ nhiều năm trước như một vở kịch nổi lên trong đầu, hận sâu đậm, yêu sâu đậm, vì cái gì, hần thì thảo tự nói, vì cái gì, vào lúc đó, người dễ dàng từ bỏ, khiến ta chìm đắm trong tình yêu sâu nhất sau đó lại lần thứ hai khiến ta phải tuyệt vọng.

Tô Việt từ lâu dạ dày đã không tốt, này là do hần nhiều năm qua ăn uống thất thường, buổi tối hôm nay, cả đêm đều tâm thần không yên, không có ăn được nhiều, rất nhanh, dạ dày hần liền ần ần đau.

“Cộc, cộc, cộc” một tràng tiếng gõ cửa rất nhẹ.

Tô Việt nhả lại mảy, khi nào thì La Mân cũng trở nên đáng hận như vậy, mình đã muốn tránh né hần, cư nhiên còn dấy dưng không ngớt.

Hần phần nộ mở cửa, không phải là La Mân, hần nhẹ nhàng thở ra đồng thời, lại cảm thấy ần ần thất vọng.

Đứng trước cửa là một nhân viên phục vụ khuôn mặt nhu mì xinh đẹp, vẻ mặt tươi cười nói “Tô tiên sinh, chào ngài, đây là phần ăn khuya do khách sạn của chúng tôi đưa tới cho ngài.”

Tô Việt ngạc nhiên nhìn cô gái “Ta không có yêu cầu a.”

Cô gái vẫn như cũ cười nói “Ta biết, là như vậy, từng cái ở tại chúng ta khách sạn đích khách nhân, chúng ta buổi tối đều đã thêm vào đưa một phần ăn khuya, bởi vì vừa rồi điện thoại cho ngài, ngài không bắt máy, cũng không có nói không cần, cho nên, chúng ta liền đưa tới cho ngài.”

Tô Việt nhìn khay trên tay nàng, trên mâm, một bát canh trứng cá trắng nõn điểm chút màu xanh biếc của rau thơm, không khỏi gật gật đầu “Vây phiền người đặt ở trên bàn đi.”

Cô gái phục vụ đặt lên bàn xong, cười cười “Tô tiên sinh, ngài chậm dùng.”

Tô Việt đợi người phục vụ đi rồi, chậm rãi bưng lên bát canh, đi đến trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, Phượng Hoàng hồ xinh đẹp sóng nước mênh mông, xa xa là Phượng Hoàng sơn, một bên là con đường nho nhỏ sáng lấp lánh với những đèn màu đủ màu sắc.

Tô Việt chậm rãi mở ra cửa sổ, từng trận gió lạnh thổi tới, giống như từ hần đáy lòng thổi qua, nhiều năm như vậy, bên cạnh hần mặc dù có rất nhiều gương mặt vội vàng đi qua, nhưng cho tới bây giờ hần đều không thêm để ý, vô luận là nam hay là nữ, đối với hần mà nói giống như đều không có...chút ý nghĩa nào, tim của hần từ trước kia rất lâu, đã hoàn toàn phong kín, không chỉ nói những tháng ngày đen tối từng trải qua, càng không chỉ nói, từng tuyệt vọng mà thống khổ mất đi tình yêu.

Tô Việt là một người bướng bỉnh mà quật cường, khi đã yêu thì cả đời chỉ có một lần, khi hần đã cảm thấy được đủ, bất luận kẻ nào khác dấy dưng đều sẽ chỉ làm hần cảm thấy chán ghét, không phải chưa từng có đối tượng, chính là, phần lớn đều là sau một đêm vội vàng, sáng sớm lại chia tay không thiếu nợ nhau. Cũng có người có ý đồ tiếp cận Tô Việt, chẳng hạn như Tăng Mục, nhưng bọn họ vô luận cố gắng như thế nào, đều sẽ chỉ làm Tô Việt cảm thấy phiền chán.

“Người không có trái tim.” “Lòng của người không có nhiệt độ.”

Đây là một ngày, Tăng Mục sau khi say tỉnh lại đã nói về Tô Việt như vậy.

Tô Việt đặt xuống bát trứng cá đã lạnh ngắt, cười khổ, ai nói ta không có tình yêu, chính là yêu kia chỉ mang đến đắng cay và thương tổn, yêu có đôi khi liền giống miệng vết thương trong lòng người vĩnh viễn không thể khép lại, chỉ bằng không thương.

“La tổng, hôm nay như thế nào lại rảnh đến thăm chúng ta vậy?” Ông chủ Mạch cười chào đón La Mân.

Hai năm trước La Mân quen biết lão Mạch, ở câu lạc bộ đồng hương, bọn họ đều thích tự lái xe đi du lịch khắp nơi, một lần trên đường du lịch đến Lệ Giang, đã kết làm bạn tốt. Hai người đều đồng cảnh tương lân, nói chuyện rất hợp nhau nên mỗi khi La Mân tâm tình không tốt, luôn thích đến quán rượu của hắn ngồi một chút.

“Như thế nào, có chuyện gì không vui sao?” Gặp La Mân uống hết ly này tới ly kia, lão Mạch thu lại tươi cười, cũng ngồi lại đây.

“Nếu, một ngày nào đó, Gia Sinh của người đột nhiên hiện ra trước mặt người, người sẽ làm như thế nào?” La Mân nhẹ nhàng hỏi.

Lão Mạch nở nụ cười “Ta sẽ xem hắn như bảo vật mà thượng đế một lần nữa tặng cho ta, ôm chặt hắn. Không bao giờ để cho hắn cùng ta chia lìa nữa.”

“Chính là, nếu hắn giờ phút này cũng đã có người khác, gặp lại người bất quá là do ngẫu nhiên, người sẽ như thế nào?” La Mân quay đầu nhìn hắn.

Lão Mạch ngưng thần suy nghĩ một lúc “Cho dù như vậy, ta vẫn như cũ cảm tạ ông trời, chỉ cần hắn còn sống, hạnh phúc, cho dù cùng hắn giờ phút này không phải ta, ta cũng không oán, đáng tiếc, ông trời ngay cả điểm hy vọng xa vời ấy cũng không cho ta.”

La Mân cười khổ “Ta không thể vĩ đại như vậy như người.”

Lão Mạch rót cho hắn 1 ly nữa “Đã xảy ra chuyện gì vậy bằng hữu, chẳng lẽ người chiếm được ban ân của ông trời sao?.”

La Mân cười khổ “Tô Việt, ta đã gặp lại hắn.”

Lão Mạch nhất thời không phản ứng “Ai?”

“Tô Việt, ta cứ tưởng ta có thể đem mọi chuyện hết thấy đều đã quên, chính là, hắn liền như vậy đột nhiên hiện ra ở trước mặt ta, ta mới biết được, nguyên lai, ta căn bản là quên không được.”

Lão Mạch bừng tỉnh đại ngộ, tiếp theo vui mừng nói “Đây là chuyện tốt a, vì cái gì người lại cảm thấy phiền não chứ.”

La Mân lắc đầu, bất đắc dĩ mà chua xót nói “Người ta chán ghét người kháng cự người càng làm cho người cảm thấy chán nản, ta hiện tại, liền gặp tình hình như vậy.”

Lão Mạch gật gật đầu, như hiểu được mà đồng tình vỗ vỗ bờ vai của hắn “Có lẽ cũng không phải tội tệ giống người nghĩ như vậy, các người ngẫu nhiên gặp nhau, trong lòng hắn hẳn là so với người càng cảm thấy lạ lùng khó tin mới đúng, có lẽ hắn cũng chưa nghĩ tới nên phản ứng như thế nào khi gặp được người, dù sao các người nhiều năm như vậy không gặp, cho nên hắn tất cả hành động cũng chẳng qua là tự bảo vệ mình mà thôi, người không cần phải cảm thấy chán nản, thật sự, ta thật cảm thấy được hắn đối với người là vẫn rất có cảm tình, bằng không sẽ không kháng cự như vậy.”

La Mân cười cười như tự giễu “Lão Mạch, người thực biết cách an ủi người ta nha, chỉ mong là tình huống giống người nói, ta không cầu hắn có thể đối ta còn lại cảm tình gì, ta chỉ muốn nhìn thấy hắn có thể khoái hoạt là tốt rồi.” Nói xong, ầm ầm uống hết ly rượu trước mặt.

## 52. Quyển 2 - Chương 4

Ngày kế, Tô Việt lúc ra cửa, trời đổ mưa, làm cho toàn bộ Phượng Hoàng hồ như bị bao phủ bởi mưa bụi mênh mông, Tô Việt nhìn nhìn không trung lộ vẻ lo lắng, trong lòng không khỏi nôn nóng, hai phút trước, một chiếc taxi vừa chạy đi, hiện tại tạm thời không có xe lại đây.

Đúng lúc này, một chiếc xe màu xám bạc có rèm che chậm rãi theo đại môn tiến vào, vòng qua suối phun, chạy đến trước cửa thủy tinh Thế Kỷ Xuân Thiên, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra gương mặt thân thiết của La Mân.

“Đi chỗ nào, ta đưa người đi.”

Tô Việt vốn định mở miệng từ chối, chính là nhìn thoáng qua đồng hồ, do dự một chút, mở ra cửa sau xe “Tây thành công an phân cục, cảm ơn.”

La Mân theo kính chiếu hậu thật sâu nhìn thoáng qua Tô Việt, áo gió đơn bạc, quần dài màu đen, trong lòng khẽ thở dài một cái, hửn, không lạnh sao?

Tô Việt thản nhiên mở miệng “Ta không biết, người cũng ở tại phụ cận.”

“Trên thực tế,” La Mân tạm dừng một chút “Khách sạn nơi người đang ngụ ở, là sản nghiệp La Ký chúng ta.”

Tô Việt khoe miệng hiện lên một tia cười khở “Thì ra là như vậy.” Chính mình thật đúng là tự chui đầu vô lưới, bất tri bất giác cứ nhiên đi vào trên địa bàn của hửn.

Tây thành công an phân cục ở nội thành cũ, nửa giờ sau, La Mân đưa Tô Việt đến nơi “Cái áo khoát này ta mua nhưng vẫn chưa có mặc qua, người đừng ghét bỏ, trước cầm mặc đi, Cổ thành mấy ngày nay nhiệt độ xuống thấp, người coi chừng bị cảm lạnh.”

Gặp Tô Việt không có ý muốn nhận, La Mân tự giễu cười cười “Người không cần sợ ta có ý gì khác, cho dù không phải là bạn bè cũ nhiều năm không gặp, cái này coi như quan tâm bình thường, người đừng suy nghĩ nhiều.”

Thấy hửn nói đến như thế, Tô Việt do dự một chút, tiếp nhận cái áo khoát màu nâu mềm mại kia, sắc mặt lạnh lùng, ngữ khí lạnh nhạt nói “Vây cảm ơn người trước, chờ ta trở về, ta sẽ gọi lại nó ở quầy phục vụ cho người sau.”

La Mân gật gật đầu “Tùy người.”

Thẳng đến chiếc xe ra khỏi tầm mắt, Tô Việt còn đứng ở nơi đó yên lặng nhìn ngã tư đường ướt sũng, vì cái gì, người còn muốn đối ta tốt như vậy, chẳng lẽ người không biết, người làm như vậy, sẽ chỉ làm ta càng khổ sở hơn?

“Tô luật sư? Chào ngài, chào ngài.” Phụ trách tiếp đãi- Tiểu khoa trưởng cười nghênh tiến lên đây, “Tầng chủ nhiệm vừa mới gọi điện nói, hỏi ngài đến đây chưa, ta mới vừa để điện thoại xuống, ngài đã tới rồi, uống trước chén trà nóng đi.”

“A, rất cảm tạ, ta nghĩ trước xem hồ sơ Vương Lập Gia một chút.” Tô Việt khách khí hơi hơi mỉm cười.

Tiểu khoa trưởng gật gật đầu “Cũng được, biết thời gian các người đều quý giá, vậy trước làm chính sự đi.”

Tô Việt lật từng trang thoát nhìn, đến chỗ nào nghi hoặc, thỉnh thoảng cùng Tiểu khoa trưởng trao đổi vài câu.

“Tiểu khoa trưởng, Vương Lập Gia còn một người em gái mười sáu tuổi phải không? Hiện tại nàng đang ở nơi nào?” Tô Việt nhìn đến chỗ nào đó trong tư liệu, không khỏi ngẩng đầu nhìn hướng trước mắt sắc mặt ngăm đen của Tiểu khoa trưởng.

“Có thể là đang ở Vân Huyền, hai tháng trước lúc chúng ta đến bắt người đã từng thấy qua nàng một lần.”

Tô Việt trầm ngâm một lát, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy được sự tình có chỗ nào đó không đúng.

La Mân lái xe trở về phòng làm việc của mình không bao lâu, Triệu Tân bên bộ phận tài vụ cầm báo cáo hàng tháng gõ cửa.

“Vào đi.” La Mân nói lỏng cà- vạt, ôn hòa nói.

“La tổng, đây là báo cáo thu

chi tháng trước, thỉnh ngài xem qua.” Triệu Tân không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng ở trước bàn ông chủ, đem bảng báo cáo đặt ở trên bàn La Mân.

La Mân xoa xoa huyết Thái Dương, thản nhiên nói “Đã biết, để ở đằng kia đi.”

Triệu Tân nhìn hần, trong lòng có chút không đành lòng thân thiết nói “La tổng, ngài không nghỉ ngơi tốt sao?”

La Mân cười cười “Đúng vậy a, ngày hôm qua ngủ không nhiều lắm, hôm nay có chút đau đầu.”

“Ta giúp ngài ấn một chút đi, có lẽ sẽ đỡ đau đầu hơn.” Triệu Tân thốt ra, mới vừa nói xong, mặt mình không khỏi hơi hơi có chút lằn đỏ, nói chuyện như vậy cùng lão bản, thật sự quá mức đường đột.

Cũng may La Mân cũng không có nghe được ẩn ý trong lời nói của hần, chỉ khoát tay “Không cần, giữa trưa ngủ một chút là được rồi, người làm chuyện của người đi.”

Triệu Tân mặt đầy ửng đỏ theo phòng của hần lui đi ra, thẳng đến đóng cửa phòng La Mân, về mặt mới lộ ra ảo não.

La Mân đang xem báo cáo, di động vang lên, là lão Mạch.

“Lão Mạch, chuyện gì?” La Mân mỉm cười hỏi.

Lão Mạch ngữ điệu khoái trá nói “Ta nói, ngày mốt chính là thứ bảy, đi Tỏa Tử Sơn đi.”

La Mân buông văn kiện trong tay, cười nói “Gần đây hai ngày đều có mưa nha, như vậy người cũng dám đi ra ngoài.”

Lão Mạch hưng trí bưng bưng nói “Càng là trời mưa càng hay a, đội mưa leo núi Tỏa Tử Sơn, rất nhiều lạc thú đấy nhé.” Hần kêu lên “Ta nói, người rút cuộc có đi hay không, người không đi, đến lúc đó đừng hối hận.”

La Mân khẽ cười nói “Nếu như là bình thường, ta khẳng định sẽ đi, nhưng bây giờ để ta suy nghĩ lại nhé.”

Lão Mạch cười nói “Hiểu rồi, hiểu rồi, gặp lại người quan trọng, tự nhiên phải lo lắng rồi, chiều mai chúng ta xuất phát a, chờ điện thoại của người.”

Để điện thoại di động xuống, La Mân thu liễm tươi cười, tiếp tục xem báo cáo trong tay. Nửa giờ sau, hần buông văn kiện trong tay lần thứ hai xoa xoa cái trán.

Đã sớm cùng nhóm thương lượng xong xuôi tháng này phải đi ra ngoài du lịch, chính là Tô Việt đã đến đây, làm cho hần tâm thần không yên, không khỏi làm xáo trộn kế hoạch, hần ngẩn ngơ nhìn ngoài cửa sổ mưa phùn tầm tã, chậm rãi theo ngăn kéo lấy ra một khung ảnh bằng gỗ, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve gương mặt thiếu niên ôn đạm tươi cười trong khung ảnh, ngực đau như bị xé rách dần dần trở nên không thể chịu được nữa “Tiểu Việt, Tiểu Việt.”

Đang ở mơ màng, điện thoại lần thứ hai vang lên, La Mân đón nghe xong, ngữ khí lập tức trở nên trầm thấp “Giai Giai, đã xảy ra chuyện gì? Người đừng vội, chậm rãi nói.”

Rất nhanh, hần liền đổi điện thoại nói “Người dù sao cũng đừng hoảng hốt, ta sẽ tới đó liền.”

Chờ La Mân lái xe đến, Giai Giai đã muốn khóc không còn nước mắt, trong thâm mỹ viện một mảnh bừa bãi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” La Mân vội vàng tiến lên hỏi, nhân viên cửa hàng thấy là ông chủ đến đây, đều toát ra vẻ mặt ủy khuất.

Giai Giai xoa xoa ánh mắt, chậm rãi nói, nguyên lai mấy ngày hôm trước có một người phụ nữ đến chăm sóc da, không biết vì nguyên nhân gì, sau khi về đến nhà, mặt đột nhiên sưng lên, hôm nay chạy tới khẩn thiết nói là thẩm mỹ viện dùng là sản phẩm có vấn đề, Giai Giai nói nếu như vậy, chúng ta đây sẽ tẩy hết sản phẩm cho ngài, chính là nàng vẫn là không nghe, gọi điện thoại gọi người tới giúp đỡ, đập phá thẩm mỹ viện.

“Thì ra là có chuyện như vậy, ta còn tưởng rằng xảy ra đại sự gì chứ, không phải phá hỏng hết rồi sao, ta gọi người sửa chữa cho người một lần đi.” La Mân nhẹ nhàng thở ra.

“Việc không lớn, chính là khó chịu, người tại sao có thể nói không để ý như vậy chứ. Hơn nữa, ta cũng không cần người sửa chữa cho ta, cũng không phải người đập mà.” Giai Giai rất cục khôi phục bình tĩnh, nhìn trước mắt bữa bãi, sâu kín nói “Chúng ta đã sớm ly hôn, ta không thể luôn mọi chuyện ý lại người.”

La Mân thở dài “Cho dù chúng ta ly hôn, nhưng người vẫn là mẹ Tư Việt, ta như thế nào cũng sẽ không bỏ mặc người. Hiện tại thời điểm này, người còn cùng ta nói những lời này, người không phải cố ý lấy dao tử oan lòng sao, người làm cho ta cảm thấy được mình kiếp này đều thực có lỗi với người.”

Giai Giai lắc đầu, chậm rãi nhặt lên một mặt gương trên mặt đất may mắn còn nguyên vẹn, nhẹ nhàng nói “Vậy cũng không được, ta không thể luôn dùng tiền của người, người đi đi, ta không sao.”

La Mân nhìn bóng dáng yếu đuối của vợ cũ, ức chế không được lòng tràn đầy áy náy, hần gọi vài nhân viên cửa hàng còn đang thất thần ngẩn người, làm cho các nàng cùng Giai Giai dọn dẹp lại, chính mình đi đến ngoài cửa gọi điện thoại cho bộ phận hành chính tổng hợp của Thế Kỷ Xuân Thiên “Người cho người bên công ty trang hoàng lập tức tới thẩm mỹ viện của Giai Giai, đem hư hao gì đó tu sửa nhé.”

Điện thoại xong, hần lần thứ hai đi vào thẩm mỹ viện, Giai Giai đang ngồi trên ghế ngẩn người, tuy rằng đã muốn ba mươi tuổi, nhưng nàng nhìn qua nhiều lắm hai mươi bốn hai mươi lăm, một đầu tóc dài đen mượt càng làm nổi bật làn da trắng nõn, có vẻ trẻ tuổi lại thanh thuần, ai cũng nhìn không ra nàng đã là mẹ của đứa bé năm tuổi.

La Mân biết mình đời này là phụ bạc nàng, ba năm trước đây khi ly hôn, chính mình muốn bồi thường mọi thứ cho nàng, chính là Giai Giai không tham, nàng chỉ cần thẩm mỹ viện này cùng một căn nhà, ngoài ra không muốn thêm thứ gì nữa, điều này làm cho La Mân vẫn cảm thấy trong lòng áy náy không thôi.

“Đừng lo lắng, ta tìm người đến tu sửa, nhiều lắm hai ngày, có thể khôi phục như lúc ban đầu.”

Giai Giai nhìn thoáng qua La Mân, thật lâu sau, tay vịn ghế dựa chậm rãi đứng lên, nàng ưu thương nhìn thoáng qua La Mân, sâu kín nói nhỏ “A Mân, vì cái gì, người người yêu không phải ta chứ.”

La Mân nhất thời chết lặng, lòng tràn đầy chua xót, đúng vậy, vì cái gì người ta yêu không phải nàng chứ? hạnh phúc dễ như trở bàn tay ngay tại trước mắt, thế nhưng, người mà ta hàng đêm trần trọc suy nghĩ, tưởng niệm, vì cái gì không phải nàng chứ?

## 53. Quyển 2 - Chương 5

Tô Việt xé chiều đi trại tạm giam ở vùng ngoại ô gặp Vương Lập Gia đang bị giam giữ, quả nhiên người như ảnh chụp, là một chàng trai nhìn qua đặc biệt điềm đạm nho nhã, cao lắm là hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi.

Tô Việt trong lòng không khỏi vì hần cảm thấy thở dài, một người còn trẻ như vậy, cư nhiên phạm vào tội giết người.

“Là Trương Hiểu Phong kêu người tới sao? Người nói cho hần biết, ta cảm ơn hần, nhưng là không cần tốn tiền vì ta.”

Vương Lập Gia vẻ mặt dị thường bình tĩnh, làm cho Tô Việt hơi hơi cảm động.

“Người đã biết là hần ủy thác ta đến làm luật sư biện hộ của người, như vậy càng không nên phụ ý tốt của hần, có thể thuật lại cho ta nghe một lần nữa những chuyện người trải qua được không?”

“Có ích lợi gì nữa chứ, giết người thì đền mạng, ta biết.” Chàng trai này ngữ khí bình thản như căn bản không phải nói đến án tử của mình, hồ hững giống như những việc đó không liên quan gì đến mình.

Tim Tô Việt nhin không được hơi nhói đau, hần căn bản ngay cả biện hộ cho mình cũng không muốn nói, trực tiếp liền cự tuyệt mình.

“Làm sao người biết chính mình nhất định sẽ chết chứ? Chúng ta hiện tại còn đang ở giai đoạn điều tra, chính là vì tìm kiếm ra chân tướng, trả lại công đạo cho người, nếu người thật sự có tội, như vậy, cho dù ta muốn giúp người như thế nào đi nữa, cũng vô dụng, mà nếu người là có oan tình, người không biết là liền như vậy chết đi, thực không đáng phải không?” Tô Việt không chút khách khí chỉ trích nói.

Vương Lập Gia lộ ra thăm đạm tươi cười, nhẹ nhàng nói “Nhưng sẽ mất thời gian rất lâu, sống còn khó khăn hơn so với chết đi.”

Tô Việt biết đây nhất định là một người đã từng trải qua chuyện gì đó không hay, không khỏi nhẹ giọng an ủi “Nhưng cho dù là như vậy, cha mẹ chúng ta vẫn luôn hy vọng chúng ta còn sống, ta biết, mẫu thân của người thân thể không tốt, từ trước toàn dựa vào người chống đỡ trong nhà, hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào em gái người còn nhỏ, người chẳng lẽ không vì bọn họ suy nghĩ một chút sao? Chỉ cần còn sống, thân nhân của người cũng được an ủi, còn có người bạn của người đến chỗ văn phòng luật sư chúng ta ủy thác ta xem xét án kiện của người, người không biết là, có rất nhiều người quan tâm người sao?”

Giống như rót cục cũng bị động tâm, vẻ mặt Vương Lập Gia đã không còn kháng cự giống như vừa rồi, biểu tình dần dần có chút nhu hòa “Cái tên ngốc kia, vì cái gì còn muốn cứu ta chứ.”

Tô Việt nghe xong những lời này, rót cục thở nhẹ một hơi, biết hẳn đã không còn cự tuyệt mình như lúc đầu nữa. Vì cái gì phải nhận án kiện này, Tô Việt không phải là vì nóng lòng tránh né Tăng Mục, hẳn chính là vì thiếu niên kia tìm đến mình, dựa vào giác quan thứ sáu, trực giác tự nói với mình, sự tình không đơn giản như vậy, quả nhiên, trước khi Trương Hiểu Phong đến tìm mình, trong điện thoại, rót cục nói ra tình hình thực tế, hẳn cùng Vương Lập Gia đang bị giam giữ vốn là một đôi đồng tính luyến ái, trước lúc gặp chuyện không may cùng sống chung tại G thị học đại học X.

Tô Việt biết, nếu không phải yêu rất sâu đậm cũng sẽ không đem bí mật của bản thân nói với người xa lạ, Trương Hiểu Phong ở trong điện thoại là nói như vậy “Tô luật sư, ta biết người cũng giống như chúng ta, hy vọng người giúp ta, giúp hẳn đi, hẳn không thể chết, hẳn còn rất trẻ.”

Tô Việt lặng yên nhìn người thiếu niên trước mắt, suy nghĩ đột nhiên nhớ tới nhiều năm trước, khi đó, La Mân cũng thay chính mình ngồi ở lao lý, trong lòng của hẳn có sợ hãi hay không?

Mạnh mẽ đè xuống đau đớn cùng lòng chua xót đột nhiên dâng lên, Tô Việt cúi đầu, giả vờ lấy ra bút giấy ghi chép, rót cục không chế được suy nghĩ chính mình đang sôi trào.

Lần này nói chuyện gần một giờ, Tô Việt vài lần nghe được mấy chỗ không khỏi hơi hơi nhăn mày, án kiện này, so với hẳn tưởng tượng phải phức tạp hơn, xem ra, hẳn tạm thời không thể lý khai Cổ thành.

Đi ra khỏi cửa trại tạm giam, Tô Việt nhịn không được quay đầu lại nhìn, nhớ lại cảnh tượng nhiều năm trước mình khóc rời đi ngục giam La Mân như tia chớp vể lên trong trí nhớ từ rất lâu phủ đầy bụi, những chuyện xưa mà hẳn không muốn nhớ lại.

Đúng vậy, nhiều năm trước, cũng có một người như thế, vì mình liều lĩnh như vậy, cho dù hẳn sau lại hối hận, kết hôn, ra đi, chính mình cũng không nên đối hẳn như thế, dù sao, hẳn từng vì mình ngay cả mạng sống cũng không màng.

Người bên cô

ng ty xây dựng rất nhanh liền tới thăm mỹ viện, cẩn thận sửa chữa mọi thứ xong xuôi, La Mân nhìn người vợ cũ, ôn hòa nói “Trưa nay, ta đến nơi đó ăn một chút gì đi.”

Giai Giai lắc đầu “Chỗ này của ta rất rối loạn, ta muốn thu thập một chút.”

La Mân ôn hòa nói “Cứ để mấy nhân viên trong đây dọn dẹp được rồi, chút nữa mẹ đưa Tư Việt tới, lâu rồi nó không gặp người.”

Giai giai do dự một chút, La Mân cầm lấy áo khoát của nàng đặt ở trên ghế sa lon “Đi thôi, người cũng mệt mỏi rồi.”

Lên xe, Giai Giai nhìn La Mân thuần thục lái xe, nửa ngày mới sâu kín nói “Người định cứ sống độc thân như vậy hoài sao?”

La Mân thản nhiên nói “Như vậy rất tốt.”

Giai Giai mím môi môi, buồn thương nhìn chồng trước “Vì cái gì không đi tìm nàng trở về?”

La Mân sững sốt, tiếp theo là cười khổ nói “Tìm không trở lại.”

Nhất thời, Giai Giai trở nên lặng im.

Tư Việt đã lâu không gặp mẹ, quả nhiên dị thường cao hứng, hân nhào vào đến trong lòng mẫu thân, ôm mẹ làm nũng “Mẹ, sao giờ mẹ mới đến gặp ta?”

Giai Giai ôn nhu cười vuốt đầu đứa con “Gần đây con có ngoan không vậy? Có nghe lời bà nội nói hay không?..”

Mẹ La Mân nhìn thấy Giai Giai cũng thật cao hứng, con trai mình cùng con dâu ly hôn, bà trước đó căn bản là không biết chuyện, chờ bà biết sau, kết cục đã định, La Mân trong lòng biết rất rõ con mình nhiều năm như vậy, căn bản là không có một ngày khoái hoạt, tuy hân không để lộ ra, nhưng rất nhiều đêm, bà đi ngang qua thư phòng lầu một, đều có thể nhìn thấy đốm lửa lập lòe ở bên trong, trong lòng của bà nhiều ít cũng cảm nhận được khổ sở, dù sao, chỉ có một đứa con.

Đối với Giai Giai, La gia luôn thấy cảm kích nàng, cho dù bọn họ ly hôn, La phụ cùng La mẫu vẫn như cũ đối đãi nàng như con gái của mình

Lúc Tô Việt xong việc quay về khách sạn, mắt liền nhìn thấy La Mân đưa Tư Việt cùng Giai Giai rời đi, xuyên thấu qua cửa kính xe trong suốt, Tô Việt nhiều năm sau, lại thấy được người phụ nữ xinh đẹp kia.

Giai Giai mặc một chiếc áo khoát mỏng màu hồng nhạt, giày màu đen, đang cúi xuống thân mình, cười cùng đứa con nói chuyện, mà La Mân đem xe ngừng ở cửa sổ phun, mẹ của hân, vợ cùng đứa con lục tục lên xe.

Trong lúc nhất thời, nói không rõ là cảm giác gì, Tô Việt nhìn cái áo khoát trên người mà La Mân đưa tới, tự giễu cười cười, đi vào khách sạn.

Chạng vạng, nhân viên quầy tiếp tân gọi điện thoại, “La tổng, Tô tiên sinh ở phòng 703 muốn trả phòng.”

La Mân “Nga” một tiếng, “Đã biết.”

“Thật sự là kỳ lạ, khách sạn các người lớn như vậy, tại sao hệ thống có thể nói hỏng liền hỏng chứ.” Tô Việt lạnh lùng nhìn về mặt áy náy của cô gái tiếp tân, trong lòng phi thường bất mãn.

“Thật xin lỗi tiên sinh, quả thật xuất hiện trục trặc, chúng ta hiện tại không tra ra bản ghi chép chi phí của ngài, nếu không phiền xin ngài ráng chờ một chút, chờ nhân viên sửa chữa chúng ta đến sau, nhất định giúp ngài giải quyết vấn đề này.”

Tô Việt hắc nghiêm mặt, đứng ở đại sảnh, trong lòng biết rõ chuyện này nhất định là La Mân nhúng tay vào, quả nhiên, không đến mười phút sau, La Mân liền theo trong thang máy đi ra.

“Ta thật không biết, khách sạn cấp bốn sao cứ nhiên cũng phạm sai lầm không đáng như vậy.” Tô Việt mỉa mai nói.

La Mân cũng không tức giận, hân cười cười “Hệ thống cũng là do người thiết kế, không có khả năng không bị sai. Như thế nào, phải trở về gấp vậy sao?”

Tô Việt thấy hân giả vờ trưng một bộ dáng vô tội như vậy, không khỏi lạnh lùng trả lời “Vậy thì sao, ta không biết là ông chủ khách sạn cũng muốn can thiệp việc đi về của khách nhân nữa sao?”

La Mân cười cười “Không phải, ta thấy người mới đến một ngày đã muốn đi, tưởng nguyên do bởi vì ta chứ? Ta không biết, người chán ghét ta như vậy.”

Tô Việt bị nói trúng tâm sự, trong lòng hơi hơi nhột nhạt, trên mặt lại thản nhiên “Người đừng xem mình quá quan trọng đi.”

La Mân cười cười “Không là bởi vì ta khiến cho người không thoải mái là tốt rồi, ” hần ngược lại mặt hướng quầy phục vụ “Tiểu Vương, gọi điện thoại cho bộ phận sửa chữa, nói bọn họ nhanh chóng đến xem hệ thống, sao lại thế này chứ, khách sạn chúng ta lớn như vậy tại sao có thể mắc sai lầm thế chứ?”

Tô Việt xách vali lên, lạnh lùng, cũng không quay đầu lại liền hướng thang máy đi đến, nhìn bóng dáng Tô Việt, La Mân nhẹ nhàng nở nụ cười, vẫn là tên bướng bỉnh như vậy.

Đúng lúc này, lão Mạch gọi điện thoại tới, La Mân mắt nhìn về phía bóng dáng Tô Việt, đối di động lớn tiếng hỏi “Khi nào đi? Chiều mai hả, được, đến lúc đó ta nhất định đi, lần này đi mấy ngày, ba ngày sao? Được, hoạt động như vậy ta tại sao có thể không tham gia chứ.”

Hắn là cố ý nói cho Tô Việt nghe, người đã không thích nhìn thấy ta, ta tốt hơn là tránh mặt ở ngoài, nếu như vậy người vẫn còn canh cánh trong lòng, cũng có chút lòng dạ hẹp hòi

## 54. Quyển 2 - Chương 6

Ngày kế, Tô Việt ngồi trên xe buýt hướng Vân Huyền. Vân Huyền cách Cổ thành khoảng 6 giờ xe chạy, mà nhà Vương Lập Gia cách Vân Huyền nghe nói cũng khá xa, còn muốn ngồi thêm hơn hai giờ đồng hồ.

La Mân lúc này ngồi ở trong phòng làm việc, chuẩn bị hành lý cho chuyến du lịch hai ngày sắp tới của mình, mới vừa gọi điện thoại cho quầy tiếp tân, biết được Tô Việt cũng không có trả phòng, trong lòng hơi hơi nhẹ nhõm, đồng thời, cũng vì mình cư nhiên có hành động cố ý lưu người mà cảm thấy buồn cười.

“Nếu Tô tiên sinh hai ngày này thật muốn trả phòng, liền lo liệu thủ tục cho hắn đi.” Hắn suy nghĩ một lúc, rồi cục gọi điện thoại cho quầy tiếp tân nói như vậy, có rất nhiều chuyện, thật sự không thể miễn cưỡng, lần này giữ hắn lại, có thể nói mình sử dụng cách kích tướng hắn, như vậy lần sau thì sao, nếu hắn thật sự phải đi, chính mình lại nên nói như thế nào, đã có tin tức của hắn, mình vẫn là có biện pháp cùng hắn liên hệ nữa mà, tội gì làm cho hắn không vui.

Tiếp tân tuy rằng đối với ông chủ mình thái độ thay đổi liên tục cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn là đáp đồng ý.

Hỏa tử sơn ở phía bắc Cổ thành, lái xe đi với tốc độ cao đại khái phải hơn năm giờ mới tới, La Mân bọn họ đã thỏa thuận, một giờ rưỡi trưa tập trung ở quảng trường phía tây, đúng hai giờ xuất phát.

Lúc La Mân đến nơi, lão Mạch đã sớm khởi động chiếc xe “kim cương đen” của hắn chờ từ lúc nào, vừa thấy xe La Mân, lão Mạch ấn kèn inh ỏi, La Mân tham gia nhóm Lữ Hữu thuần túy chỉ mang tính ham vui, mà lão Mạch liền thuộc loại nhân sĩ chuyên nghiệp, từ trước ở câu lạc bộ Hỏa Xà, mới gần đây chuyển đến câu lạc bộ của La Mân, trước mắt đang lo lắng thành lập một câu lạc bộ thuộc về mình, chuyến du lịch đến Hỏa Tử sơn lần này chính là hắn tổ chức.

La Mân cười ló ra khỏi cửa kính xe, cùng lão Mạch chào hỏi, ánh mắt sắc bén của hắn liếc mắt một cái liền nhìn người ngồi kế bên lão Mạch, đó là một thanh niên tuổi còn trẻ.

Dừng xe lại một lúc, chờ những đội hữu khác đến, La Mân mở cửa xe, cười đi đến trước xe lão Mạch, lão Mạch hạ cửa kính xe, La Mân khom người tựa trên cửa xe, nhìn hoàng mao kia, cười trêu chọc lão Mạch nói “Bằng hữu của người à? Không tồi nha?”

Lão Mạch đắc ý dào dạt nghênh mặt lên “Xinh đẹp chứ?” Hắn cố ý nói nhỏ lại bỏ thêm một câu “Công phu trên giường rất tốt.”

La Mân còn chưa mở miệng, hoàng mao kia lập tức trợn tròn mắt to, mắt liếc lão Mạch một cái, đồng thời hung hăng nhéo một cái trên đùi hắn, nhìn bộ dáng lão Mạch mặt mũi méo mó, La Mân cười mắng “Đáng đời.”

Lão Mạch vẻ mặt đau khổ nhìn về phía La Mân “Đau chết mất, bạn hữu, hoa hồng đẹp luôn có gai, không bằng, ta tặng cho người đi.”

Hoàng mao kia trợn mắt trừng hướng lão Mạch, lần thứ hai thân thủ, lão Mạch thê thảm hét to một tiếng “A nha, người dùng lực mạnh như vậy, ta làm sao lái xe a.”

La Mân lắc đầu, cười rời đi xe của hắn, không hề để ý tới phía sau hai người kia đang liếc mắt đưa tình.

Hai giờ đúng, những người khác cũng lục tục tới rồi, đoàn xe đúng giờ xuất phát.

Nhà Vương Lập Gia so với trong tưởng tượng của Tô Việt càng mục nát hơn, căn phòng thấp bé, ánh sáng ảm đạm, mẹ Vương Lập Gia nằm ở trên giường trong nhà, chân gối hỗn độn ở một bên, bà nói cho Tô Việt biết, em gái Vương Lập Gia - Vương Lập Quyên – mười sáu tuổi – không có ở nhà, lúc này đang ở thị trấn làm công trong tiệm cơm, lúc Vương Lập Gia chưa bị bắt, trong nhà toàn dựa vào hắn ở bên ngoài vừa học vừa làm kiếm chút tiền gửi về nhà, hiện giờ liền toàn dựa vào em gái của hắn. Tô Việt lòng tràn đầy chua xót, không biết dựa vào động lực gì, thiếu niên kia ở hoàn cảnh như vậy, có thể thi đậu điểm cao vào đại học X ở G thị, hắn vì y thật sâu cảm thấy tiếc hận, chỉ còn có nửa năm, nửa năm nữa thôi, chàng trai kia sẽ tốt nghiệp a.

Vương mẫu nói đến đứa con bị giam giữ, thật sự là lòng tràn đầy chua xót, bà ghen ngào nói “Đứa nhỏ này từ nhỏ đã rất ngoan và hiểu chuyện, nói cái gì ta cũng không tin hắn lại đi giết người a, Tô luật sư, ” bà khóc lóc kéo tay Tô Việt “Người phải cứu hắn, xin hãy cứu hắn a, hắn còn trẻ như vậy, hắn không thể chết a.”

Tô Việt từng hỏi thăm nhiều nhà lân cận, bọn họ đều trầm miệng một lời khen ngợi “Thằng bé kia à, rất hiếu thuận nha.” “Là một đứa trẻ tốt a.”

Tô Việt càng cảm thấy nghi ngờ, là chuyện như thế nào a, cứ nhiên thúc đẩy một người bình thường khiêm tốn cùng hiếu thuận phải động sát khí, dùng búa bổ về phía người khác chứ.

Cùng lúc đó, La Mân đang cùng lão Mạch bọn họ một đường hướng đỉnh núi Hóa tử sơn tiến lên. Hóa Tử sơn là ngọn núi cao nhất trong phạm vi vài trăm dặm, ngăn giữa phần cao nhất ngọn núi và sườn núi là hai sơn đạo, La Mân bọn họ lựa chọn chính là đến sơn đạo đó, nơi ấy cây cối tươi tốt xanh thắm rậm rạp.

“Lão Mạch, nhìn kia, hồ kia thực sâu ha.” Hoàng mao có thể lần đầu tiên tham gia hoạt động như vậy, dọc theo đường đi nơi nào cũng đều tràn ngập tò mò

Lão Mạch vẻ mặt đau khổ, nhìn nhìn ba cái bao trên người mình, hướng La Mân “Bạn hữu, ta chịu lỗ bán rẻ cho người, người muốn hay không.”

La Mân cười lớn “Cám ơn, người đó không thích mua gì đó, người giữ lại dùng đi.”

La Mân lướt qua đôi oan gia kia, nhìn thoáng qua hồ nước, quả nhiên sâu không thấy đáy, toàn bộ mặt nước nhìn qua tối như mực, La Mân không khỏi trong lòng sợ run cả người, nhớ tới ánh mắt Tô Việt giống như đầm thủy này, nơi nào cũng lộ ra hàn ý.

“Người nói, hồ này có rồng không?” Hoàng mao tò mò không thôi.

“K

hó mà nói, để ta đánh cho người xem thử nhé.” lão Mạch ở phía sau, theo trên đường kiểm tảng đá, ra sức ném hướng đầm thủy

“Bùm” một thanh âm vang lên, kia tảng đá chỉ tại mặt nước khơi dậy một tầng gợn sóng, sau đó lập tức liền chìm vào sâu trong đáy nước.

“Nhìn kia, rồng xuất hiện nè.” Lão Mạch đột nhiên kêu to một tiếng, làm cho La Mân ở phía trước rất xa cũng nhin không được quay đầu lại xem, bất quá, hắn nhìn thoáng qua, mà ngay cả vội quay đầu đi, chỉ thấy hoàng mao sớm bị dọa nhảy tới trên đùi lão Mạch, bị lão Mạch ấn vào trong ngực, nhiệt tình hôn cái miệng của hắn mà.

“Người này thiệt tình.” La Mân chế giễu lão Mạch nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đồng thời, cũng thật sâu cảm khái, mười năm cứ nhiên có thể thay đổi nhiều như vậy, nếu như là ở mười năm trước, La Mân bọn họ ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ chuyện như vậy, có thể thoải mái trước mặt người khác, cùng người yêu tình chàng ý thiếp, chính là mười năm sau, tuy rằng vẫn như cũ có rất nhiều người đối đồng tính luyến ái vẫn chưa chấp nhận, thế nhưng, cái nhìn của mọi người đối bọn họ trở nên khoan dung hơn nhiều.

La Mân nhớ tới nhiều năm trước, Tô Việt bị đánh mình mẩy đầy vết thương, ánh mắt của hắn không khỏi dần dần ươn ướt, đổi lại là hôm nay, cho dù mọi người có không chấp nhận đi nữa, nhưng ít nhất sẽ không hành động cực đoan như vậy. Hắn sâu kín lần thứ hai nhìn về phía đầm thủy sâu thăm thẳm, là hỏi mình, cũng là hỏi ông trời, người đã từng thương tổn người khác, các người đến tột cùng có hối hận hay không?

Tô Việt quay ra thị trấn, đến tiệm cơm nơi Vương Lập Quyên làm công tìm được nàng.

Em gái Vương Lập Gia nhìn qua so với tuổi nàng thực tế muốn thành thực hơn, cũng giống anh của nàng da dẻ trắng nõn, khi nàng biết được Tô Việt là vì án kiện anh của nàng mà tới, không khỏi “Oa” một tiếng khóc thành tiếng.

“Người nhất định phải cứu anh ta a, hắn là oan uổng, đều là người kia không tốt, hắn là súc sinh, hắn đáng chết.”

Tô Việt an ủi nàng “Người chậm rãi nói, người biết gì cứ nói cho ta biết, xem ta có thể trợ giúp hắn hay không.”

Vương Lập Quyên nức nở, rốt cục nói ra một chuyện làm cho Tô Việt không khỏi kinh sợ.

Hỏa tử sơn độ cao so với mặt biển là 1512 m, trên núi có khoảng hơn 20 miếu thờ, La Mân bọn họ khi lên đến nơi, đã gần chạng vạng, ánh nắng chiều trải rộng không trung thật xinh đẹp.

“Ta nói, tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút đi, mệt chết đi được.” Lão Mạch xoa xoa bả vai đỏ lên, than thở.

Đồng hành là Tiểu Quách mắt sắc, sớm liền nhìn đến biển treo khách sạn Hóa Tử sơn “Chỗ đó có khách sạn kìa.”

La Mân cười giúp lão Mạch xách một cái túi lớn, lão Mạch trong mắt đầy cảm kích nhìn hắn, giống như nức nở nói “Được cứu sống rồi, được cứu sống rồi a.”

La Mân cười đá hắn một cước, “Thu phí a, một trăm đồng.”

Không để ý tới phía sau, đang đau khổ kêu to “Ăn cướp hã.” Sải bước hướng về phía khách sạn.

## 55. Quyển 2 - Chương 7

Chưa tới năm giờ sáng, La Mân đã bị lão Mạch ở phòng kế bên lay tỉnh, nói là nhìn mặt trời mọc trên Hóa tử sơn, một nhóm mấy người mặc áo bông thật dày, đi trên sơn đạo gió núi lạnh thấu xương, từ khách sạn đến chỗ ngắm cảnh còn một đoạn sơn đạo rất dài

Đi qua bức tường loang lổ của Thanh Hà, lão Mạch thần bí tới gần La Mân “Nghe nói nơi này quả thực linh, lúc trở về đi vào thử một quả đi?”

La Mân theo ánh mắt của hắn nhìn lại ần ần ngửi được trong không khí, lưu lại mùi nhang khói, hắn không khỏi cười trêu chọc lão Mạch nói “Người còn mê tín vậy a.”

Lúc mọi người đến nơi ngắm cảnh, nơi đó người đã muốn kín hết chỗ, bọn họ thật vất vả tìm được núi đá không có ai, đứng ở trên đó, cùng đợi mặt trời mọc.

Tuy rằng đỉnh núi có đèn sáng chiếu rọi, nhìn phía xa xa, vẫn như cũ cảm thấy được sơn thể hình dáng không rõ, thật khó hình dung. La Mân đứng ở trong gió lạnh thấu xương, sắc mặt dần dần lần u buồn, điều mình muốn, chẳng lẽ vĩnh viễn chỉ có thể ở trong tối ban đêm lặng lẽ tưởng niệm sao? Chẳng lẽ không thể phơi bày dưới ánh nắng mặt trời, nói cho thế giới, ta yêu Tô Việt?

Lão Mạch cười hi hi nhích lại gần, “Ta nói, nhìn từ trên cao thế này mới biết đất trời rộng lớn a, nhìn cảnh sắc này, ta thật đúng là sinh ra một loại cảm xúc mãnh liệt a.”

Hắn gặp La Mân cười cười, cũng không đáp lời, không khỏi thở dài “Mình muốn cái gì thì tranh thủ, dù sao người hiện tại cũng ly hôn, có cái gì không được chứ? Chẳng lẽ chờ các người đều già đi, người lại đi theo đuổi hắn sao?”

La Mân biết hẳn nói đến cái gì, vẻ mặt không khỏi ngưng trọng, nói thật nhỏ “Ta cũng muốn, nhưng ta lại sợ, chúng ta cũng không phải thiếu niên trẻ tuổi nữa, ta sợ chính mình nhất thời xúc động đuổi theo, phát hiện, kỳ thật trong lòng của hẳn sớm đã không còn ta, hoặc là bên cạnh hẳn sớm đã có người khác, phải mất nhiều thời gian, mới phát hiện, chính mình là một người quá vội vàng, kết quả là, ngay cả một chút cảm tình cùng tưởng niệm đều không còn sót lại.”

Lão Mạch nhăn lại mày “Ta nói, La Mân, người là một ông chủ cũng không lớn không nhỏ, ta nói người lúc kinh doanh đều lễ mễ như vậy sao? Nếu là một đàn ông, vậy phải dũng cảm lên chứ, thích liền xông lên đi, nói cho hẳn biết, không phải là câu ta còn yêu người sao, có cái gì khó nói chứ? Cần gì phải quan tâm hẳn có người khác hay không, đoạt lấy đến liền là của người, biết đâu, hẳn cùng suy nghĩ như người, hẳn cũng còn nhớ người thì sao, người liền bỏ lỡ như vậy, về sau nhớ tới, chính mình chắc sẽ không hối hận?”

La Mân cắn cắn môi, nhìn về phía chân trời tầng mây dần dần nhiễm hồng, không nói gì nữa, kỳ thật lời nói của lão Mạch làm gợn lên cơn sóng ở trong lòng của hẳn, nếu còn yêu, vì cái gì không thử bắt đầu lại chứ.

Thái dương rút cục một chút một chút lộ ra, ánh sáng rực rỡ rọi ra bốn phía.

Giữa trưa hôm nay, Tô Việt ngồi ở trên xe buýt quay về, trong đầu, lần thứ hai hiện lên lời nói của Vương Lập Quyền khi gặp mình “Kia súc sinh thực đáng chết a, hẳn hại anh ta, anh ấy còn trẻ như vậy, hẳn đã hại anh ấy, hiện tại cư nhiên lại muốn hại ta, anh ta giết hẳn là xứng đáng.”

Tô Việt nhăn lại mày, vì cái gì khi Vương Lập Gia cùng mình nói chuyện cũng không có nói ra, chuyện người bị hại từng xâm phạm quá cậu ấy cùng ý đồ xâm phạm em gái của cậu ấy chứ, hẳn thờ dài, có vài phần hiểu được, chàng trai kia nhìn qua thật điềm đạm, nho nhã kỳ thật là muốn bảo vệ người thân của mình, nếu chính mình đã vì giết người mà trả giá, làm sao còn hủy hoại thanh danh của người nhà nữa chứ.

Thế nhưng, chuyện này đối với Vương Lập Gia lại rất quan trọng, đủ để giải thích hẳn vì động cơ gì giết người đàn ông kia.

Tô Việt nặng nề tựa vào trên cửa kính xe, hai ngày này đối với hẳn mà nói thật sự là quá mệt mỏi.

Ngay tại lúc hẳn đang chìm vào ngủ say, một sự việc không tưởng được đã xảy ra, Tô Việt chỉ nghe đích một tiếng thật lớn ầm vang sau, theo toàn bộ thân xe đều lật nghiêng, đầu của hẳn đập mạnh vào trên tấm thủy tinh thật dày của cửa sổ, máu chảy đỏ hết cửa kính xe, hẳn ở phía dưới bị vài người đè lên không nhúc nhích được.

Chiếc xe buýt mà Tô Việt ngồi bị va chạm cùng một chiếc xe tải lớn, cả hai chiếc xe đều bị lật nghiêng trên đường.

Xem mặt trời mọc xong, vài người lại đi tới chùa Thanh Hà, thay phiên dâng hương, lão Mạch lôi kéo La Mân hưng trí vội vàng liền thẳng đến chính điện. Chính điện bên phải là nơi xin quẻ, phía sau là một vị lão đạo râu bạc phơ đang ngồi ở bàn giải quẻ.

Lão Mạch làm như thật hai tay tạo thành chữ thập làm ra một cái lễ chẳng ra cái gì với lão đạo, hoàng mao nhịn không được “Xì” nở nụ cười ra tiếng, lão đạo hơi hơi nhìn hoàng mao liếc mắt một cái, hoàng mao vội vàng thu liễm bộ dáng hi da.

Lão Mạch bưng lên ống thẻ, nhắm mắt lại, rì rà rì rầm, nhìn bộ dáng hẳn vô cùng nghiêm túc, La Mân kiệt lực nhịn xuống ý cười như muốn bùng ra, chỉ nghe “Đinh” một tiếng, một thẻ trúc rơi xuống trên bàn, chỉ thấy mặt trên viết nói “Phú quý công danh các hữu kỳ long hổ tương phùng kê khuyến nghị quả nhiên tham hoạch tiên nhân thủ tự thị kim lân thượng ngọc thì”

“Hỏi cái gì?” Lão đạo quan sát liếc mắt một cái.

“Cầu tài.” Lão Mạch lớn tiếng nói ngay.

“Lưỡng nhân hòa hợp kiến giao tình, nhị tử đồng tâm lợi đoạn kim bảo quản trần lôi kim dĩ vãng, tiện quân chung giải cổ nhân tâm.” Lão đạo chậm rãi nói “Nếu như là nói đến việc kinh doanh buôn bán, tìm một bạn tốt tri giao kết phường hẳn là đại lợi. Đây là thượng thượng.”

Lão Mạch cao hứng mặt mày hơn hớn “Vậy ngài nói là ta nhất định có thể phát tài.”

Lão đạo thần nhiên “Ngài này quẻ là quang minh chính chiếu, danh thành lợi đạt, lấy việc giai cát.”

Lão Mạch ha ha cười, lấy ra một trăm đồng đặt trên bàn gỗ “Tạ ơn đạo trưởng.”

Hắn xoay người một phen túm lấy La Mân đang đoan trang trên diện bích hoạ “Đến đến đến, người cũng xin một quẻ đi” La Mân cười lắc đầu.”Các người cứ xin đi, ta từ trước đến nay không tin cái kia.”

Mọi người đều rất vui, mà ngay cả lão Mạch trước đã cho tiền hơi buồn rầu, nhỏ giọng nói thầm “Rốt cuộc có đúng hay không, lão tử bỏ ra một trăm khối mà.”

La Mân vỗ bờ vai của hắn một chút, thần nhiên nói “Tin tắc linh, không tin tắc mất linh, tất cả do tâm mà thôi.”

Vài người lục tục đi ra Thanh Hà từ, La Mân đi ở cuối cùng, chỉ nghe lão đạo đột nhiên sâu kín nói “Dịch phi dịch. Nan phi nan. Hai năm gọn sóng quá, kính vỡ khó lành.”

La Mân trong lòng vừa động, bước nhanh trở lại bên lão đạo, làm cái đại lễ “Xin hỏi đạo trưởng có thể có giải thích không ạ?”

Lão đạo đứng lên, cười mà đi “Còn gặp lại, rơi vào thật sâu, nếu như hữu tình, phải lấy danh phận gì?”

La Mân nhất thời ngẩn người, thẳng đến lão Mạch ở cửa gọi to tên của hắn “Ta nói, nhanh lên đi a, xuống núi thôi, trời sắp trưa rồi.” Hắn mới giật mình hoàn hồn, không thấy bóng dáng lão đạo kia nữa

Thẳng đến xuống núi, lúc ngồi trong quán dưới chân núi Hỏa Tử ăn uống, lão Mạch rốt cục nhìn không được hỏi “La Mân, người không thành thật a, lão đạo kia nói gì với người, người vẽ mặt thần bí quá vậy.”

La Mân cười cười “Đây chính là thiên cơ, Phật viết không thể nói.”

“Thiết.” Lão mạch trêu chọc châm biếm hắn “Đây chính là thánh địa đạo giáo, người còn Phật viết.”

Hoàng mao nhìn lão Mạch liếc mắt một cái “Nhiều chuyện quá à, người ta không thích nói, còn ép người ta nói cái gì? Người cho là ai cũng như n

gười a, ngay cả trên người bao nhiêu cộng lông tơ cũng nói cho bàn dân thiên hạ biết hết.”

Lão Mạch vui vẻ, nghiêng người qua “Cùng à, trên người của ta rốt cuộc bao nhiêu cộng lông tơ, người hẳn là rõ ràng nhất, hai người chúng ta mỗi ngày đều ngủ cùng một chỗ mà.”

“Biến cho ta.” Bay lên một cước, lão Mạch lên tiếng trả lời ngã xuống đất, mọi người ồn ào mà cười.

Tô Việt theo hôn mê tỉnh lại, phải mất mấy phút đồng hồ, đầu rất đau, hắn ra sức nghĩ muốn giơ tay chạm đến miệng vết thương trên trán của mình, nhưng bị vài người kẹp ở giữa, bàn tay tất cả đều là huyết, chỉ nghe bên tai đều là tiếng rên rỉ của những người bị thương mới tỉnh ngộ lại, nguyên lai là bị tai nạn xe cộ.

Hắn theo bản năng nắm chặt cặp hồ sơ của mình, may mắn vẫn còn, không khỏi hơi chút nhẹ nhàng thở ra, trong đó toàn là tư liệu quan trọng mà mình cất công điều tra ở Vân Huyền, nếu mất thứ này thật khó khăn a.

Tô Việt biết, bọn họ phải mau chóng thoát ly chiếc xe này, bởi vì xe rất có thể phát nổ.

Hắn ra sức đẩy ra người đè trên người mình, lúc này mới phát hiện cách đó không xa, có một lỗ hổng to bằng quả bóng trên cửa sổ trong lúc bị va chạm

## 56. Quyển 2 - Chương 8

Vài người thanh toán tiền xong, lão Mạch đề nghị đi đập chứa nước cách thủy trấn không xa bờ lợi, có người muốn đi, cũng có người muốn quay về, lão Mạch nhìn La Mân “Người có muốn đi hay không?”

La Mân cười, vừa định nói “Đi thì đi, ” đột nhiên chỉ cảm thấy một trận hoảng hốt hụt hơi, đứng không được, phải dựa vào tường, chậm rãi ngồi xuống đi.

“La Mân, người làm sao vậy?” Tiểu Quách đứng cách hắn gần đó, cuống quýt cầm chai nước suối, nghĩ hắn mệt nhọc khiến cho không thoải mái.

La Mân sắc mặt tái nhợt lắc đầu “Không có việc gì đâu, tự nhiên thấy khó chịu chút thôi.”

Lão Mạch thân thiết nói “Có phải mệt mỏi quá hay không? Quên đi, chúng ta hãy trở về đi, dù sao núi cũng đi, địa cung cũng nhìn, ta nói, chúng ta quay về đi.”

Tất cả mọi người đều đồng ý.

La Mân lắc đầu “Ta không sao, các người nếu muốn đi chơi, hãy đi đi, dù sao hiện tại thời gian còn sớm.”

Lão Mạch nhìn vài người, tất cả mọi người tỏ vẻ vẫn là quên đi, lão Mạch biểu tình không đứng đắn hi cười, nghiêm túc đối hoàng mao nói “A Triệt, người chạy La Mân, để La Mân ngồi xe của ta, có vấn đề gì không?”

Hoàng mao rõ ràng đáp ứng “Vậy thì có cái gì không được, La ca, người vẫn là ngồi xe Mạch ca đi.”

La Mân muốn mở miệng từ chối, lão Mạch một phen đoạt lấy chìa khóa trong tay hắn đưa hoàng mao “Nhóc, lái cẩn thận a.”

Hoàng mao vẻ mặt hưng phấn nhận lấy, La Mân thẳng đến ngồi trên xe lão Mạch “Ta nói, tiểu tình nhân của người, lái xe được không đó?”

Lão Mạch mắt liếc hắn một cái, nghiêm mặt nói “Đương nhiên được a, ta tự tay dạy mà, sao lại không được?”

La Mân trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn lão Mạch “Người lặp lại lần nữa?”

Lão Mạch ngạc nhiên nói “Có cái gì không đúng sao?”

La Mân hết hồn ngã vào thành xe “Lão Mạch, người cũng to gan thật, thẳng nhóc kia không có bằng lái người cũng dám để cho hắn lái xe sao.”

Tô Việt ra sức dùng nắm tay cùng khuỷu tay đập bể những mảnh thủy tinh bị vỡ chung quanh cái lỗ, rốt cục đem cái lỗ mở rộng cũng đủ lớn, hắn mất rất nhiều sức lực mới chậm rãi thoát ra.

Tô Việt nhìn lại mọi nơi, không khỏi hít mạnh một hơi, trước mắt tình cảnh thật sự là vô cùng thê thảm. Thảm thiết nhất phải kể tới đầu xe. Toàn bộ đều lật nghiêng, đầu xe bị bẹp nát. Tô Việt quay đầu lại nhìn kỹ, vài người khác cũng vừa mới thoát ra, bọn họ biết, nếu ở trong xe lâu thêm chút nào nữa, sẽ càng thêm nguy hiểm.

Mười phút sau, cảnh sát giao thông mới tới, Tô Việt bọn họ đã thoát ra được bảy người.

Đợi cho xe cấp cứu cùng nhau chở mọi người bị thương đến bệnh viện nhân dân T thành, Tô Việt mệt mỏi cực kỳ ngồi ở phòng cấp cứu, lúc này mới phát hiện hai tay của mình đã muốn bị mảnh thủy tinh đâm nát, mà vết thương trên trán cũng bắt đầu ần ần đau lên.

Tô Việt sờ soạng, lúc này mới phát hiện di động mình đặt ở túi quần cư nhiên vẫn không bị tổn hao gì, hắn mở ra, ngăn người nhìn thật lâu dãy số quen thuộc lại xa lạ kia trong di động.

La Mân đang buồn ngủ, giữa mông lung, cảm thấy điện thoại di động của mình rung lên, nhưng khi hắn sờ hướng di động, di động im lặng như thường.

“Làm sao vậy?” Lão Mạch thân tình nhìn hắn một cái.

La Mân trong lòng ần ần cảm thấy được không ổn, hắn lấy điện thoại di động ra lần nữa, không khỏi nhăn lại mày, là hắn? Tiểu Việt. Đã xảy ra chuyện gì?

Bất an trong lòng La Mân dần dần mở rộng, hắn rốt cục vẫn không chịu nổi bấm dãy số của hắn.

Tô Việt giờ phút này mờ mịt ngồi trên hành lang bệnh viện, hồi tưởng lại một màn kinh tâm động phách vừa rồi, lúc này trong lòng mới cảm thấy sợ hãi sâu sắc, hắn ngơ ngác cảm di động, không biết nên gọi cho ai, vừa mới theo bản năng bấm đến tên của hắn, sau khi bấm gọi xong, không khỏi kinh giác, vội vàng cắt đứt, mình tại sao lại gọi cho hắn? Vì cái gì muốn gọi cho hắn? Hắn kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ ánh nắng chiều dần dần nhuộm đỏ một góc trời, người ta nói lúc nguy nan người mà mình nghĩ đến, nhất định là người mình yêu nhất, chẳng lẽ nói, ta vẫn còn yêu hắn sâu đậm vậy sao? Cho đến lúc này, trong vô thức vẫn

như cũ xem hẩn như là chỗ dựa vững chắc nhất của mình? Không, hẩn úp mặt vào cánh tay, ta tại sao có thể như vậy chứ?

Ngay tại lúc hẩn đang thất thần, điện thoại di động của hẩn đột nhiên rung mạnh lên.

Tô Việt nhìn thoáng qua dây số, là hẩn?

Giống như cầm trong tay là một khối nóng phồng tay, đột nhiên thấy trên ghế, không, ta không cần nghe, ta không muốn hẩn nhìn thấy dáng vẻ khó coi của ta như vậy, Tô Việt co ro ngồi trên ghế dài ở bệnh viện, kinh hoàng lên, không còn bộ dáng bình tĩnh của đại luật sư nữa.

Chính là, di động kia giống như quyết tâm, văng vẳng lên không ngừng.

Tô Việt thở dài, rút cục ấn xuống phím nghe.

La Mân cảm thấy mấy phút chờ đợi này dài như một năm vậy, trong lòng dự cảm được, Tô Việt gặp phiền toái, thật vất vả hẩn mới nghe điện thoại, vốn lo lắng định nói vài lời trách cứ cư nhiên toàn bộ trở thành một câu ôn nhu “Tiểu Việt, người không sao chứ?”

Ngữ khí kia vọng vào tai Tô Việt, giống như những buổi tối nhiều năm trước, hẩn nằm trong lòng ngực La Mân, nghe được tiếng thì thầm cực ôn nhu kia, tất cả ủy khuất không khỏi dâng lên trong lòng, giờ khắc này, cái gì yêu hận dây dưa tất cả đều phai nhạt, hẩn nức nở khẽ gọi một tiếng “A Mân.”

Giống như mũi tên nhọn xuyên qua trái tim La Mân, tiếng gọi quen thuộc của Tô Việt làm cho hẩn ánh mắt tức khắc đã trở nên ướt ướt “Tiểu Việt, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta hiện tại ở bệnh viện nhân dân T thành.”

La Mân quá sợ hãi, không khỏi rống lên “Người nói cái gì? Người làm sao vậy? Người bị đụng vào chỗ nào rồi? Người ngồi yên đó đừng nhúc nhích, ta lập tức tới liền, người ngàn vạn lần ở yên đó chờ ta a.”

“Ta không sao hết, chỉ bị trầy da chút thôi, ta thật không có sao cả.” Tô Việt bất đắc dĩ nói, còn chưa nói hết, đã nghe La Mân ở bên kia hét lên “Người ngoan ngoan đứng yên trong bệnh viện cho ta, không được đi đâu, ta lập tức đến.”

Tô Việt tính lên tiếng trả lời thì di động đã cắt ngang.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lão Mạch ân cần hỏi han.

“Ta muốn đi T thành, lão Mạch, phiền người ngừng xe phía trước, ta cùng a Triệt đổi trở về.” La Mân cũng không có nhiều lời.

Lão Mạch biết hẩn nhất định là gặp phiền toái rất lớn, không khỏi lo lắng nói “Bằng không, ta đưa người đi, lúc này đi T thành, đến nơi cũng tối rồi.”

“Cho dù là đến khuya, ta cũng muốn đến đó.” La Mân cắn mạnh môi, trong mắt toát ra vẻ kiên định, không, hẩn không thể để cho tiểu Việt một người cô đơn ở nơi đó chờ lâu.

Lão Mạch y lời hẩn nói, tới đoạn đường phía trước, ngừng xe, La Mân ngồi trên xe của mình, nói vài câu cáo từ với nhóm, liền nhanh chóng hướng T thành lao vút đi.

Cũng may Vân Huyền cách Hỏa Tử sơn kỳ thật cũng không xa, chạy hơn hai giờ có thể đến, La Mân giờ phút này lòng nóng như lửa đốt, hận không thể mọc cánh bay qua đi.

Tô Việt đứng trên hành lang bệnh viện, đốt một điếu thuốc, không thể nói rõ tâm tình tới đây khắc là cái gì, thoáng mang điểm chua xót, đã có mang điểm mê hoặc, chính hẩn cũng nói không rõ.

19 giờ 22 phút, lúc La Mân vọt vào bệnh viện, hẩn nhìn đến chính là một hình ảnh như vậy, Tô Việt vẻ mặt hơi hơi buồn rầu tựa vào trên tường bệnh viện, hút thuốc.

Hẩn lòng tràn đầy chua xót, mang theo cảm giác nói không nên lời, bước nhanh đi đến trước mặt của hẩn, Tô Việt thấy hẩn, nét mặt không ra vẻ giật mình hoặc là kháng cự, mà là hơi chút bất đắc dĩ cùng u buồn “Người đã đến rồi, còn rất mau nữa.”

Tô Việt nói còn chưa dứt lời, giây tiếp theo, đã bị kéo mạnh vào trong ngực lửa nóng.

Lúc La Mân nghe tin Tô Việt bị tai nạn xe cộ khiến hấn sợ hãi đến độ cứng ngắc toàn thân, khoảnh khắc nhìn đến hấn không có việc gì, rốt cục hơi thả lỏng một chút, hấn ôm Tô Việt thật chặt, hoàn toàn quên, bọn họ từ lâu đã không còn là người yêu của nhau, miệng cứ lặp đi lặp lại một câu “Thật tốt quá, người không có việc gì, thật tốt quá.”

Tô Việt trong lòng vừa đau khổ vừa cay đắng, giống như một hũ dấm chua đã lên men lâu ngày, hấn để mặc La Mân ôm, cảm thụ được sự ấm áp đã mất đi thật lâu, rốt cục, chậm rãi buông tất cả đề phòng, hơi hơi nhắm mắt lại, dùng hai quán đầy bằng gạch, cũng vây quanh ôm lấy bả vai kiên cố của La Mân.

## 57. Quyển 2 - Chương 9

Cái gì gọi là duyên phận, có lẽ chỉ là lần quán đầu đó, lại làm cho người kia hiện ra trước mặt của người.

La Mân không nghĩ buông tay ra nữa, hấn biết mình suốt cuộc đời cũng không thể dứt ra khỏi lưới tình được dệt nên bởi Tô Việt, hấn mạnh mẽ ôm người yêu dấu mà chính mình hằng đêm luôn mộng hồi tưởng trong lòng ngực, không khỏi cảm tạ trời xanh khiến cho mình cùng hấn, gặp nhau lần nữa.

Cảm xúc Tô Việt so với hấn phức tạp hơn, chính là giờ khắc này, hấn thật sâu cảm nhận được tình yêu của La Mân đối với hấn, sâu đậm như vậy, kiên trì như vậy, hấn đã thật lâu không khóc qua, không nhớ rõ từ khi nào thì bắt đầu, hấn đã không hề chảy nước mắt, thế nhưng, khi La Mân cúi đầu hôn lên đôi môi lạnh như băng của hấn, nước mắt từng giọt trong suốt không ngừng tuôn, nói không rõ là vui hay là buồn, trái tim đóng băng hơn mười năm, bởi vì cùng một người, mà lần thứ hai xuất hiện vết rạn.

Hấn

lặng lẽ tự nói với mình, nguyên lai, ta vẫn còn yêu người trước mắt như vậy.

Lòng rối loạn, tất cả e dè đều bị đánh vỡ, tình yêu lại như hạt mầm vươn ra khỏi mặt đất tăm tối, tràn ra màu xanh biếc đầy hy vọng.

Đến một khách sạn nhỏ gần bệnh viện, một đôi tình nhân chia lìa nhiều năm lại một lần nữa thân mật dây dưa. Không giống như tình yêu thời thiếu niên, nhiều năm không gặp, ngoại trừ khát vọng nóng bỏng thân thể đối phương lẫn nhau, còn mang theo rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Tô Việt sớm không còn đáng vẻ thiếu niên khi xưa, sau khi thành niên thân thể tứ chi thon dài, chiếc cổ cao cùng thân thể cân đối hình thành độ cung duyên dáng, trong bóng tối mờ ảo, càng tỏa ra hương vị hấp dẫn hơn nữa.

Đôi Vai La Mân càng thêm kiên cố, bởi vì bình thường thường xuyên rèn luyện, toàn bộ cơ thể có vẻ vô cùng mạnh mẽ, nhất là trước ngực, kiên hạ giống như ấn dấu vô cùng lực lượng.

Tô Việt trong lòng không khỏi nhẹ nhàng run rẩy, đối với sắp phải tiếp nhận những cơn trớn như cuồng phong bão táp từ La Mân, trong lòng vừa ần ần chờ mong, lại vừa lo lắng sợ hãi.

Khi La Mân lần thứ hai cúi xuống thân thể, hôn lên trên bờ vai của hấn, Tô Việt đột nhiên nức nở ra tiếng “A Mân.”

La Mân ngẩng đầu, thật sâu nhìn về phía Tô Việt, “Khi nào người cảm thấy không thích, có thể nói ta dừng lại.”

Tô Việt nước mắt rơi càng nhiều, hấn chưa bao giờ giống như hôm nay vậy, thống hận chính mình lúc này lại xuất hiện yếu đuối.

La Mân dường như cảm nhận được, tiểu Việt vì cái gì lại khóc như vậy, hấn một lần lại một lần dùng nụ hôn lau khô nước mắt nơi khóe mắt người yêu, ghé vào lỗ tai hấn nói thật nhỏ “Người hận ta lắm phải không? Nếu như thế, người cứ cắn ta thật mạnh đi, ta không sợ đau đâu. Người cứ dùng hết sức mà cắn, chỉ cần người có thể hết giận là được.”

Hấn vừa dứt lời, chỉ thấy trong bóng tối Tô Việt đột nhiên ngẩng đầu lên, hung hăng cắn một cái thật mạnh trên bả vai La Mân, nhất thời, cảm giác đau đớn rơi vào đáy lòng La Mân, nỗi đau kia không phải bởi vì vết cắn của Tô Việt sâu, mà là, một cái đó, giống như cũng cắn vào tim của hấn, làm cho hấn nhớ lại, nhiều

năm trước, những thương tổn mà Tô Việt từng gánh chịu, sâu như vậy, nặng như vậy. Nếu nói mình sau đó không có một chút hối hận, đó là không có khả năng, sau khi La Mân kết hôn, không chỉ một lần hối hận, tại sao mình không có kiên trì đến cuối cùng khẩn cầu mẹ Tô Việt, lại cắt đứt liên hệ cùng Tô Việt, kỳ thật rất lâu, hẳn đều thật sâu áy náy, dùng cách thức đó với người yêu của mình, có lẽ đối với Tô Việt mà nói, chỉ có thể là mang ý phản bội.

Thăng đến trong miệng cảm thấy mùi vị tanh nồng của máu, Tô Việt mới phát giác chính mình đem bả vai La Mân giảo phá, hấn cuống quít nhả ra, trong lòng hối hận không thôi, không khỏi vừa đau lòng vừa nén giận “A Mân, sao ngươi không né ra, ngươi ngốc a.”

La Mân cười áp hấn nằm xuống, đặt thân thể mịn màng của hấn ở dưới thân “Đừng chạm vào nó, ta không đau, hiện tại, chúng ta có thể tiếp tục được không? Ta nhịn đã lâu rồi.”

Tô Việt chỉ cảm thấy giống như có một dòng suối mát lạnh theo trong lòng chảy qua, mắt rưng rưng lệ cười mắng “Ngươi thật là một đứa ngốc mà.”

Đôi môi La Mân giống như môi lửa, ở trên người Tô Việt dấy lên dục hỏa hừng hực, Tô Việt chỉ cảm thấy nhiệt lưu càng ngày càng nhiều toàn bộ hội tụ đến bụng mình, khiến hấn không khỏi nhẹ nhàng vơn vẹo thân thể, hy vọng đạt được càng nhiều.

Cho dù dục vọng khó có thể khống chế như thế, La Mân vẫn như cũ sợ bị thương Tô Việt, lưỡi hấn dần dần trượt khắp thân thể Tô Việt, thăng đến chỗ dục vọng đang ngăn cao của hấn, cúi đầu, ngậm vào hấn.

Tô Việt nhịn không được rên rỉ thành tiếng, chỉ cảm thấy phân thân mình bị vây quanh trong khoang miệng ấm áp của La Mân, theo mỗi cử động phun ra nuốt vào của hấn, hạ thân Tô Việt khoái cảm chùng chắt càng ngày càng nhiều.

La Mân nhịn không được nhìn về phía Tô Việt, chỉ thấy hấn gương mặt ửng đỏ, đầy mặt xuân triều, tốc độ phun ra nuốt vào không khỏi nhanh hơn, Tô Việt không kiềm chế được nâng lên thân thể của chính mình, hết sức nghênh đưa.

Theo một cái nút vào thật mạnh cuối cùng của La Mân, Tô Việt chỉ cảm thấy nơi đó tê rần, khoái hoạt như nguồn suối phun dừng mà ra.

Trên mặt trên người La Mân, đầu dính của Tô Việt, Tô Việt tứ chi xụi lơ nằm ở trong lòng, ngực La Mân. La Mân cúi đầu, hôn lên môi Tô Việt lần nữa “Chính là hương vị của ngươi.”

Mặt Tô Việt lần thứ hai trở nên ửng đỏ, ánh mắt mê ly để mặc La Mân khiêu khai môi của mình, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, cùng chính mình gặt gao dây dưa cùng một chỗ, chỉ trong chốc lát, dục vọng trỗi dậy, La Mân một bên hôn Tô Việt, một bên tách ra hai đùi hấn, đem chất dịch màu trắng kia nhẹ nhàng vẽ loạn ở phía sau của hấn.

Tô Việt nhăn lại mày, không khỏi hơi hơi rụt người lại, La Mân kéo hấn áp sát người mình, một bên hôn, một bên thâm nhập một ngón tay, nhẹ nhàng ở bên trong khuấy đảo, Tô Việt không khỏi “Ân” một tiếng, nghĩ muốn lui về phía sau, không chỗ thối lui, chỉ phải để La Mân một ngón sau đó lại thêm một ngón, chậm rãi thả lỏng, thăng đến thân thể hấn không thể nhịn được nữa, trong miệng rớt cục phát ra bất mãn nhần nại đã lâu “Ngươi rốt cuộc có định vào hay không vậy?”

La Mân lúc này mới cẩn thận, chậm rãi đem chính mình đẩy mạnh vào trong cơ thể Tô Việt, khi hấn tiến vào một khắc kia, ánh mắt của hấn đột nhiên cũng có chút ướt át, đây là sau nhiều năm cách xa nhau thân xác và linh hồn hai người mới lần nữa kết hợp lại, cũng là nhiều năm sau, hấn lại chạm đến được trái tim Tô Việt.

Tô Việt chỉ cảm thấy từ thân thể đến tâm linh chính mình, lại một lần nữa được La Mân lấp đầy, từ nay về sau rốt cuộc không thể tiếp nhận người thứ hai, theo từng triều động của La Mân, Tô Việt nhịn không được gặt gao bắt lấy vai hấn, mặc hấn ở trên thân thể của chính mình ra sức thúc đẩy.

Mà La Mân chỉ cảm thấy chính mình giống như tan ra hòa vào cơ thể Tô Việt, nhịn không được càng đẩy nhanh hơn, bọn họ đều lâu lắm không có tin tức lẫn nhau, một khi đã biết cả hai vẫn còn yêu nhau, đều hận không thể đem đối phương hung hăng khảm nhập thân thể của chính mình, một khi bắt được liền khó từ bỏ, một khi kéo lấy sẽ không buông ra nữa.

Đây là một trận đấu thể lực ngang nhau, hai phe chủ tướng đều liều mạng lấy hết sức lực quyết định lấy lòng đối phương, thắng đến bọn họ cuối cùng cùng đạt tới cao trào, cùng thét lên đồng thời phun ra những hạt giống tình yêu.

Đêm, dài vô tận, mà hai người yêu nhau kia vẫn triền miên dây dưa không dứt.

Khi Tô Việt tỉnh lại lần nữa, trời đã sáng choang, hần mờ mịt nhìn trần nhà khách sạn có chút ố vàng, một lúc lâu sau mới nhớ tới mình đang ở chỗ nào, vì cái gì lại đến nơi này, như vậy, đêm qua trận hoan ái kia đều là sự thật? Hần vò vò cái đầu vẫn còn mông lung, cảm thấy toàn thân mình giống như bị xe nghiền qua vậy, nhớ không rõ ngày hôm qua đến tột cùng tổng cộng cùng La Mân làm bao nhiêu lần, nhớ mang máng đến cuối cùng, bọn họ đã không thể bắn ra được gì nữa mới thôi, hai người đều không kịp tẩy trừ thân thể, cứ trần trụi như vậy ôm nhau ngủ.

Chính là, hiện tại, hần sau khi tỉnh lại, mới phát hiện, thân thể mình đã được tẩy trừ, lại được thay quần lót sạch sẽ, còn người đêm hôm qua ôm mình triền miên không thôi cũng không thấy.

Tô Việt có chút kinh hoảng lên, chẳng lẽ ngày hôm qua người kia không phải La Mân, chẳng lẽ là chính mình uống rượu say sinh ra ảo giác sao? Hần vội vàng xoay người xuống giường, khi mặc quần áo không khỏi thấp kêu một tiếng đau, thắt lưng thật sự là đau đến độ không đứng dậy nổi, hần thật mạnh ngã xuống giường lần nữa, lúc này mới phát hiện ra giường ngày hôm qua bị làm cho rối tinh rối mù cũng bị đổi qua.

“Đáng chết, tên kia chạy đi đâu rồi chứ?” Tô Việt trong đầu thậm chí hiện lên ý niệm hoang đường như vậy, hần không phải là sợ quá chạy đi mất chứ.

Ngay lúc hần còn miên man suy nghĩ, cửa phòng mở, La Mân trong tay xách một túi plastic từ từ đi vào, gặp Tô Việt chỉ mặc quần dài cùng áo sơ mi ngã xuống giường, không khỏi cười ôn nhu nhìn qua “Không biết người là thích ăn món gì, cho nên mỗi món ta đều mua một phần.”

Tô Việt thản nhiên nhìn nóc nhà, cũng không thèm nhìn tới La Mân lấy ra đồ vật này nọ, dùng một loại giọng điệu bình tĩnh lạnh lùng, giống như người xa lạ nhẹ nhàng băng quơ nói “Đối với chuyện phát sinh đêm qua, người ngàn vạn lần không cần để ở trong lòng, cứ nghĩ là ta báo đáp lại việc người tới đón ta là được rồi, người có biết, con người của ta từ trước đến nay cũng không keo kiệt, ta rất sòng phẳng.”

Nụ cười trên mặt La Mân lập tức ngưng lại, hần không bao giờ nghĩ tới, câu đầu tiên hần nói với mình lại là câu này.

## 58. Quyển 2 - Chương 10

Tô Việt chậm rãi khoác lên người chiếc áo lông cừu màu vàng nhạt, La Mân ẩn không chịu nổi tức giận, nắm chặt cánh tay hần, nhìn chăm chú vào đôi mắt thâm sâu như đầm thủy của hần “Tiểu Việt, người nói như vậy là có ý gì?”

“A Mân, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, ta nghĩ, mọi người không cần phải ... Vì chuyện như vậy lại trối buộc lẫn nhau.” Tô Việt thản nhiên nói.

“Cái gì gọi là chuyện như vậy, chẳng lẽ chúng ta không phải bởi vì yêu nhau, cho nên mới cùng một chỗ sao?” La Mân đỏ mặt đứng lên.

Tô Việt chậm rãi rút tay mình ra, nâng lên ánh mắt nhìn về phía La Mân, trong ánh mắt không có một tia gợn sóng, ngữ khí dị thường bình thản “A Mân, người cho rằng nhiều năm trôi qua như vậy, chúng ta còn có thể trở lại như trước được sao?”

Ngực La Mân giống như bị một cái búa tạ nện mạnh vào, cái loại cảm giác vừa đau đớn vừa khó chịu này hần chưa bao giờ có, sắc mặt của hần dần dần trở nên tái nhợt, nhìn Tô Việt thật lâu sau, đột nhiên nở nụ cười, chính là nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn, “Đúng vậy a, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, chuyện như vậy có thể cho là cái gì?”

Trong ánh mắt của hần chậm rãi hiện lên thần sắc ôn nhu làm cho Tô Việt tim đập nhanh “Dạ dày của người không tốt, bữa sáng là nhất định phải ăn uống đầy đủ, người từ từ ăn, ta đi gọi xe taxi.” Nói xong, xoay người ra cửa phòng.

Tô Việt suy sụp ngồi ở trên giường, lập tức cảm thấy ngực mình khó chịu thở không được, không, không phải như vậy, vì cái gì, chính mình thương tổn hân, không có một chút cảm giác khoái hoạt, ngược l

ại, nhìn thấy hân khổ sở, so với hân còn đau lòng hơn, chính là, ta làm sao có thể cùng người tiếp tục ở chung? Mười năm trước là Triệu Tiểu Lệ cắt ngang chúng ta, mười năm sau là thê tử của người cùng đứa con, ta làm như vậy, lại có cái gì không đúng? Ta làm đúng, nhưng vì cái gì trong lòng lại khó chịu như vậy.

La Mân ngồi ở trong xe, run rẩy đưa tay mở ra một gói thuốc lá, hân đã cai thuốc trong nhiều năm, chính là hôm nay, trong lòng bị đè nén làm cho hân rất muốn hút một điếu. Trong sương khói lượn lờ, La Mân sắc mặt khó coi, hân thật không có nghĩ đến sau một đêm hai người triền miên như thế hôm sau Tô Việt cư nhiên lại nói như vậy với mình, Tiểu Việt, đây là người trả thù ta sao? Trả thù ta lúc trước bỏ lại người, chính là, người cũng biết, hết thấy mọi chuyện ta làm đều là vì yêu người a.

Trên đường quay về Cổ thành, bầu không khí trong xe có chút nặng nề, La Mân khóa mành phong, nghiêm túc mà trầm mặc lái xe. Tô Việt lại không nói chuyện, nghiêng người dựa vào ghế, nhìn ngoài cửa sổ phong cảnh lướt qua vùn vụt.

La Mân tùy tay mở radio, trên đài đang phát bài hát của Tiêu Á Hiên người xa lạ quen thuộc nhất :

Anh còn nhớ không?

Nơi mặt biển tràn đầy ánh trăng ngoài cửa sổ

Anh còn nhớ không?

Chính là tình yêu đã để chúng ta thấp sáng đêm đen

Vậy vì sao sau đó chúng ta lại chỉ im lặng, không dựa bên nhau nữa

bầu trời sao đã từng trong sáng

dần dần bị bóng đen che lấp

Trái tim tổn thương ra đi

Trở về nơi hoang sơ nhất lúc xưa kia để chờ đợi

Vì quá cô đơn

Có phải cần tìm một người để lấp đầy trống trải trong lòng

Chúng ta đã trở thành

những người xa lạ quen thuộc nhất trên thế giới này

Sau này mỗi trắc trở trong cuộc sống

chỉ có thể tự mình đối mặt

Chỉ trách chúng ta đã yêu nhau quá nồng nhiệt, quá đậm sâu

Thế là đã tỉnh mộng, em đã mắc cạn, đã yên lặng, đã vẫy tay tạm biệt

mà vẫn không thể định thần lại được

Nếu chúng ta lúc xưa khi gặp nhau có thể

nén lại được sự xúc động trong tâm hồn mình

Có thể đêm nay em sẽ không để cho mình chìm đắm trong nỗi nhớ anh

Khi La Mân về tới Cổ thành, ánh mặt trời đã lên cao, ánh nắng ấm áp chiếu rọi qua suối phun trước cửa khách sạn, khiến cho bọt nước lấp lánh kim quang.

“Thực xin lỗi, ta còn có việc, ta không đưa người lên được rồi, hảo hảo nghỉ ngơi nhé.” La Mân tận lực khống chế được ngữ điệu chính mình có vẻ tự nhiên.

“Cám ơn.” Tô Việt trước khi xuống xe, thực nghiêm túc đối La Mân nói “Thực xin lỗi, quấy rầy người.” Xuống xe, vài bước đi lên bậc thang, đi vào đại sảnh.

La Mân hắc nghiêm mặt, cắn răng một cái, giận dữ đem xe phóng nhanh rời khỏi khách sạn.

Một giờ sau, trên lầu hai trong phòng tập thể hình, chỉ thấy người nào đó, đang hung hăng đâm liên tục vào bao cát treo giữa không trung để trút giận, từng mồ hôi trong suốt theo da thịt màu mật ong của hắn rơi xuống, rơi trên mặt đất suất thành mấy cánh hoa.

Bị mạnh mẽ kéo tới cùng tập, lão Mạch hữu khí vô lực tựa vào trên máy tập chạy bộ, hai mắt thất thần nhìn người kia không chỗ phát điên chỉ thở dài.

“Ta nói, người tức giận có ích lợi gì a, người không biết động não sao, bình thường thoát nhìn là một người rất thông minh vậy, như thế nào tới thời điểm này, lại không nghĩ được gì vậy nè trời.”

“Người nói, ta nên làm cái gì bây giờ, ta một khi gặp mặt hắn, liền toàn bộ rối loạn.” La Mân đem hết toàn lực tung ra một quyền cuối cùng, phiền não nói.

“Người còn nói nữa, người yêu bé nhỏ của người a, tính tình thật đúng là rất cố chấp.” Lão Mạch vuốt vuốt tóc, suy nghĩ nửa ngày “Ta nói, hai người các người trong lúc đó có phải có cái gì hiểu lầm chưa cởi bỏ hay không a, nếu không, hẳn vì cái gì đối người như vậy a.”

La Mân thở dài “Đều là ta không tốt, hẳn giận ta cũng đúng.”

Lão mạch đổi chuyện của hắn nhiều ít cũng biết một chút, không khỏi thở dài “Lúc người tránh đi hẳn là vì muốn tốt cho hắn, nếu ta có một người như thế khăng khăng một mực yêu ta, ngay cả lao tù cũng vì ta mà ngồi, như vậy nếu phải chờ cả đời ta cũng chờ, thằng nhóc này đúng là không biết tốt xấu.”

La Mân lắc đầu “Đừng nói như vậy, ta thương hắn, cho nên làm những điều này là do tình nguyện, khi đó, không nghĩ tới còn có thể cùng hắn có cái gì nữa.”

Lão Mạch tiếc hận nói “Đúng là người rất si tình a” đột nhiên đôi mắt hắn vụt sáng lên “Ah, chúng ta thử kích động hắn một chút thế nào?”

La Mân mờ mịt nhìn hắn “Kích động ai?”

“Còn có thể là ai, chính là người yêu rất mạnh miệng của người á.” Lão Mạch quỷ quyệt cười nói.

La Mân cảnh giác vạn phần nhìn qua “Người muốn làm cái gì?”

Lão Mạch cười ha ha đứng lên “Yên tâm, tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp gì đâu, nhìn người khấn trương như vậy, chỉ là cho hắn một chút khuấy động nho nhỏ. Hẳn không phải miệng nói rất cứng rắn sao? Ta thử nhìn xem, trong lòng hắn rốt cuộc có người hay không, nếu còn có, người cứ yên tâm dũng cảm mà tiến lên, theo đuổi hắn đến cùng, ca ca ở phía sau ủng hộ người, nếu người ta tâm lý căn bản không cần, ” hắn mạnh mẽ vung tay “Thật là, cho dù hắn không cần, người cũng cứ xông lên phía trước cho ta, không cần để ý hắn có chịu hay không.”

La Mân mặt đầy nghi hoặc nhìn hắn, không rõ người này trong bụng muốn làm trò gì.

Tô Việt trở lại khách sạn, căn bản ngủ không được, trần trọc nhớ tới khoảng thời gian rất ngắn mình và La Mân ở chung, những lúc hai người thân mật trong ngày xưa như từng đoạn phim ngắn ủa về hiện lên trong đầu Tô Việt, hơi thở ấm áp của hắn phủ vào mặt mình, môi hôn nóng rực, từng cử chỉ âu yếm dịu dàng, đây đưa không nở buông, làm sao có thể nói quên là quên được chứ?

Cuối cùng, hắn phiền muộn từ trên giường ngồi dậy, vén bức màn nhìn ra ngoài, trời chiều chạng vạng vô cùng xinh đẹp. Tô Việt tựa đầu trên tấm thủy tinh, nhìn phong cảnh kiêu diễm này, trong lòng thì thảo nói nhỏ, a Mân, người biết không? Người chắc không biết ta hối hận nhiều bao nhiêu đâu, hối hận vì đã nói vậy với người, kỳ thật, đó cũng không phải lời thật lòng của ta.

## 59. Quyển 2 - Chương 11

“Không được, không được, a Mân cứu ta, a Mân –” Tô Việt kêu to theo ác mộng tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, hoảng hốt hơn nửa ngày, mới nhớ tới chính mình đang ở nơi nào.

Hắn với tay mở đèn ở đầu giường, nhìn lướt qua đồng hồ quả quýt trên vách tường, 3 giờ 40 phút, thật lâu đã không mơ thấy chuyện đó, mười năm, hắn cho là mình đều có thể quên, thế nhưng, hôm nay không biết vì cái gì, rất nhiều chuyện phát sinh, đều lại đi vào trong giấc mộng, hắn mơ thấy mình giãy giụa, bị vài người mạnh mẽ nhét vào một cái bao tối tăm, hắn thê thảm kêu la “A Mân, cứu ta, a Mân.”

Tô Việt run rẩy, muốn hút một liều thuốc để bình ổn tâm tình rối loạn của mình, tay vừa trượt, cái bật lửa rơi trên mặt đất, hắn thậm chí cũng không dám đưa tay cầm bật lửa lên, ta đây là làm sao vậy, Tô Việt cười khổ, người từng thương tổn mình đã chết, chính mình còn sợ điều gì nữa.

Tô Việt cũng không phải hoàn toàn được chữa khỏi, bác sĩ tâm lý từng chữa trị cho hắn không tán thành hắn làm luật sư. Bởi vì bản thân Tô Việt trải qua những chuyện không may đó, hắn cho rằng công việc luật sư này sẽ lại lần nữa kích động tâm lý bất ổn của Tô Việt, nói không chừng đến lúc nào đó, thống khổ tiềm tàng trong lòng hắn khi nhớ lại sẽ bị khơi dậy. Thế nhưng Tô Việt lại bướng bỉnh kiên trì lựa chọn con đường này đến cùng, nhiều năm như vậy đều không có phát sinh quá chuyện gì, bác sĩ của hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên, chính là, lần này, đêm nay, tâm bệnh Tô Việt lại tái phát.

Tô Việt trong lòng rất rõ ràng, án kiện Vương Lập Gia đối với hắn là một mối lửa, tương tự như án kiện mà Tô Việt trải qua năm đó, gọi lên trong lòng hắn xúc động từ lâu được giấu kín.

“A Mân, a Mân.” Tô Việt tựa đầu trên đầu gối mình, mỗi khi sợ hãi, nguyên lai người ta nghĩ đến chỉ có một mình người.

La Mân đang ăn sáng trong phòng ăn ở tầng năm của khách sạn, nhìn thấy Tô Việt từ từ tiến vào, hắn chỉ mặc áo khoác lông cừu màu vàng nhạt, khí sắc vô cùng không tốt, phía dưới ánh mắt có quầng thâm, hắn cũng không có nhìn đến La Mân, đi đến trước bàn buffet, bưng một ly sữa, một đĩa hoa quả bánh ngọt, ngồi ở chỗ gần cửa sổ, chậm rãi uống sữa.

La Mân cố ngăn lòng tràn đầy mãnh liệt muốn ôm lấy hắn, hảo hảo an ủi tâm tình hắn, tay La Mân nắm chặt lại, nhìn Tô Việt không vui, hắn so với Tô Việt còn muốn khổ sở hơn, chính là, hắn e ngại Tô Việt mãnh liệt kháng cự mình, hắn thở dài một hơi, người đến tột cùng muốn ta đối với người như thế nào chứ?

Tô Việt sau khi sửa sang lại tư liệu, lần thứ hai đi thăm hỏi Vương Lập Gia.

“Vì cái gì?” Hắn thần nhiên hỏi “Sao người không đề cập tới chuyện tên kia từng tính xâm phạm người?”

Vương Lập Gia biến sắc, cũng rất mau liền khôi phục bình thường “Tô luật sư, ta không rõ người đang nói cái gì.”

Tô Việt nhẹ nhàng nói “Kỳ thật, ta biết bận tâm của người là cái gì, chính là, người biết không? Người còn sống, so với cái gì đều quan trọng hơn. Người nhà, bạn bè của người đều là nghĩ như vậy, chẳng lẽ người không rõ sao?”

Vương Lập Gia cúi đầu.

Tô Việt nhẹ nhàng thở dài “Trước khi ta đến đây, dọc theo đường đi đều nghĩ, rốt cuộc là nguyên nhân gì thúc đẩy người hành động vậy, hiện tại xem ra, biết không?” Hắn hơi hơi cười khổ “Kỳ thật, người như vậy thật sự đáng chết, chính là, cũng không nên làm cho người tốt chịu hình.”

Vương Lập Gia như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến luật sư biện hộ của mình cứ nhiên lại nói như vậy, hắn nâng lên ánh mắt bình thần vô ba “Người biết không, thật ra từ tám năm trước, ta đã muốn giết hắn, chính là khi đó ta quá nhỏ, cái gì đều làm không được.”

Tô Việt yên lặng nhìn về phía hắn, Vương Lập Gia cười khổ một chút “Năm ấy ta mới vừa thi đậu vào trường trung học Huyền Trọng, vốn hết thấy đều là tốt đẹp như thế, chính là, cố tình bị hắn làm hỏng, toàn bộ làm hỏng.”

Tô Việt nhin không được khẽ run lên, hấn đột nhiên nhớ tới lúc mình mười bốn tuổi, cũng là thời tiết âm lãnh như vậy, chính mình bị một người đàn ông trắng kiện đặt trên cái đệm thật dày, ngay cả kêu đều phát không ra tiếng âm.

“Tô luật sư, Tô luật sư?” Vương Lập Gia phải gọi hai tiếng, Tô Việt mới hồi phục tinh thần lại.

“Thực xin lỗi, ta rất kinh ngạc.” Tô Việt thật có lỗi nói.

Vương Lập Gia lắc đầu “Ta hiểu mà, người bình thường rất khó tưởng tượng đến, làm sao mà có ông thầy nào cường bạo chính học sinh của mình.”

Bút trong tay Tô Việt bị hấn nắm chặt đến độ muốn gãy đôi, hấn cố gắng khống chế cảm xúc muốn giết người của mình, ngẩng đầu, cực kỳ nghiêm túc nói “Người nói tình huống này, rất trọng yếu, nó thậm chí có thể cứu một mạng của người.”

Vương Lập Gia nhẹ nhàng nói “Có đôi khi, ta thật hy vọng có thể đem bí mật kia mang xuống mộ, chính là, nó giống như một lưỡi dao, lúc nào cũng cứa vào lòng khiến máu tươi chảy không ngừng, ta chưa từng nói với Hiểu Phong chuyện này, ta sợ hấn bởi vậy khinh thường ta, hiện tại, có lẽ không cần sợ nữa.”

Sau khi cùng Vương Lập Gia nói chuyện xong, khi hấn rời đi, đột nhiên xoay người nhìn Tô Việt hỏi “Người nói, người giống như chúng ta, khi chết sẽ đi nơi nào, là thiên đường hay là địa ngục?”

Hấn mỉm cười mang tuyệt vọng lẫn bi thương, giống như đang nói, người như chúng ta, loại vết đen này cho dù chết cũng sẽ không rửa sạch, Tô Việt bị ánh mắt của hấn đóng chặt ở nơi nào, thật lâu mới lấy lại tinh thần.

La Mân vẫn rất lo lắng, buổi tối, trước khi tan tầm, quyết định vào thang máy lên tầng 7.

Mà khi cửa phòng 703 mở ra, La Mân toàn bộ lấp bắp kinh hãi, chỉ thấy Tô Việt tóc tai lộn xộn, quần áo chưa chỉnh, khắp phòng loạn thất bát tao, còn mang theo mùi rượu nồng nặc.

“Người điên rồi sao, một mình uống nhiều rượu như vậy?” La Mân cau mày, nhìn về phía quầy rượu trong phòng, quả nhiên, hai chai rượu đã bị mở ra, trong đó một chai đã trống rỗng, một chai khác cũng chỉ còn lại một nửa.

“Ta mời người một ly”. Tô Việt nghiêng nghiêng ngả ngả đi lấy rượu, giây tiếp theo, bị La Mân chặn ngang ôm lấy.

“Người ngồi xuống cho ta, nói cho ta biết, chuyện gì xảy ra?”.

La Mân đưa hấn đặt tại trên ghế sa lon, đem rượu trên bàn quăng vào thùng rác, trong lòng thâm giận, lần sau nhất định nhớ rõ không được bày rượu trong phòng, để trang trí cũng không được.

Tô Việt tức giận bắt bình vùng vẫy, nghĩ muốn đứng lên, nhưng giây tiếp theo, bị La Mân đè lại lần nữa.

“Nhìn thẳng vào mắt ta, Tiểu Việt, nói cho ta biết, người làm sao vậy?” La Mân đau lòng nhìn chăm chú vào ánh mắt của hấn.

Tô Việt vừa quay đầu, cắn mạnh môi.

“Người mau về nhà đi, vợ con người vẫn chờ người ở nhà, người không cần quan tâm tới ta làm gì, đi mau đi. Ta không muốn gặp lại người.”

Tô Việt đỏ mặt loạng choạng đứng lên, xô mạnh La Mân ra, lại bị La Mân kéo vào trong lòng ngực.

La Mân ôm chặt lấy Tô Việt, những nụ hôn nóng bỏng như mưa rơi trên mặt Tô Việt.

Tô Việt mới đầu còn giãy giụa tránh né, chính là sau đó, hấn dần dần vô lực buông lỏng hai tay.

A Mân. Hấn ôm lấy bả vai La Mân, “đừng đi.”

## 60. Quyển 2 - Chương 12

“Tiểu Việt, người còn không rõ sao? Không ai chờ ta, hiện tại đã không hề có người chờ ta.” La Mân nhẹ nhàng nói ra câu này, sự thật giấu ở trong lòng đã lâu, chỉ cảm thấy Tô Việt nằm trong ngực mình bị chấn động mạnh.

“A Mân, người nói lời này là có ý gì?” Tô Việt kinh ngạc nhìn về phía La Mân - gương mặt anh tuần làm cho mình vừa yêu vừa hận, trái tim không khỏi đập liên hồi, chẳng lẽ hắn, không, sẽ không đâu.

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của Tô Việt, La Mân hơi hơi gật đầu “Tiểu Việt, ” hắn sâu kín ghé vào lỗ tai Tô Việt nói “Ta cùng Giai Giai đã ly hôn.”

Ly hôn, La Mân ly hôn, lại độc thân.

Tô Việt bị chấn động thật mạnh “A Mân, người vì cái gì mà ly hôn?” Hắn vội vàng muốn biết được đáp án kia từ trong miệng hắn, thậm chí nghe chính miệng hắn nói ra.

“Bởi vì, trái tim không ở chỗ này, từ trước kia rất lâu, đã bị một người lấy đi.” La Mân nói xong, ưu thương nở nụ cười, hắn ôm chặt lấy Tô Việt, không có người phụ nữ nào có thể dễ dàng tha thứ cho chồng của mình trong lòng có người khác, người hiểu chưa ”

Tô Việt không nghe tiếp nữa, sau khi biết được đáp án mình muốn biết, ngược lại cần rằng, oán hận hướng về phía La Mân lại đá lại đánh “Người là tên khốn, La Mân, chết tiệt người thực là tên khốn.”

La Mân mặc hắn đá đánh, cũng không tránh né, Tô Việt đánh một mẻ, nước mắt đột nhiên như mưa tuôn ra, hắn ôm lấy cổ La Mân thật chặt, nghẹn ngào nói “Vậy người khi đó vì cái gì không cần ta, vì cái gì bỏ lại ta, vì cái gì gạt ta? Ta chờ người suốt ba năm, chính là người lại đi kết hôn, vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì?”

Đối mặt với những chất vấn không ngừng của Tô Việt, La Mân đau lòng mà lại áy náy “Thực xin lỗi, thực xin lỗi. Ta nghĩ rằng, ta làm như vậy chính là yêu người, thực xin lỗi, ta sai lầm rồi.”

Tô Việt đột nhiên khóc lớn tiếng lên, hắn cắn bả vai La Mân một cái thật mạnh, trong lòng hận cực kỳ.

Tô Việt cũng không nở can quá mạnh, hắn giương mắt nhìn về phía La Mân, chỉ thấy ánh mắt hắn nhìn về phía mình tràn đầy tình yêu, không khỏi trong lòng mềm nhũn, ngưng miệng, mới vừa ngẩng đầu, đã bị đôi môi nóng bỏng của La Mân bao phủ lấy môi mình.

La Mân mạnh mẽ quấn lấy lưỡi Tô Việt, hung hăng mút vào dây dưa, hôn đến độ Tô Việt chỉ có thể phát ra “Ồ ồ” kêu rên, giống như thiên lôi câu động địa hỏa, La Mân gắt gao áp mạnh Tô Việt xuống giường, đưa hai tay hắn đặt tại dưới thân mình.

“A Mân, a Mân.” Tô Việt sớm động tình, đôi mắt hơi hơi khép lại, thì thầm gọi tên của tình nhân, La Mân rút ra dây lưng màu vàng của hắn, quấn một vòng quanh tay hắn.

Tô Việt lúc này có chút kinh hoảng nâng lên ánh mắt.

“Ta sẽ không làm người đau, tin tưởng ta.” La Mân khe khẽ dụ dỗ, Tô Việt bị động tác mềm nhẹ của hắn làm cho mặt hơi hơi đỏ lên.

Rất nhanh, hai người cùng xích lõa.

Không giống sự ôn nhu trong lần đầu tiên gặp lại, lần này La Mân tràn ngập nhiệt tình, động tác tuy rằng cuồng liệt nhưng không thô bạo, Tô Việt bị hắn hôn như bão táp, hôn đến toàn bộ nhiệt độ cơ thể tăng vọt, thân thể nóng lòng phát tiết, không chịu nổi kích động, sắc mặt trở nên ửng đỏ.

La Mân cúi đầu, đầu lưỡi lướt qua hai tiểu khỏa trước ngực đứng thẳng của hắn, khiến cho Tô Việt khẽ rên rỉ lên.

“A Mân, cho ta.” Hắn khó nhịn vặn vẹo thân thể, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía người yêu, La Mân nhẹ nở nụ cười, lần thứ hai che lại miệng của hắn, đầu lưỡi bị người trước mắt gắt gao cuốn lấy, cả người hô hấp nhất thời dồn dập, lúc này, đột nhiên một bàn tay nóng hổi cầm lấy dục vọng tối cực nóng chính mình, chà xát lên xuống.

“Ồ.” Tô Việt hơi giãy dụa ý đồ thoát khỏi khổ hình ngọt ngào mà lại tra tấn này, tiếc rằng trên người bị La Mân nặng nề áp chế, nửa điểm cũng không thoát ra được.

La Mân dường như mê muội nhìn đáng vẻ cực kỳ động tình của tình nhân, Tô Việt như vậy mới là Tô Việt thật sự, khóc chính là khóc, cười chính là cười, không hề khoát bộ mặt lạnh lùng sắc bén.

Đột nhiên, thân thể Tô Việt ra sức ưỡn về phía trước, trên tay La Mân nóng lên, người trong lòng ngực trở nên xụi lơ, La Mân biết Tô Việt đang cảm nhận khoái cảm cực độ.

“Hỗn đản.” Tô Việt toàn thân mềm oặt không còn chút sức lực khê мэng La Mân, chỉ thấy La Mân cúi đầu cười, ghé vào lỗ tai hắn nói “Chuyện càng hỗn đản hơn còn tiếp theo sau nữa kìa.”

Tô Việt nghe vậy nhịn không được mặt lần thứ hai đỏ lên, hắn ngã vào chiếc gối mềm mại, oán hận nói “Phải làm liên làm, cần gì làm nhiều chuyện vô nghĩa như vậy.”

La Mân hạ xuống một chuỗi thấp hôn trên lưng hắn, cười nói “Xem ra ta thật là một người không săn sóc tốt cho người yêu ha.”

“Biến.” Tô Việt rầu rĩ theo gối đầu phát ra một cái đơn âm tiết.

Còn chưa có nói xong, chỉ cảm thấy mặt sau một trận lạnh lẽo, nguyên lai là La Mân bôi cao trơn cho hắn.

“Thì ra người sớm có dự mưu.” Tô Việt giận dỗi nói.

“Đâu có đâu, đây là khách sạn để gì đó mà.” La Mân một bên thông thả tiến vào, một bên giải thích, kỳ thật trong lòng lại thầm kêu, không tốt, đều là lão Mạch, không chỉ cho đàn ông, kêu hắn tới nay đến dự dỗ Tô Việt, còn đưa cho hắn thứ này nữa, nhưng không nghĩ tới sự tình tự nhiên thuận lợi như vậy, chính mình ngược lại bị Tô Việt quyến rũ, Tô Việt thông minh như vậy, ngày mai nhất định có thể nghĩ ra âm mưu này ngay.

Hắn tuyệt đối không thể để cho Tô Việt có cơ hội tỉnh táo lại, La Mân một bên nghĩ như vậy, một bên đẩy nhanh tốc độ hơn, Tô Việt lúc đầu còn có chút giận hờn, nhưng sau đó, khoái cảm kia dần dần làm tê dại hoàn toàn đầu óc không còn nhớ gì đến những chuyện khác nữa.

Không biết cả đêm làm bao nhiêu lần, thẳng đến hai người đều hoàn toàn mệt lử không còn khí lực, ôm nhau ngủ thật say.

Tô Việt cả đêm đều không có nằm mơ, hai người ngủ thẳng đến giữa trưa mười hai giờ rưỡi.

“Ah?” Đầu đau như muốn nứt ra, Tô Việt nghiêng người qua, nhìn đến La Mân đang ngủ say, nhiều năm không gặp, nguyên bản là một thiếu niên hết sức lông bông bây giờ đã trở nên chín chắn thành thực, dù trải qua bao mưa to gió lớn, chính là người này vẫn là yêu mình.

Tô Việt vươn tay, một chút một chút vuốt ve La Mân, trên gương mặt này đã xuất hiện dấu vết bị năm tháng mài mòn trong khoảng thời gian không có mình ở bên, lông mi vẫn như cũ nồng đậm, chiếc mũi cao thẳng tắp, ánh mắt đen láy như hắc bảo thạch, từ trước kia trong mắt luôn chứa đựng cuồng nhiệt, hiện tại, thì càng nhiều phần ôn nhu cùng che chở.

Ánh mắt đen láy? Tô Việt đang lúc trở mắt, La Mân cầm tay hắn, cười ôm vào trong ngực “Đang nhìn gì vậy? Chăm chú như vậy? Có phải chê ta già rồi hay không a.”

Tô Việt liếc hắn một cái, muốn lấy tay ra, chính là bị La Mân nắm thật chặt không buông, “Tiểu Việt, chúng ta đừng giận hờn nhau nữa, nhân sinh lại có bao nhiêu năm chứ? Nhoáng một cái cả đời liền trôi qua, đừng để tức giận làm lãng phí hạnh phúc chúng ta.”

Tô Việt chậm rãi nghiêng mặt tựa vào ngực La Mân, trong lúc nhất thời hai người đều không nói gì, chỉ nghe đến tiếng tim đập lẫn nhau “Thành thịch, thành thịch”.

Thật lâu sau, chỉ nghe tiếng rột rột phát ra từ cái bụng đói meo của La Mân, Tô Việt xì một tiếng bật cười.

La Mân cười bỏ nhào vào hắn “Không bằng đem người ăn cho rồi, đặt ở trong bụng ta, ta còn có chút yên lòng.”

Tô Việt thu liễm tươi cười, giương mắt nhìn hần, chỉ thấy ánh mắt La Mân sâu không thấy đáy, phẳng phất có một hấp lực khiến hần phải hít vào một hơi thật sâu.

La Mân cúi đầu, hôn lên đôi môi cánh hoa mềm mại lạnh lẽo, Tô Việt hơi hơi hé môi, mặc hần mút vào mặt dịch trong miệng chính mình.

Thật lâu sau thật lâu sau, hai người mới rời nhau ra được.

## 61. Quyển 2 - Chương 13

Tô Việt đi theo La Mân đến “Lục”, ngay lúc lão Mạch đang ôm cả người ho

àng mao a Triệt trêu đùa, a Triệt mắt sắc, thấy La Mân dẫn theo một người tiến vào, lập tức theo trên đùi lão Mạch nhảy xuống.

“La ca ”

“Uy, ông chủ La như thế nào hôm nay rảnh rồi đến đây chơi a? Mấy ngày rồi không gặp người nha.” Lão Mạch trêu đùa, ánh mắt đảo qua Tô Việt đi theo La Mân.

“Vị này là?” Hần tỏ vẻ hơi bất ngờ nhìn về phía Tô Việt.

La Mân mắt liếc hần một cái, cười nói “Người có biết đó, ta đã từng nhắc tới rồi, Tô Việt.”

Hần cười đối Tô Việt nói “Người gọi hần Mạch ca là tốt rồi, hần thích người ta xưng hô như vậy với hần.”

Tô Việt mỉm cười, “Xin chào.” Xem như hướng hần chào hỏi.

Lão Mạch trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng La Mân có mắt nhìn người, Tô Việt trước mắt, tóc mềm mại, ánh mắt sâu thẳm như đầm thủy, mặc một chiếc áo lông cừu cao cổ màu đen hiệu “DE”, bên ngoài mặc áo khoác màu nâu nhạt, càng phát ra vẻ khí chất lạnh tuấn.

“Ta nói, tiểu tử người ánh mắt không tồi a.” Lão Mạch thừa dịp hoàng mao tiếp đón Tô Việt uống đồ vật này nọ, ở bên tai La Mân nói nhỏ.

La Mân chỉ cười nhưng không nói.

“Trách không được nhiều năm như vậy, tâm tâm niệm niệm quên không được hần.” Lão Mạch không phải không có hàm mộ nói “Hai người hay thật đó, cách biệt nhiều năm như vậy, cư nhiên còn có thể gặp được, thật là có phúc a.” Nói xong, hần tự giễu cười cười “Nếu ta một nửa vận khí như người vậy thì tốt rồi.”

La Mân biết hần nhớ tới người tình lúc trước sớm mất đi, không khỏi vỗ vỗ bả vai lão Mạch “Ta hôm nay dẫn hần đến cũng không phải là vì lí do đó, người cứ như vậy hoài, bạn hữu cũng thật bận khoản a, hơn nữa, a Triệt một lòng đối với người, người đừng phụ người ta.”

Nhắc tới a Triệt, lão Mạch thần sắc hơi có chút thư hoãn, hần lấy thuốc ra, đốt, thật lâu sau nhả ra vài vòng khói “Đi từng bước, tính từng bước đi.”

La Mân dùng sức ôm hần một chút, như an ủi hần.

Lúc rời đi “Lục”, Tô Việt mỉm cười đối La Mân nói “Bằng hữu của người đều rất tốt, đối với người cũng tốt.”

La Mân cười ôm choàng lấy Tô Việt, kéo hần vào trong ngực của mình, hôn nhanh lên môi hần một cái “Người thích là tốt rồi, bọn họ đều là người rất tốt.”

Tô Việt theo trong lòng ngực La Mân giãy ra, nhìn xung quanh, may mắn phía sau người không nhiều lắm, không khỏi oán trách “Người điên rồi, đây chính là trên đường lớn a.”

Ánh mắt La Mân nhìn tình nhân thật sâu “Ta hận không thể nói cho toàn bộ thế giới biết rằng chúng ta yêu nhau, đừng nói là trên đường lớn, chính là bây giờ là TV trực tiếp, ta cũng không sợ.”

Tô Việt khẽ nở nụ cười “Điên quá chừng.”

La Mân đang chuẩn bị khởi động xe, Tô Việt vươn tay ngăn lại hân “A Mân,” ánh mắt của hân như đêm trăng hạ, lóe lên thần thái mê hoặc. “Chúng ta cùng đi bộ trở về được không?”

La Mân nắm lấy bàn tay hơi hơi lạnh của hân, nhẹ nhàng nói “Được chứ.”

Cổ thành đêm khuya, trên đường ngoại trừ một vài chiếc xe vội vàng chạy qua chiếc xe, không có một bóng người, La Mân cùng Tô Việt chậm rãi đi trên đường mòn rải đầy lá cây ngô đồng.

Thế Kỷ Xuân Thiên tọa lạc ở phía nam bờ hồ, nhà La Mân ở hướng bên trái gọi là “Ánh trăng sơn trang “. La Mân và Tô Việt đi trên con đường ven hồ, khắp nơi tràn ngập ánh trăng.

“Ta, sắp phải trở về rồi.” Thật lâu sau, Tô Việt chậm rãi nói.

“Khi nào thì trở về?” La Mân bình tĩnh hỏi.

“Tháng sau, lúc phiên toà mở xét xử án kiện.” Tô Việt khó khăn nói, kỳ thật hai người trong lòng đều rõ ràng, bọn họ cho dù yêu nhau, chuẩn bị một lần nữa bắt đầu, sự thật, vẫn còn vướng mắc rất nhiều vấn đề.

La Mân gật gật đầu “Cần ta giúp chuyện gì không?”

Tô Việt nhẹ nhàng nói “Chờ ta.”

La Mân dừng bước.

Cổ thành gió mùa đông lạnh thấu xương, La Mân đem khăn quàng cổ của mình lấy xuống, dịu dàng choàng lên cổ Tô Việt, “Yên tâm, ta sẽ, vẫn, chờ người trở về.”

La Mân nói xong, đem Tô Việt lần thứ hai ôm vào trong ngực của mình, dưới ánh đèn đường mờ ảo, cũng giống như đêm hè đó mười năm trước, ở trên môi hân, khe khẽ đặt xuống một cái hôn thật sâu.

Tô Việt tựa đầu thật sâu vào vòng tay ôm ấp ấm áp của La Mân, trong lòng nói thật nhỏ “A Mân, lần này, chúng ta không bao giờ chia cách nhau nữa, vĩnh viễn cũng không tách ra.”

Trong khoảng thời gian còn lại hai ngày, La Mân cùng Tô Việt hai người nhốt trong phòng ở ánh trăng sơn trang của hân, ngay cả cánh cửa đều không bước ra một bước, hai người điên cuồng làm tình, ngoại trừ lúc ăn cơm, thời gian khác đều là ở trên giường, La Mân tắt di động.

Đến tối ngày thứ ba, lúc Tô Việt chuẩn bị đi nhà ga, Tô Việt mở đôi mắt thật to, ảo não nhìn mình qua gương, hai mắt đều thâm quầng hết trơn.

La Mân giữa trưa đã thức dậy đi giúp hân thu thập đồ đạc ở khách sạn, còn trả phòng dùm hân.

“Đừng nhìn nữa, đã rất tuần tú rồi a.” La Mân nhin không được trêu chọc hân.

Tô Việt nhăn mũi hừ lạnh một tiếng “Ta cái dạng này đều là người làm hại.”

La Mân từ phía sau ôm lấy hân, nhìn gương, hai người cao không sai biệt lắm, cười ở trên mặt hân hôn một hơi “Cái này là chứng tỏ lão công ta nhiệt tình nha, chẳng lẽ như vậy không tốt sao?”

Tô Việt lạnh lùng nói “Người là nhiệt tình, thất lưng của ta đều muốn gãy luôn a.” Không đúng, hân đột nhiên phản ứng lại, không khỏi trừng mắt nhìn La Mân “Người nói ai là lão bà của người?”

La Mân nhướn nhướn mày “Chẳng lẽ người không phải sao? Người luôn ở phía dưới ta, chẳng lẽ ở dưới không phải làm vợ sao?”

Tô Việt oán hận liếc xéo hân một cái “Người đàn bà kia sinh cho người đứa con mới là vợ người, ta thì không phải.”

La Mân biết hân lại tái phát ghen tuông, không khỏi cúi đầu nở nụ cười “Được, được, người không phải, ta đây nên nói như thế nào, hoàng đế? Vạn tuế? Vâng, kêu Hoàng Thượng thế nào?”

Tô Việt “Hừ” một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Kỳ thật, đối với Tô Việt lần này rồi đi, La Mân trong lòng không phải không khổ sở, hân thậm chí còn nghĩ muốn mở miệng giữ hân lại, La Mân rất muốn đối Tô Việt nói, thực lực ta bây giờ hoàn toàn có thể mang lại cho chúng ta cuộc sống sung túc, xin người đừng rời bỏ nơi này, lưu lại đây, cùng ta cùng một chỗ. Thế

nhưng, cuối cùng, những lời này hắn vẫn không thể nói ra, thân là đàn ông, tự nhiên biết sự nghiệp đối một người đàn ông mà nói có bao nhiêu trọng yếu, hướng chỉ là Tô Việt, hắn nhất định là rất không dễ dàng mới có được thành tựu hôm nay, mình tại sao có thể ích kỷ giữ hắn ở lại đây chứ.

Trong lòng Tô Việt cũng luyến tiếc La Mân, kỳ thật từ đêm hôm đó, lúc La Mân gõ cửa phòng mình, hắn đã âm thầm quyết định chủ ý, mình muốn tới Cổ thành, cùng người đàn ông này cùng một chỗ, hắn, đã muốn phí rất nhiều thời gian, thật sự không nghĩ tiếp tục lãng phí nữa.

Xe, chậm rãi hướng về nhà ga Cổ thành, trên sân ga, lưu lại một thân ảnh cô đơn.

Đồng dạng, trên xe có người, trần trọc vô luận như thế nào cũng ngủ không được, đúng lúc này, điện thoại di động đột nhiên vang lên, Tô Việt lấy ra, chỉ nhìn thoáng qua, trên mặt dần lộ ra ý cười nhợt nhạt.

“Ta chờ người.” Ba chữ ngắn ngủn lại bao hàm cảm tình nồng hậu như vậy

“Tô luật sư, khí sắc của người thoát nhìn thật tốt.”

“Tiểu Tô, khí sắc không tồi a.”

Mấy đồng sự trong văn phòng luật sư thấy Tô Việt, nhin không được ngạc nhiên hướng hắn chào hỏi. Tất cả mọi người có điểm kỳ quái, bằng nhân ngàn năm như thế nào cũng có một ngày tan chảy. Ngày đầu tiên trở về đi làm, Tô Việt không còn vẻ mặt lạnh như băng như mọi ngày, vừa vào cửa trước hết mỉm cười cùng bọn họ chào hỏi.

“Mời Tô Việt tới phòng làm việc của ta một chút nhé.” Tăng Mục cách đó một tầng thủy tinh mắt thấy hắn mặt mang tươi cười tiêu sái tiến văn phòng, không khỏi lòng tràn đầy nghi hoặc gọi điện thoại cho trợ lý.

Năm phút đồng hồ sau, Tô Việt khôi phục vẻ mặt lạnh đậm gõ cửa văn phòng Tăng Mục “Chủ nhiệm, ngài tìm ta.”

## 62. Quyển 2 - Chương 14

“Ngồi đi, thế nào, vụ án ở Cổ thành vẫn thuận lợi chứ?” Tăng Mục có chút mê muội nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ của người trẻ tuổi trước mắt kia, ngữ khí ôn nhu nói.

“Không cần, cảm ơn sự quan tâm của người, mọi việc đều tốt.” Tô Việt từ sau khi biết Tăng Mục đối với mình có tâm tư khác, hắn luôn tỏ thái độ lạnh đậm với y.

“Ta có một bạn học làm phó viện ngay tại Cổ thành, khi nào cần hắn hỗ trợ thì cứ nói một tiếng.”

“Tạm thời thì không cần, ta vừa trở về, trong tay có rất nhiều tư liệu cần sửa sang lại một chút, nếu không có việc gì, ta xin phép đi trước.” Tô Việt thần nhiên nói xong, xoay người đưa tay mở cửa phòng.

“Tô Việt.” Tăng Mục rốt cuộc nhin không được, từng bước tiến lên, chắn ở trước mặt của hắn, vội vàng mà thấp giọng nói “Ta khiến người chán ghét như vậy sao? Nhiều năm như vậy, người còn không rõ tình cảm của ta dành cho người thế nào sao?”

Tô Việt hơi hơi nhăn lại mày “Thực xin lỗi, Tăng chủ nhiệm, ta không rõ người nói cái gì, giữa chúng ta chính là quan hệ bình thường giữa thượng cấp cùng hạ cấp, ta hy vọng người nhớ kỹ điểm này.”

Tăng Mục gầm nhẹ “Không, người chẳng lẽ đã quên, đêm hôm đó, người cùng ta, chuyện chúng ta đã làm...”

Sắc mặt Tô Việt nhanh chóng trở nên thật khó nhìn, hắn lạnh lùng nói “Kia thì có gì? Ta đã cùng lên giường với nhiều người, chẳng lẽ đều phải nhất nhất phụ trách hết tất cả sao? Thực xin lỗi, xin người tránh ra.”

Tô Việt mở ra cánh cửa, nghiệm mặt đi ra ngoài, Tăng Mục ần ần huyết Thái Dương suy sụp đến ở chỗ ngồi của mình “Không, Tô Việt, người là yêu ta, chỉ là người không biết thôi, ta tuyệt đối là sẽ không buông tay.”

Tô Việt thẳng đến ngồi ở chỗ ngồi của mình, cảm xúc cũng chưa khôi phục lại, tâm tình ác liệt tới cực điểm, hắn yên lặng rút ra một điều thuốc, trong lòng biết chuyện này tuyệt đối không thể để cho La Mân biết, chính mình thật vất vả một lần nữa được đến hạnh phúc, không thể liền như vậy bị Tăng Mục chen vào.

Tô Việt vốn đang do dự, có nên chờ án kiện Vương Lập Gia chấm dứt, liền lập tức rời đi “Hong Phong ” hay không, chính là làm cho hắn chẳng thể nghĩ tới, một chuyện đột phát thúc đẩy hắn hạ quyết tâm, khi án kiện chấm dứt lập tức liền trình đơn xin từ chức.

Tăng Vũ-con gái Tăng mục- gọi điện thoại tới Tô Việt, khóc khấn cầu hắn buông tha ba ba mình.

Đó là ngày hôm sau hắn trở về, thật vất vả chối từ lời mời ăn tối của Tăng Mục, đang xem xét một số tài liệu, điện thoại trên bàn vang lên, Tô Việt vừa mới nói thanh “Uy “, chợt nghe đến đầu kia điện thoại, truyền đến một trận khóc n

ức nở.

“Là chú Tô phải không ạ? Ta là Tăng Vũ.”

Lòng Tô Việt đột nhiên trầm xuống, ôn hòa nói “Người có chuyện gì không?”

Tăng Vũ khóc nói “Chú Tô, người có thể đem ba ba trả lại cho ta cùng ma ma được không? Ta van cầu người, người đem ba ba trả lại cho ta đi, ta không thể không có ba ba.”

Tô Việt có chút đau đầu dùng một bàn tay chống đỡ trán mình, nhẹ giọng nói “Ta nghĩ người là hiểu lầm, Tăng Vũ, không ai muốn cướp đi ba ba của người.”

Tăng Vũ vẫn không ngừng khóc nức nở “Người gạt người, ba ba của ta cùng với ma ma ly hôn, đều là bởi vì người, chú à, các người đều là đàn ông a, là không thể kết hôn được, người vì cái gì muốn đoạt đi ba ba của ta chứ.”

Tô Việt chỉ cảm thấy một cỗ tức giận dâng cao ngút trời, nhưng lại không thể phát giận với cô bé, không khỏi cười khổ đối với điện thoại nói “Tăng Vũ, người tin tưởng chú, chú tuyệt đối sẽ không cướp ba ba của người, ta không biết chuyện ly hôn mà người nói, ta và ba ba người một chút quan hệ đều không có.”

Tăng Vũ khóc cúp điện thoại, Tô Việt phiền não đưa tay lấy bút máy để trên bàn, nhíu nhíu mày viết gì đó.

Thật lâu sau, hắn bấm dây số gọi một cú điện thoại “Tăng Mục sao, buổi tối có thì giờ rảnh không? Ta có chuyện muốn nói cùng người.”

“Làm sao vậy, không phải nói có việc không đi được sao?” Trong phòng ăn, Tăng Mục cười hì hì nhìn Tô Việt, trong lòng ẩn không chịu nổi cảm xúc phập phồng, hắn như thế nào lại hẹn gặp mình chứ.

“Ta hỏi người, người vì cái gì cùng với Chị Lỗ Linh ly hôn?” Tô Việt lãnh nghiêm mặt, một chút cũng không để ý tới tâm tình vui vẻ của Tăng Mục.

“Người làm sao mà biết được?” Tăng Mục sững sốt.

Tô Việt lạnh lùng nói “Người không cần quan tâm ta làm sao mà biết được, ta hỏi người, người vì cái gì phải làm như vậy.”

Tăng Mục vội vàng muốn cầm tay Tô Việt, lại bị Tô Việt lạnh lùng đẩy ra.

“Ta làm toàn bộ là vì người a, Tô Việt, ta muốn cùng người cùng một chỗ, người biết không, ta dự định mở một văn phòng luật sư cho chúng ta ở khu đông, lấy mạng lưới quan hệ của ta cùng danh dự của người, chúng ta khẳng định sẽ hợp tác rất tốt.”

Tô Việt thở dài “Thầy Tăng.”

Đây là hắn nhiều năm sau lại một lần nữa mở miệng xưng hô như vậy với Tăng Mục “Ta đã nói qua bao nhiêu lần, chúng ta là không có khả năng. Ta có người yêu rồi.”

Tăng Mục chấn động mạnh, không thể tin được ngẩng đầu nhìn hắn “Người nói vậy, ta không tin.”

Tô Việt thản nhiên nói “Người tin cũng được, không tin cũng được, tóm lại ta sẽ không cùng người cùng một chỗ, đây là lần cuối cùng ta nói với người, cũng hy vọng người về sau xin đừng quấy rầy ta nữa, người cũng là người làm pháp luật, chắc người biết quấy rầy cuộc sống người khác là phạm pháp chứ.”

Tô Việt cuối cùng lạnh lùng nói “Còn có một việc, sau khi án kiện kết thúc, ta sẽ rời đi Hong Phong.”

Tằng Mục chấn động đứng lên, vẻ mặt không tin nhìn hấn “Người muốn đi đâu vậy?”

Tô Việt sắc mặt lạnh lùng nhìn qua “Đây là chuyện riêng của ta, ta không thể trả lời, còn có một câu, ta cảm thấy được tính cách của người thực có vấn đề, đề nghị người tìm bác sĩ tâm lý thử xem.”

Nhìn bóng dáng Tô Việt quyết tuyệt đi mất, Tăng Mục rốt cục ném phải tư vị tuyệt vọng, thì ra tất cả những gì mình làm đều là uống phí khí lực, Tô Việt căn bản là không thèm để ý, cũng không quan tâm.

Hoàn toàn giải quyết gút mắt cùng Tăng Mục, tâm tình Tô Việt rốt cục đã khá hơn nhiều, lúc mở cửa đi ra, vừa lúc La Mân gọi điện thoại đến.

“Có nhớ ta không?” Trong điện thoại, ngữ khí ôn nhu khiến người ta an tâm làm cho Tô Việt rất là thoải mái.

“Ai rảnh đâu mà nhớ người, không nhớ.” Ngoài miệng còn cứng rắn, nhưng trên mặt dĩ nhiên lộ ra thần nhiên mỉm cười.

“Ta thương tâm muốn chết a, suốt ngày nay ta luôn nhớ người.” Khóe môi La Mân đã điểm một nụ cười.

“Ta mới không tin.” Tuy rằng nói như vậy, tươi cười trên mặt Tô Việt vẫn như cũ hiện lên còn lớn hơn nữa.

La Mân lúc này đang nằm ở trên giường, xem tv, Tư Việt tắm rửa xong, sớm liền đi ngủ, hấn thật sự nhớ Tô Việt vô cùng, không khỏi gọi điện thoại cho hấn. Trong điện thoại, hấn nghe thấy Tô Việt là đang ở ngoài đường, không khỏi quan tâm nói “Trời tối rồi, người mau sớm trở về nhà nghỉ ngơi đi, đừng làm cho ta lo lắng.”

Tô Việt bĩu môi “Người là lo lắng chuyện này sao?”

La Mân hắc hắc cười “Lo chứ sao, không phải chỗ các người nhiều anh chàng đẹp trai lắm sao, lỡ như đem bảo bối của ta lừa gạt chạy mất, ta biết chỗ nào mà đi tìm.”

Tô Việt hừ lạnh một tiếng “Người chỉ biết nghĩ vậy thôi, nếu lo lắng, người đến đây gặp ta là được rồi.”

La Mân vừa nghe hấn không vui, vội vàng dỗ dành nói “Ai lo lắng đâu, ta rất tự tin mị lực của mình nha. Tuyệt đối không có ý tứ kia.”

Tô Việt nheo nheo mi “Người là lo lắng ta thay đổi? Chẳng lẽ ý chí ta không kiên định như vậy sao?”

La Mân sợ hãi, nói như thế nào đều là sai a, vội vàng giải thích “Cưng ơi, ta không phải ý đó.”

Tô Việt trong lòng âm thầm đắc ý, bé cưng à, bất kể khi nào, người luôn phải đầu hàng trước ta a, tâm tình hấn không khỏi vui vẻ.

Tô Việt lúc này, cũng không phát hiện, một chiếc xe màu đen có rèm che, vẫn từ từ đi theo sau xe của hấn.

Ngã rẽ phía trước, dưới cầu vượt chính là nơi Tô Việt ở, đúng lúc này, chiếc xe có rèm che kia đột nhiên vội vàng từ phía sau vọt lên, Tô Việt vẫn hồn nhiên không phát hiện gì, trong tai đang đeo phone điện thoại, cùng trò chuyện với La Mân thật ngọt ngào.

“Một chuyện tốt, một chuyện xấu, người muốn nghe chuyện nào trước?” Tô Việt mỉm cười hướng về phía điện thoại nói.

“Ta bình thường đều là ăn thứ không ngọt trước rồi mới ăn ngọt, người nói chuyện xấu trước đi.” La Mân vồ vồ loạn loạn tóc, cười trả lời.

“Tin xấu chính là ta thất nghiệp, haiiiiz.” Tô Việt cố tình giả vờ thở dài.

“A? Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại thất nghiệp?” La Mân cảm thấy lo lắng.

“Như thế nào? Nghe nói ta thất nghiệp, chán ghét ta rồi a?” Tô Việt cố ý làm khó dễ La Mân.

“Nói vậy, ta không phải người như vậy, ta mừng còn không kịp.” La Mân lập tức nói ra ý muốn trong lòng, nói xong, vội vàng cười che lấp “Không phải, ta không phải ý đó.”

Tô Việt một trận hừ lạnh.

La Mân lập tức ăn nói khép nép “Này quả thật không phải cái tin tức tốt, vàng, bất quá, người cũng đừng lo lắng, lấy tài ba của người, đến chỗ nào đều có thể phát huy tài năng, ah, người không phải nói, còn có tin tức tốt hử, không bằng nói ra cho ta cùng vui với.”

Tô Việt chậm quá nói “Người thật muốn biết sao?”

La Mân vội vàng gật đầu “Rất muốn a, mau nói cho ta biết đi.” Hắn chỉ mong Tô Việt quên chuyện kia và nói sang chuyện khác.

“Tin tức tốt chính là, ta thất nghiệp, ta có thể đi tìm người, về sau, chúng ta có thể không xa rời nhau nữa.” Tô Việt rốt cục nói ra.

La Mân nhất thời bị lời hắn nói làm cho kinh ngạc không ít, không khỏi sửng sốt, lập tức mừng như điên mở mắt to “Tiểu Việt? Người nói thật chứ?” Hắn kích động đến độ thanh âm đều phát run.

“Ngốc quá.” Tô Việt cười nói ra một câu này, đột nhiên cảm thấy xe của mình bị cái gì húc lên một chút, quay đầu nhìn lại, không khỏi mặt đầy kinh hãi.

“Phanh” — một tiếng vang thật lớn, trên cầu vượt, hai xe tông vào nhau, chiếc xe màu xám bạc phía trước bị chiếc xe màu đen ở phía sau tông mạnh đẩy xa năm sáu thước, va vào vành bảo hộ, rồi sau đó chiếc xe màu đen có rèm che xoay một vòng đung vào tảng đá bên đường.

“Tiểu Việt? Tiểu Việt?” La Mân cuối cùng nghe được chính là câu này ngu ngốc, rồi sau đó là một tiếng vang thật lớn, di động Tô Việt mất liên lạc

## 63. Quyển 2 - Chương 15

Vì cái gì vận mệnh luôn nhiều khắc nghiệt như vậy, cho chúng ta hy vọng nhưng cũng rất nhanh đã đem nó đánh vỡ, La Mân cười khổ nhìn người yêu dấu sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường bệnh, nắm thật chặt bàn tay thon dài của hắn.

Đôi tay này, mấy ngày trước, còn nghịch ngợm vẽ loạn trong ngực trên mặt chính mình, hiện giờ, giống như chủ nhân nó, suy yếu mà vô lực.

“Tiểu Việt, cầu người, đừng rời bỏ ta, người không thể tàn nhẫn như vậy, đã cho ta hy vọng, thì đừng lấy nó đi sớm.” La Mân cúi đầu thì thầm nói nhỏ bên tai người yêu, trong lòng đau đớn tột cùng, làm cho hắn ánh mắt ứa ất.

La Mân hồi tưởng lại cái đêm làm cho hắn tim đập chân run hai ngày trước, tuyệt vọng rồi sau đó là cảm giác sợ hãi từ đáy lòng dâng lên lần nữa, hắn phát điên cứ bám di động gọi cho Tô Việt, chính là suốt nửa giờ qua đi, lại không người đón nghe, lúc sau lại là cảnh sát nghe điện thoại. Trái tim La Mân giống như bị một cái gì đó thật lớn thật sắc bén đâm vào, tai nạn giao thông bốn chữ này một lần nữa đánh trúng thần kinh của hắn.

Đáp chuyến bay sớm nhất lúc chín giờ, suốt đêm, La Mân đều không có ngủ, hắn ôm đầu, ngồi ở trên ghế sa lon một đêm, ngay cả tiếng động nhẹ nhất đều có thể làm hắn kinh động, hắn không chế không được, toàn thân đều run rẩy cực độ, đêm tối như tâm trạng hắn ngay lúc đó, Tiểu Việt, nếu người có mệnh hệ gì, ta phải làm sao bây giờ?

Mẹ Tô Việt tuyệt đối không ngờ, cứ nhiên ở chỗ này còn gặp lại La Mân, mắt bà đầu tiên nhìn thấy hắn, không khỏi che miệng lại, kinh ngạc trong mắt một chút không giấu diếm “Người, người, người như thế nào lại ở chỗ này?”

Đây là câu đầu tiên bà nói với La Mân.

“Di à, ta yêu Tiểu Việt, cho nên, xin di đừng chia rẽ hai chúng ta nữa.” Ánh mắt La Mân chân thành mà khẩn thiết nhìn Lưu Vũ Mai “Xin di cho ta cơ hội một lần nữa, để ta lưu lại chiếu cố hắn.”

“Thật sự là oan nghiệt a.” Lưu Vũ Mai thất thanh khóc rống, “Không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy, còn để cho các người gặp lại, này rốt cuộc là vì cái gì?”

Trần Trung cảm khái vạn phần nhìn trong phòng bệnh, hai đứa nhỏ đồng dạng đều tái nhợt gầy yếu, khuyên Lưu Vũ Mai bây giờ đã là vợ mình “Đây chính là duyên phận của bọn họ, ta có làm cách nào cũng vậy thôi. Chỉ cần Tiểu Việt có thể khỏe mạnh trở lại, còn có cái gì so với này quan trọng hơn.”

“A Trung, chẳng lẽ tiểu Việt chúng ta cả đời liền như vậy sao? Cùng người đàn ông, vô danh vô phân, tới lúc già rồi, ngay cả con cái của mình đều không có.” Mẹ Tô Việt oán hận nhìn về phía hần.

Trần Trung chân thành khẩn thiết ôm lấy bả vai của bà “Trở về thôi, người đến bây giờ còn không nhìn ra mong muốn thật sự của con mình sao? Hần sẽ không – rời xa người tuổi trẻ kia, bọn họ tách ra mấy năm nay, hần không có một ngày khoái hoạt, so với việc hần thường xuyên q

ua lại với mấy người mà chúng ta không biết, không bằng đem hần giao cho La Mân, ít ra, đứa bé này đối hần là thật tâm thực lòng, người nói chúng ta làm nhiều chuyện như vậy, không phải là vì hạnh phúc bọn nhỏ sao, hiện tại, tiểu Việt dĩ nhiên như vậy, chỉ bằng liền thuận theo mong muốn của hần đi.”

Tô Việt vẫn bất tỉnh, từ lúc bị tai nạn đến nay suốt một tuần, ánh mắt La Mân đã lõm thật sâu, ngay cả mẹ Tô Việt người luôn luôn kiên quyết phản đối bọn họ cũng cảm nhận được không đành lòng.

“Tiểu La, nhiều ngày rồi người không hảo hảo nghỉ ngơi, đi ngủ một giấc đi, có chuyện gì ta gọi là người.” Lưu Vũ Mai nhẹ nhàng khuyên hần.

La Mân chậm rãi lắc đầu “Không, ta không muốn đi đâu hết, ta muốn ngồi ở đây, khi Tiểu Việt tỉnh lại nhìn không thấy ta sẽ hoảng sợ”

Lưu Vũ Mai khóc rời đi, để lại một mình La Mân si ngốc ngồi đó cùng Tô Việt.

“Tiểu Việt, đừng rời bỏ ta, cầu người.”

Tô Việt chỉ cảm thấy chính mình đang ở giữa một khoảng không sương mù dày đặc, miệng không thể nói, tay không thể động, toàn thân vô lực, hần nghe được đến tiếng gọi thâm tình mà tuyệt vọng của La Mân đối với mình, hần ra sức nghĩ muốn mở miệng nói cái gì đó, chính là không thể điều khiển thân thể theo ý mình, ý nghĩ này làm cho hần bị ai vô cùng “A Mân, a Mân.”

“Người còn nhớ rõ trời chiều bên bờ sông Kim Sa sao? Tiểu Việt, ngày đó người giống như một thiên sứ.”

“Ta hát cho người nghe được không, bài hát trong bộ phim Titanic mà chúng ta xem qua được không? Ta hát không được hay lắm a, người đừng cười ta nhé.”

Gần nửa tháng trôi qua, hộ sĩ trong phòng bệnh lẫn bệnh viện cơ hồ mỗi ngày đều có thể nghe âm thanh khe khẽ vang lên đó, một người đàn ông râu ria lồi thoi luôn ở lúc chạng vạng, hát cùng một ca khúc cho người bệnh nằm trên giường nghe.

Một ngày trời xé chiều, ngay tại lúc La Mân định mở miệng hát lần nữa, ngón tay Tô Việt lộ ở bên ngoài khe giắt giắt, La Mân kích động bổ nhào lại bắt lấy ngón tay kia, chính là qua thời gian rất lâu, ngón tay kia đều không có cử động thêm một chút nữa, tim của hần nhanh chóng chùng xuống, “Lại nhìn lầm rồi.”

Hần nằm ở bên cạnh Tô Việt, ôm lấy thân hình gầy gò của hần, nhin không được khe vang lên âm thanh nức nở, tiếng khóc bị kiềm nén lâu ngày của người đàn ông, từng trận theo trong \*\*\*g ngực bắt đầu phát ra, tê tâm liệt phế.

“Rất ồn ào a.”

Thân thể La Mân run rẩy cứng đờ, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tô Việt cau mày, suy yếu mờ mắt, không khỏi mừng như điên ôm lấy hần “Người tỉnh rồi, người thật sự tỉnh rồi, trời ơi, thật tốt quá.”

Tô Việt không chịu nổi hần lay động kịch liệt, sắc mặt không khỏi biến đổi lớn, La Mân chợt dạ vội vàng buông tay ra, tiếp theo đó lại nhảy dựng lên, lao ra ngoài hét gọi bác sĩ “Bác sĩ, bác sĩ đâu.”

“Thật tình, còn xúc động như vậy a.” Người trên giường cư nhiên còn có tâm tư quở trách người yêu của mình, tuy rằng cái miệng của hần hơi hơi giơ lên nhưng cũng không phải bất mãn.

Thẳng đến bác sĩ kiểm tra toàn thân Tô Việt hoàn toàn, lần thứ hai xác nhận hần thật sự tỉnh lại xong, La Mân mới dám cẩn thận ngồi vào bên cạnh hần lần nữa.

“Dã nhân tiên sinh, người từ trên núi xuống có gì phải làm sao?” Tô Việt suy yếu vô lực, cũng không quên trêu chọc người yêu mình.

“Ta nghe nói T thành có một vị bằng sương mỹ nhân, nên đặc biệt đến gặp mặt, quả nhiên đẹp không thể nói, ta cố tình muốn đến cầu thân.” La Mân trong mắt hàm chứa lệ, trên mặt lại mang theo tươi cười, vừa nói, vừa cúi đầu hôn nhẹ lên bàn tay Tô Việt.

Tô Việt mặt tái nhợt nhanh chóng trở nên đỏ bừng, hấn khe khẽ cười “Chính là, ta không phải hầu tử, ăn không quen trái cây ở núi rừng của người đâu.”

La Mân cười nói “Ta làm sao để cho người ăn hoa quả hoang dã được chứ, ta đem mình kính dâng cho người, ta cho người ăn thịt của ta là tốt rồi.”

Ánh mắt Tô Việt đột nhiên vây quanh một tầng hơi nước, hai mắt hấn nhắm nghiền, nghẹn ngào không nói gì được nữa, La Mân đặt lên môi hấn một nụ hôn thật sâu.

Thật lâu sau “Ai yo, người sao lại cắn ta a.”

“Râu của người làm đau ta.”

Tô Việt xuất viện là chuyện ba tháng sau. Tai nạn xe cộ lần này, ngoại trừ đầu hấn bị va chạm ngoài, xương sườn cũng gãy hai cái, trong khoảng thời gian đó, La Mân bởi vì chuyện khách sạn mà quay về Cổ thành vài lần, chính là không tới hai ngày, rất nhanh liền chạy trở về.

Lần gần đây nhất hấn trở về, có nói cho Tô Việt nghe một tin xấu, án kiện Vương Lập Gia, bởi vì lâm thời thay đổi luật sư, trong lúc nhất thẩm, bị phán mười năm tù có thời hạn.

“Tại sao có thể như vậy?” Tô Việt vô thần ngồi ở trên ghế sa lon, tự trách nói “Điều tại ta a, vào thời điểm này lại không giúp được hấn.”

La Mân biết tâm tình của hấn, khi hấn nghe Tô Việt nói án kiện này xong, hấn lập tức liền hiểu được người yêu mình vì cái gì lại quyết tâm nhận lời biện hộ cho thằng bé kia như vậy, là bởi vì, hấn từ án kiện này nghĩ tới mình.

“Người hiện tại tức giận sôi ruột cũng không có ích gì, ta đã khuyên hấn trong thời hạn quy định hãy làm đơn chống án, hiện tại người cần phải làm là mau mau khỏe lên, bên ngoài còn có người cần người trợ giúp.”

“Khi nào thì mở lại phiên tòa?” Tô Việt vội vàng hỏi

“Nửa tháng sau.”

Hai ngày sau, Tô Việt thu thập xong đồ đạc theo La Mân đến Cổ thành, tuy rằng La Mân cái gì cũng không hỏi mình, nhưng Tô Việt vẫn biết, hấn biết hết nội tình chuyện tai nạn của mình, Lỗ Linh- vợ Tăng Mục- sau khi xảy ra chuyện đã bị cảnh sát mang đi, trong lúc đó, Tăng Mục có đến bệnh viện thăm mình hai lần, La Mân đối thái độ của hấn vừa không nhiệt tình cũng không lạnh lùng, hấn thản nhiên, tuy rằng ngồi ở giường kia không nói lời nào, lại làm cho Tăng Mục cảm thấy bị áp lực.

“Thực xin lỗi, Tô Việt, ta không nghĩ tới sự tình lại biến thành thế này, ta thay nàng hướng người giải thích, ta không biết nên nói cái gì nữa.”

“Chúng ta không có gì phải nói nữa, thay vì người ở trong này áy náy, chi bằng đi thăm hỏi vợ mình một chút.” Tô Việt lạnh lùng lên tiếng.

Nhìn gương mặt Tăng Mục giống như già thêm rất nhiều sau một đêm, Tô Việt nhớ tới lúc mình khi mới vừa vào sở, vị tiền bối này đã giúp đỡ mình nhiều, không khỏi thở dài “Ta biết người lo lắng cái gì, ta sẽ không khởi tố nàng, bắt quá, hy vọng sẽ không có lần sau nữa.”

Ánh mắt Tăng Mục phức tạp không hiểu lần thứ hai nhìn thoáng qua Tô Việt, lướt qua La Mân, nói thật nhỏ một câu “Cám ơn” sau đó ảo não rời đi.”

La Mân từ đầu đến cuối đều không có hỏi một câu.

Sau lại, Tô Việt thật sự nhịn không được, hỏi La Mân “Người lúc ấy không đổ kị một chút nào sao?”

La Mân cười cười “Như thế nào lại không đồ kỹ, ta tức muốn chết, chính là nghĩ lại, người yêu chính là ta, không phải hân, cho dù trước kia như thế nào, thì sao chứ? Dù sao ta mới là người ở bên cạnh người, hơn nữa, người còn sống, so với bất cứ chuyện gì chuyện đều trọng yếu hơn.”

Tô Việt cúi đầu nở nụ cười, hôn nhanh một cái trên mặt La Mân “Đồ ngốc.”

## 64. Quyển 2 - Chương 16

Phòng khách Tô gia lúc này tràn ngập nồng đậm mùi đồ ăn, đây là bữa tối mà mẹ Tô Việt chuẩn bị để đưa tiễn hai người con trai, dọn xong món cuối cùng, Tô mẩu đôi mắt hơi hơi hồng, trên mặt lại mang theo mỉm cười, tiếp đón hai người con trai ngồi xuống, Trần Trung mỉm cười ngồi ở bên cạnh mẹ Tô Việt.

“Tiểu La, về sau, ta đem Tiểu Việt phó thác cho người, hy vọng người có thể thay ta hảo hảo chiếu cố hân.” Mẹ Tô Việt nói xong, nước mắt xôn xao chảy xuống.

“Mẹ –” Tô Việt gặp mẹ mình như vậy trong lòng tràn ngập mâu thuẫn, không khỏi khổ sở gọi mẹ, cúi đầu.

“Người xem người kia, con mình đi Cổ thành phát triển cũng là chuyện tốt, nói sau còn cùng một chỗ với Tiểu La, người đừng quá lo lắng.” Trần Trung nhẹ nhàng khuyên giải an ủi vợ.

“Ta chính là không nỡ rời xa nó, Tiểu Việt, nó rất khổ.” Lưu Vũ Mai lấy tay xoa xoa nước mắt, lo lắng đưa con vì mình mà ảnh hưởng tới cảm xúc, cố gắng nghĩ muốn bày ra một cái tươi cười, chính là ở vài giây sau, lại chảy nước mắt lần nữa.

La Mân rời bàn, đi đến trước mặt Lưu Vũ Mai, giữa ánh mắt kinh ngạc của bà, mạnh mẽ quỳ xuống “Dì, hôm nay ta cũng xin phép gọi dì một tiếng mẹ, từ hôm nay trở đi, dì chính là mẹ La Mân ta, nếu hôm nay dì đã nói đem Tiểu Việt trình trọng phó thác cho ta, ta cũng lấy tánh mạng của ta thề, ta đời này đều xem Tô Việt như trân bảo, dùng cuộc đời của ta bảo hộ hân, không để cho hân gặp một chút thống khổ nào, dùng hết khả năng ta có, khiến cho hân hạnh phúc.”

Tô Việt nghe xong những lời La Mân vừa nói, trong lòng chấn động, hạnh phúc trôi qua, chua xót, vui sướng, thống khổ giống như từng đoạn phim ngắn hiện lên trước mắt. Trong mắt của hân đầy lệ, nhìn về phía La Mân, chỉ thấy La Mân giờ phút này nhìn lại hân, hai người đều không có ngôn ngữ, thế nhưng trong ánh mắt lại hội tụ hết thủy tình ý.

Lưu Vũ Mai mắt thấy hai người con trai tình thâm ý thiết, không khỏi nức nở nói “Được rồi, dì tin tưởng người, kỳ thật mười năm trước, dì đã biết rồi, người mau đứng lên, đừng quỳ, trên mặt đất lạnh lắm.”

La Mân được Trần Trung nâng dậy, chậm rãi đứng lên, nhìn Tô Việt. Trong mắt Tô Việt hơi nước mông lung, trên mặt lại cười trêu chọc mẹ mình “Mẹ, nhìn mẹ kia, mẹ đối hân còn tốt hơn so với con trai mẹ mà, con thật ganh tị nha.”

Lưu Vũ Mai rốt cục bị đứa con đùa cuối cùng cũng nở nụ cười “Tiểu La, ta biết rất rõ tính tình tiểu Việt, thằng bé này cái gì cũng tốt, chính là rất ngang bướng, về sau nếu là hân chọc tức người, người liền gọi điện thoại cho ta, ta sẽ dạy hân.”

La Mân cười trở lại chỗ ngồi “Mẹ, mẹ yên tâm, nếu con bị hân bắt nạt, trước hết con sẽ điện thoại cho mẹ.”

Tô Việt nhướn nhướn lông mi, không thuận theo nói “Không ngờ mọi người hòa nhau ăn hiếp con như vậy a.”

La Mân nhẹ nhàng cầm tay hân, thật sâu nhìn Tô Việt “Cho dù người như thế nào, ở trong mắt ta đều là tốt nhất.”

Tô Việt sắc mặt lần ửng đỏ, có chút thẹn thùng, có chút kiêu ngạo nhỏ giọng than thở “Xì, ta mới không tin.”

Lưu Vũ Mai cùng Trần Trung thấy bọn họ yêu nhau như thế, rốt cục yên lòng, nhìn nhau cười.

Sau khi cơm nước xong, thừa dịp La Mân rửa mặt, Lưu Vũ Mai gọi Tô Việt một mình vào phòng của mình.

Bà nhìn đứa con thật lâu, ánh mắt lại trở nên ướt át.

“Mẹ. Nếu mẹ không nở rời xa con như vậy, con sẽ không đi nha.” Tô Việt có chút bất an nhìn mẹ mình.

“Nói vậy, nếu ngư

ời không đi, Tiểu La còn không hận ta đến chết a, ta cũng không muốn làm người ác độc chia rẽ uyên ương đâu.” Mẹ Tô Việt cười lau khô nước mắt.

Tô Việt nở nụ cười “Chỉ có mẹ hiểu rõ con nhất, không muốn con khổ sở.”

Lưu Vũ Mai dần dần thu liễm tươi cười, thần sắc trở nên u buồn mà thương cảm “Tiểu Việt, có chuyện này, mẹ nghĩ muốn nói cho con biết, chính là, không biết con có thể tha thứ cho mẹ hay không.”

Tô Việt ngẩn ra “Mẹ, mẹ đang nói cái gì nha? Cái gì tha thứ hay không tha thứ chứ, mẹ con chúng ta còn cần nói mấy chuyện đó sao?”

Lưu Vũ Mai thở dài, từ sau ngăn kéo lấy ra một bao vải lụa màu đỏ, đưa cho Tô Việt “Sớm biết rằng, người cùng tiểu La có duyên phận như vậy, lúc trước mẹ sẽ không ngăn trở các con, con tự xem đi.”

Tô Việt kinh ngạc đón nhận bao vải lụa, mở ra, khi nhìn đến bên trong, không khỏi đột nhiên mở to hai mắt nhìn, mấy trăm phong thư dán kín chưa gởi đi, con tem mới tinh lẳng lẳng nằm ở nơi nào.

“Mẹ? Đây là? Đây là cái gì?” Tô Việt kinh động đứng bật dậy, từng phong thư một được mở ra, chữ viết trên thư quen thuộc như vậy, cứ nhiên tất cả đều là thư mình viết gởi La Mân năm đó. Hắn không thể tin được hai mắt của mình, vừa đau đớn vừa buồn bã ngồi bệt dưới đất “Mẹ, mẹ có biết hay không, chỉ vì mấy bức thư này làm cho ta hiểu lầm a Mân thay lòng đổi dạ, làm cho ta thống khổ nhiều năm như vậy, mẹ, tại sao mẹ có thể làm như vậy. Vì sao chứ?”

“Thực xin lỗi, là mẹ rất ích kỷ, năm đó là mẹ đem tất cả thư con để trong hộp thư đều giữ lại hết, con không biết, ba năm kia, mẹ mỗi ngày đều nhìn thấy con mong mỗi thư đến, tâm đều nát, không chỉ một lần mẹ tự hỏi mình, làm như vậy rốt cuộc đúng hay không? Chính là, mỗi lần nghĩ đến con từng chịu bao nhiêu thương tổn, mẹ liền đối với mình nói, đây là đáng giá, vì hạnh phúc sau này của con, như vậy là đúng, thế nhưng, tiểu Việt, hôm nay mẹ đã biết, mẹ thật là quá sai lầm.” Lưu Vũ Mai khóc, bà ôm lấy đầu đứa con, lẩm bẩm nói “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Tô Việt ôm bao thư này, áp mặt vào trong lòng mẹ nức nở “Mẹ, mẹ có biết hay không, con thương hẳn biết bao nhiêu, con thương hẳn vô cùng.”

Lưu Vũ Mai chảy nước mắt, chỉ có một câu “Thực xin lỗi, mẹ sai lầm rồi, thực xin lỗi.”

Lúc Tô Việt mang theo đôi mắt đỏ hoe từ trong phòng mẹ hắn đi ra, La Mân đang mặc áo ngủ ngồi ở trên ghế sa lon, cùng Trần Trung trò chuyện mình tự lái xe đi du lịch. Trần Trung lúc tuổi còn trẻ cũng đam mê du lịch, hai bên nói chuyện qua lại vô cùng hợp ý, La Mân cười nói “Chú Trần có rảnh cùng mẹ đến Cổ thành chơi đi, đến lúc đó, ta cùng tiểu Việt dẫn hai người đi tham quan đây đó, ở Cổ thành có rất nhiều danh lam thắng cảnh nha.”

Đang nói, hai người gặp Tô Việt vẻ mặt mệt mỏi, mặt mang ưu thương từ trong phòng đi ra, Trần Trung hiểu ý vội tìm cớ, rời khỏi phòng khách.

“Đừng buồn nữa, nếu người thật không nở rời xa mẹ, chờ thêm một thời gian ngắn, chúng ta sẽ đón mẹ cùng chú Trần đến, được không?” La Mân xiết chặt vòng eo gầy tiểu của tình nhân, hôn nhẹ trên mặt hắn.

Tô Việt không hề giống tiểu mèo hoang hay nhe nanh múa vuốt như ngày xưa, ngược lại, hắn dè dặt thường dụi ngao tựa vào trong lòng ngực La Mân, mặc hắn vuốt tóc, hôn lên mặt mình.

La Mân cảm thấy có chút kỳ quái cùng lo lắng, không khỏi xoay mặt tình nhân lại, nghiêm túc nhìn về phía hắn “Tiểu Việt, người rốt cuộc làm sao vậy, có chuyện gì, nói cho ta biết được không?”

Tô Việt duỗi cánh tay, choàng qua cổ La Mân, đem đầu của mình chôn ở gáy hắn, rầu rĩ nói “A mân, người có hận ta hay không?”

La Mân buồn cười nói “Đứa ngốc, ta vì cái gì lại hận người, ta yêu người còn chưa đủ.”

Nước mắt Tô Việt nhỏ từng giọt trên quần áo mỏng manh của hắn, rất nhanh thấm ướt bả vai La Mân. La Mân luống cuống “Tiểu Việt, rốt cuộc làm sao vậy, mẹ nói gì với người sao? Người nói cho ta biết, có chuyện gì, chúng ta cùng nhau chia sẻ, người đừng một người chịu đựng như vậy.”

Tô Việt không chịu ngẩng đầu, hắn nức nở nói “A Mân, người hắn là hận ta lắm, người gặp nhiều khó khăn thống khổ ba năm như vậy, ta ở đâu chứ, người nói, ta ở đâu chứ? Ta hận chính mình.”

La Mân tuy rằng không rõ hắn rốt cuộc là bởi vì sao mà khóc, nhưng thấy Tô Việt thương tâm, trong lòng cũng đau theo hắn. Hắn dùng hai tay nhẹ nhàng nâng mặt người yêu lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt hắn, ôn nhu nói “Nếu người là vì chuyện này mà khóc, vậy ta cho người biết, khi đó, hiện tại, về sau người đều ở trong lòng ta, bao nhiêu đó là đủ rồi.”

Nước mắt Tô Việt chảy xuống càng dữ dội hơn, La Mân chậm rãi hôn lên đó, đem toàn bộ lệ trên mặt Tô Việt hôn khô hết, tiếp theo hôn lên đôi môi lạnh lẽo mà mềm mại của hắn.

Tô Việt nghẹn ngào, kịch liệt cùng hắn hôn trả, đem đầu lưỡi chính mình thâm nhập vào trong khoang miệng La Mân, cùng hắn gât gao dây dưa.

La Mân ôm lấy Tô Việt, vừa hôn vừa đi về phòng Tô Việt, thật mạnh đóng cửa lại.

Nghe được tiếng đóng cửa nặng nề phát ra trong phòng khách, Trần Trung mới thản nhiên mở miệng “Người đều nói cho tiểu Việt?”

Lưu Vũ Mai nhẹ nhàng nói “Đúng vậy.”

“Người nói cho hắn biết, là người giữ lại tất cả thư mà hắn viết gửi cho tiểu La sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy người có nói cho hắn biết, chuyện người từng gửi điện báo cho Tiểu La?”

“Ta nói hết, ta, không phải là một người mẹ tốt.”

## 65. Quyển 2 - Chương 17

Qua tháng 3, tiết trời dần dần ấm lại, ở trên tầng 12 phòng 1125 tòa nhà Lâm Hồ cảnh viên, giờ phút này Tô Việt ở trong phòng có trang bị hệ thống lò sưởi đang sửa sang lại tư liệu, bên cạnh đó là một nhân vật khác, vẻ mặt buồn bực ngồi trên ghế sofa.

“Tiểu Việt, người nói thử xem, chúng ta hiện tại là quan hệ gì hả? Người còn cùng ta xa lạ như vậy, ngụ ở chỗ ta không phải thuận tiện hơn sao, không nên dọn ra ngoài vậy chứ.” La Mân có chút buồn bực, người yêu mà cố ý phải đi ra ngoài thuê phòng ở, nói như thế nào đều không chịu ở nhà mình.

Tô Việt một bên sửa sang lại tư liệu, một bên bình tĩnh nói “Sao ta có thể ở chỗ người được a? Lỡ như ngày nào đó không cẩn thận bị Tư Việt nhìn thấy điều gì, người làm sao đây? Hơn nữa, ba mẹ của người đều chưa biết chuyện chúng ta cùng một chỗ mà phải không? Ngày nào đó bị mẹ người bắt gặp lần nữa, người nói như thế nào.”

La Mân đến bên Tô Việt ngồi xuống, hi cười nói “Bị bọn họ nhìn thấy càng tốt, khỏi mắc công ta lãng phí thời gian giải thích.”

Tô Việt mất liếc hắn một cái, thản nhiên nói “Người không sợ bệnh tim của mẹ người tái phát nữa sao a, cho dù nói như thế nào, đó cũng là mẹ người, ta xem hay là thôi đi, tách ra ở riêng, ta cảm thấy được an toàn hơn.”

Chuyện hai người bọn họ, cha mẹ La Mân đến bây giờ vẫn chẳng hay biết gì, cũng không biết chuyện bọn họ gặp lại sau nhiều năm, đó cũng là việc mà La Mân cảm thấy vô cùng áy náy, tuy rằng hắn không nói, thế nhưng trong lòng vì sự săn sóc ân cần của tình nhân như thế mà cảm thấy đau lòng.

“Tiểu Việt.” Hắn đem đầu ghé vào trên vai Tô Việt, rầu rĩ nói “Thực xin lỗi, bắt quá người yên tâm, ta sẽ tìm thời điểm thích hợp, ta sẽ đem chuyện của chúng ta nói cho họ biết hết, nếu ta đã hứa với người, ta nhất định sẽ giữ lời, cả đời này, ta cũng sẽ không buông ra tay người.”

“Đi chỗ khác, ta đây đang rất bận rộn, đừng quấy rối.” Tô Việt tuy rằng trên mặt biểu hiện rất không để ý, trong miệng lạnh lùng vội vàng xua đuổi La Mân, nhưng vẫn là cảm thấy rất ngọt ngào.

La Mân đảo nhanh mắt một cái, hẩn trong miệng “Vâng, vâng” đáp ứng, nhưng đôi tay lại lặng lẽ ôm lấy thắt lưng tình nhân, nhẹ nhàng hôn lên cổ Tô Việt.

Tô Việt vẫn điềm tĩnh không để ý đến hẩn, mặc kệ tên sắc lang ngốc nghếch kia, hy vọng tự hẩn thấy mất mặt, biết điều mà tránh ra mình, chính là hẩn đánh giá thấp độ dày của da mặt La Mân. La Mân gặp Tô Việt thờ ơ, không khỏi thầm cười, đột nhiên lần tay xuống phía dưới tìm kiếm, Tô Việt phát hiện ý đồ của hẩn, lập tức cầm tay hẩn lại, ném cho hẩn một cái nhìn cảnh cáo.

La Mân hắc hắc rút tay về, cố tình thành thật nghiêm trang ngồi ở phía sau hẩn, Tô Việt nheo nheo mắt lần nữa, tiếp tục công việc trong tay, La Mân lặng lẽ nhích lại gần Tô Việt từng chút, ah, không bị phát hiện, gần thêm một chút nữa, ân, vẫn chưa chú ý, thẳng đến hẩn toàn bộ thân thể hẩn đều áp sát vào lưng Tô Việt, thân thể Tô Việt mới cứng còng lên.

“Người quây cái gì a, còn quấy rối nữa, ta đá người ra bên ngoài đó nha.” Một câu còn chưa nói xong, đã bị La Mân ngăn ở trong miệng, lúc đầu Tô Việt còn phần nộ phản kháng, nhưng chỉ trong chốc lát, đã bị La Mân hôn đến độ ý loạn tình mê, chỉ cảm thấy chính mình tim đập gia tốc, nhiệt huyết sôi trào, thêm một bàn tay ma quỷ của La Mân, không biết khi nào thì mở ra khóa quần phía trước, tham vào bên trong, cảm lấy phân thân khê ngẩng đầu của mình, chậm rãi di chuyển lên xuống.

“Ngô.” Tô Việt chỉ kịp phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, tiếng thứ hai lập tức liền bị La Mân nuốt vào trong bụng, hôn đến độ thở dốc liên tục, lại thêm một luồng khoái cảm từ bụng dâng lên, rất nhanh liền quăng mũ cối giáp, liên tục xin tha.

Cơ thể sau khi đạt cao trào vô lực mà mềm yếu, Tô Việt bị La Mân trút bỏ hết quần áo, ôm trọn vào trong ngực, La Mân theo ngăn kéo lấy ra một lọ thuốc cao mới, chậm rãi vẽ loạn ở phía sau Tô Việt. Tô Việt nửa híp mắt, sắc mặt ửng đỏ “Người thật sự là hỗn đản.” Mặc dù bị Tô Việt giận dữ mắng như vậy, nhưng nghe vào trong lỗ tai La Mân, không có nghe được nửa điểm hận ý chút nào, ngược lại có vài phần ý tứ hàm xúc làm nũng hơn.

La Mân khê nở nụ cười “Hỗn đản liền hỗn đản, có thể có người cố tình thích hỗn đản nha.”

Tô Việt đang nghĩ định mắng hẩn thêm vài câu, nhưng đúng lúc này, một cái lửa nóng ngang nhiên thẳng tiến trong cơ thể của mình, lời định nói ra đều trở thành một tiếng rên rỉ thật dài.

Tiến vào rồi lại xuất ra, mấy lần qua đi, Tô Việt chỉ cảm thấy từng trận tê dại, khoái cảm chồng chất càng ngày càng nhiều, giống như không thể tiếp nhận thêm được nữa đều hướng trước người phóng ra.

La Mân yêu nhất chính là nhìn ngấm dáng vẻ khêu gợi khi động tình của Tô Việt, mặt nạ lạnh lùng bị xé rụng, hoàn toàn trầm mê trong vòng xoáy nhục dục, ánh mắt nhu tình cực độ, hết lần này đến lần khác gọi to tên của mình thanh âm không hề bướng bỉnh, mà là gần như mang theo ý tứ hàm xúc cầu xin tha thứ “A Mân, chậm một chút, ta chịu không nổi.” Tiếng nức nở k

éo thật dài.

La Mân cũng không định dễ dàng buông tha Tô Việt, cố ý ma sát ra vào ở nơi mẫn cảm kia trong cơ thể hẩn, càng khiến Tô Việt rên rỉ không thôi, muốn thoát ra khỏi sự tra tấn ngọt ngào này, một giây sau lại bị nhanh chóng nắm chặt, căn bản vô lực thoát khỏi.

Theo gia tốc luật động của La Mân, Tô Việt nhịn không được hét ầm lên, nháy mắt điện quang hiện lên, Tô Việt cùng La Mân đồng thời bùng nổ dục hỏa bên trong.

Tô Việt không còn chút khí lực được La Mân ôm vào phòng tắm, toàn thân bị lột sạch sẽ bỏ vào trong nước, La Mân cũng ngồi xuống, đem Tô Việt ôm vào trong ngực, từng chút từng chút tiến hành tẩy trừ cho hẩn.

“A Mân, bỏ ra.” Tô Việt kinh giác cảm thấy có cái gì cứng rắn lại để ở phía sau mình, không khỏi la hoảng lên, vội vàng trốn đi, chính là toàn bộ thân thể đều bị La Mân ôm gọn trong ngực, làm sao có thể trốn đi được.

Chậm rãi theo dòng nước, La Mân lần thứ hai tiến vào trong cơ thể Tô Việt. sau huyết cực độ mẫn cảm của Tô Việt lại một lần nữa bị La Mân dâng trào đẩy vào, theo mỗi động tác của La Mân, Tô Việt chịu đựng không nổi khóc nức nở lên, nước mắt thành chuỗi theo gương mặt tuần tú rơi xuống trong nước.

Mặc dù là khóc, thế nhưng đôi tay Tô Việt trước sau luôn gắt gao ôm chặt bả vai kiên cố của La Mân, không có một chút ý tứ muốn đẩy khai hoặc thả lỏng, càng về sau, hân càng ghé vào trên vai La Mân nhỏ giọng khóc nức nở lên, La Mân một bên dỗ dành, nói lời ngon tiếng ngọt để dỗ hân, một bên động tác không ngừng mạnh mẽ hơn.

Đúng lúc này, thân thể Tô Việt đột nhiên cứng đờ, cắn thật mạnh trên vai La Mân, theo sau đó, thân mình mềm oặt ngã vào trong lòng, ngực La Mân. La Mân biết Tô Việt lại đạt tới cao trào, lập tức nhịn không được, động tác cũng nhanh hơn, gắt gao ôm lấy bảo vật của mình, phóng toàn bộ lửa nóng trong cơ thể hân.

Nhìn người yêu ngủ say, La Mân thỏa mãn hôn nhẹ lên tóc hân, từ phía sau ôm lấy hân, nặng nề tiến nhập mộng đẹp.

La Mân lần thứ hai tỉnh lại đã là đèn rực rỡ mới lên, hân nhìn đồng hồ, chậm rãi ngồi dậy.

“Mấy giờ rồi?” Tô Việt mơ mơ màng màng lật người lại, buồn ngủ mông lung hỏi.

“Người ngủ tiếp một lát nữa đi, ta nấu cơm cho người.” La Mân hôn phớt lên môi hân, lướt nhanh đi lên.

Mấy món ăn thơm phức được dọn lên, mặc dù là bữa ăn sáng, nhưng La Mân tay nghề không kém, toàn bộ rất đầy đủ hương vị

Lúc Tô Việt đi ra khỏi phòng, nhìn đến chính là một hình ảnh như vậy, trên bàn xanh xanh, đỏ đỏ.

“Nhanh ăn đi, ta biết người đói bụng rồi.” La Mân cười bối thêm một chén nữa, đưa cho Tô Việt, có điểm kiêu ngạo nói “Thế nào? Có đạt yêu cầu không?”

Tô Việt đem một hơi đồ ăn bỏ vào trong miệng, trên gương mặt lãnh tuấn hơi hơi lộ ra mỉm cười “60 điểm.”

La Mân buồn bã nói “A? Khó ăn như vậy sao? Ta chính là chuyên môn đi theo mẹ người học, thực khó ăn vậy sao?” Hân cau mày, gấp một miếng, rất ngon a.

Thì ra cố ý cùng mẹ học, ta nói hân như thế nào lại làm được hương vị như vậy, Tô Việt trong lòng cảm động, lập tức đã đem tra tấn ác liệt lúc ban ngày của La Mân quẳng đi mất tiêu, tuy rằng thất lực vẫn như cũ còn ê ẩm, nhưng trên mặt lại trước sau luôn mang theo tươi cười.

La Mân thấy Tô Việt từ từ ăn, không khỏi cao hứng vạn phần, cũng bưng bát, đúng lúc này, di động đặt ở túi quần vang lên, hân hơi hơi nhăn mày mày, lấy điện thoại di động ra xem.

Vừa nhìn đến dãy số, La Mân không khỏi đứng lên, nhìn thoáng qua Tô Việt, hơi hơi có chút bất an tiêu sái đến phòng bếp, thấp giọng hỏi “Là Giai Giai a? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Người nói cái gì? Tô Việt phát sốt? Sao lại như vậy? Ngày hôm qua đưa nó đến chỗ người không phải rất khỏe sao?”

“Cái gì? Ban đêm bị cảm lạnh sao? Hiện tại nó ở đâu? Được, ta lập tức qua đi.”

Đi ra phòng bếp, La Mân có chút bất an nhìn về phía Tô Việt, Tô Việt thản nhiên nói “Nếu có việc gì thì cứ đi đi.”

La Mân áy náy lại gần hôn hân một cái, “Thực xin lỗi bảo bối, Tô Việt phát sốt, ta đưa hân đi bệnh viện, chờ hân khám bệnh xong, ta lập tức sẽ trở lại.” Nói xong, cơm cũng không kịp ăn, vội vàng mặc quần áo, đi ra ngoài.

Lúc đại môn đóng cửa, bên môi Tô Việt hiện lên một tia cười khổ, hôm nay, La Mân chắc là không về được.

## 66. Quyển 2 - Chương 18

Khi La Mân đuổi tới nhà Giai Giai, Tô Việt tựa vào trong lòng mẹ, toàn thân phát sốt đỏ bừng, Giai Giai vừa thấy La Mân vào cửa, nước mắt tuy rằng chưa rơi xuống, nhưng thanh âm vô cùng khản trương, mang

theo khóc nức nở “A Mân, giữa trưa ta cho Tư Việt uống thuốc rồi, không biết sao bây giờ lại nóng lên.”

La Mân sờ trán đứa con, nóng đến dọa người, trong lòng nhiều ít cũng sợ lên, nhưng hấn không thể ở trước mặt vợ cũ biểu hiện quá nhiều lo lắng, đưa tay ôm lấy đứa con vào trong ngực, trấn định nói “Giai Giai, lấy áo khoác phủ thêm cho Tư Việt, đi bệnh viện.”

Giai Giai bối rối tìm được áo khoác của đứa con, vội vàng đi theo sau La Mân xuống lầu.

Mười phút sau, chạy tới bệnh viện nhân dân cách nơi đây gần nhất.

“39 độ 8, các người làm gì vậy, đứa nhỏ nóng lợi hại như vậy, mới nhớ tới đưa bệnh viện, may mà đến sớm, nếu đến trễ thêm một chút nữa sẽ thành viêm phổi, các người làm sao bây giờ.” Bác sĩ phụ trách nhi khoa bắt mắt răn dạy La Mân cùng Giai Giai.

La Mân không nói được một lời cầm lấy đơn thuốc, đi đến chỗ bán thuốc, Giai Giai ôm đứa con, lo lắng chờ ở hành lang nghỉ ngơi khu nội.

“Con không chích, không chích đâu.” Tư Việt vừa thấy cô hộ sĩ cầm kim tiêm tiến lại gần, “Oa” khóc lớn lên, La Mân nhẹ nhàng dỗ ngọt đứa con “Nếu con không chích, bệnh của con làm sao có thể hết được, Tư Việt chúng ta là hảo hán tử, chờ hết bệnh rồi, ba ba dẫn con đến khu vui chơi thiếu nhi được không?”

Tư Việt nức nở “Ba ba gạt con, lúc trước ba đã nói dẫn con đi nhưng ba ba có dẫn con đi đâu.”

La Mân trong lòng có chút chua xót, không khỏi gượng cười vỗ về đứa con “Ba ba thật không tốt, cứ nhiên xấu lâu như vậy, cục cưng nghe lời, ba ba lần này nói sẽ giữ lời, nhất định dẫn con đi.”

Tư Việt nhìn nhìn Giai Giai nức nở “Con muốn có ma ma cùng đi nữa.”

Trên mặt Giai Giai cùng La Mân đồng thời lộ ra vẻ mặt xấu hổ, La Mân nhìn thoáng qua Giai Giai, nhỏ giọng nói với đứa con “Được, ma ma cũng đi, chỉ cần Tư Việt khỏe lên, ba ba liền dẫn hai mẹ con đi nhé.”

Tuy rằng biết rõ những lời này của chồng trước là hòng đứa con vui vẻ, chính là không hiểu sao lòng Giai Giai lại dao động, nàng hơi hơi nhăn mày, ôn nhu nói với Tư Việt “Tư Việt nhà chúng ta rất dũng cảm nha, không phải con sùng bái nhất chú giải phóng quân sao? Chú giải phóng quân chích cũng không khóc.”

Tư Việt được cha mẹ dỗ dành, cuối cùng là không hề khóc nháo, mà khi hộ sĩ đem kim tiêm thuốc hạ sốt châm vào mông, vẫn là kêu nho nhỏ một tiếng, nước mắt ào ào chảy xuống.

Cô hộ sĩ rút kim tiêm ra, cao hứng khen ngợi “Thật là một anh bạn nhỏ dũng cảm nha.”

Nàng xoay người lấy vòng da bó buộc cổ tay nhỏ bé của Tư Việt, Tư Việt sợ hãi thu tay về, nhìn cha mình “Ba ba, đau ”

La Mân lần này không có dỗ ngọt hấn, hấn ấn mạnh lên tay đứa con, để hộ sĩ từ từ đem kim đẩy sâu vào mạch máu thật nhỏ đứa con, trong lòng đau đến “Thình thịch” thẳng khiêu, mặt gượng cười dỗ dành đứa con đang khóc lên “Rất nhanh sẽ không đau, Tư Việt chúng ta rất dũng cảm nha.”

Khi hộ sĩ đem kim tiêm cố định xong, lấy đi vòng da buộc tay Tư Việt, La Mân mới giật mình giác chính mình ra một thân mồ hôi lạnh.

Một lúc sau, Tư Việt rốt cục yên tĩnh trở lại, ghé vào trong lòng ngực La Mân, một đôi mắt to đen láy, trộm nhìn cha mẹ mình không nói lời nào.

“Ba ba.” Một lát sau, Tư Việt nhỏ nhỏ giọng gọi một tiếng.

La Mân thân thiết cúi đầu hỏi “Sao vậy con?”

Tư Việt nhìn thoáng qua ma ma nói “Hôm nay con không muốn đến nhà bà nội.”

“Được, không đến nhà bà nội.” La Mân trong lòng có chút áy náy, gần đây luôn luôn vội vàng vì chuyện Tô Việt, không quan tâm đến đứa con lắm, hôm nay đứa con sinh bệnh, hy vọng có thể cùng mình về nhà, hấn làm sao đành lòng cự tuyệt đứa con.

Hơn nửa giờ sau, Tư Việt ghé vào trong lòng ngực La Mân ngủ say

“Để ta ôm trong chốc lát đi, người nghỉ ngơi một chút.” Giai Giai ôn nhu nói.

La Mân lắc lắc đầu “Không sao, ta ôm được mà.”

Giai Giai cố ý đón lấy đứa con “Để ta bồng một chút, còn một lọ thuốc chưa tiêm mà, chờ một lát lại để người bồng nó.”

La Mân không lay chuyển được Giai Giai, đem đứa con nhẹ nhàng đặt vào trong lòng của nàng. Lúc này mới phát giác thời gian dài không hoạt động, hai cánh tay mình đã tê cứng.

Tư Việt sau khi được chích thuốc xong, mấy giờ sau rốt cục hạ sốt, tuy rằng đang ngủ, nhưng trên trán vẫn rịn mồ hôi, La Mân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, biết đứa con tạm thời không có việc gì.

Rút kim ra sau, La Mân vốn định chở Giai Giai về nhà nàng, nhưng đột nhiên Tư Việt tỉnh lại, ôm lấy cánh tay mẹ không buông. Giai Giai hơi khó xử nhìn La Mân “Nếu vậy đến nhà của ta đi.” Nói còn chưa xong, Tư Việt liền không muốn đứng lên “Không mà, con muốn về nhà, mà ma cùng con về nhà.”

Giai Giai mắt nhìn La Mân, La Mân trong lòng thở dài, cười khổ nói “Quên đi, chúng ta về nhà đi.”

Trên đường quay về ánh trăng sơn trang, dọc theo đường đi, La Mân cũng không mở miệng nói chuyện, hẳn cảm thấy được chính mình thật sự có lỗi với Tô Việt. Tô Việt luôn là người suy nghĩ chu đáo, nếu giờ phút này hẳn ở trong phòng tại ánh trăng sơn trang, gặp phải mẹ con Tư Việt, hẳn là vô cùng xấu hổ.

Nhớ tới Tô Việt, La Mân càng cảm thấy áy náy nhiều hơn, người vì ta, buông tất cả, một đường đi theo ta đến Cổ thành, chính là ta, không thể lúc nào mỗi thời mỗi khắc ở bên cạnh người, Tô Việt, hy vọng người tha thứ ta.

Tô Việt lúc này đang ngồi ở dựa vào cửa sổ trước bàn học, sửa sang lại tài liệu án kiện Vương lập Gia mấy tháng trước chính mình điều tra, hẳn cũng lấy được tài liệu phán quyết của pháp viện nhất thẩm, làm cho hẳn cảm thấy không ngoài sở liệu chính là, thời điểm nhất thẩm, không ai nói ra chuyện bị cáo từng bị nguyên cáo xâm hại, căn cứ chính xác quan trọng như vậy mà không được nhắc tới trên toà án khi xét xử.

Gần mười giờ, Tô Việt bị tiếng điện thoại reo inh ỏi làm cho bừng tỉnh, thuận tay cầm lấy điện thoại “Uy, là ta.”

Chính là điện thoại, soạn một tiếng rồi treo máy.

Mười phút sau, lại là một cú điện thoại, Tô Việt cầm lấy, lần thứ hai bị cắt đứt, lúc này, trong lòng cũng có chút nghi hoặc, là ai,

chẳng lẽ là đùa giỡn với mình sao?

Thế nhưng, khi bị chính mình đón nghe từ một số điện thoại xa lạ, chỉ nghe đầu dây bên kia truyền tới giọng nói u ám của một người “Tô luật sư, ta khuyên người đừng nhúng tay vào án kiện này, bằng không, không biết chuyện gì xảy ra với người đâu.”

“Người là ai?”

Tô Việt cảnh giác, trong lòng nghi hoặc vạn phần, mình vừa chuyển tới Cổ thành mới vài ngày, là ai mà nhanh như vậy liền biết mình chuẩn bị tham gia án kiện này một lần nữa chứ.

“Hắc hắc, người không cần thiết phải biết ta là ai, ta cảnh cáo người, sớm rời đi Cổ thành, bằng không, hắc hắc.”

Lời của đối phương chưa nói xong, ngay tại một trận cười lạnh cúp điện thoại, Tô Việt nghe trong lỗ tai trảng âm thanh này, đầy mặt ngưng trọng, chỉ cảm thấy bóng đêm ngoài cửa sổ càng trở nên dày đặc hơn.

Năm phút đồng hồ sau, lúc điện thoại vang lên lần nữa, Tô Việt thật sự nhịn không được lạnh lùng quát “Ta cảnh cáo người, cho dù người uy hiếp ta cũng vô dụng, ta sẽ không dừng tay đâu.”

Chỉ nghe đầu dây truyền đến thanh âm quen thuộc, La Mân kỳ quái hỏi “Tiểu Việt, người đang nói cái gì vậy, ta nghe không rõ a.”

Tô Việt nhất thời có chút xấu hổ “Ah, không có gì, vừa rồi có người gọi nhầm số.”

La Mân cũng không có nghĩ lại, hần “Nga” một tiếng, tiếp theo hạ giọng nhẹ nhàng nói “Bảo bối, thực xin lỗi, Tư Việt phát sốt cao, hôm nay xem ra là không thể quay về chỗ người được rồi.”

Tô Việt thần nhiên nói “Ta biết rồi, người an tâm chăm sóc đứa nhỏ đi.”

La Mân cười khỏ “Thực xin lỗi, bảo bối, chờ Tư Việt khỏe lên, ta liền đến gặp người.” Nói xong, cúp điện thoại.

Để điện thoại xuống sau, Tô Việt ngừng thần ngồi trong chốc lát, vừa mới trong điện thoại, hần nghe được tiếng nói một người phụ nữ, thanh âm mềm mại, nhẹ nhàng, hần khe khẽ thở dài, biết rằng kia chắc chắn là mẹ Tư Việt ở lại chăm nom đứa nhỏ.

La Mân, hần chậm rãi rút ra một điều thuốc, từ từ nhả ra những vòng khói, ánh mắt hơi hơi có chút u buồn, con đường này, nếu chúng ta đã lựa chọn, như vậy vô luận gặp phải khó khăn gì ta cũng sẽ không lùi bước, tuy rằng kiên trì như thế này so với từ bỏ càng khó hơn, mà ta, đã sớm nếm trải những cay đắng trong cuộc sống.

## 67. Quyển 2 - Chương 19

Dáng vẻ Tư Việt ngủ trông thật đáng thương, La Mân chậm rãi cời hài cho đứa con, đắp chăn cho hần.

“Thực xin lỗi.” Giai Giai vẫn đứng ở cạnh cửa yên lặng nhìn, nhẹ nhàng mở miệng nói, nàng giống như dùng sức đè nén cảm xúc không ngừng trôi dạt của mình

“Đây không phải là lỗi của người, đừng suy nghĩ nhiều, đi ngủ đi, đêm đã khuya rồi.” La Mân chậm rãi thẳng khởi thắt lưng, sắc mặt bình tĩnh nhìn đứa con.

“A Mân.” Giai Giai đột nhiên bỏ nhào vào phía sau La Mân, khóc ôm chặt thắt lưng hần “A Mân, ta hối hận lắm, Tư Việt rất đáng thương, chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa hay không?”

Người La Mân cứng đơ, hần vẫn không nhúc nhích để mặc Giai Giai ôm chính mình nhỏ giọng nức nở, thật lâu sau, nhẹ nhàng nói “Thực xin lỗi.”

Giai Giai như bị sét đánh, nâng lên gương mặt tái nhợt, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập đau đớn, hơn nửa ngày, nàng mới run rẩy nói “Người kia, nàng đã trở lại, phải không?”

Gặp La Mân im lặng không lên tiếng, Giai Giai mờ mịt thu hồi cánh tay, chậm rãi xoay người, hướng ra cửa, thật lâu sau đó, nàng lại quay đầu, lúc này, sắc mặt đã khôi phục bình tĩnh “Thực xin lỗi, vừa rồi ta có điểm thất thố, hãy quên những lời ta nói lúc này đi.”

Đợi Giai Giai sau khi rời đi, La Mân mới trầm tĩnh lại, chậm rãi quay đầu lại, “Thực xin lỗi, Giai Giai, thứ người muốn ta không thể cho người được, tất cả tình yêu của ta đều cho một người tên là Tô Việt, đời này, kiếp sau vĩnh viễn đều khó có thể trả hết món nợ tình của người.”

Hần cúi đầu hôn lên mặt đứa con thì thầm “Thực xin lỗi, ba ba không phải là một người cha tốt.”

Tư Việt bệnh hoàn toàn khỏe hần đã là ở một tuần sau, Giai Giai ngày hôm sau đã trở về nhà mình. Mỗi ngày, lúc La Mân ở nhà đều đến chơi đùa với đứa con, Tư Việt nhiều lần lôi kéo tay mẹ giữ lại, đáng thương nói “Ma ma, đừng đi, ở lại cùng Tư Việt đi.”

Mỗi khi vậy, Giai Giai đều nhìn sắc mặt La Mân, chính là, trên mặt La Mân không chút gợn sóng, không có biểu tình gì, nàng thở dài, cười dỗ ngọt đứa con “Không được a, ma ma còn phải đi làm, như thế nào luôn ở nhà cùng con được? Tư Việt nghe lời, ngoan ngoãn uống thuốc, vậy mới là đứa trẻ ngoan.”

Mẹ La Mân một lần còn tưởng rằng con mình cùng con dâu trở lại với nhau, hiển nhiên tâm tình rất tốt, một lần nọ, còn thử thăm dò hỏi đứa con một câu “Tiểu Mân, người cùng Giai Giai hòa hảo rồi phải không?”

La Mân sắc mặt cực kỳ khó coi, chính là lại không thể hướng mẹ mình phát hỏa, chỉ lạnh lùng nói “Mẹ, mẹ đi đâu vậy? Nàng chính là đến thăm Tư Việt.”

La mẩu liền có chút thất vọng, than thở “Còn tưởng rằng người mở mắt ra chứ, uống phí nửa ngày làm ta mừng hụt, người nói, Giai Giai có điểm không tốt hả.”

“Mẹ –” La Mân nhú mày bắt măn “Mẹ biết cái gì?”

La mẩu thấy đứa con không vui, sắc mặt cũng có chút mất hứng, lấy khăn lau nước mắt “Thật sự là một thằng con cố chấp cứng rắn mà, ngay cả lời của mẹ cũng không nghe, người không cần quan tâm ta có biết hay không, dù sao điều người nghĩ, đến chết ta cũng sẽ không đồng ý.”

La Mân đột nhiên ngừng đầu, La mẩu hoảng sợ, ánh mắt đó là sao? Thất vọng, thương tâm còn có đau đớn. Nhưng rất nhanh, hần liền khôi phục trấn định, thản nhiên nói “Ta đời này chắc là không thể cùng Giai Giai phục hôn, lại càng không cùng bất cứ người phụ nữ nào kết hôn.”

“Người, La Mân, người lời này là có ý gì?” Nhìn thân ảnh đứa con rời đi, La mẩu chán nản ở phía sau hần gọi “Người nói rõ ràng cho ta.” Chính là đứa con căn bản là không nghe tiếng la của nàng, đóng cánh cửa lại ra khỏi nhà.

La mẩu tức giận vừa quay đầu lại, gặp ngay con dâu đứng ở cạnh cửa, ưu thương nhìn qua, hai người tầm mắt vừa tiếp xúc, La mẩu hoảng nói “Giai Giai, người đừng giận, lần tới ta sẽ nói với hần.”

Giai Giai thu liễm thương cảm, mỉm cười đi tới “Mẹ, chuyện của chúng ta, mẹ không phải nhúng tay, La Mân biết mình đang làm những gì, hai chúng con đã không có khả năng quay lại.”

La mẩu lúng ta lúng túng, trong lòng thầm mắng đứa con, người vợ tốt như vậy bày đặt không cần, lúc này, chỉ nghe Giai Giai nhẹ nhàng hỏi “Mẹ, mẹ có biết người trong lòng a Mân là ai, đúng không?”

La mẩu lập tức trở nên bối rối, cúi đầu lau rửa đồ sứ trong tay “Ta làm sao biết được chứ? Ta không biết a, Giai Giai, người đừng suy đoán lung tung a.”

Giai Giai nhẹ nhàng thở dài, chăm chú nhìn về phía bà “Mẹ, con đối a Mân thật sự hết hy vọng, chính là, con muốn biết thử xem, rốt cuộc người trong lòng hần là ai? Con thua cũng cam tâm a.”

La mẩu thở dài “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, trong lòng hần không có ai đâu, thật sự.”

Giai Giai cười cười, lắc đầu tránh ra.

La mẩu nhất thời giật mình, chẳng lẽ là nàng đã biết chuyện của con mình? Không thể nào a?

Tô Việt đến thăm Vương Lập Gia một lần nữa, không khỏi giật mình vì dáng vẻ gầy yếu của chàng trai trước mắt. Vương Lập Gia khi nhìn thấy Tô Việt, vui mừng hiện ra trong mắt cũng là không che dấu, “Tô luật sư, người không có việc gì? Thật tốt quá.”

Tô Việt nhăn lại mày phong, ân cần hỏi han “Người làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Lập Gia lấp liếm nói “Không có gì a, ta rất tốt đích.”

Tô Việt nghĩ nghĩ, đột nhiên trong lòng hoảng sợ “Bọn họ xuống tay với người phải không?”

Vương Lập Gia cười khổ mà nói “Tô luật sư, ngại cái gì đều đừng hỏi, ngại yên tâm, ta nhất định sẽ kiên trì đợi đến lúc mở lại phiên tòa.” Trong mắt của hần tràn đầy kiên định “Ta cũng không tin, xã hội hiện tại, đen cũng có thể nói thành trắng được.”

Tô Việt cảm thấy một trận khổ sở, vốn nghĩ muốn đưa ra giúp hần khiếu nại ngược đãi, chính là, người đi cáo ai bây giờ, khi người đứng phía sau vẫn không có lộ ra mặt thật. Nếu đả thảo kinh xà, sẽ chỉ làm người nọ càng thêm hung hăng ngang ngược.

Tô Việt chưa bao giờ nghĩ tới cùng với án kiện giết người, cư nhiên còn dẫn nhiều chuyện như vậy, cú điện thoại xa lạ, đe dọa hần rồi thì bạo với đương sự, rốt cuộc, là bởi vì sao?

Tô Việt biết mình ở trong ngục thăm hỏi Vương Lập Gia khẳng định cũng không an toàn, ở cùng Vương Lập Gia nói chuyện nửa giờ sau, rời khỏi ngục giam.

Trên đường trở về, vẫn đều tâm trạng nặng nề suy tư, rốt cuộc còn có thể từ nơi này tìm được căn cứ chính xác càng đủ có sức thuyết phục không?

“Hắn thích xem đoạt lấy giả, rất lâu, hắn bạo ngược với ta đều bắt chước tình cảnh trong đó.” Đột nhiên, những lời này nhảy ra trong óc Tô Việt. Hắn vội vàng nói với tài xế xe taxi “Đến Studio lớn nhất ở đây, cảm ơn.”

Tô Việt cơ hồ là từ xe taxi bước chân xuống, ba bước hóa làm hai bước đến trên bậc thang, vọt vào studio “Hải thế giới”.

La Mân buổi tối trấn an con mình xong, vội vàng đuổi tới nhà Tô Việt. Tô Việt đang tập trung tinh thần ngồi ngay ngắn ở trong phòng khách, nhìn bộ phim điện ảnh trên màn hình lớn.

“Ách? Đây là phim gì vậy?” Bước vào phòng khách, La Mân đã bị những cảnh Sx trắng trợn đập vào mắt làm hắn chấn động. Hắn nhìn thoáng qua, người yêu hắn vô cùng nghiêm túc xem, không khỏi nghi hoặc lơ lơ đi tới bên cạnh.

“Ta nói, cho dù chúng ta vài ngày không có làm chuyện đó, người cũng không cần tìm như vậy, uhmm.” Hắn cẩn thận tìm từ thích hợp “Tìm loại phim dữ dội như vậy đến xem chứ?”

“Đi, đi, đi, đừng quấy rối, ta đang rất bận.” Tô Việt tức giận oanh hắn, tuy rằng biết là Tư Việt bị bệnh, hắn luôn luôn ở nhà chiếu cố đứa con, nhưng cảm giác bị vắng vẻ vài ngày không phải tốt như vậy quá a.

“Được rồi, đừng nóng giận, ta hôm nay cố ý lại đây đền tội với lão bà đại nhân, người tha thứ cho ta đi.” La Mân không đứng đắn đem đầu khoát lên vai Tô Việt, còn khinh khê cắn lỗ tai hắn một chút.

“Nhật kí? Nhật kí? A, ta đã biết.” Đột nhiên Tô Việt cao hứng nhảy dựng lên, đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến “Phanh” một tiếng, Tô Việt vội vàng quay đầu, chỉ thấy La Mân vẽ mặt ai oán xoa xoa đầu đụng phải tường nhìn qua.

“A, thực xin lỗi, không phải, ai kêu người quấy rối chi, đáng đời.” Tô Việt liếc La Mân một cái, ngồi xuống sofa lại, miệng không ngừng lẩm bẩm “Chính là, ta đi đâu mà tìm cuốn nhật kí kia chứ?”

Bạn Tiểu La bị làm lơ nên tỏ vẻ không vui, hắn đoạt lấy điều khiển từ xa,

ấn nút tắt, một đôi ma trảo, liền vói vào áo lông Tô Việt, bắt đầu rờ rẫm trên làn da trắng mịn của Tô Việt.

“A, sao người dám tắt TV hả, mau đứng lên, nặng muốn chết.” Tô Việt bất mãn kêu to lên.

“Bảo bối, ta biết người hiện tại bức mình, vì thế, ta đều tự kiểm điểm hơn nửa ngày, để bày tỏ sự ăn năn hối cải chân thành của ta đối với người, hãy để cho ta tự thể nghiệm bồi thường cho người nha.” La Mân hề cười, đem cái người đang tràn đầy phẫn nộ đặt dưới thân, dùng môi mình ngăn chặn tiếng la mắng trên miệng hắn, căn bản không để ý Tô Việt bạo đá ngoan đánh. Người dưới thân kia tuy quật cường nhưng không đủ sức chống cự, chỉ có thể mặc hắn xâm lược.

## 68. Quyển 2 - Chương 20

“Ai, người điểm nhẹ.” Đối mặt tình nhân nhiệt tình tăng vọt, Tô Việt tuy rằng thích thú, vẫn còn lựa lúc nói ra bất mãn nho nhỏ của bản thân.

La Mân nhẹ nhàng cắn một chút trên phân thân hắn, lập tức làm cho Tô Việt phải hít một hơi lương khí, giọng nói run lấy bầy mà nói “Người hỗn đản, người tuyệt đối là cố ý mà.”

La Mân cười, không tiếp tục làm khó dễ người yêu mình nữa, lật người hắn lại, cái mông hướng về phía trước, nhẹ nhàng hôn theo bờ vai của hắn một đường tinh tế xuống dưới.

Lúc này, Tô Việt không còn than thở cùng oán giận nữa, hắn hơi hơi nhắm mắt lại, cảm thụ được âu yếm vô cùng ôn nhu của tình nhân.

Lúc La Mân thấy sung sướng nhất, không thể không cảm khái, vẫn là người yêu mình suy nghĩ rất chu đáo, quả nhiên, nếu hắn ở tại nhà mình thì thật sự bất tiện, đừng nói đến mấy chuyện này, chỉ sợ mẹ mình nhìn đến Tô Việt, không chừng lập tức sẽ tức đến ngất xỉu luôn đó chứ.

Ban đêm, La Mân nhìn ngắm mái tóc đen mềm của tình nhân đang nằm trong lòng mình, không cưỡng lại được cúi thấp người, nhẹ nhàng hôn một chút. Tô Việt buồn ngủ mông lung giương mắt nhìn thoáng qua,

trong bóng đêm phát hiện có đốm lửa nhỏ lúc sáng lúc tối, không khỏi nhú khỏi mây “Người không phải cai thuốc rồi sao? Sao còn hút nữa?”

La Mân luống cuống tay chân đem điều thuốc dập tắt, hi cười nói “Buổi chiều uống cà phê, giờ ngủ không được, nên hơi chán mới hút thuốc.”

Tô Việt theo trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, từ trong ngực của hắn vùng ra “Nói đi.” Hắn cũng ngồi dậy, lấy hộp thuốc lá “Lại có chuyện gì?”

La Mân cười xởi lởi “Đâu có tâm sự gì, chỉ cần người ở bên cạnh ta, ta liền vĩnh viễn không có tâm sự.”

Tô Việt “Ba” mở bật lửa, qua ánh lửa chợt lóe lên, chiếu rọi gương mặt hai người.

“Có phải cha mẹ người muốn người phục hôn hay không a.” Trong bóng tối, La Mân thấy không rõ mặt Tô Việt, nhưng lại có thể nghe được trong giọng nói nồng đậm chua xót.

“Người nghĩ đi đâu vậy chứ, trừ người ra, ta ai cũng không thương.” La Mân từ sau lưng Tô Việt, choàng tay ôm lấy thắt lưng hắn, Tô Việt nhẹ nhàng giãy khai.

“Nếu thực cảm thấy Tư Việt không xa mẹ được, người cứ làm vậy đi.” Thanh âm của hắn có chút ghen, cũng rất mau liền khôi phục bình tĩnh “Kỳ thật phục hôn cũng không phải chuyện gì xấu.”

Vừa mới dứt lời, đã bị người phía sau kéo mạnh ngã xuống giường “Tô Việt, người rốt cuộc là muốn nói gì, người mau rút lại lời vừa nói đi.”

La Mân tức giận cực kỳ, trong lòng bức tức tình nhân không hiểu tâm tình của mình “Ta yêu người như vậy, người lại khuyên ta cùng nàng phục hôn, người rốt cuộc suốt ngày suy nghĩ gì hả?” Hô hấp ồ ồ phả trên mặt Tô Việt, Tô Việt hơi hơi nhắm hai mắt lại.

La Mân thấy hắn không lên tiếng, càng thêm tức giận, không khỏi hung hăng cắn hướng môi hắn, khi gương mặt cùng gương mặt tiếp xúc nhau, cảm thấy một mảnh lạnh lẽo, không khỏi kinh hãi “Tiểu Việt, người làm sao vậy?”

Hắn vội vàng đem đèn bàn mở ra, chỉ thấy Tô Việt nhanh chóng lấy tay che trên mặt, La Mân ghé vào trên người hắn, ra sức dời tay hắn khỏi mặt của hắn.

Quả nhiên, không ngoài sở liệu, trên mặt Tô Việt đầy nước mắt.

Hắn lạnh lùng nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn tới La Mân, La Mân hoảng hốt, “Tiểu Việt, người giận ta? Tiểu Việt, người đừng như vậy, ta thề với trời, trong lòng ta chỉ có người, không có người khác, thật sự, ta sẽ không cùng Giai Giai phục hôn, ta đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa đều là của người, nếu ta có nhị tâm, cứ cho thiên lôi đánh xuống ta, không chết tử tế được.” Chữ “tử” bị Tô Việt cường liệt đặt tại trong miệng, ô ô nửa ngày, không nói ra được.

Tô Việt hung hăng trừng mắt liếc La Mân một cái, “Ta thực hận bản thân mình hiện tại, đều là bởi vì người, ta đều nhanh biến thành nữ nhân.” Nói xong, hắn cũng không thèm nhìn tới La Mân, một cước đá hắn văng đi, xuống giường, đi vào toilet.

La Mân cười khổ nhìn bóng dáng Tô Việt, xoa đầu gối bị đá đau, nữ nhân à, hắn cười khổ, nữ nhân còn dễ dỗ hơn hắn nhiều.

Trong toilet, Tô Việt đứng ở trước bồn rửa mặt, phiền táo nhìn mình qua gương, đôi mắt đỏ bừng, cái mũi đỏ bừng, hắn hận bộ dạng hiện tại này của mình. Khi phát giác La Mân có tâm sự, tự nhiên mình thương tâm khổ sở hận mình bất lực. Hắn biết, với sự hiểu biết của mình về La Mân, hắn là khẳng định sẽ không cùng Giai Giai phục hôn, thế nhưng, chính hắn cũng không rõ, dù sao là nhìn đến La Mân vì người đàn bà kia mà hao tổn tinh thần liền cảm thấy không thể chịu đựng được, chẳng lẽ đây là ghen tị? Hắn nhìn sắc mặt tái nhợt của mình trong gương, cười khổ, đúng vậy, mình là ghen tị, ghen tị nàng cùng La Mân dù đã li hôn nhưng vẫn còn qua lại, cho dù nói như thế nào, bọn họ dù sao cùng sống chung nhiều năm như vậy, lại có một liên kết chung, một đứa con, đó là bậc thang mà mình vô luận như thế nào đều vượt qua không được.

Hắn mở vòi nước, dùng nước lạnh rửa mặt, thở sâu, lấy lại vẻ lãnh đạm như trước trở lại giường. La Mân vẫn khấn trương nhìn mình, Tô Việt hung hăng chui vào chăn, tứ chi gắt gao xiết lấy thân thể ấm áp người kia “Ta sẽ không buông người ra đâu, nếu ta theo người tới nơi này, ta liền tuyệt đối sẽ không buông tha người, dùng cả đời này, ta cũng phải giữ chặt người.”

La Mân kinh hỉ phát hiện, tình nhân cư nhiên không tức giận, ít nhất là nhìn qua, không tức giận như vậy, còn chủ động quần lấy mình, vội vàng tắt đèn, đồng dạng đem người khó tính kia ôm vào trước ngực của mình.

“Ta sẽ không thả người đi đâu.” Người khó chịu kia, nửa ngày, hừ ra một câu như vậy “Người nếu dám động đây gì đó, ta sẽ giết người.”

La Mân hắc hắc cười, âu yếm hôn liên tục lên mặt hắn, hạnh phúc mà lại thỏa mãn ôm hắn “Vĩnh viễn không có một ngày như thế, người yên tâm nhé.” Nghĩ đến đây, những khúc mắc tích tụ bao lâu nay giống như được giải tỏa hết.

Sáng sớm, lúc La Mân rời giường đi làm, Tô Việt vẫn còn ngủ. La Mân làm xong bữa sáng, đặt ở trên bàn ăn, trước khi đi, hôn nhẹ lên mí mắt tình nhân “Mau dậy đi, bé lười, không phải sáng nay người tính đi đâu sao? Còn không đứng dậy nữa.”

Tô Việt trở mình mở mắt, nhìn La Mân liếc mắt một cái, không để ý tới hắn tiếp tục ngủ.

La Mân thấy hắn thật sự rất đáng yêu, nhịn không được bắt tay vói vào chăn, ở trên tấm lưng trơn mượt của hắn nhéo nhéo hai cái lần nữa.

“A, người hôn dẫn này.” Tô Việt kêu sợ hãi, tròng mắt to, lại bị La Mân hôn nhanh lên chớp mũi, chạy trốn tới cửa, bờ cọt nheo nheo mắt “Cưng ơi, ta phải đi làm rồi, buổi tối gặp, đừng quá nghĩ muốn ta.”

Nói còn chưa dứt lời, chỉ thấy một vật gì đó màu trắng bay thẳng tới, La Mân vội vàng vài bước nhảy ra, ha ha cười đóng cửa lại, thật lâu sau, cái gối vẫn còn nằm trên mặt đất.

“Hôn dẫn.” Tô Việt nghiêng răng nghiêng lợi mắng tới tấp, quả nhiên lúc sáng sớm, uy lực nam nhân là lớn nhất, vừa mới này, ngay tại một giờ trước, cái hôn dẫn kia, vừa muốn cưỡng chế mình một hồi, làm hại mình thiếu chút nữa tê liệt toàn thân, cư nhiên còn dám nhắc nhở chính mình, giữa trưa đi đâu đó, thật là đáng chết. Tuy rằng miệng nói cứng rắn vậy, chính là, trên mặt lại – lộ ra nụ cười thần nhiên, tựa đầu trên chiếc gối mềm mại, thật muốn cứ nằm như vậy hoài không đứng dậy.

Khi đi xuống thang lầu, La Mân đang chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa xe, tự nhiên cảm thấy muốn hắt xì thật to “Sao ách xì dữ vậy nè? Ai đang mắng ta?”

Không ngoài Tô Việt sở liệu, trên bàn bày một ly sữa, một đĩa chân giò hun khói, một đĩa trứng ốp la. Hắn cau mày, hừ nhẹ một tiếng. Tuy rằng cầu nhàu như vậy, nhưng rất nhanh, chân giò hun khói, trứng ốp la đã không còn chút gì, uống cạn ly sữa, người nào đó giống như chẳng chút quan tâm, đem cái ly đặt ở trên bàn, nhưng trên khóe miệng kia lại gợn lên, tiết lộ cảm xúc chân thật của hắn.

Chín giờ rưỡi Tô Việt cũng ra cửa, bắt quá, không phải đi xem căn nhà đã hẹn trước, mà là đánh xe đi thành đông cổ thành, đến trường trung học Thập Nhị Trung rất nổi danh ở đó. Vương Lập Gia đang bị giam tù học ở trường này 3 năm, mà ông thầy Hứa Trọng Đạo đã chết kia, là giáo viên dạy thể dục ở đó.

Tô Việt ngày hôm qua khi xem đoạt lấy giả , từng có một ý niệm chột lóe trong đầu, sau lại bị La Mân làm gián đoạn. Sáng hôm nay lúc xem lại, đột nhiên lại thoáng hiện ra, làm cho hắn quyết định, muốn đi trường học này tìm hiểu một chút.

Tô Việt vội vàng từ trong tiểu khu đi ra, đón một chiếc taxi màu đỏ hướng đi cổ thành, vẫn chưa phát hiện, hắn chân trước mới vừa đi, phía sau ra một chiếc xe màu đen có rèm che liền theo trong tiểu khu, lặng lẽ đi theo chiếc xe hắn vừa leo lên.

## 69. Quyển 2 - Chương 21

Chủ nhiệm văn phòng trường Thập Nhị Trung là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, họ Trương. Nghe nói Tô Việt bởi vì án kiện Hứa Trọng Đạo mà đến, không khỏi lòng đầy cảm phần nói “Hứa lão sư, là một người thật tốt a, rất có trách nhiệm trong công việc, đối xử với học sinh cũng tốt, thật không nghĩ tới, Vương Lập Gia cư nhiên có thể làm ra chuyện như vậy.”

Tô Việt bình tĩnh nói “Như vậy ngài có thể cho ta biết vài chuyện về thầy Hứa được không?”

Trương chủ nhiệm nhìn sơ qua đồng hồ “A nha, thực xin lỗi, ta lập tức còn có một buổi chính trị khóa, như vậy, nếu ngài có thể chờ, sau khi trở về ta có thể cùng người nói chuyện.”

Tô Việt gật gật đầu, đứng lên “Tốt lắm, ta chờ ngài.”

Đúng lúc này, chuông vào học vang lên, Trương chủ nhiệm cười cười xin lỗi, cầm lấy giáo án ra khỏi văn phòng.

Trên bàn Trương chủ nhiệm, một bức ảnh chụp vào mùa hè năm trước thu hút sự chú ý của Tô Việt. Đó là một bức ảnh lưu niệm chụp trong buổi lễ tốt nghiệp cấp ba, Tô Việt liền phát hiện Hứa Trọng Đạo, ở hàng thứ nhất

là tất cả các thầy cô chủ nhiệm, học sinh đứng ở hàng phía sau, các thầy cô ngồi ở trên băng ghế, hai tay đặt ở trên đùi.

Hứa Trọng Đạo dáng người khôi ngô, da ngăm, nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhưng là kỳ thật, căn cứ tư liệu biểu hiện, hẳn đã năm mươi hai tuổi. Tô Việt nhìn đến ảnh chụp này người bỗng dưng rung mình một cái, ánh mắt của hắn, cái loại ánh mắt này, tràn đầy tối tăm, hắc ám.

Tô Việt vội vàng đặt tay lên ngực, chỉ cảm thấy nơi trái tim không hiểu sao lại cảm thấy không thoải mái. Hắn chậm rãi đốt một điếu thuốc, đứng ở cửa sổ, hướng ra phía ngoài nhìn ra xa.

Ký túc xá cùng phòng học đều xây cùng một dãy lầu, phía trước là cột cờ, phía sau là một sân thể dục rất lớn, vì là buổi sáng nên trên sân thể dục không có đệ tử, Tô Việt ngẫm nghĩ một lát, sau đó vội vàng đi xuống thang lầu.

Vậy là sao? Toàn bộ phòng học đều không có nhà kho mà Vương Lập Gia nói?

Tô Việt nhíu mày, hắn nhớ rõ Vương Lập Gia có nói qua với mình, hẳn thường xuyên bị Hứa Trọng Đạo thi bạo trong một căn phòng nhỏ tối tăm, đây phòng học không có, sau khán đài sân thể dục mấy gian thay quần áo cũng không phải, như vậy, nó ở đâu chứ?

“Người đang tìm cái gì?” Lúc này, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đi đến bên cạnh Tô Việt, tràn đầy nghi hoặc cùng dò xét nhìn về phía Tô Việt.

Tô Việt mỉm cười, “A, ta là tới tìm Trương chủ nhiệm.”

Người đàn ông kia nghe nói là tìm Trương chủ nhiệm, lúc này mới thả lỏng chút cảnh giác “Phòng làm việc của hắn ở lầu ba bên kia.”

Tô Việt gật gật đầu “Ta biết, hắn vừa lúc có khóa, bảo ta chờ hắn một lát, ta hơi nhàn rồi, cho nên đi dạo vài vòng trong trường học.”

Người đàn ông kia thấy hắn quả nhiên quen biết Trương chủ nhiệm, liền “Nga” một tiếng, có chút áy náy cười cười “Thực xin lỗi, ta là bảo vệ khoa, bởi vì chưa từng thấy qua người, cho nên mới hỏi một chút, người đừng để ý.”

Tô Việt vội vàng nói “Không sao, không sao, là ta không tốt, không nên đi lung tung mọi nơi.” Hắn một bên đi theo vị bảo vệ khoa đi trở về, một bên làm bộ như lơ đãng nói “Thập Nhị Trung không tồi a, ta nghe nói đại hội thể dục thể thao hàng năm ở các trường trung học đều đạt được thành tích đặc biệt tốt nha.”

Người bảo vệ kia có điểm kiêu ngạo nói “Đó là do học sinh trường học của chúng ta không thể chê.”

Tô Việt mọi nơi nhìn nhìn, “Hiện tại học sinh học tập khẩn trương như thế, còn có thời gian đi luyện thể dục hạng mục sao? Ta biết rất nhiều trường trung học cũng không mở thể dục khóa.”

Người kia lắc đầu “Trường học của chúng ta không như vậy, thể dục khóa cùng học chính quy đều giống nhau, không chỉ có dạy, còn muốn cam đoan chất lượng,” nói đến đây thì hần nở nụ cười “Mấy năm trước có đoạn thời gian ngừng thể dục khóa, sau lại do các thầy thể dục mãnh liệt yêu cầu, lại mở trở lại.”

Tô Việt cố ý giả vờ kinh ngạc “Thật sao? Còn có chuyện như vậy?”

Hai người vừa đi vừa nói, tới ký túc xá rồi, lão sư kia cười chào tạm biệt Tô Việt, vào một gian văn phòng trên lầu hai.

Tô Việt trở lại văn phòng Trương chủ nhiệm, mười phút nữa là đến giờ tan học.

La Mân đang ở trong phòng làm việc, hôm nay cũng nhận được một cuộc điện thoại nghiệp vụ, “Alo? Ah, là Chu chủ nhiệm a, ngài nói sao, họp? Định ở khách sạn chúng tôi? Khi nào? Thứ sáu này? Được, ta xem trước một chút rồi sẽ gọi điện thoại cho ngài sau, được, hẹn gặp lại.”

Đây là buổi họp của toàn bộ hệ thống thuế vụ quốc gia ở Cổ thành để khai triển khóa học tự tra tự củ, bọn họ muốn đem địa điểm định ở Thế kỷ Xuân Thiên có phong cảnh duyên dáng. Vừa rồi gọi điện thoại tới chính là Chu chủ nhiệm văn phòng cục thuế vụ quốc gia, là bạn cũ của La Mân. Bởi vì Thế kỷ Xuân Thiên phong cảnh tuyệt đẹp, phòng họp ở trên lầu chín cùng lầu mười, thường xuyên được rất nhiều công ty đặt trước, bất quá, phòng họp ở lầu mười so với lầu chín lớn hơn, lầu chín chỉ có thể chứa khoảng 80 người, lầu mười có thể chứa khoảng hơn 200 người.

La Mân để điện thoại xuống, liền gọi điện cho nhân viên, biết được vừa vặn, phòng họp ở lầu chín mới vừa trống, bởi vì vốn có công ty kia thứ sáu này định tổ chức đợt huấn luyện chức nghiệp cho công nhân ở trong này, bởi vì thấy trên đường có việc, liền dời tới cuối tuần, La Mân phân phó xong xuôi, lại gọi điện cho Chu chủ nhiệm.

Phí sử dụng phòng họp một ngày là 3500, La Mân chiết khấu cho hần 7%, bất quá, La Mân theo thường lệ khai hóa đơn cho hần cũng là số lượng thật.

“Ngài yên tâm, vẫn như cũ, hôm nay buổi tối có rảnh sao? Đệ đệ thỉnh ngài ăn cơm.” La Mân cười cười, sau khi biết được câu trả lời của đối tác, cười cúp điện thoại.

Tuy rằng tiền không nhiều lắm, nhưng khó được chính là Chu chủ nhiệm thường xuyên giới thiệu rất nhiều công ty đến Thế Kỷ Xuân Thiên đặt chỗ, La Mân không phải không lượng người, lập tức gọi điện thoại đến “Phú quý hương uyển” đặt tiệc rượu, hôm nay xem ra phải về nhà hơi khuya, La Mân gọi điện cho mẫu thân, nhắc mẹ năm giờ đúng đi đón Tư Việt, sau đó sửa sang lại quần áo, đúng giờ đi trước.

Trên đường, La Mân gọi điện thoại cho Tô Việt, vẫn là âm điệu lạnh lùng trước sau như một của hần “Chuyện gì?”

“Tối hôm nay ta có tiệc, nên trở về hơi trễ.” La Mân vô cùng cẩn thận nói, không biết vì cái gì, từ lúc cùng Tô Việt ở chung một chỗ, luôn cảm thấy được khiếm hần cái gì, khiến cho La Mân nói chuyện càng ngày càng không lo lắng.

“Đã biết, đừng quên đường về nhà là được.” Tô Việt theo thường lệ tức giận cúp điện thoại, thật khó chính mình hôm nay chữ cháo đậu xanh, mà tên La Mân đáng ghét, cứ nhiên dám bỏ mình ở nhà đi nhậu.

La Mân một đường lái xe đến “Phú quý hương uyển” một bên nội tâm thật sâu kiểm điểm, lần sau, nói cái gì cũng phải đem bảo bối đi theo, không thể bỏ ở nhà, vấn đề này thực nghiêm trọng a. Bảo bối khẩu khí thật không tốt, giống như con chó nhỏ bị bỏ rơi vậy a.

Lúc La Mân đến vẫn chưa có người tới, đợi tới bảy giờ, Chu chủ nhiệm mới dẫn theo vài người lại đây, mà bên này chỉ có La Mân cùng hai người đồng nghiệp. Người Chu chủ nhiệm mang đến, có một người da ngâm ngâm, dáng người khô ngô, thấy La Mân trước cười cười “La Mân, xin chào a, không biết còn nhớ rõ ca ca không?”

La Mân lúc này mới bình tĩnh đại ngộ, vội vàng nhiệt tình tiến lên bắt tay “Phương tổng, thực xin lỗi a, chậm trễ, mời ngồi.”

Phương Trọng Tín, cười cười “Không dám nhận, không dám nhận, cảm ơn.”

La Mân tuyệt không kỳ quái về mục đích mà Chu chủ nhiệm mang vài bằng hữu tới, rất lâu, nghiệp vụ chính là dựa vào quan hệ bằng hữu rộng rãi như vậy, cho nên phát triển rất tốt, vì thế tiệc rượu trên thực sinh động, tả một ly, hữu một ly, rất nhanh, 2 chai rượu bị uống hết sạch.

Chờ bọn hân sau khi kết thúc lúc ra cửa, đã muốn mất đi ít nhất sáu chai rượu.

La Mân chính mình cũng không biết như thế nào trở về nhà, lúc bình tỉnh dậy, Tô Việt vẻ mặt lạnh như băng cúi đầu nhìn xuống mình, La Mân sợ sệt run run giọng hỏi “Tiểu Việt, ta lại phạm sai lầm gì rồi sao?”

Tô Việt lạnh lùng đá hân một cước “Đi, người bần như vậy, mau thay quần áo đi, khó ngủ muốn chết.” Nói xong, xoay người ngủ.

La Mân đành phải tự mình lồm cồm ngồi dậy mà không dám nói gì, chạy đến phòng tắm rửa sạch sẽ, biết mình có lỗi, nên ngay cả một tiếng cũng không dám nói.

Tô Việt quay đầu, không tức giận, mà là cảm thấy buồn cười, La Mân sau khi say rượu, cư nhiên tự mình hát hò hơn hai tiếng đồng hồ, sau đó ngã đầu liền ngủ mất, mãi cho đến rạng sáng năm giờ, thật sự bởi vì hân nói mớ vang dội, lúc này mới đem mình bình tỉnh.

## 70. Quyển 2 - Chương 22

“Người án kiện kia, thế nào rồi?” Tắm rửa sạch sẽ một lần nữa La Mân nhẹ nhàng khoan khoái lại tiến vào chăn Tô Việt, vươn cánh tay dài kéo người tình mềm mại ôm vào trong ngực.

“Người biết không? Nguyên lai Vương Lập Gia là đứa nhỏ mà Hứa Trọng Đạo giúp đỡ.” Tô Việt bị La Mân đánh thức, giờ phút này một chút giận hờn đều không có, hân được ôm ở trong lòng ngực La Mân, nhẹ nhàng nói “Cậu ấy kia cứ tưởng Hứa Trọng Đạo là thiên sứ giải cứu chính mình, không nghĩ tới, lại rơi vào địa ngục.”

La Mân thở dài một tiếng, đem người yêu mãi mãi cảm gặt gao ôm vào trong ngực.

Tô Việt nhớ tới những lời Trương chủ nhiệm nói lúc sáng, liền cảm thấy nặng nề, nhà Vương Lập Gia ở vùng nông thôn lại thuộc loại nghèo khó nhất, tuy rằng thành tích Vương Lập Gia rất tốt, lúc thi đỗ trung học, tổng điểm đạt được cao nhất nhì huyện đệ. Nhà Hứa Trọng Đạo ngay tại thị trấn Văn Huyền, nghe nói có một đứa nhỏ học giỏi nhiều mặt như vậy, vì thế không chỉ có giúp đỡ hân, còn phối hợp quan hệ để hân được nhận vào trường Thập Nhị Trung nổi danh ở Cổ thành. Tuy rằng đứa nhỏ này bình thường ngụ ở ở trong trường học, chính là trên cơ bản mỗi cuối tuần cũng phải đến Hứa gia hai ngày.

“Thầy Hứa đối với hân rất tốt, giống như con trai ruột mình, chính là hân cư nhiên có thể làm được chuyện như vậy, có thể thấy được lòng người bây giờ, thật sự là hoàn toàn xấu xa, nếu là lúc xưa, người vong ân phụ nghĩa như vậy sớm đã bị bắn chết, phán mười năm, quả thực rất tiện nghi cho hân.” Trương chủ nhiệm cuối cùng rất nhiều cảm khái.

Giữa trưa vẫn là Tô Việt thỉnh hân ăn một bữa cơm, lúc này mới hiểu rõ, nguyên lai Hứa Trọng Đạo nhiều năm trước cũng đã ly hôn, con gái duy nhất là Hứa Viêm sống với mẹ. Mà chính hân sống một mình trong một căn nhà ở Cổ thành Bắc Sơn.

Tô Việt có thể tưởng tượng được, cậu bé kia đến tột cùng là tâm trạng gì, mỗi tuần phải đi chịu tra tấn một lần như vậy? Hân nghe Vương Lập Gia nhắc tới quá, ngay ở học kì đầu, thành tích rồi tỉnh rồi mù. Nếu không phải sau đó nghĩ thông suốt lại, bắt đầu hão hão học tập “Có lẽ, ta sớm vài năm liền tự sát chết.” Nụ cười cay đắng đọng lại trên mặt hân, nhưng Tô Việt rõ ràng theo lời của hân lại cảm thấy một loại đau đớn thấu xương, cảm giác giống như người bị trúng tên, không thể nói ra vết thương, đạo đức luân lý toàn bộ sụp đổ, tinh thần bị tra tấn, quả thực tựa như ác mộng vĩnh viễn vẫn chưa tỉnh lại.

“A Mân, người biết không? Ta, từng cũng giống như cậu bé kia, cô độc bất lực, nản lòng tuyệt vọng.” Tô Việt cúi đầu thanh âm tràn đầy mờ mịt.

La Mân nhẹ nhàng nói “Đều qua rồi, bảo bối, người còn có ta.” Hân nhẹ nhàng hôn lên tóc của Tô Việt bày tỏ sự an ủi.

Tô Việt hơi hơi nhắm mắt lại “Đúng vậy a, ít nhất hiện tại, ta còn có người bên cạnh.”

La M

ân chậm rãi ôn nhu vuốt ve thân thể tình nhân, Tô Việt lại ngủ thật say, La Mân cúi đầu thở dài một hơi, hân biết, Tô Việt liều mạng trợ giúp Vương Lập Gia như vậy, kỳ thật, cũng là nghĩ muốn hoàn thành sự cứu rỗi của hân đối với những hắc ám mà mình trải qua. Nữ nhân bị cưỡng bạo bị xâm hại có thể dùng pháp luật để trừng phạt tội phạm, nhưng là nam nhân thì sao? Một khi phát sinh chuyện như vậy, bọn họ thậm chí ngay cả nơi để khiếu nại đều không có, trong pháp luật càng không thể dựa vào, hơn nữa nếu kiện cáo sẽ khiến cho sóng to gió lớn, là so với nữ nhân bị cưỡng bạo còn muốn bị chỉ trích nhiều hơn, rất lâu, bọn họ chỉ có thể nén giận, tự mình tiêu hóa loại thống khổ này.

Thống khổ của Tô Việt là La Mân không thể cảm nhận được, bất kể như thế nào, lúc mười lăm tuổi cuộc sống La Mân coi như hạnh phúc, cha mẹ cảm tình chưa bất hoà, gia đình vật chất thường thường bậc trung, hân giống tất cả những đứa con trai bình thường khỏe mạnh lớn dần, thích đánh nhau thì đánh nhau, thích quậy phá thì quậy phá, phiền não duy nhất chính là không đủ thời gian chơi đùa.

Nếu như nói mười năm trước, cảm xúc của hân đối Tô Việt chỉ đơn thuần là tình yêu, còn hiện tại, ngoài tình yêu, còn có một sự thương cảm sâu sắc, phát ra từ đáy lòng, xuất phát từ chân tâm, hân không thể gánh chịu tất cả thống khổ của hân, La Mân biết mình không phải ánh mặt trời, không thể xua tan hoàn toàn bất an trong lòng Tô Việt, chính là, hân giờ phút này lại cố hết sức làm một ngọn lửa để soi sáng con đường Tô Việt bước đi, hân ánh mắt của Tô Việt dời đến chỗ nào, tổng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hứa Viêm càng lớn càng không giống Hứa Trọng Đạo, nàng giống như các cô gái phương Nam điển hình, làn da trắng nõn, dung mạo xinh đẹp, Tô Việt lần đầu tiên cùng nàng nói chuyện trên điện thoại, từng bị nàng hung hăng trách móc quá, cho nên, khi liếc thấy hình dáng thật của nàng, còn có chút không thể tin được, nàng cũng có dáng vẻ dịu dàng như thế.

Tô Việt phải mất gần nửa tháng liên tục gọi điện thoại, Hứa Viêm rốt cục đáp ứng cùng hân gặp mặt, bất quá, vừa thấy mặt, nàng liền thẳng thắn “Người nếu cùng ta bàn về án kiện Vương Lập Gia, ta sẽ không đi.”

Tô Việt đành phải cam đoan, lần này gặp mặt chính là cùng nàng tán gẫu thôi.

Cô gái nhìn thấy Tô Việt cũng khá sững sốt, không nghĩ tới người hẹn gặp chính mình, còn trẻ và tuấn tú như vậy, vì thế sự đề phòng như vơi bớt một chút, đợi cho Tô Việt mở miệng nói chuyện, khẩu khí lễ phép mà lại không gây sự, làm cho nàng cảm tình tốt càng thêm rõ ràng.

“Ta không phải đối kháng với người, chính là ta không muốn nói về chuyện cha ta.” Nàng chủ động giải thích cùng Tô Việt.

“Thật có lỗi, ta không nghĩ tới, người không thích như vậy.” Tô Việt ôn hòa rót chén nước cho nàng.

“Không phải phản cảm, mà căn bản ngay cả nói cũng không muốn nói tới, tuy rằng hân là cha ta, nói thật, ta đối hân một chút cảm tình đều không có.”

“Vì cái gì? Chẳng lẽ hân đối với các người không tốt sao?”

Hứa Viêm hơi hơi cười khổ “Không phải không tốt, mà là rất kém cỏi, tính tình hân rất xấu, động tới liền phát hỏa, càng tức lên liền đánh mẹ ta, từng có một lần lợi hại nhất, dùng dây lưng trói bà, đánh đập bà nửa tháng đều không xuống giường được, năm ấy, ta mới mười tuổi, sau lại, ta trưởng thành, hân không đánh mẹ ta nữa, mà bắt đầu đánh ta.” Hứa Viêm chậm rãi rũ xuống ánh mắt, chậm rãi thổi thổi cái chén trong tay.

Tô Việt nắm chặt cái chén, lần thứ hai chậm rãi buông ra “Thật vậy sao? Chính là hân ở trường học danh tiếng tốt lắm, ta nghe nói hân liên tục ba năm đều được danh hiệu giáo viên xuất sắc mà.”

Hứa Viêm nở nụ cười mỉa mai “Mọi người đều bị che mắt như vậy, người tin không? Cha ta phải là diễn viên rất xuất sắc.”

Tô Việt gật gật đầu “Ta tin.”

“Hắn cũng không cấp trong nhà một đồng tiền, học phí của ta, tiền trang trải cuộc sống trong nhà, đều là do mẹ của ta. Từ nhỏ đến lớn như vậy, hắn chưa bao giờ mua cái gì cho ta, người có thể tin được không?”

Hứa Viêm lắc đầu “Ta thật không muốn nói đến hắn, thật sự.”

Tô Việt nhú mày “Thực xin lỗi, ta cũng không phải cố ý phải nhắc người nhớ tới những chuyện này.”

Cô gái ưu thương cười cười “Ta biết, có lẽ trong lòng ta từng cảm thấy được khó khăn qua, cho nên mượn cơ hội này nói một câu.”

Tô Việt nhất thời khựng lại, không biết nên hỏi những thứ gì cho tốt, vẫn là cô gái tự mình chậm rãi mở miệng “Mấy năm trước, ma ma cùng hắn ly hôn, đến lúc đó, chúng ta mới biết được, hắn bên ngoài còn có một công việc khác, chính là ở câu lạc bộ “Hắc Lang” làm giáo luyện tập thể hình.”

“Ta đã thấy ảnh chụp cha người, người bộ dạng cùng hắn không giống nhau.” Tô Việt khéo léo chuyển đề tài.

Cô gái nhú mày “Người khác đều nói như vậy.” Chỉ thấy nàng từ túi xách lấy ra một gói Mone, chậm rãi xuất ra một điều đốt.

“Ta nghĩ ta giống mẹ, mẹ của ta là người phía nam.”

Tô Việt gật gật đầu, cười nói “Nhìn ra được.”

Hứa Viêm chậm rãi phun ra một vòng khói, đúng lúc này, di động trong túi xách nàng đột nhiên dồn dập vang lên, ngang cúi đầu mắt nhìn dây số, sắc mặt không khỏi khẽ biến, một lúc sau, để điện thoại xuống, đứng dậy nói “Tô luật sư, thật xin lỗi, ta còn có việc, nếu người còn có cái gì muốn hỏi, chúng ta hẹn lại lần sau, được không?”

Tô Việt tuy rằng có chút kỳ quái, nhưng vẫn là lễ phép đứng dậy nói “Hôm nay quá rầy người, khi nào người có thời gian, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.”

Hứa Viêm gật gật đầu, nắm lên túi xách, vội vàng rời khỏi quán cà phê.

Tô Việt nhìn theo bóng dáng nàng đã đi xa, nhớ tới những lời nàng mới vừa nói, đột nhiên một cái tên nhảy đi ra “Hắc lang câu lạc bộ” đây không phải là câu lạc bộ mà La Mân gần đây thường đi chơi kia sao? Rất nhiều người cũng không biết, tầng bốn và năm của câu lạc bộ tập thể hình là dành cho hội viên, mà hội viên VIP, cơ hồ đều là GAY.

Hứa Viêm vừa ra khỏi cánh cửa quán cà phê, lập tức bị người trong chiếc xe màu đen đứng ở ven đường kéo vào trong xe. Nàng kinh hồn chưa định, lập tức một gương mặt lạnh như băng kề sát lại “Người cùng tên luật sư kia nói những gì rồi?”

Sắc mặt của nàng trở nên trắng bệch, bối rối nói “Ta cái gì cũng chưa nói, thật sự, cái gì cũng chưa nói.”

Người nọ lạnh lùng nhìn chằm chằm thẳng vào nàng “Hy vọng người nói là sự thật, nếu bị ta phát hiện, người nói lung tung những lời không nên nói, ta nghĩ, chính người rõ ràng nhất, kết cục là cái gì.”

Hứa Viêm không khỏi trở nên run rẩy “Người tin ta, ta một chữ cũng chưa nói chuyện hắn cùng cậu bé kia, thật sự.”

Người nọ âm lãnh nở nụ cười một tiếng “Thật vậy sao? Tốt nhất giống như người nói vậy.”

Hứa Viêm cảm thấy được nụ cười kia quả thực so với cái chết còn lạnh lẽo hơn.

## 71. Quyển 2 - Chương 23

Xế chiều hôm đó, La Mân đang làm việc thì nhận được điện thoại của Tô Việt, tuy rằng kỳ quái tại sao hắn lại thấy hứng thú với việc mình thường đi câu lạc bộ tập thể hình, vẫn đáp ứng đi đón hắn cùng đến đó nhìn xem.

Câu lạc bộ Hắc Lang lâu bốn có người đang sử dụng, bởi vì là hội viên, La Mân xuất ra thẻ VIP, mang theo Tô Việt lập tức lên tầng năm. Tuy rằng nơi này nói là câu lạc bộ tập thể hình, nhưng ở trên tầng năm còn có một phòng mát xa, mà văn phòng của người chủ câu lạc bộ ngay tại một gian tận cùng bên trong.

Hai người theo hành lang được trang hoàng cực kỳ tinh xảo chậm rãi đi vào, lúc này, chỉ thấy cửa bên cạnh mở ra, một người đàn ông dáng người mạnh mẽ trên bụng vây quanh khăn lông màu trắng, thân người đầy mồ hôi từ trong phòng đi ra, thấy La Mân, ánh mắt không khỏi sáng lên, kinh hỉ hô “A La, ta mới vừa nhắc tới, đúng là một thời gian ngắn không thấy được người, gần đây chạy đi đâu.” Đang nói liếc mắt một cái thấy Tô Việt lạnh lùng đứng bên cạnh La Mân, không khỏi sắc mặt ngạc nhiên nói “Vị này chính là?”

La Mân vẻ mặt thản nhiên “A Lực, đã lâu không gặp, đây là bằng hữu ta” nói xong, một bàn tay lạng lẽ cầm tay Tô Việt.

Người đàn ông kia ánh mắt liếc nhanh một cái liền phát hiện, vẻ mặt không khỏi ảm đạm, khẽ mỉm cười nói “Nguyên lai người thích chính là kiểu người này, thế nào? Có thì giờ rảnh không? Chờ các người đi ra, buổi tối ta mời khách, cùng đến quán của lão Mạch kia ngồi một chút?”

La Mân khách khí mà lễ phép cười nói “Thật sự là thật có lỗi, chúng ta buổi tối còn có việc, nếu không, hôm nào đi.”

A Lực cũng không để ý, cười cười “Được, hôm nào ta điện thoại cho người.” Hẩn hướng Tô Việt mỉm cười, theo sát bên người bọn họ đi qua.

Chủ câu lạc bộ Khang Tuấn hiếm khi ở chỗ này, trong một tháng, hơn hai mươi ngày hẳn đều ở bên ngoài, may mắn là trước khi đến, La Mân đã gọi điện thoại cho hắn, đó cũng là một vị bằng hữu mà La Mân khá quen thuộc. Bọn họ mới vừa gõ cửa, đã thấy cánh cửa liền lập tức mở ra, một khuôn mặt tươi cười lộ ra “La Mân, hiện tại thật đúng là khách ít đến.”

La Mân cười cười “Một thời gian ngắn trước Tiểu Việt thân thể không tốt, vẫn chưa kịp lại đây, như thế nào, ta nghe nói, người mới từ Hải Nam trở về.”

“Đúng vậy a, người xem, tên kia nửa tháng nay bắt ta phơi nắng, quả thực kỳ cục.” Tô Việt nhìn lại, chỉ thấy đó cũng là một mỹ nam tử dáng người rất đẹp. Nếu nói La Mân làn da là màu mật ong, thì làn da của hắn chính là màu đen, nhưng nhìn thật đặc biệt khỏe mạnh, trên làn da như được quét một lớp dầu sáng bóng, người cũng là thực tùy ý mặc T sơ mi màu rực rỡ, quần dài màu lam, trông có vẻ rất bắt mắt, đồng thời càng phơi bày dáng người thon dài mạnh mẽ không sót gì.

Khang Tuấn cười, để lộ ra chiếc răng khểnh, người này cùng La Mân tuổi xấp xỉ, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng, hắn dẫn hai người nghênh tiến phòng làm việc của mình, rót rượu mời mỗi người một ly.

“Chỗ này của ta, cũng không có trà.” Hắn cười cười, nâng ly lên “Ném thử chút đi, ngày hôm qua lão Mạch mới vừa cho ta đó, nghe nói là nhập khẩu từ nước Pháp, ta cũng chưa uống thử mà, vừa vặn hôm nay người đến, cũng để cho người ném thử chút, xem người này có phải gạt ta hay không.”

La Mân con mắt dạo qua một vòng, nghiền ngẫm cười nói “Thật đúng là không tồi, lão Mạch này nha, rượu thượng hạng cũng chính là lấy đến đưa người, mấy ngày hôm trước ta thấy chai rượu này, mở miệng hỏi hắn mua, hắn ôm cứng ngắt xem như bảo bối, nói là tặng cho ai đó, ta nghe vậy nên thôi, không biết là bằng hữu nào mà hắn cho.”

“i trọng như vậy a, nguyên lai là cho người. Thiết tình, cho người liền cho người đi, sao lại giấu ta chứ.”

Khang Tuấn nheo nheo mắt, trong mắt vẫn như cũ toát ra ý cười “Hắn thật không có cho người a.”

La Mân nghiêm mặt nói “Thật không có nha, nếu cho ta, sao có thể hiện tại ở trong tay người chứ a, nói thực ra, người này có phải hay không lấy rượu lâu năm không nhỉ.”

Khang Tuấn nghe xong, cứ nhiên lộ ra một nụ cười thản nhiên, Tô Việt rất nhạy bén, lập tức đoán được vài phần nguyên do, hắn cũng không phải là chưa nghe chuyện tình tay ba, vội vàng bất động thanh sắc huyếch nhẹ cánh tay La Mân.

La Mân hiểu ý lập tức dời đi đề tài, cười hướng Khang Tuấn nói “Hôm nay tới tìm người, thật sự là có chuyện muốn nhờ người hỗ trợ, định hỏi thăm người về một người.”

Khang Tuấn thấy hấn có chính sự, vẻ mặt nghiêm trang, trình trọng nói “Người nói đi, là chuyện gì vậy?”

La Mân cùng Tô Việt nhìn nhau liếc mắt một cái, mở miệng nói “Ồ chỗ người có phải có người tên Hứa Trọng Đạo từng làm huấn luyện viên ở đây hay không?”

Khang Tuấn nhíu mày suy nghĩ một lát “Để ta nhớ lại thử xem, hình như là có một người như thế, ta nhớ ra rồi, đúng là có một người như vậy từng ở câu lạc bộ của ta làm huấn luyện viên.”

Tô Việt nhin không được kích động đứng lên “Đúng vậy sao? Người còn nhớ rõ hấn không?”

Khang Tuấn suy nghĩ nửa ngày “Người này khá lớn tuổi, một năm rưỡi trước ta có nhận hấn vào Hắc Lang, bất quá nghe người ta nói hấn ở trong này công tác đã nhiều năm. Như thế nào có vấn đề gì sao?”

Tô Việt vội vàng mở miệng “Người có thể dẫn chúng ta đi đến nơi hấn công tác nhìn xem một chút được không?”

La Mân cười cũng đứng lên “Ngại quá, hấn là luật sư, bởi vì có liên quan tới một án kiện, cho nên tiểu Việt có điểm kích động.”

Khang Tuấn cười cười “Vậy thì có cái gì, đi theo ta.”

La Mân cùng Tô Việt theo sát hấn đi vào lầu hai. Lầu hai của câu lạc bộ Hắc Lang là nơi dành chung cho mọi người, chia làm ba khu vực: cầu lông, tennis, bơi lội. Mà Hứa Trọng Đạo từng dạy đánh cầu lông ở trong đây.

Vài người đi vào sân chơi cầu lông, lúc này, người phụ trách khu vực này gặp ông chủ đến đây, không khỏi cười chạy tới “Ông chủ Khang, hôm nay như thế nào có rảnh lại đây đi dạo?”

Khang Tuấn thản nhiên nói “Ta dẫn vài bằng hữu đi dạo vài vòng.”

Người phụ trách kia liền nhanh chóng tránh ra, một đường đi theo phía sau bọn họ, mỗi huấn luyện viên có một phòng thay quần áo riêng, Tô Việt đi đến phòng cuối cùng, thấy thẻ bài kia, liền nhin không được đi vào.

Chỉ thấy tận cùng bên trong có một ngăn tủ được khóa lại, giống như thật lâu đều không có mở ra. Tô Việt nhin không được, lấy tay phui phui một chút bụi bám bám trên ổ khóa.

“Ngăn tủ này là của ai?” Theo sát mà tới Khang Tuấn nhin không được mở miệng hỏi “Như thế nào? Vẫn cũng chưa có người dùng sao?”

Kia người phụ trách cũng hơi nghi hoặc trả lời “A, ngăn tủ này bị khóa rất lâu rồi, vẫn cũng chưa có người dùng qua.”

“Mở ra thử xem, nếu như là không ai dùng, rửa sạch một chút, phân cho huấn luyện viên sử dụng.” Khang Tuấn hơi nhíu mày.

“A, vâng” người phụ trách vội vàng đi tìm công cụ, không biết vì cái gì Tô Việt chỉ cảm thấy có loại dự cảm kỳ quái, giống như ngăn tủ này là chiếc hộp Pandora chứa đầy bí mật, hấp dẫn hấn rất muốn xem thử một chút đến tận cùng bên trong có cái gì.

Nửa ngày qua đi, chỉ nghe “Ba” một tiếng, cánh cửa sắt được mở ra, một cỗ mùi ẩm mốc bay ra dày đặc.

“Đây đều là những thứ gì?” Khang Tuấn một bên cau mày xem người phụ trách lăm nhăm, một bên thấp giọng trách cứ.

Chỉ nghe “Đinh” một tiếng, một chùm chìa khóa từ đồng quần áo rơi xuống, Tô Việt chậm rãi nhặt lên.

“A, đây là ngăn tủ của huấn luyện viên Hứa ” Người phụ trách sắc mặt so với khóc còn khó coi hơn.

“Ai hử?” Khang Tuấn nghi hoặc nhìn hấn, La Mân theo bản năng đem Tô Việt kéo đến bên cạnh mình.

“Chính là người kia, huấn luyện viên Hứa đã chết.”

Quả nhiên, một cái thẻ bài văng ra, tên Hứa Trọng Đạo được viết rõ ràng ở trên mặt. Nhất thời, tất cả mọi người có chút trầm mặc.

Tô Việt theo bản năng nắm chặt chiếc chìa khóa, đi lên trước, cẩn thận tra vào ổ khóa. Không biết vì cái gì, La Mân đứng ở bên cạnh hắn trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi lo lắng nói không nên lời, không hiểu sao, giống như đang có một mối nguy hiểm nào đó mà mình không biết, đang chậm rãi tiếp cận Tô Việt.

Hắn chăm chú nhìn Tô Việt đang cẩn thận lật xem đồ đạc của Hứa Trọng Đạo, sắc mặt dần dần trở nên nặng nề, còn có cái gì là hắn chưa quan tâm đến? Vì cái gì án kiện Tô Việt quan tâm này, lại càng ngày càng phức tạp như thế.

Khang Tuấn chờ Tô Việt xem xét xong, lập tức chỉ huy người phụ trách đem đồ vật này nọ bỏ vào thùng rác dưới lầu, không khỏi ghét nói “Về sau nếu có bất cứ người nào nghĩ, trong vòng một tháng nếu không đem đồ vật mang đi, liền vứt hết cho ta, để đồ vật của một người chết lâu như vậy, không thấy xui sao?”

Tô Việt đem một đồ vật gì đó cùng cái chìa khóa cẩn thận bỏ vào một cái túi plastic, cất vào trong túi xách.

Sau đó, La Mân nhẹ nhàng từ chối lời mời mình và Tô Việt dùng bữa của Khang Tuấn, chờ Tô Việt trở về nhà.

“Án kiện gì không biết, phức tạp như thế? Ta thấy người không giống luật sư, ngược lại như là trình thám rồi.” La Mân rót cho Tô Việt chén trà, thử nói.

Tô Việt hơi hơi nhắm mắt lại, bởi vì tựa vào trên ghế sa lon, không khỏi cả người đều trầm tĩnh lại “Ta cũng không muốn làm trình thám, chính là án kiện này càng ngày càng nhiều nghi vấn, a Mân, người nói, một giáo viên thể dục cường tráng giống Hứa Trọng Đạo như vậy, cũng là huấn luyện viên môn quần vợt, lại dễ dàng bị Vương Lập Gia tay trái gà không chặt giết chết như vậy sao?”

La Mân nhẹ nhàng ấn huyệt Thái Dương cho hắn, một bên nhẹ giọng nói “Chính là, Vương Lập Gia đều nói người là hắn giết.”

Tô Việt cau mày “Ta lại cảm thấy được án kiện này cũng không đơn giản như vậy, ngày mai, ta muốn lại đi trung tâm kiểm nghiệm tư pháp.”

La Mân tựa đầu để ở trên trán Tô Việt, than thở “Chính là người ta lo lắng cho người gần chết, không biết vì cái gì, luôn cảm thấy được làm cho người ta không thoải mái.”

Tô Việt hừ lạnh một tiếng “Ta xem người cùng với mấy người trong câu lạc bộ cũng quen thân quá đó chứ, vài ngày không đến, đã có người rất nhớ rồi.”

La Mân ngẩn ngơ, không khỏi nở nụ cười “Người là nói người nọ buổi chiều gặp?”

Tô Việt đẩy ra tay hắn, không mau nói “Như thế nào, thì ra lúc ta không ở bên người đều thích kiêu người như vậy a, kiêu cơ bắp mà đầu óc đơn giản.”

La Mân đột nhiên cười lên tiếng “A lực cũng không phải là người cơ bắp mà đầu óc đơn giản đâu, hắn hiện tại là phóng viên ảnh bìa tạp chí, từ trước là đội trưởng đội thuyền buồm nha.”

Tô Việt càng thêm hờn giận đứng lên “Còn nói không có ở chung, ngay cả người ta chi tiết cũng biết rõ ràng như vậy.”

La Mân gặp Tô Việt ghen tuông, trong lòng không sợ, ngược lại thấy vui hơn, hắn một phen khiêng Tô Việt lên, cười lớn nói “Tuy rằng hắn là thích thích ta, chính là ta đối hắn một chút ý tứ đều không có, người yên tâm đi, ta đối với người chính là trung trình không thay đổi.” Nói xong, khiêng hắn tiến phòng tắm.

Tô Việt một bên kêu một bên đập đập vào phía sau lưng La Mân “Người này đầu sắc lang đi tìm kẻ cơ bắp của người đi thôi, người khiêng ta làm cái gì?”

La Mân nheo nheo mắt cười xấu xa nói “Cưng ơi, ta chuẩn bị hảo hảo tắm rửa cho người một chút, sau đó mang người đi hưởng thụ bữa tối dưới ánh nến của chúng ta, người có ý kiến gì không?”

## 72. Quyển 2 - Chương 24

Cổ thành dưới bóng đêm dày đặc, tối nay không trăng, mây đen dày đặc, trong không khí mang theo hơi nước cuộn cuộn, khi La Mân lái xe ra tiểu khu, ngẩng đầu nhìn bầu trời, không khỏi nhíu mày, sáng sớm

dự báo thời tiết nói có mưa, chuyển cả ngày, xem ra, vẫn không thể mưa được.

Tô Việt ngồi bên cạnh, đêm nay thái độ khác thường, cứ nhiên mặc một chiếc áo sơ mi màu tím, cổ áo mở rộng hình chữ V, trên chiếc cổ trắng nõn đeo một sợi dây chuyền bạch kim rất nhỏ, mặt dây chuyền là một điều bài nho nhỏ hình chữ nhật, ngay mặt trên được chạm trổ hình bánh xe luân hồi rất tinh xảo, mặt sau lại được chủ nhân dùng tay khắc mấy kí tự: LMTV.

Theo chuyển động của chiếc xe, điều bài kia nghịch ngợm nhảy ra từ cổ áo hình chữ V của chủ nhân, La Mân nhìn không được liếc mắt một cái, gương mặt tràn ngập ý cười “Ta nói, ngày hôm qua sau khi tắm rửa xong, như thế nào đều tìm không thấy nó, thì ra, là bị người lượm được a.”

Tô Việt cũng liếc hần một cái “Đây là vật của người sao?”

La Mân ngạc nhiên nói “Đương nhiên, vậy người nghĩ là của ai chứ?”

Tô Việt theo trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng “Người là ai hả?”

La Mân ngây người nửa ngày, có điểm không hiểu “Ta là ai, có ý tứ gì?”

Tô Việt vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng búng một cái ngay giữa trán hần “Ngu ngốc, cái gì của người, của ta? Ngay cả người đều là của ta, huống chi sợi dây chuyền nho nhỏ này? Nhớ kỹ chưa hả?”

La Mân vội gật đầu lia lịa, trong lòng thật sự là mừng như điên nha, xem ra phải biết kích động mỹ nhân bằng lãnh hợp lý mới có lợi a, bình thường, hần như thế nào sẽ nói ra mấy lời động lòng người như vậy chứ.

Chọn được nhà hàng hợp với khẩu vị của Tô Việt, hai người ngồi trong 1 căn phòng trang nhã ở lầu hai, thức ăn vừa mới bưng lên, chỉ thấy hai người phụ nữ từ dưới lầu tiến đến ăn cơm, một người trong đó không khỏi kinh hỉ nói “Chị Giai Giai, đây không phải là anh rể sao?”

Người tới đứng là Giai Giai cùng em họ của nàng đến Cổ thành học đại học -Thủy Linh, Thủy Linh mắt sắc, liếc mắt một cái nhìn thấy La Mân đang ngồi cạnh cửa sổ, không khỏi reo lên.

Giai Giai hơi hơi sững sốt, theo hướng chỉ tay của cô em họ nhìn qua đi, quả nhiên, người đàn ông anh tuấn mặc áo sơ mi màu trắng kia, không phải chồng trước mình thì là ai?

“Oa, chị, người xem, người ngồi đối diện anh rể thật đẹp trai a.” ánh mắt Thủy Linh lúc nhìn đến Tô Việt không khỏi sáng ngời “Không ngờ anh rể cứ nhiên còn có một bằng hữu đẹp như vậy, đi, chúng ta qua chào hỏi với họ.”

Giai Giai mặt lộ vẻ khó xử “Có lẽ không cần đâu? Hay là chúng ta đổi nhà hàng khác đi, vạn nhất người ta đàm luận chuyện làm ăn, thật không tốt mà.” Tuy rằng trong lòng rất muốn đến chào hỏi cùng chồng trước, chính là giữa chừng vẫn còn kiêng dè.

“Sợ cái gì, người không t

hấy chỉ có hai người bọn họ thôi sao, khẳng định không có chuyện gì khẩn cấp, chúng ta chỉ đi qua chào hỏi một chút, hơn nữa, một mỹ nam tử xinh đẹp như vậy mà không làm quen, rất đáng tiếc.” Cuối cùng đứng là tuổi trẻ mắt cao hơn đầu, tự nhiên không có gì bận tâm, miệng nói, trên mặt cười, dưới tay kéo Giai Giai liền chạy vội qua đi.

La Mân chưa kịp lộ vỏ tôm cho Tô Việt, mới vừa đặt chiếc đĩa màu trắng ở trước mặt hần, chỉ nghe bên tai một tiếng hô to “Anh La Mân, thật sự là trùng hợp a.”

La Mân ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vợ trước Giai Giai cùng em họ Thủy Linh cứ nhiên giống như trời giáng hiện ra trước mặt mình, không khỏi ngẩn người ngồi yên.

Đây là lần thứ ba Tô Việt gặp Giai Giai vợ trước La Mân, vẻ mặt tươi cười ban đầu dần dần bị thay thế bằng vẻ lạnh lùng, hần lịch sự gật đầu thăm hỏi, Giai Giai có chút bối rối, không biết vì cái gì, trước đôi mắt của người thanh niên trẻ tuổi vô cùng tuấn tú này lại có cảm giác sợ hãi không hiểu nổi.

“A, thực xin lỗi, chúng ta cũng là tới nơi này dùng cơm, thấy được các người, cho nên lại đây chào hỏi.” Không đợi La Mân lên tiếng, Giai Giai liền nhìn không được mở miệng giải thích.

“Anh La Mân, người không giới thiệu một chút a, vị này chính là bằng hữu của người sao?” Thủy Linh mở miệng cười hì hì.

La Mân sầm lo nhìn thoáng qua Tô Việt, tuy rằng hắn nhìn qua sắc mặt bình tĩnh, chính là, hắn bất đắc dĩ mỉm cười mà trong lòng chua xót, hắn cảm giác được, Tô Việt đang tức giận.

“Các người vừa tới? Gọi món gì chưa?” La Mân không trả lời câu hỏi Thủy Linh, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía Giai Giai, rõ ràng, trong khẩu khí thản nhiên xa cách, hắn chỉ hỏi gọi món gì chưa, chứ không có ý mời bọn họ cùng ngồi ăn chung.

Giai Giai lập tức cảm giác được, nàng bất động thanh sắc cười cười “Vẫn chưa gọi ” Nàng cười kéo lấy tay Thủy Linh, nhìn hai người trước mặt “Các người cứ tự nhiên, chúng ta qua bên kia ngồi.”

Cười cười hướng Tô Việt gật gù đầu, dùng sức kéo Thủy Linh không quá tình nguyện liền hướng đến một bàn kế bên.

“Chị Giai Giai” Thủy Linh có điểm không tình nguyện “Anh rể như thế nào trở nên dễ giận như vậy, cũng không mời chúng ta ăn cơm.”

Giai Giai thẳng đến ngồi ở bên kia có thể nhìn đến bàn đối diện mới sâu kín nói “Hắn không muốn chúng ta quấy rầy hắn, cho nên mới không vui.”

“Làm sao a, ta như thế nào không nhìn ra.” Thủy Linh vừa cười trả lời, vừa thỉnh thoảng liên tiếp nhìn về hai vị mỹ nam phía đối diện.

Giai Giai bất đắc dĩ cười cười “Vợ chồng nhiều năm như vậy, nhiều ít cũng hiểu tính tình hắn.”

Tô Việt thật sự là cảm thấy như có mũi nhọn châm vào lưng, vốn định cùng tình nhân có một bữa tiệc tối vui vẻ, liền như vậy bị phá đi, tin tưởng bất luận kẻ nào, đều không có khả năng làm được, giống như làm trò trước mặt vợ người ta yêu đương vụng trộm với chồng người khác, tuy rằng, đó là vợ trước, chính là, hắn cũng là nam nhân.

La Mân thấy vẻ mặt bối rối của hắn, không khỏi lộ ra vẻ áy náy, Tô Việt vừa nhấc mắt, liền bắt gặp ánh mắt của hắn, áy náy, khổ sở.

La Mân lặng lẽ làm động tác thực xin lỗi, Tô Việt hướng hắn nghịch ngợm nheo nheo mắt, La Mân thấy hắn không tức giận, mới yên lòng.

Hai người ăn cũng không bao lâu, trong chốc lát, La Mân ở phía trước, Tô Việt ở phía sau, trước sau rời khỏi căn phòng trang nhã trên lầu hai, lúc này, Thủy Linh vẫn ngây ngốc nhìn mỹ nam tử mới phiên muộn thu hồi ánh mắt.

La Mân cũng không chờ Tô Việt về nhà, mà là chạy theo đường nhỏ vòng quanh bên hồ, chậm rãi lái xe.

“Thực xin lỗi, ta không biết các nàng có thể đến.” La Mân thiệt tình thực lòng giải thích, tối nay, hắn nhìn thấu Tô Việt không vui.

“Quên đi, dù sao, sớm hay muộn cũng phải gặp mặt nhau thôi.” Tô Việt cười khổ một tiếng, chuyện hắn canh cánh trong lòng cũng không phải gặp vợ La Mân, ngược lại hắn thấy khổ sở vì La Mân không có giới thiệu mình với nàng.

“Vì cái gì, không nói cho nàng biết ta là ai?” thanh âm Tô Việt có chút miễn cưỡng “Cho dù là nói bằng hữu cũng được, chính là, người vì cái gì không nói cho nàng.”

Mặt La Mân có điểm hơi hơi đỏ, hắn cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói “A, người nói chuyện đó sao, ta, ta là cố ý không muốn nói cho các nàng biết mà.”

Tay Tô Việt hơi hơi có chút run rẩy “Ta không đáng để người giới thiệu như vậy sao?” Ngữ khí dần dần trầm xuống, trong lòng từng trận khổ sở.

“Không phải vậy đâu, người không biết, em họ vợ trước của ta rất thích những chàng trai xinh đẹp, ta là sợ nàng biết tên của người rồi, cứ quần quít lấy người.” Mặt La Mân trở nên khô nóng, thật sự là buồn bực, cư nhiên tự mình thừa nhận, ganh tị cùng một con bé quả thực quá mất tiêu chuẩn.

Bao nhiêu ám ức trong lòng Tô Việt không còn chút nào, hấn đầu tiên là vẽ mặt kinh ngạc nhìn người yêu mình, sau đó cười rộ lên vẻ không tin “Người sao lại có suy nghĩ ngây thơ vậy hả?”

La Mân vui cười không thôi, xoay người ngăn chặn Tô Việt “Không cho cười ta, ta là lão công thích ghen mà.”

Tô Việt bị nộ hôn mãnh liệt của hấn ngăn chặn miệng, nửa chữ cũng nói không nên lời, mà thân thể bị hai tay không yên của La Mân trượt vào trong quần áo, trêu chọc từng trận dục hỏa tăng vọt, không khỏi giãy giụa nói “Đừng ở chỗ này, cầu người.”

Xe bọn họ dừng lại ở nơi cực kỳ kín đáo, xung quanh đều là cây cối rậm rạp, trời lại cực kỳ tối, căn bản không có người thấy, La Mân lúc này dục vọng sớm dâng đầy người, đã cởi bỏ áo sơ mi của hấn, lộ ra làn da trắng nõn.

Gặp Tô Việt vẻ mặt lo lắng, không khỏi an ủi “Bảo bối, đừng sợ, xe này bên ngoài nhìn không được bên trong đâu.”

Tô Việt che mặt, mở miệng thì thào nói “Vậy, đi ra phía sau đi.”

La Mân biết, hấn tâm ngoan mặt mỗ, đã tới lúc vậy rồi mà vẫn không đổi, không khỏi kéo hấn, hai người nghiêng ngả lao đảo trở mình đến chỗ ngồi phía sau, mà lúc này, cũng là mình ở dưới, Tô Việt ở trên.

Hai người quần lấy nhau, quần áo đã cởi ra hết, rất nhanh cả hai đều trần trụi.

Hai người đều cực kỳ yêu đối phương, cực kỳ sợ đối phương lại rời đi mình lần nữa, cho dù chỉ có chút khuấy động nho nhỏ từ bên ngoài, sẽ lo lắng không thôi, đều cần thông qua không ngừng mà đòi lấy tình yêu của đối phương, cho đến khi xác định được vị trí của mình ở trong lòng đối phương, tuy rằng biết, bọn họ trong lúc đó đã sớm yêu khắc cốt铭心, cả cuộc đời này ai cũng sẽ không rời đi ai nữa, nhưng vẫn không tự chủ được, trong lòng luôn xuất hiện một nỗi lo sợ không yên.

## 73. Quyển 2 - Chương 25

“Ầm! Ầm!” đúng lúc này, không trung xẹt qua một đạo tia chớp, lập tức khiến bên trong xe sáng rực.

Chỉ thấy Tô Việt vẻ mặt vừa thống khổ lại khoái hoạt, hấn hơi hơi nhắm mắt lại, mồ hôi nhỏ từng giọt theo từng động tác của La Mân, rơi xuống trên khuôn ngực kiên cố của hấn.

“A, ha.” Hấn cúi đầu rên rỉ, thân thể đung đưa theo tốc độ ngày càng nhanh của La Mân, nơi mẫn cảm trong cơ thể liên tục bị La Mân khuấy đảo, làm cho hấn không thể không run rẩy, cùng lúc đó dục vọng của hấn lại bị người dưới thân nắm ở trong tay, tùy ý đùa bỡn, mỗi khi ở hấn không chịu nổi nữa, người nọ liền cầm mạnh hơn, không cho hấn có cơ hội phóng thích.

“Người cầu ta, ta sẽ tha cho người.” Giờ phút này La Mân giống như là tiểu ác ma, động tác của hấn cố ý nhanh hơn, lập tức dẫn tới Tô Việt lại hét to lên, dục vọng bị tra tấn không phóng thích được, khiến cho ngón tay Tô Việt cấu vào bắp vai La Mân càng phát ra dúng sức, hấn mở ánh mắt tràn đầy hơi nước, nghẹn ngào cầu xin “Cầu người.”

La Mân mạnh xoay người ngồi dậy, lần thứ hai dẫn tới Tô Việt một trận kinh hô, hấn ôm người yêu, đưa hấn vòng vào trong ngực, động tác trở nên kịch liệt, “Như vậy sẽ bị người ta nhìn đến, ah, ha.” Tô Việt có chút khấn trương.

La Mân chẳng hề để ý nói: “Cứ để cho bọn họ nhìn đi, ta hận không thể cho toàn bộ thế giới biết ta yêu người.”

Hấn một bên nói, một bên đẩy mạnh hơn, Tô Việt hơi nhăn mày, gắt gao ôm lấy cổ của hấn, “Quá nhanh, cầu người chậm một chút.”

Tô Việt bị loại tra tấn ngọt ngào này truy đuổi, vừa hy vọng La Mân chậm một chút, lại hy vọng La Mân động tác nhanh một chút, mang đến cho mình khoái hoạt lớn hơn nữa, La Mân ý xấu cố ý rút ra dục vọng của mình, cúi đầu nói “Không cần sao?”

Tô Việt cảm thấy bên dưới huyệt hắc bất mãn trừng mắt nhìn lại đây, La Mân liếm mạnh lên lỗ tai hắn, lại loạn trảo trên ngực của hắn.

“Đẩy vào đi.” Hắn chỉ nói một câu như vậy, không khỏi theo mặt nhiệt tới cổ.

“Ta không có nghe rõ, ngươi nói cái gì?” Tay La Mân xoa nắn phân thân phía trước hắn nhanh hơn, Tô Việt thở dốc càng lúc càng nhanh “Đẩy vào, cầu ngươi” giọng nói như muốn khóc.

Nhìn ánh mắt ngập nước của hắn cầu xin nhìn qua, La Mân nhin không được hôn lên môi hắn, khiêu khai hàm răng của hắn, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, truy đuổi đầu lưỡi hắn không ngừng lùi bước, gắt gao cuốn lấy, mạnh mẽ mút vào.

Tô Việt bị hắn hôn đến nỗi thân thể càng thêm khô nóng, La Mân hừ nhẹ một tiếng, lần thứ hai mạnh tiến vào trong cơ thể Tô Việt. Tô Việt nhin không được thân thể giật bắn lên, giây tiếp theo bị đôi tay gắt gao ấn vào trong ngực.

Không trung từng trận sấm sét, rớt cục mưa tầm tã rơi xuống, ngoài cửa sổ xe thiên địa một mảnh trắng xoá, rất nhanh liền che đầy tất cả thanh âm.

Mà bên trong xe hai người giờ phút này đang rơi như mưa, thân thể trần trụi chặt chẽ dây dưa, mỗi lần La Mân trườn đưa, thân thể Tô Việt giống như nhẹ hẫng, mỗi lần đều bị đỉnh về phía trước, nhưng rất nhanh đã bị La Mân kéo trở về.

Tô Việt lúc này đại não trống rỗng, ngoại trừ đuổi theo khoái cảm mạnh mẽ mà La Mân không ngừng mang đến cho mình, cái gì cũng nhớ không nổi.

Ba lần, hay là bốn lần? Lúc bị La Mân áp đảo, toàn thân Tô Việt đều mềm oặt không còn chút sức lực nào, hắn nhớ không được mình là lần thứ mấy đạt cao trào, trong ngực mình và La Mân đều là một mảnh hỗn độn, khắp nơi vươn vãi đầy hương vị \*\*\* mỹ.

Theo một cái mạnh mẽ trườn đưa của La Mân, Tô Việt lại thét chói tai phóng ra, toàn bộ phía sau, không ngừng co rút lại co rút, La Mân bị kích thích cao độ trong sự bao vây ngọt ngào này, động tác càng đẩy nhanh hơn nữa, dục vọng lửa nóng cuối cùng dâng lên mà ra, bắn vào trong cơ thể Tô Việt.

Trên ô tô ở chỗ ngồi nhỏ hẹp phía sau, Tô Việt mềm nhũn ghé vào trong ngực La Mân. La Mân âu yếm vuốt ve mái tóc mềm mại của Tô Việt, trong tràn ngập hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Trận mưa qua đi, thời tiết dễ chịu hơn, La Mân nhẹ nhàng ấn nút hạ cửa kính xe xuống, không khí tươi mát mang theo hương thơm nồng đậm cây cỏ ủa vào trong xe..

Trong bụi cỏ tiếng côn trùng kêu râm ran, thế giới có vẻ vô cùng yên tĩnh cùng bình dị. Hai người trong lòng không hận mà cùng hiện lên một ý niệm trong đầu, cuộc đời này cái gì cũng không muốn, chỉ cần có thể ở bên cạnh người trước mắt suốt quãng đời còn lại, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, chỉ nguyện ý ôm chặt lấy nhau vượt qua kiếp này.

Đây là lời ước hẹn ngọt ngào nhất mà bọn hắn cảm thấy được từ trước đến nay, thẳng đến không trung dần dần trở nên sáng lên, La Mân mới nhẹ nhàng lái xe, mang theo người hắn yêu quý vô cùng trở về nhà.

Kỳ thật, Tô Việt cũng không biết, La Mân từ tối hôm đó, đã hạ quyết tâm, chuẩn bị nói cho cha mẹ hắn biết chuyện bọn họ thật tâm yêu nhau. Hắn còn muốn cho Tô Việt một cái công đạo, đồng thời, cũng muốn tỏ rõ quyết tâm chính mình hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Khóa học của hệ thống thuế vụ quốc gia đúng hạn bắt đầu rồi, trong lúc đó, Phương tổng người được Chu chủ nhiệm lần trước giới thiệu cùng La Mân nhận thức gọi điện cho La Mân. Tập đoàn của họ gần đây có mời giảng viên nước ngoài về huấn luyện nghiệp vụ cho công nhân viên chức, họ muốn đặt một phòng họp ở Thê Kỷ Xuân Thiên, phân làm hai nhóm, sáu ngày. La Mân rất sung sướng đáp ứng rồi, hơn nữa vì nể mặt Chu chủ nhiệm còn chiết khấu ưu đãi cho hắn.

Sau lễ an táng Hứa Trọng Đạo, theo quyền thừa kế tất cả tài sản liền thuộc về con gái của hắn -Hứa Viêm. Từ sáng sớm Tô Việt ở trước bàn làm việc cân nhắc mãi, vẫn là gọi điện thoại cho Hứa Viêm, hy vọng có

thể đến ngôi nhà mà cha cô ở trước khi chết nhìn một chút.

Trong điện thoại ngữ khí Hứa Viêm hơi hơi mang điểm sợ hãi “Tô luật sư là người a, chuyện gì?”

Nghe hiểu được sự tình, nàng suy tư trong chốc lát, tuy rằng còn có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn là chấp thuận “Người đã cảm thấy được có điểm quan trọng cần đi xem, vậy chúng ta đi, bất quá, có thể đợi đến giữa trưa hay không a, ta từ giờ đến trưa phải đi làm.”

Tô Việt nói: “Không thành vấn đề, chờ người tan tầm, điện thoại cho ta, ta lập tức qua đi.”

Giữa trưa mười hai giờ hai mươi, Tô Việt đã ở trong nhà Hứa Trọng Đạo, bởi vì nơi này từng xảy ra án mạng, cho nên, cửa vẫn bị niêm phong. Có lẽ là xuất phát từ ác cảm đối với cha mình, tuy rằng hắn đã chết, thế nhưng Hứa Viêm vẫn như cũ cảm ghét hắn. Nàng mở cửa nhà ra xong, thản nhiên nói: “Chính người từ từ xem đi, ta ở dưới lầu chờ người.”

Tô Việt hiểu cảm xúc của nàng, gật gật đầu, bước vào trong phòng.

Có lẽ do đã lâu không ai ở nên lúc mới bước chân vào phòng, Tô Việt liền nghe thấy được mùi ẩm mốc nồng nặc, mọi thứ đều bị bám một lớp bụi rất dày.

Tô Việt chậm rãi xem xét xung quanh, xem có thể tìm được chút manh mối từ nơi này hay không.

Lúc này, La Mân ngồi ở văn phòng, đột nhiên cảm thấy mí mắt phải giật giật, một trận hoảng hốt, đứng ngồi không yên, nhớ tới Tô Việt mỗi khi gặp chuyện không hay, chính mình cũng có loại cảm giác này, không khỏi lo lắng vạn phần, sờ sờ điện thoại, liền gọi cho Tô Việt.

Vừa nghe tiếng bắt máy, La Mân không đợi Tô Việt mở miệng, liền vội vàng hỏi han: “Tiểu Việt, người hiện tại ở nơi nào, không có chuyện gì chứ?”

Tô Việt cau mày, giờ phút này hắn đang ngồi nơi góc tường thư phòng, đánh giá cẩn thận, thấy điện thoại hiện lên số La Mân, tùy tay ấn nút nghe.

“Ta ở Hòa Bình tân gia viên đường XX số XX lầu ZZ phòng 302.”

La Mân nghe nói hắn cứ nhiên chạy tới nơi phát hiện án mạng, không khỏi lo lắng nói: “Người mọi sự phải cẩn thận a.”

Tô Việt vâng vâng vài tiếng, ánh mắt lại chăm chú vào chỗ kia, nơi 2 khối gạch bông lót sàn có chút không khớp hơi lệch nhau, hắn dùng tay gõ nhẹ vào nơi đó, chỉ nghe từ bên trong phát ra khoảng không âm.

## 74. Quyển 2 - Chương 26

Tô Việt trên mặt lộ vẻ ra như có điều suy nghĩ, chăm chú quan sát một lúc thì phát có một khe hở bí mật giữa hai khối gạch lót sàn đó, dùng tay cạy không ra, Tô Việt lấy cái chìa khóa trong cặp hồ sơ ra. Hắn dùng chìa khóa từ từ xoay xoay vắn vắn, hai ba phút đồng hồ sau, hai khối gạch kia toàn bộ được nạy lên, lộ ra phía dưới một cái hộp bằng gỗ.

Tô Việt kinh hỉ phát hiện, bên trong hộp cứ nhiên có một cuốn sổ thật dày, mới vừa lấy ra, bỗng nghe dưới lầu đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai.

Tô Việt cảm thấy chấn động, là Hứa Viêm.

Hắn nhanh chóng đem cuốn sổ bỏ vào trong cặp, sau đó xoay mạnh người hướng dưới lầu chạy xuống.

“Mau tránh ra, mau tránh ra.” Còn chưa tới dưới lầu, Tô Việt lại nghe được tiếng kinh hô của nàng, ngay sau đó còn có tiếng chó sủa.

Lúc Tô Việt đặt chân xuống dưới lầu, sắc mặt đều thay đổi, chỉ thấy một con chó săn cao hơn nửa người đang thè đầu lưỡi tanh mùi máu, nhìn chăm chăm chực chờ nhảy bổ vào Hứa Viêm đang đứng nép sau chậu cây. Hứa Viêm bị dọa mặt mày đều tái mét, thân thể không ngừng lui về phía sau. Một bên quơ quơ đi động trong tay, một bên kích động la hét, thanh âm đều mang theo khóc nức nở.

Nàng liếc mắt một cái thấy Tô Việt từ trên lầu lao xuống tới, giống như thấy được cứu tinh, “Tô luật sư, mau tới giúp ta.”

Tô Việt chậm rãi đi qua, chỉ nghe con chó kia quay đầu lại, miệng vẫn còn sữa không nuốt, Tô Việt chậm rãi ngồi trên mặt đất, nhặt một khối gạch bên cạnh chậu hoa, từ từ tới gần con chó kia.

Con chó sấn về mặt cảnh giác, chăm chăm theo từng cử động của Tô Việt, dần dần hạ thấp thân xuống, ánh mắt hung ác, xem tư thế, hận không thể lập tức nhảy lại cắn hấn.

Ngay tại lúc người – cầu chuẩn bị đại chiến một trận, đột nhiên một tiếng la uy nghiêm từ nơi cách đó không xa truyền đến “Hắc Bì, lại đây.”

Con chó kia có chút không quá cam nguyện, tuy rằng nghe được tiếng gọi của chủ nhân, nhưng vẫn như cũ miệng sữa oang oang, người nọ hiển nhiên thực tức giận, lập tức đề cao ngữ khí, lần thứ hai lớn tiếng gọi “Hắc Bì, lại đây.”

Chó sấn kia phần nộ cụp đuôi, quay đầu lại nhìn hai người trước mắt một lần nữa, rồi mới chạy nhanh trở về bên cạnh chủ nhân của mình.

Tô Việt đợi nó chạy xa, lúc này mới kinh giác, sau lưng mình, toàn bộ đều bị mồ hôi lạnh ướt đầm, hấn quăng đi khối gạch trong tay, đi đến bên cạnh Hứa Viêm sắc mặt tái nhợt, ôn hòa hỏi “Người không sao chứ? Có bị cắn hay không?”

Hứa Viêm run rẩy nhìn thoáng qua phía con chó sấn chạy đi, chân mềm nhũn, nếu không phải Tô Việt nhanh tay lẹ mắt, nàng đã té ngã trên mặt đất.

Đúng lúc này, chủ nhân con chó kia đã giữ chặt nó, có chút ngại ngần đi tới giải thích, chỉ thấy hấn đáng người khô ngò, sắc mặt vi hắc, thấy Tô Việt, trên mặt mỉm cười “Thật sự là thật có lỗi, làm sợ các người.”

Tô Việt một bên đỡ Hứa Viêm cả người run rẩy, một bên bắt mồm nói “Trong chung cư không được nuôi chó, từ lâu đã có quy định, chẳng lẽ ngài không rõ ràng lắm sao?”

Người nọ áy náy nói “Thật sự là xin lỗi, chó của ta đây bình thường đều là khóa ở trong sân, cũng không thả nó ra, ai ngờ cho tới hôm nay nó như thế nào chạy đến đây.”

Hấn sắc mặt áy náy nhìn về phía Hứa Viêm “Chân của người không có việc gì chứ?”

Hứa Viêm thần sắc kinh hoàng, bối rối lắc đầu “Ta không sao, không sao cả.”

Đúng lúc này, chợt nghe một trận tiếng thắng xe theo phía sau bọn họ vang lên, Tô Việt quay đầu vừa thấy La Mân từ cửa kính xe nhô đầu ra.

Khi tầm mắt của hấn cùng người nuôi chó tiếp xúc, hai người đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“A, đây không phải là Phương tổng sao, ngài như thế nào ở chỗ này?”

“Như thế nào, La tổng, ngài cũng ngụ ở nơi này sao?”

La Mân mở cửa, xuống xe, cùng người đàn ông kia thân thiết bắt tay, cười nhìn về phía Tô Việt nói “Tôi đón bằng hữu của ta.”

Tô Việt mới biết được, người đàn ông này là Tổng giám đốc công ty Thiên Trữ Khoa Kỹ, Phương Trọng Tín.

Phương Trọng Tín xấu hổ cười cười “Thật sự là trùng hợp mà.” chỉ vài câu ít ỏi, hấn giải thích thêm một lần nữa việc mình cùng Tô Việt bọn họ trong lúc đó.

La Mân rộng lượng cười cười “Đây tính chuyện gì a, cũng không phải người ngoài, coi như ổn rồi nhé.”

Tô Việt thấy là bằng hữu mà La Mân quen biết, cũng không nói thêm gì nữa, ngược lại nhìn Hứa Viêm, chỉ thấy sắc mặt của nàng vẫn như cũ thương trắng như tờ giấy, gấp Tô Việt nhìn qua, không khỏi lạnh lùng nói “Ta đột nhiên có điểm không thoải mái, ta xin phép đi trước”

“Chúng ta đưa người về.” Tô Việt có chút áy náy, cảm thấy được mình vừa rồi không nên để một mình nàng chờ ở dưới lầu, sẽ không bị kinh sợ như vậy

“Không cần đâu.” Hứa Viêm kiên trì, lấy túi xách thoáng hướng La Mân khẽ gạt đầu, xoay người mà đi, Tô Việt có chút kỳ quái, nàng có vẻ vội vàng.

“Như thế nào, Phương tổng, ngài cũng là ở tại chung cư này sao?” La Mân có điểm kỳ quái, hẳn sao lại xuất hiện ở chỗ này.

“A, ta không ở trong chung cư, là mẹ của ta, bà ở một mình chỗ này, ta đã nói bao nhiêu lần muốn bà dọn đến ở cùng ta nơi đó, bà lại không chịu. Vì bình thường chỉ có một mình bà ở nhà, ta lo lắng, lúc này mới nuôi con chó săn giữ nhà ở trong sân, hôm nay thật sự là vô ý, mẹ ta quên buộc nó lại, không biết sao lại thế này, cư nhiên lén chạy ra ngoài, kỳ thật nó không cắn người.” Phương Trọng Tín lại nhìn về phía Tô Việt, “Thật sự là xin lỗi, như vậy đi, hai người chắc chưa ăn cơm, giữa trưa ta mời, xem như lời tạ lỗi.”

“Có gì đâu, giữa trưa ta còn gặp vài bằng hữu, nếu không lần sau đi.” La Mân nhận được ánh mắt Tô Việt đưa tới, vội vàng chối từ nói: “Tâm ý ngài chúng ta xin nhận, lần sau đi, đệ đệ ta thỉnh.”

Phương Trọng Tín thấy La Mân bọn họ còn có việc, cũng không miễn cưỡng, hai người hàn huyên vài câu, La Mân liền mang theo Tô Việt lái xe rời khỏi chung cư Hòa Bình Tân Gia Viên.

Mắt thấy xe bọn họ dần dần đi xa, Phương Trọng Tín đứng lặng hồi lâu ở tại chỗ vẫn chưa động, trong ánh mắt dần dần nổi lên sự sầu lo, ngay cả vẻ mặt cũng trở nên lo lắng.

Trong xe, Tô Việt như có điều suy nghĩ. quay đầu nhìn La Mân “A Mân, người tên Phương Trọng Tín kia, ta cảm thấy đã gặp hắn ở nơi nào rồi thì phải.”

“Là gặp ở ngoài tỉnh sao?” La Mân đưa một bàn tay thuận thể cầm tay Tô Việt, ôn nhu nói “Lần sau nếu lại đến nơi như vậy nữa, chúng ta cùng đi, hôm nay không biết vì cái gì, ta thực lo lắng cho người.”

Tô Việt mặc hắn nắm tay mình, cau mày “Không phải ở bên ngoài tỉnh, nhưng cũng không phải ở trong vùng gặp qua hắn, chính là khuôn mặt hắn, không hiểu sao ta thấy có chút quen thuộc, hơn nữa cảm giác phi thường không tốt.”

Đến chỗ ngoặt, La Mân thu hồi tay đem tay lái vòng vo, chuyển hướng qua con đường quanh hồ, bất đắc dĩ cười cười “Ta thấy người là gần đây bị này án kiện ám ảnh quá, nên giờ nhìn ai cũng giống như người bị tình nghi.”

Người bị tình nghi? Những lời này gây cho Tô Việt linh cảm, khuôn mặt kia, trời, cư nhiên là giống hắn?

Thân thể hắn bỗng nhiên cứng đờ, thốt ra “Vóc dáng hắn giống Hứa Trọng Đạo, trời ơi, chẳng lẽ hắn không chết?”

Chỉ nghe “Kett” một tiếng, xe dừng lại ngay, La Mân vẻ mặt khiếp sợ nhìn qua “Người nói cái gì, hắn giống ai?” Phương Trọng Tín = Hứa Trọng Đạo?

“Không thể nào?” La Mân thần tình không tin nói “Hai người kia làm sao có thể là một người được chứ? Nếu thực là một người, mấy chục năm qua như thế nào cũng chưa người phát hiện? Ta xem người là sức tưởng tượng quá mức phong phú.”

“Vậy a, bọn họ không có khả năng là một người, thế nhưng, vì cái gì lại giống nhau như vậy chứ?” Tô Việt cũng hiểu được ý nghĩ của chính mình khá hoang đường.

La Mân lần thứ hai phát động xe, tuy rằng chính Tô Việt cũng phủ định hai người là một người, chính là La Mân còn là có chút sầu lo, lỡ như Phương Trọng Tín cùng Hứa Trọng Đạo có liên quan liên thì sao? Nếu thực có liên hệ gì đó, án kiện này càng thêm phức tạp, ai cũng biết, Thiên Trữ Khoa Kỹ không chỉ có ở Cổ thành, mà còn là quốc hữu xí nghiệp đều là thực có danh tiếng ở các tỉnh thành khác, chuyên sản xuất các sản phẩm điện tử và linh kiện. Mà người làm Tổng Giám đốc, Phương Trọng Tín tài năng ở 48 tuổi đã đạt được vị trí này, ngoại trừ thực lực bản thân, khẳng định cũng có căn cơ rất lớn, người như vậy, khó đụng vào a.

“Hôm nay có thu hoạch gì không?” La Mân vừa lái xe vừa hỏi, hiện tại, ngay cả hắn cũng quan tâm án kiện Vương Lập Gia này.

Tô Việt lúc này mới nhớ tới, lúc mình từ trên lầu lao xuống tới, hình như có cầm một cuốn sổ, hần sờ hướng cặp hồ sơ, cuốn sổ kia vẫn còn. Tô Việt nhin không được đem nó lấy ra nữa, mở ra một trang, không khỏi mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy trên trang đầu tiên viết bằng bút máy một dòng chữ đứng thẳng đoạt lấy giả

Tô Việt nhúu chặt mày, chậm rãi lật từng trang.

“Ngày XX tháng XX năm XX. Mục tiêu: Cổ Tiểu Phàm. Thân cao: 1m64, thể trọng: khoảng 52 kg. Làn da: trắng nõn, nhẵn nhụi. Cấp bậc: a. Đánh số: 36. Thời gian làm tình: hai giờ ba mươi bốn phút.”

La Mân thấy vẻ mặt hần biến sắc liên tục, không khỏi tò mò nhìn qua, “Tiểu Việt, người làm sao vậy?”

Chỉ thấy Tô Việt hai tay run rẩy đem cuốn bút ký nhét vào trong cặp, cố gắng bình phục hô hấp của mình, thần thái vừa bị thống vừa phẫn nộ chậm rãi nói “A Mân, đây là một cuốn nhật kí.”

La Mân biến sắc “Người nói cái gì?”

Trong mắt Tô Việt tràn ngập vẻ đau thương cùng châm biếm nhìn hần, nhẹ nhàng nói “Đây là cuốn nhật tình yêu của tên cầm thú kia viết.”

## 75. Quyển 2 - Chương 27

Đây là nơi mà Hứa Trọng Đạo mỗi lần thi bạo phát tiết xong ghi lại mọi chuyện. Theo nhật kí đó có thể thấy được, bên trong không ít hơn 50 người bị hại, tên, chiều cao, địa chỉ. Bất quá thường xuyên nhất xuất hiện một người, nhưng không có tên, chỉ dùng một chữ “D” thay thế, người này, liên tiếp được nhắc đến trong nhật kí của Hứa Trọng Đạo cho đến lúc hần chết, cũng là người duy nhất không được kể lại kĩ càng. Từ chi tiết đó có thể thấy được, trong quá trình phạm tội Hứa Trọng Đạo, người này chính là kẻ đồng lõa với hần.

“Hôm nay gọi điện thoại cho D, kêu hần đưa cho ta 10000 vạn đồng, D bắt đầu không quá tình nguyện, chính là ta biết, hần sợ cái gì, hần sợ nhất ta nói ‘long trạch thủy khố’ nhắc tới bốn chữ này, D sẽ không lên tiếng.”

“D đem đứa bé kia đến khách sạn trước, sau đó gọi điện thoại cho ta. A, ngấm lại sắp hưởng dụng bữa tiệc lớn, ta hứng thú lập tức muốn bắn ra.”

“Ta nắm tóc D, hần định phản kháng ta, chính là rất nhanh hần liền mất đi chống cự té ngã trên mặt đất, ta nhào tới, chúng ta tựa như hai con cá mắc cạn.”

Tô Việt khép lại cuốn sổ, cau mày, bên trong cũng không có đề cập chuyện mật thất, chính là, nếu không có mật thất, cái chìa khóa nho nhỏ này, lại dùng làm gì chứ?

La Mân từ nhà mẹ cấp bách trở về, liền nhìn thấy một hình ảnh như vậy, Tô Việt ngồi ở trước đèn bàn, chau mày suy nghĩ, trong tay là điều thuốc sắp cháy hết.

Hần chậm rãi đi qua, lấy điều thuốc từ trong tay của hần, đem thuốc dụi vào trong gạt tàn thuốc, sau đó từ phía sau ôm choàng qua vai hần “Còn một tuần nữa sẽ mở phiên toà.”

Tô Việt thở dài “Ta biết.”

La Mân kỳ quái nói “Người đã tìm được cuốn nhật kí, cái này đủ để chứng minh Hứa Trọng Đạo đồng tính luyến ái cặp tính ngược chuyện thực, người còn lo lắng chuyện gì?”

Tô Việt chậm rãi tựa vào trong ngực của hần, hơi hơi nhắm hai mắt lại “A Mân, ta cảm thấy sợ hãi, người này may mắn là đã chết, nếu hần không chết, còn có bao nhiêu người lọt vào tay hần?”

La Mân ôm chặt lấy hần “Đúng vậy a, hần đã chết, có thể thấy được ông trời vẫn là có mắt.”

“Chính là, vì cái gì, trong lòng ta vẫn cảm thấy trĩu nặng chứ?” Tô Việt chậm rãi đem cuốn sổ khép lại.

La Mân nhẹ nhàng buông hân ra, nhẹ nhàng xoa nắn bả vai hân “Gần đây người quá mệt mỏi, hơn nữa tinh thần luôn bị căng thẳng, câu lạc bộ của lão Mạch ngày một hoạt động ngoài trời, ta mang người đi chơi nhé, sau đó chờ án kiện này kết thúc, chúng ta cùng đi du lịch.”

Tô Việt “Vâng” một tiếng, lần thứ hai dựa vào trong lòng ngực La Mân. La Mân nghiêng mặt qua, ôn nhu cùng hân hôn môi, Tô Việt lại cảm giác được, mình nguyên lai là vô cùng ỷ lại người nam nhân này, hân vòng tay qua cổ La Mân, làm cho nụ hôn sâu thêm.

Thật lâu sau sau, hai người mới tách ra, La Mân cười buông ra bờ vai của hân “Ta pha cho người ly cafe được không?”

Tô Việt ánh mắt mông lung, hơn nửa ngày mới bình tâm tĩnh trí “Hai viên đường.”

La Mân cười ở trên tóc hân hôn một cái, xoay người đi pha cà phê.

Kỳ thật La Mân hôm nay tâm tình cũng không tốt, buổi tối khi về nhà, cha hân lại nhắc đến việc phục hôn của mình và Giai Giai, La Mân cảm thấy một trận đau đầu, “Ba, chuyện của ta, bản thân ta hiểu rõ nhất.”

La Ái Quốc hừ lạnh một tiếng “Người đều biết, ta xem người căn bản là không rõ ràng lắm chính mình đang làm cái gì, người xem người gần đây, cũng không biết gấp gáp những thứ gì? Thật ít gặp người?”

La Mân cắn môi, trong mắt toát ra sự phiền não, nếu như là lúc trước, khi hân tuổi còn nhỏ, còn dám nhảy dựng lên cùng phụ thân tranh cãi âm ỉ, hiện tại, tuổi ngày càng lớn, chính mình cũng làm cha, La Mân cơ hồ là rất ít cùng cha mẹ tranh luận nữa. Hân mọi sự đều tận lực thuận theo ý cha mẹ, nhưng trong chuyện này, nói cái gì, La Mân cũng không thoái nhượng. Hân vốn định tìm cơ hội thích hợp đem chuyện mình và Tô Việt, nhiều ít báo cho cha mẹ biết, chính là hiện tại, hân biết, lúc này mà mình nói việc này nhất định là không thích hợp, đừng nói hai ông bà trong lòng đã không ủng hộ là mình là GAY, hơn nữa còn tìm cách làm cho mình cùng Giai Giai phục hôn.

Tư Việt cả đêm đều âm ỉ, phải có cha đến ru ngủ mới bằng lòng ngủ, La Mân ôm lấy đứa con, vào phòng nhỏ của hân.

“Ba ba, ta muốn ma ma về nhà.” Tư Việt chớp chớp mắt to, tội nghiệp nhìn La Mân, La Mân trong lòng khổ sở giống như bị đao cắt.

Hân cúi đầu, hôn hôn lên trán đứa con, đem Tư Việt gắt gao ôm vào trong ngực, thanh âm khàn khàn “Thực xin lỗi, bảo bối, ba ba, hiện tại không thể cùng ma ma sống chung.”

Tư Việt ghé vào trong lòng, ngực ba ba, nói “Ba ba, ma ma lần trước nói, ba ba sắp tìm cho ta một ma ma mới, ta không muốn có ma ma mới ”

La Mân nhẹ nhàng đắp chăn cho đứa con, ôn nhu nói “Ba ba sẽ không tìm ma ma mới cho Tư Việt, Tư Việt chỉ có một ma ma.”

Tư Việt nhìn qua, biểu tình cái hiểu cái không “Ta biết rồi, ba ba không thể cùng ma ma sống chung, cho nên ma ma không thể ở cùng một chỗ với Tư Việt.” Tiếp theo hân nở nụ cười “Chính là ba ba sẽ không tìm ma ma mới cho ta.”

Nhìn đứa con dần dần ngủ say, La Mân trong lòng khe khẽ thở dài, ai nói đứa nhỏ không hiểu chuyện, kỳ thật trong lòng của nó đều rõ ràng.

“Giờ này còn muốn đi?” Cha hân có điểm không vui.

“Vâng.” La Mân cầm lấy áo khoát, tuy rằng trời nóng nực, nhưng buổi tối vẫn có chút gió.

“Đi đi, đi đi, lớn như vậy vẫn không có định tính, khi nào mới làm cho chúng ta yên tâm.” Cha La Mân lắc đầu, chậm rãi đi lên thang lầu.

La Mân lúc ra cửa, chỉ thấy mẹ hân đứng ở bên cạnh, tựa hồ có chuyện gì muốn nói, chính là nhìn qua mình một cái, lại nuốt trở vào, thở dài, xoay người đi rồi.

“Đang nghĩ cái gì vậy, nhập thần như thế.” La Mân vừa pha cà phê vừa ngăn người, chỉ thấy Tô Việt tắm rửa sạch sẽ, tóc còn ẩm ướt đã đi tới.

Cà phê kỳ thật đã pha xong từ sớm, hương thơm tỏa bốn phía, chỉ là bởi vì La Mân không yên lòng, cho nên cũng không có chú ý tới.

Tô Việt thuận tay tắt ấm điện, La Mân xoay người, tay bưng hai ly cà phê, “Ta xong rồi, người coi chừng nóng đó.”

Tiếp nhận ấm điện trong tay Tô Việt, chậm rãi đem cà phê tinh khiết và thơm rót vào 2 cái ly

Tô Việt yên lặng ở phía sau nhìn động tác của hần, chỉ cảm thấy chính mình đối người này yêu càng ngày càng đậm, tựa như cà phê này, thời gian càng lâu, cảm tình càng sâu sắc.

“A Mân.” Hần chậm rãi từ phía sau ôm lấy thắt lưng người yêu “Ta có phải đang nằm mơ hay không?”

La Mân buông ấm điện ra, xoay người lại ôm lấy hần. Hần ôm chặt đến độ muốn đem Tô Việt kắc sâu vào máu thịt của chính mình.

Thật lâu sau đó, La Mân mới buông ra hần, khẽ mỉm cười, lấy ra một đường.

“Hai viên đường.”

Chỉ thấy trên mặt cà phê nổi lên một tia gợn sóng, rất nhanh, viên đường liền chìm vào cà phê.

Tình yêu có phải đôi khi cũng giống cà phê này hay không? Hơi hơi đắng, kỳ thật còn ẩn dấu ngọt ngào, hơn nữa theo thời gian trôi qua, cảm giác đắng đắng kia chung quy sẽ bị hương vị ngọt ngào che lấp.

Trong lúc bọn họ đang chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào, có một người, lại cảm thấy nguy cơ càng lúc càng lớn. Hần lao tâm tổn trí kiệt lực che dấu chân tướng tính hướng chữa hần, dần dần sẽ bị lộ ra, chuyện này không thể không làm cho hần cảm thấy khủng hoảng.

Đều là lỗi của Hứa Viêm, vì cái gì, nàng muốn dẫn Tô Việt đến căn phòng Hứa Trọng Đạo từng ở qua chứ? Người nọ ánh mắt oán độc, không khỏi

gọi điện thoại cho nàng, di động đổ chuông thật lâu sau, Hứa Viêm đều không có tới nghe, hần nổi giận, không khỏi bấm dây số nhà của nàng, bên đầu dây kia truyền đến một tiếng “Alo.”

Hần đột nhiên trầm tĩnh lại, có chút bối rối cúp điện thoại, không phải Hứa Viêm, như vậy khẳng định chính là nàng.

Hần ngã ngồi thật mạnh ở trên ghế sa lon, giống như một dã thú đang gắng sức kéo dài hơi tàn. Trong bóng đêm hắc ám, tàn thuốc chọt lóe lúc sáng lúc tối, chuyện cũ mấy mươi năm trước, đột nhiên như bức hoạ cuộn tròn được mở ra, hần không khỏi thấp đầu, dần dần nức nở ra tiếng.

“Mẹ, là điện thoại của ai?” Hứa Viêm tắm rửa xong, một chân bước ra cửa phòng.

“Không biết nữa, mới vừa gọi tới, liền treo.” Mẹ cô xoay người vào gian phòng của mình, Hứa Viêm nghi hoặc nhìn thoáng qua số máy hiện lên trong điện thoại, đột nhiên sắc mặt đại biến, là hần. Nàng có chút kinh hãi nhìn cửa phòng mẹ mình, xác nhận bà kỳ thật cái gì cũng không biết sau, lúc này mới nhẹ nhàng xóa bỏ dãy số kia.

## 76. Quyển 2 - Chương 28

Mặc dù có chứng cứ chứng minh Hứa Trọng Đạo tính ngược, chính là, Tô Việt lại cảm thấy rất hứng thú với người có ký hiệu “D” trong cuốn nhật ký. Trực giác hần cảm thấy, người này ở trong quá trình thi bạo nhiều năm của Hứa Trọng Đạo, chắc chắn có vai trò rất quan trọng, người này là ai vậy?

Lúc Tô Việt đi vào trại tạm giam thăm Vương Lập Gia, trên mặt Vương Lập Gia lại toát ra thần sắc mờ mịt “Ta không biết, hần chưa bao giờ nhắc tới người kia theo như lời người nói.”

Tô Việt hơi hơi có chút thất vọng, hần nhớ tới gương mặt rất giống với Hứa Trọng Đạo, hỏi một vấn đề khác “Người có biết, Hứa Trọng Đạo còn có bằng hữu thân thích nào không?”

Vương Lập Gia mờ mịt lắc đầu “Ta chỉ biết là hần có một đứa con gái.”

Tô Việt ngừng mày suy nghĩ một hồi, từ trong túi lấy ra một ảnh chụp, đây là tấm hình chụp Phương Trọng Tín mà La Mân giúp hắn tìm được “Người này, người nhận ra không?”

Lúc này, chỉ thấy Vương Lập Gia sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt “Chẳng lẽ Hứa Trọng Đạo không chết?” Tay hắn run rẩy, không dám cầm lấy tấm ảnh nhỏ kia.

Tô Việt lắc đầu “Hắn không phải Hứa Trọng Đạo, hắn gọi Phương Trọng Tín, ban đầu ta cũng cho là bọn họ là cùng một người, chính là, cũng không phải.”

Vương Lập Gia cảm thấy khó có thể tin “Tô luật sư, gương mặt bọn họ rất giống nhau.”

Tô Việt thấy hắn quả thật không biết người này là ai vậy, liền đem ảnh chụp thu lại.

“Trương Hiểu Phong hai ngày nữa theo tỉnh ngoài đến, người biết không?” Tô Việt không tiếp tục hỏi chuyện án kiện nữa, ôn hòa nói với Vương Lập Gia.

“Biết, hắn có viết thư cho ta, nói muốn tới chờ phán xét.” Vương Lập Gia sắc mặt tái nhợt chợt hiện lên một chút hồng hồng, nói tới người yêu, trong ánh mắt rốt cục có cảm xúc ấm áp.

“Hắn thực yêu ngươi, cho nên, nhất định không được nản lòng.” Lúc gần đi, Tô Việt thật sâu nhìn Vương Lập Gia, cổ vũ hắn.

“Tô luật sư.” Vương Lập Gia đứng ở phía sau hắn, trong ánh mắt bao hàm cảm kích “Ngươi vì cái gì, cố gắng giúp ta như vậy chứ?”

Tô Việt chậm rãi quay đầu lại, nhìn ánh mắt trong veo của hắn, nhẹ nhàng nói một câu nói.

Khi hắn đi rồi, nước mắt Vương Lập Gia chậm rãi chảy xuống, hắn nói “Bởi vì, chúng ta đều là cùng loại người.”

Đi ra khỏi cổng trại tạm giam, Tô Việt liếc mắt một cái liền thấy được chiếc xe quen thuộc kia, hắn chậm rãi đi qua, trong lòng cảm thấy một trận ấm áp.

“Sao ngươi lại tới đây?”

La Mân biết ơn người ngồi tiến vào, giúp hắn đeo dây an toàn xong, thản nhiên nói “Ta nói rồi, về sau chỉ cần ngươi đi tra án, ta đều cùng ngươi đi.”

Tô Việt, muốn nói cái gì, rốt cục vẫn là thôi. Chính là thuận theo tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn người yêu.

“Tiếp theo đi chỗ nào vậy?” La Mân khẽ siết lấy bàn tay thon dài của Tô Việt một chút, lúc này mới phát động xe.

Tô Việt suy nghĩ một chút, “Ta nghĩ lại đi trường TH Thập Nhị Trung, có một nơi ta vẫn chưa tìm được.”

La Mân gật gật đầu, lái xe hướng trường TH Thập Nhị Trung.

Trương chủ nhiệm trường TH Thập Nhị Trung gặp Tô Việt lại đến trường học điều tra án kiện, không khỏi có chút kỳ quái, “Tô luật sư, án kiện kia không phải kết thúc rồi sao? Ta nghe nói đều phán qua, như thế nào còn có vấn đề gì sao?”

Tô Việt lần này cũng không giấu diếm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi “Trương chủ nhiệm, ta muốn hỏi một chút, trường học của chúng ta nơi nào chứa các dụng cụ thể dục hoặc nhà kho nào hay không?”

Trương chủ nhiệm mờ mịt nói “Trong trường học có phòng chứa các dụng cụ thể dục ngay tại lầu một phòng hành chính tổng hợp a? Có vấn đề gì?”

Tô Việt cùng La Mân nhìn nhau liếc mắt một cái “Có thể dẫn chúng tôi đi nhìn một chút được không?”

Trương chủ nhiệm đồng ý.

Khi bọn hắn đi vào nơi chứa ngựa gỗ tay quay, bóng rổ, bóng chuyền và các thiết bị linh tinh khác, Tô Việt có chút thất vọng, nơi này là lầu một trường có người đến người đi, cho dù là buổi tối ở trong này cường bạo học sinh cũng là không có khả năng.

“Trương chủ nhiệm, nơi này vẫn đều là chứa mấy thứ này sao?” Tô Việt tuy rằng thất vọng, nhưng vẫn là cuối cùng hỏi một câu.

Trương chủ nhiệm gật đầu nói “Đúng vậy a, đây là phòng chuyên chứa các dụng cụ thiết bị. Các dụng cụ thể thao hay gì đó đều chứa ở chỗ này.”

Tô Việt gật gù, đột nhiên một cái ý niệm hiện lên trong đầu hắn, “Trương chủ nhiệm, ta muốn hỏi một chút, phòng này được sử dụng lâu rồi sao?”

Trương chủ nhiệm cười nói “Ah không, cũng đã dùng ba năm.”

Tô Việt đột nhiên mở mắt to “Như vậy, ta có thể hỏi một chút, trước đó, mấy thứ này đều để ở nơi đâu vậy?”

Trương chủ nhiệm tuy rằng kỳ quái, còn nói “Từ trước a, từ trước mấy thứ kia hình như đều đặt ở một cái hầm trú ẩn dưới núi giả, làm sao vậy?”

Tô Việt nghe đến đó, không khỏi kích động nói “Trương chủ nhiệm, có thể hay không phiền ngài tái dẫn chúng tôi đến đó xem thử?”

Trương chủ nhiệm rốt cục lộ ra vẻ mặt nghi hoặc “Tô luật sư, ngài xác định, nơi này cùng án kiện của ngài có liên quan sao?”

Tô Việt kiên định nói “Ta khẳng định, Trương chủ nhiệm, làm phiền ngài.”

Khi tận mắt nhìn thấy hầm trú ẩn nằm bên dưới núi giả trong một góc hẻo lánh ở phía đông trường học, Tô Việt càng thêm khẳng định dự cảm của mình, đây chính là mật thất mà Vương Lập Gia từng nói qua, cũng là nơi tra tấn hắn vài năm. Tuy rằng, hiện giờ đã muốn bị vứt đi, chính là vừa đi gần cánh cửa kia, Tô Việt trực giác cảm thấy khẩn trương cùng sợ hãi.

“Đừng sợ.” Giống như nhìn thấu nỗi khiếp sợ của hắn, La Mân đi ở bên cạnh cầm thật chặt tay hắn, Tô Việt chỉ cảm thấy sự ấm áp trên tay giống như chảy vào trong lòng, hắn mắt nhìn La Mân, kiên định đi theo Trương chủ nhiệm đi xuống bậc thang.

Dưới này thực tối thực ẩm thấp, trên vách tường dài đầy rêu xanh, Trương chủ nhiệm dẫn bọn họ đi một nửa bậc thang liền không thể đi xuống tiếp nữa.

“A, nơi đó đã bị chặn lại, hiện giờ đều chất đầy bàn ghế cũ nát, còn có rất nhiều thứ không còn dùng nữa của trường học.”

Trương chủ nhiệm quay đầu lại nhìn Tô Việt, “Không có cách nào khác đi xuống.”

Tô Việt sắc mặt có điểm tái nhợt, hắn nhìn bao quát đánh giá nơi mà Hứa Trọng Đạo thường xuyên nhắc tới trong cuốn nhật ký ái tình của hắn, nhớ tới những thiếu niên từng bị hắn dụ dỗ đến nơi đây thi bạo, trong lòng không khỏi dấy lên lửa giận hừng hực, người này quả thật đáng chết, quả thực là chết chưa hết tội.

“Làm sao người biết, phòng thiết bị dụng cụ thể dục nguyên lai không ở chỗ này chứ?” Trên đường trở về, La Mân nhin không được hỏi tình nhân.

Tô Việt thần nhiên nói “Ta thực ra cũng không nghĩ tới, là hôm nay hắn nhắc nhở ta, đây phòng học này là ba năm trước đây mới đưa vào sử dụng, mà Vương Lập Gia tốt nghiệp đều hơn bốn năm, người nghĩ thử xem a, trước khi Vương Lập Gia tốt nghiệp, khẳng định là học ở đây phòng học cũ, như vậy nơi để mấy thứ này chắc chắn cũng không phải nhà kho hiện tại.”

La Mân gật gù đầu “Thì ra là như vậy.”

La Mân lái xe đi ngang qua văn phòng mình thuê cho Tô Việt, ôn nhu nói “Có muốn đi lên nhìn xem thử hay không?”

Bên trong văn phòng đang được trang hoàng lại, Tô Việt từ trước đến nay là một người không thích làm mấy việc nhỏ nhặt này đó, cho nên, tất cả công việc trang hoàng đều bị La Mân một mình ôm lấy mọi việc.

Tô Việt cười nói “Không đi lên, ta còn không tin người sao?”

La Mân cười cười, đang chuẩn bị quay đầu xe chở Tô Việt đi ăn cơm, sau đó, di động vang lên, là quản lý phòng khách sạn Thế Kỷ Xuân Thiên gọi điện thoại tới, nói có nhân viên cùng một người khách đã xảy ra tranh chấp, hiện tại nhân viên kia bị khách nhân dả thương, đã đưa đi bệnh viện.

Nghe đến đó, La Mân không khỏi cau mày, “Chuyện khi nào? Bởi vì sao?”

Để điện thoại di động xuống, La Mân sắc mặt trầm xuống, Tô Việt ân cần hỏi han “Đã xảy ra chuyện gì?”

La Mân thở dài “Đến khách sạn trước nhé, có vụ tranh cãi nhỏ, sau đó ta chở người về nhà.”

Hai người chạy tới khách sạn, chưa tiến đại môn, liền nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đang đứng ở phía dưới suối phun, mà người phụ trách khu vực – Dương cảnh quan dẫn theo cảnh sát nhân dân Tiểu Triệu đang đứng ở đại sảnh, vẻ mặt nghiêm túc hỏi khẩu cung khách nhân. Hai người vừa thấy không khỏi vội vàng đi tới.

## 77. Quyển 2 - Chương 29

La Mân đang nhăn mày nhưng khi tầm mắt vừa thấy Dương cảnh quan, lập tức trở nên thư hoãn, mặt mang mỉm cười, bắt tay hắn “Chào ngài, thật sự là ngượng ngùng.”

Dương cảnh quan cười cười “Có gì đâu, việc phải làm mà.”

Người khách kia thấy La Mân cùng cảnh sát quen thuộc còn có điểm không vui, kêu gào “Các người chính là cảnh sát nhân dân, không thể muốn làm quan liêu hủ bại.”

Này thật chọc giận Tô Việt, tuy rằng ánh mắt là nhìn về phía Dương cảnh quan, nhưng rõ ràng là nói cho khách nhân kia nghe “Cảnh quan, ta nhớ rõ căn cứ điều lệ quản lý trị an, đánh người ít nhất phải câu lưu mười lăm ngày phải không? Huống chi nhân viên chúng ta bị hắn dả thương nằm viện, rõ ràng đã muốn cấu thành tội phạm hình sự, dù thế nào cũng phải câu lưu chờ xét xử theo luật hình sự.”

Khách nhân kia vừa nghe lời này, không khỏi phẫn nộ hướng lại đây “Con mẹ nó người ai a, có liên quan gì với người sao, ai mượn người xía mũi vô chuyện này chứ?”

La Mân tiến lên che ở trước người Tô Việt, ngăn cánh tay người nọ đang vung tới, thuận thế quật tay bắt chéo ra sau lưng.

Người nọ không

khỏi vô lại nói “Giết người rồi, cảnh sát cùng xã hội đen đánh người rồi.”

La Mân lạnh lùng buông tay ra, người nọ lão đảo về phía trước vài bước, quay đầu lại, oán độc nhìn La Mân, chỉ nghe La Mân nói “Vị tiên sinh này, nếu người đối với phục vụ chúng ta không hài lòng, hoàn toàn có thể trách cứ đến tương quan ngành, thế nhưng có một điều, chính là không thể ở nơi này tùy tiện đánh người.”

Hắn xoay người hướng về phía Dương cảnh quan nói “Dương cảnh quan, ngài hẳn nhìn thấy rồi, là chính hắn tự đi lên, chúng tôi chỉ là tự vệ.”

Dương cảnh quan đồng dạng thực không thích nhìn bộ dáng đường như kiêu ngạo của khách nhân đại gia kia, quát “Tiểu Ngô, đi, đem hắn mang về đồn lấy lời khai.”

Khách nhân kia thấy động thật, trong lòng có điểm sợ hãi, trong miệng lại nói “Ta thách các người ai dám đụng đến ta.”

Gặp cảnh sát lại đây tóm hắn, không khỏi vô lại bám chặt vào quầy phục vụ “Ta không đi, ta làm sao cũng không đi.”

Lúc này, chỉ nghe Tô Việt lạnh lùng nói “Không đi, không đi cũng không được, căn cứ hình pháp quốc gia điều thứ hai trăm ba mươi bốn “Cố ý thương tổn thân thể người khác, tù dưới ba năm có thời hạn, giam ngắn hạn hoặc là quản chế. Giống như người vậy đánh đập người khác nằm viện, dù thế nào cũng muốn phán trên ba năm, không đi, người nói không đi sẽ không đi được sao.”

Khách nhân kia mồ hôi lạnh xộc ra, vẻ mặt rõ ràng trở nên mềm nhũn, Tô Việt tiếp tục nói “Hơn nữa, người đánh người chính là rất nhiều người đều nhìn thấy, nhân chứng vật chứng đều có, người còn nói gì nữa.”

Khách nhân kia càng sợ hãi hơn, hẩn nhìn về phía cảnh sát, vẻ mặt cầu xin “Cảnh sát đồng chí, ta sai lầm rồi, ngài liền đại nhân đại lượng thả ta đi.”

Dương cảnh quan nhướn mày “Sao vừa rồi lúc lấy lời khai người không phải là nói như vậy hả?”

Người nọ cúi đầu.

La Mân thấy hẩn như vậy, không khỏi hướng Dương cảnh quan, trịnh trọng nói “Người nói khách sạn chúng tôi làm dơ quần áo người, chúng ta có thể bồi thường, chính là người không thể động thủ đánh người a, hiện tại người đem nhân viên trong khách sạn ta đã thương, hiện tại người nửa chết nửa sống nằm ở trong bệnh viện, người nói làm sao bây giờ?”

Tô Việt sấn tới nói “Cái gì làm sao bây giờ? Không những bồi thường tiền thuốc men còn phải làm lao động công ích.”

Trên trán người nọ bỗng dưng toát đầy mồ hôi, thái độ đột nhiên chuyển 180 độ “Cái kia, ta bồi thường, ta bồi thường, tiền viện phí của hẩn ta chịu hết, coi như việc này xong xuôi rồi nhé, tính ta không đúng, không nên xúc động như vậy.”

“Cái gì tiền thuốc men, người ta phải nằm một chỗ mười ngày nửa tháng không xuống giường được, công việc cũng không thể làm, người ta chính là phải kiếm tiền nuôi gia đình.” Tô Việt không vui, “Phải đền bù ngay cả phí những ngày người ta không thể đi làm nữa.”

Người nọ liên tục gật đầu “Ta đền, ta đền, ” hẩn quay sang nhìn Dương cảnh quan thần tình đều là xuy cười “Vậy được rồi chứ, cảnh sát đồng chí, người xem, tự chúng ta giải quyết, đừng đi đồn công an được không?”

La Mân thấy thái độ hẩn trở nên nhũn nhặn, không còn sừng sộ như vừa rồi, quay sang nói với Dương cảnh quan “Ngài xem, chúng ta tự thu xếp như vậy, ngài không cần dẫn hẩn đi được không?”

Người nọ lập tức nói “Đúng vậy, tự chúng ta dàn xếp là tốt rồi.”

Dương cảnh quan lập biên bản cho hai bên một lần nữa, ký tên xong, lúc gần đi, hướng người khách nghiêm mặt nói “Nhìn người cũng trưởng thành, sao lại hành động lỗ mãng như vậy, may là người gặp được người tốt, người ta không truy cứu trách nhiệm người, lần sau còn làm vậy, không thể gặp vận tốt như vậy đâu.”

Người nọ một đầu đầy mồ hôi, liên tục nói “Đúng vậy, vâng, ngài nói rất đúng.”

La Mân thấy sự việc đã xong xuôi, liền làm cho quản lý đại sảnh tìm một chỗ cùng người này bàn bạc cụ thể về hiệp thương bồi thường phí dụng.

Đợi hẩn cùng Tô Việt đi rồi, khách nhân kia không khỏi hỏi người quản lý “Người đi bên cạnh ông chủ của các người là làm gì a.”

Quản lý liếc mắt một cái “Hẩn là bằng hữu của ông chủ chúng tôi, là luật sư nổi danh.”

Thời gian đã gần đến giữa trưa, La Mân cùng Tô Việt ở lại ăn cơm ngay tại phòng ăn của khách sạn. Nhìn bộ dáng Tô Việt có vẻ mệt mỏi, La Mân đưa hẩn vào phòng làm việc của mình, văn phòng chia làm 2 phần, bên ngoài là phòng làm việc, bên trong là phòng nghỉ ngơi.

Tô Việt tắm rửa một chút, ghé vào trên giường mềm mại, ánh mắt nhắm lại, lúc này, La Mân nhẹ nhàng ngồi lại gần, hai tay đặt ở trên bờ vai của hẩn.

“Không cần náo loạn, tối hôm qua bị người làm đến nỗi hiện tại thất lưng ta còn đau mà.” Tô Việt than thở.

La Mân nhẹ nhàng mát xa bả vai hẩn, khẽ cười nói “Ta chỉ là muốn giúp người mát xa một chút, ngủ đi.”

Giữa những động tác xoa nhẹ dịu dàng của La Mân, Tô Việt đi vào mộng đẹp.

“Người hện ta ra tới làm gì?” Trong quán cà phê, Hứa Viêm vẽ mặt bối rối mọi nơi nhìn thoáng qua, tức giận chỉ trích Phương Trọng Tín nói.

“Ta còn muốn hỏi người rốt cuộc muốn làm cái gì? Vì cái gì lại dẫn Tô Việt đến phòng cha người nơi đó.” Hạ kính râm xuống, Phương Trọng Tín thấp giọng nói “Người có biết hay không? Người làm như vậy sẽ hại chết hai người chúng ta.”

Hứa Viêm lạnh lùng cười nói “Không phải hại chết hai chúng ta, là chính người, người là do người giết.”

Phương Trọng Tín cố gắng kìm nén ý niệm muốn bóp chết nàng đang tràn đầy trong đầu, lạnh lùng nói “Tiền ta đã cho người, đừng quá tham lam vậy chứ.”

Hứa Viêm hừ lạnh một tiếng, bưng lên cà phê, tao nhã uống một hớp “Ta thay đổi ý định rồi, tiền kia không đủ.”

Phương Trọng Tín âm thầm xót xa nói “Hai trăm vạn cũng không đủ, người quá tham lam đó.”

Hứa Viêm đưa một ngón tay lên “Lại cho ta một trăm vạn, ta cam đoan cái gì cũng không làm.”

Phương Trọng Tín lạnh nhạt nói “Không có khả năng.”

Hứa Viêm nở nụ cười mỉa mai, tà tà tựa vào trên ghế sa lon “Xem ra, ta thực nên cùng mẹ của ta nói chuyện, tuy rằng bà cùng ba của ta ly hôn, bắt quá, dù sao từng là vợ chồng, hẳn là có quyền được biết chân tướng của sự việc chứ ha.”

Phương Trọng Tín gằm nhẹ nói “Người dám.”

“Một trăm vạn, ta sẽ không nói gì nữa.” Hứa Viêm cười đắc ý nói.

Thật lâu sau, Phương Trọng Tín mới nói thật nhỏ “Một lần cuối cùng.”

Nhìn cô gái trước mặt có gương mặt giống với người phụ nữ mình thích này, Phương Trọng Tín trong lòng tràn ngập khởi bi ai nồng đậm, tất cả đều hủy trong tay người đàn ông kia, hân hận, thực hận, vốn tưởng rằng hẳn đã chết, mình có thể thoát khỏi bóng ma của hắn, chính là không được a, hắn tựa như một con rắn đầy độc, một khi bị cắn trúng, không bao giờ thoát khỏi cái chết.

Hắn lái xe từ từ đến Hòa Bình Tân Gia viên, chậm rãi đi lên thang lầu, thật lâu sau, cửa mở ra, một cỗ mùi mốc meo lại ảm ướt bay ra khắp nơi.

Trên tường lộ ra ảnh chụp người nọ, từ ánh mắt lạnh như băng dưới gọng kính lạnh lùng nhìn mình, Phương Trọng Tín nhìn chăm chú vào ảnh chụp kia, nhớ tới hẳn lúc sắp chết, ánh mắt kia không thể tin được, Phương Trọng Tín không khỏi giọng căm hận nói “Người có biết ta hận người bao nhiêu không, hận rất nhiều, người đã hủy hoại cả cuộc đời ta, đoạt lấy người phụ nữ ta yêu, người thật đáng chết, đáng chết.”

Phần nộ cuồng bạo thúc đẩy hắn cầm lấy băng ghế quăng thật mạnh vào bức tường đối diện, chỉ nghe một trận “Rầm”, theo thủy tinh vỡ vụn, ảnh chụp kia rụng rơi trên mặt đất.

Phương Trọng Tín khó mà tiêu hận, liên tiếp hung hăng giẫm lên mặt tấm ảnh kia, một mặt bi khang lên án “Người đồ biến thái chết tiệt, ai muốn người yêu, ai muốn người yêu chứ.”

Phát tiết xong một mối, hắn mới suy sụp ngồi vào trên ghế sa lon nghỉ ngơi, ba mươi hai năm, hắn bị tên kia dây dưa suốt ba mươi hai năm, từ khi còn là thiếu niên trắng đến lúc trung niên, suốt ba mươi hai năm. Hắn ôm lấy đầu, đột nhiên nức nở khóc lên “Vì cái gì? Vì cái gì? Người muốn hại ai ta cũng có thể không quan tâm, chính là người vì cái gì muốn hại nàng?”

Nàng là người phụ nữ thuần khiết nhất trong lòng Phương Trọng Tín, lúc nàng cười rộ lên tựa như hoa thủy tiên nở rộ trong hồ nước, nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy nàng, những ký ức Phương Trọng Tín đến nay vẫn còn mới mẻ in sâu trong lòng hắn.

Nếu không phải bởi vì là con gái của nàng, hẳn tuyệt đối sẽ không một ... mà ... hai lần dễ dàng tha thứ cho đứa con gái tham lam vợ vét tài sản của hắn, chính là, hắn chậm rãi mở to hai mắt, nàng đã muốn thành bom nguy hiểm nhất bên cạnh hắn.

“Thực xin lỗi, ta sẽ dùng nửa đời sau hảo hảo bồi thường cho người.” Trong lòng thầm quyết định xong xuôi, hắn chậm rãi đứng lên.

Nhớ tới ngày đó, Tô Việt ở trên lầu ngậy người nửa ngày, hắn nghi ngờ tiêu sái vào phòng, hắn đã muốn xóa bỏ mọi dấu vết trước khi cảnh sát tìm ra được cái gì.

Hắn dạo qua một vòng, khi đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên tầm mắt bị hấp dẫn bởi đám bụi đất trên mặt đất. Khi hắn theo dấu vết kia đem 2 khối gạch cạy lên, không khỏi sắc mặt đại biến, nơi này cư nhiên còn có một cái hốc bí mật.

## 78. Quyển 2 - Chương 30

Phương Trọng Tín chỉ cảm thấy trong óc trống rỗng, toàn thân lạnh như băng, nhìn cái hốc bí mật trống trơn, hắn cơ hồ có thể tưởng tượng đến, nơi đó từng giấu những thứ gì, hắn biết, Hứa Trọng Đạo có thói quen ghi nhật kí. Trên thực tế, hắn cũng đã muốn tiêu hủy hết hắn có thể tìm tới như tất cả những thứ tên kia viết gì đó cùng hình ảnh, chính là, mười mấy năm qua hắn không hề biết sự tồn tại của cái hốc bí mật này, vì cái gì lại có hốc bí mật như vậy?

Hắn không biết mình như thế nào ra khỏi phòng ở Hứa Trọng Đạo, mơ mơ màng màng lái xe vòng quanh đường lớn bên hồ qua lại, làm sao bây giờ? Nội tâm của hắn đau đớn giằng xé, chẳng lẽ cả đời đều chạy không thoát bóng ma của hắn?

Chính mình phần đầu gần hai mươi năm, mới ngồi trên vị trí này hôm nay, chính mình phải đánh đổi hơn ba mươi năm mới thoát khỏi trói buộc của ác ma kia, chẳng lẽ, tất cả những thứ hắn đang có hiện giờ hết thấy đều phải đột nhiên ngừng lại hôm nay sao? Hắn không cam lòng, không cam lòng a.

Vô ý thức lái xe chạy đến bên hồ khách sạn Thế Kỷ Xuân Thiên, dần dần một ý tưởng mơ hồ nổi lên trong lòng, có lẽ hắn còn có một con đường có thể đi, cũng chỉ có con đường này có thể đi được thôi.

Tô Việt vô ý thức lật lật cuốn nhật kí của Hứa Trọng Đạo, nhìn cái chìa khóa trong tay lấy được trong câu lạc bộ tập thể hình, trong

lòng buồn bực không thôi, đây rốt cuộc là chìa khóa để mở cái gì chứ?

La Mân hôm nay trở về khá khuya, khóa học của hệ thống thuế vụ quốc gia đã xong, nên hắn mở tiệc chiêu đãi Chu chủ nhiệm cùng vài bằng hữu hắn.

Tuy nói hợp tác với bọn họ sinh ý lợi nhuận không lớn, chính là khó được tạo dựng mối quan hệ này, khi Tô Việt nghe được tiếng động phát ra từ cửa sắt, La Mân đã muốn vào phòng khách.

“Xem ra uống không ít a.” Tô Việt từ trong phòng đi ra ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người La Mân, không khỏi thân thiết nói “Ta lấy cho người ly nước nhé.”

“Tiểu Việt.” La Mân đột nhiên từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, đem cằm để ở trên vai hắn, không cho hắn nhúc nhích, “Ta muốn ôm người một cái.”

Tô Việt vừa bực bội lại vừa buồn cười “Biết mình tử lượng không cao, còn uống nhiều như vậy, buông ra, ta lấy cho người ly nước.”

La Mân vẫn không buông, còn xấu xa đem Tô Việt đẩy ngã trên ghế sa lon phòng khách, lập tức đè trên người hắn, Tô Việt cười nói “Xem ra thật sự là uống nhiều quá, người thật đáng sợ a.”

La Mân mặt đỏ hồng, ánh mắt mờ lung, đôi mắt nhìn Tô Việt tràn đầy tình yêu, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng mà hôn lên môi Tô Việt. Tô Việt hít một hơi, thả lỏng thân thể của chính mình, vươn tay cánh tay ôm La Mân, khiến cho nụ hôn sâu thêm.

Một cái hôn thì làm sao mà đủ, La Mân đầu tiên là đem áo ngủ Tô Việt cởi bỏ, sau đó thô lỗ xé rách y phục của mình, rất nhanh đem áo somi kia rách te tua vứt đi, thân thể nóng rực áp sát vào Tô Việt. Tô Việt bị thân mình nóng bỏng của hắn ôm chặt, chỉ cảm giác độ ấm toàn thân mình cũng theo hắn mà tăng vọt lên.

La Mân hôn dọc theo cổ Tô Việt dần dần xuống phía dưới, Tô Việt nhắm kín mắt, cảm thụ được âu yếm của tình nhân. Ngay tại lúc khoang miệng cực nóng La Mân đột nhiên ngậm lấy dọc vòm nửa ngẩng đầu của hắn, Tô Việt nắm lấy tóc của hắn “À Mân.” Trong thanh âm tràn đầy sung sướng khó nhịn.

Đầu lưỡi La Mân càng không ngừng trêu đùa phân thân Tô Việt, duyên, liếm, hút, cắn đem Tô Việt tra tấn dọc hỏa tăng vọt, hai tay ôm lấy đầu La Mân, thân mình không ngừng ưỡn về phía trước.

Rốt cục nhịn không được muốn bắn ra, bất đắc dĩ thân thể bị La Mân gắt gao ôm lấy, tất cả nằm trọn trong miệng hắn.

La Mân cười nhồm đầu lên cùng Tô Việt hôn môi, Tô Việt xoay mặt tránh thoát, lại ngay một giây sau bị La Mân bắt được, hung hăng hôn lên, Tô Việt chỉ cảm thấy trong miệng mình cũng tràn đầy hương vị chính mình, sắc mặt càng thêm ửng đỏ.

La Mân nhấc 2 chân hắn lên, đưa tay tham hương phía sau hắn, tuy rằng trong cơn say, cũng không thô bạo, vẫn như cũ kìm nén dọc vòm mãnh liệt, từng chút từng chút khiến cho Tô Việt cảm giác thư hoãn, thẳng đến có thể bỏ vào hai ngón tay, hắn mới chậm rãi đẩy mạnh vào trong cơ thể Tô Việt. Trong nháy mắt bị tiến vào, Tô Việt gắt gao ôm lấy La Mân, đồng thời đối với mình sinh ra một loại cảm giác bất trị, chính mình căn bản chống cự không được La Mân tiến công, hắn chỉ cần một cái hôn liền có thể làm cho mình ngoan ngoãn nằm ở dưới thân hắn, uyển chuyển thành hoan.

Đây chính là loại cảm giác chính mình yêu vô cùng, mặc kệ là mình ra vẻ thô bạo khó chịu đi nữa, hắn vẫn âu yếm ôn nhu cẩn thận, đều làm cho mình không thể kháng cự.

Một hồi thật lâu sau, hai người dường như mới từ trong nước lao đi ra, cả người đều ướt đầm mồ hôi, La Mân say rượu giống như cũng tỉnh lại, ghé vào trên người Tô Việt mở đôi mắt đen láy, cười nhìn hắn.

Tô Việt nhìn chăm chú La Mân chừng hai ba giây đồng hồ, đột nhiên tỉnh ngộ dường như giận dữ nói “Người người này, cư nhiên giả bộ say.” Muốn đi đá La Mân một cước, chính là chân xụi lơ, làm sao còn có khí lực.

La Mân không khỏi cười ha ha lên, bướng bỉnh liên tục chọc lét ở trên người Tô Việt.

Hai người đang nhốn nháo, chuông cửa đã rất lỗi thời ở phía sau vang lên, hai người nhất thời hai mặt nhìn nhau.

La Mân vội vàng túm lấy tấm chăn trên giường bao lấy Tô Việt, mà chính mình đã mặc xong quần dài, chân đi đến trước cửa lạnh giọng hỏi “Ai?”

Lúc này, chỉ nghe ngoài cửa truyền tới thanh âm vụn vặt phần uể oải của một người “Là ta, lão Mạch.”

La Mân kinh ngạc rất nhiều, vội vàng mở cửa, lúc này, Tô Việt sớm nhất lên quần áo trốn vào phòng ngủ.

Lão mạch đến thăm La Mân với vẻ mặt ủ rũ, căn bản không có nhận thấy được không khí quỷ dị trong phòng, hắn vừa thấy La Mân, không khỏi vẻ mặt cầu xin liên tục nói “Đệ đệ, ca ca người ta xong rồi, ta phạm vào sai lầm lớn rồi, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt.”

La Mân thấy hắn nói thực nghiêm trọng, cũng không khỏi khẩn trương lên, vội vàng nói “Đã xảy ra chuyện gì, người đừng có gấp, chậm rãi nói, xem ta có thể giúp đỡ hay không.”

Lão Mạch suy sụp ngồi ở trên ghế sa lon, thở dài một hơi, buồn bực nói “Ta, ta thật khốn kiếp, ta đã thượng Khang Tuấn.”

“Ai, người nói người thượng ai?” La Mân ngoáy ngoáy lỗ tai của mình, trước mắt kinh ngạc nói “Khang Tuấn?”

“Đúng vậy.” Lão Mạch phiền táo dùng sức vò vò đầu của mình, nguyên bản tóc có nếp, bị hắn vó một hồi thành tổ quạ.

“Ta nói mà, người như thế nào lại tặng cho người ta một chai rượu đỏ làm gì? Thì ra là có tình với người ta mà.” La Mân không khỏi trêu chọc lão Mạch “Đây là vạ người mê thật là tốt.”

Lão Mạch đều nhanh khóc lên “Người ta đang phiền lòng muốn chết, người còn chê cười ta.”

La Mân cười ha ha ba tiếng, ngậm miệng, sắc mặt lập tức trở nên đứng đắn vô cùng “Thực xin lỗi, ta nhận sai, ta rất thông cảm với tình cảnh bi thảm mà lão Mạch đồng chí gặp phải, chính là, nói trở lại, cũng là người buồn bán lời a, người như thế nào còn than thở nữa a.”

“Ta, ta có thể không khổ sở sao? A Triệt đi rồi.” Lão Mạch nhìn La Mân, buồn bực vô cùng nói “A Triệt giận ta, một mạch liền rời nhà đi ra ngoài.”

La Mân kỳ quái hỏi “Chẳng lẽ người là đem Khang Tuấn về nhà thương sao, người hồ đồ vậy hả?”

Lão Mạch than thở “Ta là uống quá nhiều rượu, cũng không biết như thế nào lại đem hân mang về nhà, a Triệt ngày đó vốn quay về nhà cha mẹ của hân, ta cũng đưa hân đi rồi, ai biết, buổi tối hân lại chạy trở về, vừa lúc gặp được hai chúng tôi ở trên giường.”

La Mân vụn phần đồng tình nhìn lão Mạch liếc mắt một cái, “Người cũng thật là, như thế nào liền dễ sa ngã vậy chứ.”

Lão Mạch thở dài, vừa lúc, chỉ nghe tiếng cửa phòng mở, Tô Việt ăn mặc chỉnh tề theo trong phòng ngủ đi ra.

## 79. Quyển 2 - Chương 31

“A Mân, lấy cái chổi, tiễn khách.” Tô Việt nghiêm mặt nói “Người vô trách nhiệm như vậy còn lưu hân làm gì, sớm rời đi, đỡ phải nhìn phiền lòng.”

Lão Mạch ngẩng đầu nhìn Tô Việt liếc mắt một cái, kêu rên một tiếng “Tô Việt đại nhân, ngài cũng đừng lửa cháy đổ thêm dầu a.”

La Mân nhìn Tô Việt nháy mắt một cái, Tô Việt bĩu môi.

“Người liền như vậy đi ra? Khang Tuấn thì sao?” La Mân nhíu mày, nói tới nói lui, sao lại không nhắc tới tên người thứ ba a.

“Nga? Hân hả?” Lão Mạch mờ mịt ngẩng đầu nhìn La Mân, hiển nhiên căn bản là không đem người ta để ở trong lòng.

La Mân đưa cho lão Mạch một điều thuốc. lão Mạch đốt, thật lâu sau, vẻ mặt chậm rãi bình phục lại: “Thực xin lỗi, vừa rồi có điểm thất thố. Trong lòng hơi rối loạn, nghĩ không ra còn chỗ nào có thể đi, liền tùy tiện chạy đến chỗ của người.”

La Mân vỗ vỗ bờ vai của hân, ngồi xuống, Tô Việt hừ một tiếng, tuy rằng rất tức giận lão Mạch hoa tâm, vẫn là đi vào phòng bếp pha hai ly cà phê bưng tới.

“Ta thực hâm mộ các người.” Giữa sương khói lượn lờ, lão Mạch sâu kín nói một câu như vậy.

“Người định từ bỏ người nào.” Đứng ở sau sofa, Tô Việt thành linh thốt ra một câu như vậy.

Lão Mạch hít một hơi, La Mân nhìn hân, chậm rãi nói: “Chuyện tình cảm cũng không thể hồ đồ, chính người phải rõ ràng chứ.”

Khẩu khí Tô Việt luôn luôn thực bén nhọn, “Nếu người không có bạn cố định, người tìm ai cũng không có vấn đề gì, chính là người có bạn cố định, người làm như vậy chính là người không đúng, hướng chi, chính người cũng biết hai người bọn họ đối với người đều là chân thành.”

Lão mạch hung hăng bóp tắt đầu mẩu thuốc lá, lại thở dài, “Ta hiện tại nghĩ muốn uống một chén.”

“Còn uống, không phải họa do rượu gây ra sao.” Tô Việt bưng một ly nước, đặt ở trên bàn trà trước mặt hân, “Uống nước đi.”

Lão Mạch nhìn La Mân: “Đến quán bar ta ngồi một lát đi.”

La Mân nhìn thoáng qua Tô Việt, nói: “Được rồi.”

Hắn rất nhanh tắm rửa một cái, thay đổi quần áo sạch sẽ, lấy lòng hướng về phía Tô Việt tà dựa ở cạnh cửa phòng ngủ nói: “Ta sẽ trở về nhanh thôi, cam đoan sẽ không quá muộn.”

Tô Việt hừ lạnh một tiếng, đem chìa khóa xe của hắn quăng lại đây, xoay người ra phòng ngủ.

12 giờ đêm, đối với người đến quán nói, thật sự không thể tính trễ, quán Lục của lão Mạch sinh ý thật đúng là không tồi, hai người xuyên qua đám người đang uốn éo theo điệu nhạc, đi vào quầy bar.

A Lương phụ trách điều rượu quầy bar vừa thấy lão Mạch đến đây, không khỏi lộ ra vẻ như trút được gánh nặng, La Mân kỳ quái hỏi hắn: “Người làm sao vậy?”

A Lương cười khổ mà nói: “Người xem bên kia kia.”

La Mân theo cái hắt đầu của hắn nhìn qua đi, chỉ thấy trên ghế sa lon ở một góc khá kín đáo, một chàng trai tóc vàng óng ánh đang ngồi ở trên đùi một người đàn ông vóc dáng khỏe mạnh uống rượu, chàng trai kia sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt mờ mờ, nửa thân người đều dựa vào trong lòng ngực người kia, đang bị người nọ giở trò ăn đậu hũ.

La Mân không khỏi nhú mày, chàng trai kia không phải hoàng mao là ai?

Hiển nhiên lão Mạch cũng nhìn thấy một màn này, không khỏi sắc mặt đại biến, bỏ ra cánh tay La Mân lôi kéo, đi nhanh về hướng đó.

“A Triệt, đi theo ta.” Lão mạch nhìn a Triệt sắc mặt ửng đỏ, trầm giọng nói.

“Người là ai? Cũng dám đến giành người của ta.” Người đàn ông kia không khỏi đứng lên, khiêu khích nhìn lão Mạch.

A Triệt ha ha cười, ngã vào trên ghế sa lon, ánh mắt mờ mờ.

Lão Mạch không thể nhìn được nữa, một phen túm lấy tay hoàng mao, lôi kéo muốn đi, người kia cau mày, chen ngang vào giữa hai người bọn họ. Một phen táng đến, “Người buông hắn ra cho ta.”

Lão Mạch cũng không thèm nhìn tới, một quyền đâm tới ngay giữa cằm người nọ, hai người bắt đầu lao vào đánh nhau.

Lúc này toàn bộ quán bar đều trở nên xáo động hẳn lên, mấy người đang khiêu vũ cũng không nhảy, đang uống rượu đều đặt chén rượu xuống hướng bên này nhìn qua.

Hiển nhiên người đàn ông cũng không phải tới một người, chỉ thấy

hai người từ sàn nhảy hướng lại đây, liền muốn gia nhập đánh nhau, bị La Mân ngăn cản lại: “Biết quy củ không? Ba người đánh một người tính cái gì hảo hán?”

Hai người kia liếc nhau, không nói hai lời liền hướng La Mân nhào tới, La Mân làm sao sợ bọn họ, chọt tung lên một cú đá, liền đập tên cách hắn gần nhất bay ra ngoài, người còn lại thừa dịp La Mân đưa lưng về phía hắn, không khỏi xông lên, ôm lấy bờ vai của hắn, giây tiếp theo đã bị La Mân hung hăng đâm một đấm, ngã trên mặt đất.

“Giỏi lắm.”

Đám người bùng nổ một trận hoan hô, còn có mấy người khác, xoa tay nóng lòng muốn thử. Một bên la ó ồn ào, một bên thừa dịp rối loạn đá hai người kia mấy đá.

Mà bên kia, mũi lão Mạch bị trúng đòn, đang chảy máu, người đàn ông khỏe mạnh kia cũng không hơn gì, một con mắt bị đánh thành mắt gấu mèo.

Người đàn ông khỏe mạnh kia thấy mấy người của mình đều bị La Mân đánh quỵ rạp trên mặt đất, biết hôm nay nói cái gì cũng không thể mang đi hoàng mao, không khỏi hung tợn nói: “Đi, bọn người nhờ đó, có ngon người đừng chạy, ta tuyệt đối không tha cho người.”

Nói xong, lấy tay che một con mắt, mang theo 2 tên đàn em bị đánh mặt mũi bầm dập, nổi giận đùng đùng nghênh ngang mà đi.

“A Triệt, theo ta về nhà.” Lão Mạch đưa tay nắm chặt tay hoàng mao, đã thấy a Triệt khóc kêu đứng lên: “Người cút ngay cho ta, ta không trở về với người nữa.”

La Mân vội vàng giải tán những người vây quanh xem: “Đi đi a, không có gì hay xem.”

Lúc này, âm nhạc lại vang lên, mọi người thấy không còn náo nhiệt nữa, đều tản ra.

Hoàng mao tuy rằng la khóc, nhưng vẫn còn bị lão Mạch nhấc lên, khiêng trên vai, La Mân cười khổ lắc đầu, đi theo sau hai ngôi sao phiên toái, ra khỏi cửa quán bar.

Phía sau, chỉ thấy một cô bé tóc cắt ngắn ngắn, ánh mắt nhìn theo hướng La Mân vừa rồi đi ra, trên mặt nghi hoặc không thôi.

“Thủy Linh, người lại nhìn trúng mỹ nam tử nào sao?” Một chàng trai da trắng ngồi bên cạnh, vui cười vỗ bả vai của nàng một chút, “Ta cảnh cáo người a, tới nơi này trên cơ bản đều là Gay, người tốt nhất ít mơ mộng đi.”

Cô gái hóa trang thành một thằng con trai tóc ngắn đứng là Thủy Linh em họ Giai Giai. Hôm nay nàng thật vất vả nặn nỉ bằng hữu dẫn nàng tới đây, vì sợ bị người khác nhận ra, mới cố ý cải trang thành con trai, kết quả không nghĩ tới cứ nhiên ở trong này thấy được La Mân.

“Người nói cái gì?” Thủy Linh còn không có phản ứng.

“Ta nói, người rốt cuộc đang nhìn ai vậy, đều ngốc thành như vậy, để ta nhìn thử xem.” Chàng trai kia vẽ mặt tò mò nhìn theo ánh mắt Thủy Linh, làm sao còn có bóng dáng La Mân?

“Uy, ta nói, người đi đâu vậy?” Tiểu tử kia kỳ quái nhìn Thủy Linh liền xông ra ngoài, nhúc nhích.

Lúc Thủy Linh vọt tới ngoài cửa lớn, xe La Mân đã chạy xa xa, hướng về phía tây, Thủy Linh chỉ cảm thấy lòng bồn loạn, đại não trống rỗng, trời ạ, chẳng lẽ nói, anh rể trước của mình cứ nhiên là người như vậy? Tại sao có thể như vậy?

La Mân lúc ấy cũng không biết, một hồi sóng to gió lớn đang chờ đợi chính mình phía sau như vậy.

La Mân đưa lão Mạch cùng hoàng mao tiểu tử về nhà xong, chính mình cũng lái xe trở về nhà Tô Việt. Tô Việt đã muốn ngủ say, nghe được tiếng cửa mở lặng lẽ của La Mân, không khỏi mở mắt.

“Ta tưởng người đang ngủ chứ.” La Mân đang sờ soạng thay quần áo, đột nhiên trước mắt sáng ngời, Tô Việt bật sáng đèn bàn. Hắn không khỏi quần bách cười cười, từ từ xoay người chuyển hướng hắn nhìn không thấy.

“Lại đây.” Tô Việt ánh mắt dữ dội lợi hại, liếc mắt một cái liền nhìn đến vết thương trên tay hắn, nhăn lại mày phong, lạnh lùng nói, “Này lại là chuyện gì xảy ra?”

La Mân xấu hổ không thôi, đành phải đem sự tình đánh nhau thành thành thật thật kể rõ ràng cho Tô Việt nghe.

“Người cũng thật có tiến bộ.” Tô Việt miệng tuy rằng không buông tha người, còn là đau lòng hắn, đi vào toilet, lấy ra cái hòm thuốc, đi trở về phòng ngủ.

“Lại đây.” Hắn hừ lạnh một tiếng.

La Mân ngoan ngoãn nằm úp sấp lại đây, ánh mắt đầy trù mến nhìn Tô Việt vì mình bôi thuốc, không khỏi vui cười nói: “Vẫn là lão bà rất tốt với ta.”

Tô Việt nheo lại ánh mắt, theo trong lỗ mũi phát ra một tiếng cười lạnh: “Đúng vậy sao? Ta như thế nào cảm thấy được, kẻ cơ bắp kia đối với người rất thân thiết a.”

La Mân vẽ mặt đau khổ: “Người còn không có quên a, ta đều nói không dưới một trăm lần, ta cùng hắn một chút quan hệ đều không có.”

Tô Việt hừ một tiếng: “Vật hợp theo loài, nhìn bằng hữu người kết giao có thể nhìn ra bản tính một người.”

La Mân vội vàng kêu to oan uổng, Tô Việt đem một cái gối đầu để tại trên mặt của hắn, lạnh nhạt nói: “Đi, ra phòng khách ngủ, hôm nay không được ngủ trong phòng ngủ.”

La Mân cười khổ mà nói: “Cưng ơi, người đây là dùng sai lầm người khác trừng phạt ta a.”

Tô Việt ánh mắt liếc một cái: “Người rốt cuộc có đi hay không?”

La Mân bắt đầu đi đành phải ôm gối đầu, từng bước thất thủ đi ra ngủ phòng khách.

Nhìn La Mân bộ dáng ủy khuất, khóe miệng Tô Việt không khỏi hiện lên vẻ tươi cười, biết người này rất yêu mình, chỉ là nhịn không được có khi lại cố ý tìm vài cớ nhỏ nhỏ trừng phạt hấn một chút, nhìn hấn ở trước mặt mình bộ dáng đáng thương, không biết vì cái gì, trong lòng cứ nhiên có loại cảm giác mừng thầm.

La Mân cũng không biết những ý nghĩ thầm của Tô Việt, tuy rằng cực kỳ nghĩ muốn vọt tới trong phòng Tô Việt ngủ, chính là vừa nghĩ tới, trên mặt mang vẻ lạnh lùng, khinh khỉnh của hấn kia, đành tự oán trách mình, buồn bực rất nhiều, trong lòng không khỏi rửa thầm lão Mạch trên một trăm lần, thật đúng là hai cái yêu tinh hại người a.

## 80. Quyển 2 - Chương 32

Ngày hôm sau, La Mân trở về hơi chậm chút, đã quên mang chìa khóa, liền gõ cửa làm cho Tô Việt mở cửa cho mình, cửa phòng mở ra, chỉ thấy một thằng nhóc xa lạ nhô đầu ra, kỳ quái hỏi han: “Xin hỏi ngài tìm ai?”

La Mân sững sốt “Chẳng lẽ ta đi nhầm chỗ sao?” Không đúng a, là đúng chỗ a. Đang rất kỳ quái, chỉ thấy Tô Việt từ bên trong đi ra, thấy La Mân, không khỏi sẵn giọng: “Chìa khóa của người đâu?”

“Ta để quên ở trong phòng làm việc rồi.”

Có lẽ là đoán được quan hệ La Mân cùng Tô Việt, cậu nhóc kia vội vàng tránh ra, để cho La Mân tiến vào.

“Đây là Trương Hiểu Phong.” Tô Việt hướng La Mân giới thiệu.

La Mân suy nghĩ một chút, giật mình, “Ta biết rồi, người là bạn học của Vương Lập Gia.”

Trương Hiểu Phong đôi mắt hơi hơi đỏ “Đúng vậy.” Thanh âm của hấn trầm thấp đầy vẻ đau xót.

La Mân thông cảm tâm tình hấn vì người yêu mà vô cùng lo lắng, vỗ vỗ bờ vai của hấn “Yên tâm, hết thấy đều đã khá hơn.”

Tô Việt tiếp đón Trương Hiểu Phong ngồi ở trên ghế sa lon, bưng trà cho hấn, đưa cho La Mân một bộ quần áo, La Mân cười cười, nói thành thật có lỗi, đi vào tắm rửa.

Trương Hiểu Phong cảm thụ được cảm tình ấm áp giữa hai người bọn họ, không khỏi thốt ra “Tô luật sư, ta thật sự là hâm mộ các người.”

Tô Việt khe khẽ thở dài, nhớ tới nhiều năm trước, mình và hấn đồng dạng vô cùng lo lắng khó nhin, đồng dạng thống khổ tan nát cõi lòng, không khỏi nhẹ nhàng nói đến “Chúng tôi cũng trải qua rất nhiều sóng gió, rất lâu, cảm tình là cần tôi luyện mới được như ngày hôm nay.”

Trương Hiểu Phong cười khổ mà nói: “Ta thực hận người đang ở ngục giam không phải là ta, tại sao lại là Lập Gia chứ, hấn chịu khổ quá nhiều rồi.” Hấn cúi đầu, nước mắt chảy xuống.

Tô Việt chậm rãi nói: “Ta nghe nói, thượng đế đều phân cho mỗi người phần cay đắng và phần ngọt ngào là giống nhau, chính là phân đưa cho người thứ tự bất đồng mà thôi, chờ người nếm qua khổ đủ rồi, sau đó sẽ là ngọt. Tin tưởng ta, các người còn trẻ như vậy, còn rất nhiều hy vọng.”

Trương Hiểu Phong nức nở nói: “Cám ơn người, Tô luật sư, các người đều là người tốt.”

Tô Việt lấy ra một điều thuốc, đốt.

“Người năm nay tốt nghiệp, phải không?”

“Vâng, vốn đã cùng hấn có dự định, sau khi tốt nghiệp chúng ta cùng đi phía nam gặp cha mẹ ta, ai mà nghĩ tới, cứ nhiên xảy ra chuyện này.” Trương Hiểu Phong cười khổ nói.

Tô Việt có chút kỳ quái: “Ta nhớ rõ người đã nói, nhà người không phải ở nơi đây sao?”

Trương Hiểu Phong có chút ngại ngùng nói: “Không phải, ta là bị cho làm con thừa tự cho bác ta, cha mẹ ruột của ta đều ở phía nam ven biển thành nhỏ X thị, bởi vì chuyện cùng Lập Gia không nghĩ mang phúc tạp cho bọn họ, cho nên hai chúng tôi có bàn bạc một chút, trước đi tìm cha ta, sau đó tính toán tiếp.”

“Nguyên lai là như vậy.” Tô Việt gật gật đầu. Đột nhiên, trong óc của hắn nghĩ đến một việc, cho làm con thừa tự? Hứa Trọng Đạo cùng Phương Trọng Tín bộ dạng giống nhau như vậy, có thể cũng có quan hệ huyết thống hay không chứ? Nếu như quả thực là như vậy, vậy là có thể giải thích người tên là D là ai. Bỗng dưng có một cái gì đó chột lóe trong óc hắn, làm cho hắn không khỏi kích động đứng lên.

“Tiểu Việt, ngươi làm sao vậy?” La Mân đang lau tóc thấy vẻ mặt hắn kích động như thế, không khỏi cảm thấy giật mình.

“A Mân, ta rất muốn biết D tiên sinh là ai.” Tô Việt ánh mắt sáng ngời nhìn người yêu, vẻ mặt là không che dấu được kích động.

“Ngươi muốn làm cái gì?” La Mân nhìn người yêu, biết trong lòng hắn đã có ý định ý đó.

Tô Việt giao hoát cười “Ngươi nghe sắp xếp của ta là tốt rồi.”

Khóa huấn luyện công nhân viên công ty của Phương Trọng Tín chính thức bắt đầu rồi, cố vấn công ty được mời đến đều rất có danh ở cả nước. Giữa buổi trưa, tất cả mọi người đến phòng ăn ăn cơm, La Mân vì biểu hiện sự coi trọng của khách sạn đối với khách, cố ý đi đến trước bàn Phương Trọng Tín ngồi, thân thiết hỏi han: “Thế nào Phương tổng? Đồ ăn hương vị có hợp khẩu vị mọi người không?”

Phương Trọng Tín cười nói: “La tổng quá khách khí, thức ăn rất ngon và hợp khẩu vị.”

La Mân cười nói: “Phương tổng, người ném thử chút món cá hoa quế này, đây chính là món đặc biệt ở khách sạn chúng tôi.”

Phương Trọng Tín gấp một miếng nếm thử, cười nói: Đúng vậy rất tuyệt a.”

La Mân cười cười: Đúng vậy a, đây là long trạch cá quả nổi danh, chúng tôi cố ý đi vận huyền thu mua đấy.”

Chỉ thấy tay Phương Trọng Tín vươn chiếc đũa đột nhiên cương một chút, “Long trạch cá quả?” Trên mặt của hắn thoáng hiện lên một tia kinh hoảng, cũng rất mau khôi phục bình tĩnh. “Thật vậy sao, vậy phải hảo hảo nếm thử chút.”

La Mân mỉm cười, chỉ vào cô gái đứng bên cạnh nói: “Phương tổng, ta không quấy rầy các người, có cái gì không hài

lòng ngài có thể nói với nàng, đây là Tiểu Dương quản lý bộ phận ăn uống.”

Phương Trọng Tín trên mặt nhìn như bình tĩnh, trong lòng đã sớm rối như tơ vò. Vì cái gì, hắn sao lại biết long trạch cá quả? Cuốn nhật kí kia nội dung rất cuộc viết cái gì. Kinh nghi, sợ hãi, phần hận, đủ mọi loại cảm giác bao vây lấy hắn, khiến cho hắn đứng ngồi không yên, làm sao còn tâm trạng nào ăn uống nữa, hận không thể lập tức đoạt cuốn nhật kí kia xem trong đó viết cái gì.

“Thế nào? Hắn có phản ứng gì?” Điện thoại đầu kia Tô Việt tò mò truy vấn La Mân.

“Ta xem, cũng không có phản ứng gì quá mức a, bất quá khi hắn nghe được long trạch cá quả, vẫn có chút kinh ngạc. Trừ lần đó ra, ta không nhìn thấy hắn có cái gì khác thường.” La Mân nói.

Tô Việt suy nghĩ một lúc, an ủi: “Yên tâm, nếu hắn thật sự là đồng lõa, là người kia trong nhật kí, như vậy hắn nhất định sẽ rất quan tâm đến chuyện ngày đó chúng ta đến nhà Hứa Trọng Đạo, trừ phi hắn không phải, nếu thực không phải người đó, như vậy hắn ngay cả hỏi cũng sẽ không hỏi đâu.”

La Mân bán tín bán nghi: “Thật vậy sao? Hắn sẽ chủ động tới hỏi sao?”

Tô Việt nói rất chắc chắn: “Nếu trong lòng hắn không có quỷ, hắn sẽ không hỏi, nếu như là đồng lõa, hắn sẽ.”

La Mân nửa tin nửa ngờ cúp điện thoại. Nói hắn tin Phương Trọng Tín chính là D tiên sinh kia, còn không bằng nói hắn là tin tưởng trực giác Tô Việt, dù nghĩ như thế nào, hắn cũng sẽ không cảm thấy được Phương

Trọng Tín đường đường là một ông chủ quốc hữu xí nghiệp lớn cùng án kiện có liên hệ. Hắn thậm chí còn không tin Phương Trọng Tín là Gay.

Nhưng sự thật chính là sự thật, người không tin cũng không được, ngay buổi chiều cùng ngày, quả nhiên như lời Tô Việt, Phương Trọng Tín thử hỏi thăm về án kiện.

Lúc ấy, hắn đang ngồi ở trong phòng La Mân uống trà, bên trong phòng khá lạnh, không giống trong phòng hội nghị mặc dù là có điều hòa, nhưng bởi vì nhiều người nên vẫn khá nóng.

Hàn huyền trong chốc lát, Phương Trọng Tín quả nhiên chuyển đến đề tài án kiện kia: “Các người lần trước đi Hòa Bình Tân Gia viên điều tra án kiện kia, rốt cuộc thế nào a, có tìm được manh mối gì hay không?”

La Mân trong lòng hơi rung động một chút, tinh thần vô cùng hưng phấn, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh vô cùng “Cái kia a, người còn đừng nói, thật đúng là có tìm ra được chút manh mối a.”

Phương Trọng Tín trong lòng thật mạnh trầm xuống, trên mặt không chút nào bất động thanh sắc “Thật vậy sao, vậy thật sự là quá tốt rồi.”

La Mân cười cười “Nói với người cũng không sao, dù sao Phương tổng cũng không phải người xa lạ gì, ta nghe bằng hữu của ta nói, từ nơi đó tìm được một quyển nhật kí, không ngờ đó là nhật kí tình yêu a.” Hắn nói tới đây, cố ý nhìn một chút biểu tình của Phương Trọng Tín, chỉ thấy hắn ngay cả một tia biến hóa đều không có, không chỉ có không có, cư nhiên còn có thể cười nữa.

Phương Trọng Tín sâu kín cười nói: “Người này cũng ghê thật, chết thì chết đi, cư nhiên còn viết mấy thứ như vậy, thật sự là biến thái.”

La Mân thối thối ly nước trà của mình, cười nói: “Ai nói không phải, quả nhiên là biến thái, còn nói thích em trai của mình nữa chứ.”

Hắn vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng giòn vang, chén trà trong tay Phương Trọng Tín rơi trên mặt đất vỡ nát. La Mân ngay lúc đó trong phút chốc nhìn đến trên mặt hắn hiện ra một loại biểu tình phức tạp mà kỳ quái, chính là rất nhanh biểu tình đó liền biến mất vô tung. Phương Trọng Tín che dấu cười rộ lên “Nha, thật sự là xin lỗi a, đụng vào bàn trà, cư nhiên không bắt được, La tổng, xin lỗi.”

Hắn cười, một bên thở dài, một bên rút ra khăn giấy trên bàn trà lau quần áo mình bị ẩm ướt, La Mân vội vàng thân thiết nói “A nha nha, như vậy sao được, quần áo ngài đều ướt, nếu không hãy để cho phòng giặt quần áo khách sạn chúng tôi giúp ngài giặt rửa, rất nhanh sẽ sạch thôi.”

Phương Trọng Tín khoát tay, “Không có việc gì, chút nước trà ấy, mặc ở trên người trong chốc lát cũng không mau thôi.” Hắn lại ngồi một chút, hiển nhiên đã muốn không yên lòng, hàn huyền không tới vài câu, liền rời đi vào phòng La Mân.

## 81. Quyển 2 - Chương 33

“Người nói hắn có thể đối với người bất lợi hay không a, nếu như vậy, ta tình nguyện cái gì cũng không cùng hắn nói.” Buổi tối La Mân có chút lo lắng nói với Tô Việt.

“Nếu hắn thật sự là người đó trong nhật kí, ta tin tưởng cơ hội tốt như thế có thể buộc hắn lộ nguyên hình.” Tô Việt chẳng chút lo lắng, ngược lại có cảm giác rất hưng phấn như thợ săn nhìn đến con mồi của mình vậy.

“Người xác định? Hắn sẽ tự mắc câu sao?” La Mân vẫn có chút hoài nghi.

Tô Việt mỉm cười, “Còn phải cho thêm một liều thuốc mạnh lần nữa mới được.” Không khỏi thấp đầu, ở lỗ tai La Mân nói nói mấy câu.

Trong phòng trà thất của Thế Kỷ Xuân Thiên, Hứa Viêm có chút ngượng ngùng đối Tô Việt nói, “Thật sự là ngại quá, lần trước ta bị kinh hách, liền một mình đi trước.”

Tô Việt khẽ mỉm cười nói: “Không sao đâu, ta nghe nói người làm việc ở nhà ga phải không?”

Hứa Viêm gật gật đầu, Tô Việt cười nói, “Kia thật đúng là đã làm phiền người, ta có cái bằng hữu muốn đi F thị, người có thể giúp ta mua vé có giường nằm được không?”

“Không thành vấn đề, chờ lấy được vé rồi, ta điện thoại cho người.” Cô gái thực sảng khoái đáp ứng rồi.

Lúc Phương Trọng Tín cùng La Mân cười nói đi xuống lầu, nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, trong một góc trà thất, Tô Việt cùng Hứa Viêm đang nói chuyện rất vui vẻ.

La Mân khoe miệng hơi mỉm cười, đem tầm mắt chuyển hướng Phương Trọng Tín, chỉ thấy hần hơi có điểm ngạc nhiên, cũng rất mau liền khôi phục bình thường.

“La tổng, đây không phải là bằng hữu của người sao? Ngài không qua đi chào hỏi.” Phương Trọng Tín trong lòng rất tức giận, chính mình nhiều lần đã cảnh cáo Hứa Viêm không được tiếp xúc cùng Tô Việt nữa, vì cái gì, sao nàng một chút đều không nghe lời chứ?

“Quên đi, hần gần đây đang bận lo chuyện án kiện kia, chúng ta vẫn là không cần quấy rầy hần đi.” La Mân tìm một cái bàn gần đây, tiếp đón Phương Trọng Tín ngồi xuống.

“Phương tổng, các người lần này huấn luyện khả là đại thủ bút a, ta nghe nói công ty này rất nổi danh.” La Mân cười rót cho Phương Trọng Tín một chén trà, nói.

“Vâng, đúng vậy.” Phương Trọng Tín hiển nhiên có điểm không yên lòng.

“Tổ chức huấn luyện công nhân viên chức một lần như vậy đại khái phải mấy chục vạn nhỉ?” La Mân cố ý giả vờ làm như không thấy vẻ thất thần của hần.

“A, đúng vậy.” Phương Trọng Tín nói có lệ, “Chi phí rất cao.”

Phương Trọng Tín cũng không phải bản nhân, thông qua vài lần thử như có như không của la Mân, lúc này cuối cùng phục hồi tinh thần lại, ánh mắt không khỏi thật sâu nhìn về phía La Mân “Một ngày mười lăm vạn, tuy rằng quý, nhưng là thực đáng giá, năng lực con người là vô biên, thật khó nhìn rõ hết, La tổng, ngài không cảm thấy vậy sao?”

La Mân biết Phương Trọng Tín rốt cục phát giác ý đồ bọn họ, không khỏi thản nhiên nói: “Đúng vậy a, ta trước giờ luôn tin rằng, mỗi người đều có tính hai mặt, có một mặt thiện lương, cũng có một mặt đen tối.”

Phương Trọng Tín rút một điếu thuốc, tay hơi hơi có chút phát run, thật lâu sau, nhả ra một vòng khói mỏng manh, “Rất lâu, hoàn cảnh sẽ thay đổi lối suy nghĩ của con người, người biết không, lúc người ở chỗ sâu trong tuyết địa, thậm chí có thể ăn thịt người.”

Về mặt La Mân dần dần trở nên ngưng trọng, “Chính là, người cũng sẽ không giúp đỡ sói đi ăn thịt người.”

Phương Trọng Tín sắc mặt đại biến, nhìn về phía La Mân, trong ánh mắt không khỏi dẫn theo vài phần ngoan ý, “Điều kiện gì?”

La Mân lắc đầu, “Ta chỉ hy vọng thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, như thế mà thôi.”

Phương Trọng Tín chậm rãi nói: “Rất lâu, cũng không phải khi đói bụng hổ mới ăn thịt người.”

La Mân cười ha hả: “Phương tổng, hồ dù có lợi hại cỡ nào cũng sợ thợ săn.”

Phương Trọng Tín trước mắt âm thúu: “Xem ra, La tổng luôn quyết tâm?”

La Mân thu liễm khởi tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Ba ngày sau, án kiện Vương Lập Gia mở phiên toà, đến lúc đó, còn muốn mời Phương tổng đến đó một chút a.”

Sắc mặt Phương Trọng Tín rốt cục trở nên trắng bệch, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm La Mân, vô cùng oán độc.

Ba ngày, kỳ thật La Mân cùng Tô Việt cũng không xác định, Phương Trọng Tín rốt cuộc có thể có hành động gì hay không, bất quá, không thử làm sao biết chứ.

Ngày đầu tiên, La Mân cơ hồ là một phút cũng không rời bên người Tô Việt, rốt cục, làm cho Tô Việt nhìn đến hần ngay cả mình đi toilet cũng đi theo, không khỏi xì một tiếng bật cười, “Người không phải là cho rằng, hần sẽ trốn ở trong toilet chứ.”

La Mân vẽ mặt đau khổ nói: “Ai mà biết được? Nói không chừng người này lên trời chui xuống đất không gì làm không được mà.”

Tô Việt một bên đẩy hấn đi ra ngoài, một bên than thở: “Người nói đây không phải là người, đó là Tôn Ngộ Không.”

La Mân ghé vào trên cửa cười ha ha: “Ta hiện tại đã nghĩ biến thành Tôn Ngộ Không.”

Sự thật chứng minh, ngày này, hai người trôi qua còn khá thoải mái, ngay cả Trương Hiểu Phong ở cùng bọn họ vẫn đều cảm thấy được bầu không khí xem như nguy cơ này, mỗi ngày nguy cơ như vậy cũng thực hạnh phúc.

Ngày hôm sau, La Mân cùng Tô Việt ra cửa, đi phía trước, dặn dò bạn Trương đứng ở nhà bọn họ nhất định không được tùy tiện mở cửa cho người xa lạ, có việc gì liền gọi di động La Mân. Hai người đi trước gặp lão Mạch, xem ra, vấn đề của hấn đã muốn giải quyết êm xuôi, hiển nhiên mất hứng vì bị hai người này quấy rối mình cùng a Triệt.

Từ nhà lão Mạch đi ra sau, hai người lại lái xe đi siêu thị mua đồ, trên đường, La Mân còn thỉnh thoảng lại nhìn về phía sau, hơi buồn a, cứ nhiên ngay cả người theo dõi đều không có.

“Tiểu Việt, nói không chừng là chúng ta đều lầm rồi thì sao? Có lẽ Phương Trọng Tín cũng không phải D tiên sinh kia.” La Mân một bên đánh tay lái, vừa nói: “Người nghĩ thử xem a, hấn có tiền như vậy, muốn cái gì không có, nếu chỉ muốn thoát khỏi Hứa Trọng Đạo, còn đây đưa đến hôm nay sao? Không còn sớm liền thoát khỏi.”

“Điều người nói chính là ta rất kỳ quái, hấn rốt cuộc có nhược điểm gì ở trong tay Hứa Trọng Đạo chứ, vì sao đến bây giờ, mới nhớ tới muốn giết hấn.” Tô Việt trầm tư.

“Người nói cái gì?” La Mân kinh hãi, “Người nói là Phương Trọng Tín giết Hứa Trọng Đạo? Người không phải nói là muốn thăm chứng minh hấn chính là

D tiên sinh kia sao? Người cũng không nói cho ta biết, hấn là kẻ bị tình nghi giết người.” Nếu biết Phương Trọng Tín nhiều nguy hiểm như vậy, nói cái gì La Mân cũng sẽ không phối hợp Tô Việt diễn trò, quá nguy hiểm.

“Kỳ thật này án kiện điểm đáng ngờ rất nhiều, Hứa Trọng Đạo là chết vì dao, cũng là con dao Vương Lập Gia mang đi, vấn đề ở chỗ, vì cái gì vết đao trên thi thể hấn lại có hai loại bất đồng lực lượng hình dạng khác nhau.”

La Mân kỳ quái nói: “Cái gì gọi là hai loại bất đồng lực lượng hình dạng?”

Tô Việt chậm rãi nói: “Vết đao trên người hấn là do 2 nhát đâm không cùng thời gian gây ra. Sau khi hấn bị thương, khẳng định còn có tên còn lại thấy hấn, sau đó đâm hấn một nhát nữa, giết hấn.”

“Người làm sao mà biết được chứ?” La Mân có chút kỳ quái nhìn Tô Việt.

“Trực giác, không biết, ta liền cảm thấy, trên người của hấn có một loại mà ta từng quen thuộc gì đó.” Tô Việt cười khổ.

“A Mân, người là phúc tinh của ta, nếu không phải gặp người, nói không chừng, Tô Việt hôm nay chính là một Phương Trọng Tín.”

La Mân gắt gao đưa hấn ôm vào trong ngực, ôn nhu địa nói: “Đừng nói nữa, ta rất hiểu cảm thụ của người, người đáng thương hấn, lại cảm thấy được hấn đáng hận.”

Tô Việt trong lòng thầm thở dài, a Mân, kỳ thật người không biết ta đang suy nghĩ gì, trong lòng ta vẫn áy náy chuyện năm đó người ngồi tù thay ta, cho nên, lần này ta nhất định phải tự tay bắt lấy hung thủ, không thể để cho người vô tội chịu khổ nữa.

La Mân cũng không biết Tô Việt trong lòng vẫn giấu kín sự hối hận đối với mình, hấn ôn nhu an ủi Tô Việt, hai người lái xe, chậm rãi chạy trên đường trong bóng tối mờ lung.

Ngay tại lúc Tô Việt tựa vào trên ghế xe, buồn ngủ mơ màng, điện thoại di động của hắn đột nhiên vang lên, chính là chỉ vang lên một tiếng, liền cắt đứt.

Hắn kỳ quái lấy ra nữa vừa thấy, là Hứa Viêm gọi điện thoại tới.

“Làm sao vậy?” La Mân thấy biểu tình nghi hoặc của hắn, không khỏi lo lắng hỏi han.

“Là Hứa Viêm, không biết vì cái gì, chỉ vang lên một tiếng liền treo.” Tô Việt nói xong, chỉ cảm thấy trong lòng có cảm giác bất an dày đặc dần dần tràn ngập, tư tác vài giây, vẫn là không yên lòng, liền bấm gọi lại.

“Ừ, xin hỏi là Hứa Viêm sao?”

Chỉ nghe di động đầu kia thanh âm Hứa Viêm hơi có chút khác thường, “Tô luật sư sao, hai ngày trước người có nhờ ta mua vé xe có giường nằm đến J thành không có xe chạy lúc một giờ trưa, chỉ có xe chạy lúc 3 giờ, ta giúp ngài mua rồi, hai ngày nữa sẽ gọi cho ngài. Không có việc gì khác nữa, cứ như vậy đi, hẹn gặp lại.”

Ngay tại khi Tô Việt còn mờ mịt, điện thoại đã tắt máy.

Chính mình cũng không có nhờ nàng mua vé xe đi J thành a, đột nhiên một cái ý niệm trong đầu hiện lên, hắn không khỏi thốt ra: “Không hay rồi, Hứa Viêm bị Phương Trọng Tín bắt đi rồi. A Mân, chúng ta nhanh đến nhà Hứa Viêm.”

## 82. Quyển 2 - Chương 34

Cửa nhà Hứa Viêm hơi khép lại, Tô Việt cùng La Mân trong lòng không khỏi trầm xuống, chậm rãi đẩy cửa ra, chỉ thấy một túi xách nữ hỗn độn trên mặt đất phòng khách, trên bàn đồ đầy nước, một cái ly thủy tinh nằm nghiêng ở một góc. Hiển nhiên, Hứa Viêm lúc ấy rất rối loạn.

Đúng lúc này, chỉ nghe từ cửa phòng truyền đến một tiếng thét kinh hãi “Các người là ai? Đến nhà của ta làm gì?”

Mẹ Hứa Viêm mặt đầy kinh hoảng đứng ở cửa nhà mình, cảnh giác mà đề phòng nhìn hai người thanh niên xa lạ đột nhiên xuất hiện ở nhà mình.

Tô Việt cùng La Mân nhìn nhau liếc mắt một cái, có điểm hiểu được gương mặt thanh tú cùng làn da trắng nõn của Hứa Viêm rốt cuộc là di truyền từ ai, năng cực kỳ giống mẹ của mình.

“Thực xin lỗi, ta nghĩ chúng ta có chuyện cần giải thích một chút.” Tô Việt lấy ra danh thiếp luật sư của bản thân, đưa cho mẹ Hứa Viêm. Bà thần tình đầy nghi hoặc cầm lấy xem “Luật sư?”

“Đúng vậy.” Tô Việt chăm chú nhìn bà nói “Ta đúng là luật sư biện hộ cho Vương Lập Gia trong vụ án chồng bà -Hứa Trọng Đạo.”

Mẹ Hứa Viêm kinh hách ngẩng đầu lên nhìn hắn “Vậy, ngài đến nhà của ta làm gì?”

“Chúng tôi nghi ngờ con gái bà bị bắt đi, cho nên tới đây xem một chút, kết quả, không có tìm được nàng.” Tô Việt có chút ảo não nói, hắn sớm nên nghĩ đến, nếu Phương Trọng Tín chính là D tiên sinh kia, như vậy hắn làm sao lại không biết Hứa Viêm chứ? Hơn nữa, đêm hôm đó, đúng là Hứa Viêm phát hiện cha của mình chết trong phòng ở chung cư Hòa Bình Tân Gia Viên, nàng có thể là thấy được hung thủ cuối cùng a.

“Người nói cái gì? Tiểu Viêm bị bắt đi? Vì cái gì? Vì cái gì lại như vậy?” Mẹ Hứa Viêm trong mắt ngập đầy nỗi khiếp sợ “Là ai bắt nó đi chứ?”

“Phương Trọng Tín.” Lúc Tô Việt nói ra tên này, chỉ thấy mẹ Hứa Viêm sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, thân thể run lên, rồi mềm oặt ngã khuỵu trên mặt đất, trong miệng lẩm bẩm nói “Không, không, vì cái gì như vậy chứ?”

La Mân cùng Tô Việt nghĩ đến tha kinh hách quá độ, vội bước lên phía trước nâng bà dậy, chỉ thấy trong mắt bà không ngừng chảy xuống nước mắt, lấy tay che miệng, không khỏi nức nở nói “Trời ơi, vậy phải làm sao bây giờ đây?”

Tô Việt dìu bà đến ghế sa lon ngồi xuống, La Mân rót một ly nước cho bà, thật có lỗi nói “Thực xin lỗi, là chúng ta không nhìn ra.”

Trong đầu Tô Việt chợt lóe lên một ý nghĩ, những lời Hứa Viêm lần cuối cùng trong điện thoại nói với mình, về đi J thành? Trong đầu linh quang chợt lóe “A Mân, chúng ta đi mau, ta nghĩ ta biết bọn họ đi đâu rồi.”

Hai người chạy vội lao xuống lầu, thẳng đến La Mân phát động xe, Tô Việt vội vàng nói “Thành đông quốc lộ 422.”

La Mân rất nhanh lái xe nhanh chóng cách rời nhà Hứa Viêm.

Cùng lúc đó, Hứa Viêm bị Phương Trọng Tín nhét vào một chiếc ô tô màu đen, đưa đến một kho hàng không có người. Nàng không khỏi cả người run rẩy, mắt thấy hắc đem mình cột vào một cái giá bằng thép không còn sử dụng.

“Người nghĩ muốn muốn làm gì?” Nàng run rẩy thanh âm nói “Giết ta, người cũng trốn không thoát đâu.”

Phương Trọng Tín tát một cái vào trên mặt của nàng, hung hăng nói “Câm miệng, người là đồ gian xảo, sao người dám phản bội ta, chẳng lẽ ba trăm vạn còn chưa thỏa mãn lòng tham của người sao?”

Hứa Viêm sợ hãi kêu lên “Chú ơi, chú ơi, ta sai lầm rồi, ta không nên cùng Tô Việt gặp mặt, chính là ta thật sự cái gì cũng chưa cùng hắc nói a, người thả ta đi.”

Phương Trọng Tín nghe được nàng thanh thanh kêu mình bằng chú, trong mắt lửa giận càng dữ dội hơn “Câm mồm, không được gọi ta là chú, ta căm ghét nghe cái từ đó.”

Hắc giống như một mãnh thú rơi vào đường cùng không lối thoát, rít gào nói “Ta và người có quan hệ gì? Ta cho người biết, chẳng có quan hệ gì hết.”

Hứa Viêm không khỏi dọa khóc lên “Ta sai lầm rồi, cầu người thả ta đi, ta đem tiền trả lại cho người, ta từ bỏ.”

Phương Trọng Tín lạnh lùng nói “Muộn rồi, hết thấy đều muộn, tất cả mọi thứ của ta, toàn bộ xong hết rồi, nếu không phải người dẫn bọn họ đến nhà cha người, chuyện này sớm đã chấm dứt, vì cái gì, vì cái gì, sao người lại nhiều chuyện như vậy chứ.”

Hứa Viêm thấy hắc quyết tâm, căn bản là không nghĩ buông tha chính mình, không khỏi khóc kêu lên “Nhưng hắc là cha ta, người cho ta tiền nhiều hơn nữa có ích lợi gì, là người giết hắc, là người, ta hận người.”

Ầm! Bên ngoài sấm sét vang trời, hôm nay dự báo có mưa lớn mà, quả nhiên, thật không sai.

Phương Trọng Tín cười ha ha như điên “Cha người, Cha người rốt cuộc là cái hạng người gì, các người không biết sao, hắc chính là một cảm thú khoái lốt người.”

Hứa Viêm hét rầm lên “Người không được nói hắc như vậy, hắc là đối ta cùng ma ma không tốt, chính là, hắc vẫn là cha ta.”

Phương Trọng Tín cười đến độ nước mắt đều phải chảy xuống, đứng cách nàng không đến hai thước, lạnh lùng nhìn Hứa Viêm, trong mắt lạnh như băng giống như có thể đem tim người ta đông cứng.

“Đúng vậy a, cha của người là người tốt, thật tốt, người có biết hắc đã làm gì với những học sinh kia sao?” Hắc đầy mặt oán độc “Để ta nói cho người biết đi, cho người trước khi chết nhận rõ bản chất thật của hắc.”

“Hắc là tên đồng tính luyến ái, hắc thích nam hài tử tuổi trẻ, lừa bọn họ về nhà, mê đảo bọn họ, cưỡng gian ngược đãi bọn họ.” Phương Trọng Tín lạnh lùng nhìn Hứa Viêm mặt đầy biểu tình kinh ngạc, trong lòng hiện lên một loại cảm giác thống khoái lớn lao, không thể tra tấn người, chính là có thể tra tấn con gái của người.

“Người nói vậy?” Hứa Viêm nghe hắc nói xong vô cùng sợ hãi, nàng phần nộ hét ầm lên “Người vu hãm, là phỉ báng, người hận cha ta, bởi vì nếu không phải năm đó hắc bị bệnh, ông nội liền sẽ không đem người đưa cho người khác, người hận cha ta, bởi vì hắc đoạt cô gái người yêu mến nhất, người đây là vu hãm, ta không muốn nghe nữa.”

Phương Trọng Tín ha ha ha ngửa mặt lên trời cười dài “Đúng vậy, người nói rất đúng, ta là hận hân, nhưng không phải bởi vì ông bà của người đem ta cho người khác, ta hận hân là bởi vì, hân ngay cả ta đều không có bụng tha.”

Phương Trọng Tín lúc này tâm tình đã trở nên vô cùng kích động, hân cười to đi tới trước mặt Hứa Viêm, đột nhiên cởi áo mình ra, chỉ thấy lộ ra những vết sẹo sâu cạn không đồng nhất, hân lớn tiếng nói “Nhìn thấy chưa, đây đều là người cha tốt của người ban tặng, hân là cá tính ngược cuồng, thích nhất bắt chước cách thức bạo lực phương Tây, nơi này, ” hân chỉ vào vết sẹo trên lưng nói “Mười năm trước, còn nơi này.” Hân xắn tay áo lên, lộ ra một vết sẹo vẫn còn thấy rất rõ ràng khê cười nói “Nơi này, đã hơn hai mươi năm.”

Hứa Viêm lắc mạnh đầu, hét chói tai “Người nói bậy, ta không nghe, ta không nghe.”

Phương Trọng Tín phủ áo xuống, cười lạnh nói “Người còn nhớ rõ người lúc nhỏ, cứ tới mỗi cuối tuần, cha người buổi tối đều đi ra ngoài hơn hai tiếng không? Người đã quên sao? Hân khi đó đi nơi nào? Người ngắm lại xem.”

Hứa Viêm nước mắt đều rơi xuống dưới, hét lên “Các người đều là hồn đản, là ác ma, đều đáng chết, người cùng cha ta đều đáng chết.”

Phương Trọng Tín lạnh lùng nói “Kỳ thật người đều hiểu được, bằng không người sẽ không mang Tô Việt bọn họ đi câu lạc bộ, bằng không người sẽ không dẫn bọn hân đến nhà cha người, người làm nhiều chuyện như vậy, cố ý để lại nhiều manh mối như vậy cho bọn hân, chẳng lẽ không phải vì muốn bức ta lộ mặt sao?”

Hứa Viêm đột nhiên nở nụ cười, mặt đầy nước mắt nở nụ cười “Đúng vậy, người nói đúng đó ta hận hân, nhưng càng hận người hơn,

ta hận không thể giết người chết, các người đều là biến thái, các người thương tổn mẹ của ta, các người đều đáng chết.”

Phương Trọng Tín hô hấp mãnh bị kiềm hãm, không khỏi tiến lên, hung hăng túm lấy nàng, “Người cứ nhiên đem những chuyện này đều nói cho mẹ người?”

Hứa Viêm thu liễm vẻ mặt đáng thương, rốt cục khôi phục bộ dáng vốn lạnh lùng, chua ngoa “Đúng vậy a, ta đem chuyện của người cùng ba ba đều nói cho mẹ ta biết” nàng ha ha cười “Xem người còn giả vờ ra vẻ đứng đắn nghiêm túc trước mặt bà ấy nữa hay không.”

Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi nói “Ta hận các người, hận các người, người còn nhớ rõ mùa đông năm ấy không?”

Phương Trọng Tín ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy, “Người là nói?”

“Phải, chính là mùa đông năm ấy ma ma cùng ba ba ly hôn, ta đi tìm cha ta lấy sinh hoạt phí, năm ấy chúng ta mới vừa chuyển nhà, hân còn chưa kịp đổi ổ khóa, ta gọi vài tiếng, cũng không ai trả lời, ta liền chính mình đi vào, ta nhìn thấy các người, các người thật làm cho ta ghê tởm.”

Ý thức Phương Trọng Tín lập tức lui trở lại nhiều năm trước, chính mình biết được tin tức Hứa Trọng Đạo đánh đập gây thương tích cho vợ sau, hai người rốt cục ly hôn, không khỏi nổi giận đùng đùng chạy đi tìm hân truy vấn. Đó là lần đầu mình xúc động như vậy chạy đến nhà của hân, kết quả, ngược lại bị hân say rượu đặt ở dưới thân.

“Người, người lúc ấy liền ở ngoài cửa?” Hân sắc mặt đại biến, đôi mắt gắt gao nhìn Hứa Viêm.

Chỉ thấy Hứa Viêm lược lược cười nói “Như thế nào, người rất kỳ quái sao? Ta cũng kỳ quái, người chú mà cho tới bây giờ cũng không bước vào nhà của ta nửa bước, như thế nào lại đột nhiên xuất hiện trong nhà của ta?” Trên mặt của nàng lộ ra nét mặt phức tạp mà cổ quái “Kết quả, nguyên lai là như vậy.”

“Người đem chuyện này cũng đều nói cho mẹ của người?” Phương Trọng Tín cúi đầu hỏi, trong mắt tràn đầy dấu hiệu trước bão táp.

“Ta làm sao vô sỉ như các người vậy chứ, các người làm hại mẹ ta thậm chí như vậy, người còn dám nói người yêu nhất bà ấy sao? Ha ha ha, ta thật không biết hình dung như thế nào về người, người yêu mẹ của ta, lại cùng cha ta làm chuyện như vậy, người thật biến thái, người không được nói người yêu mẹ ta. Người đừng

làm ô uế danh vũ của bà, cho nên ta muốn các người chết hết đi. Hứa Viêm trong lời nói giống như đao nhọn đâm vào ngực Phương Trọng Tín, hấn không khỏi lão đảo mắt lui lại mấy bước.

“Nói như vậy, là người?”

Hứa Viêm lạnh lùng nói “Người còn nhớ rõ ngày đó là ai gọi điện cho người không?”

Phương Trọng Tín nhớ tới chuyện ngày đó chính mình tiến đến Tân Gia viên, không khỏi trợn mắt hai mắt.

Hứa Viêm khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh “Là ta, là ta ở điện thoại công cộng gọi cho người.”

Phương Trọng Tín khiếp sợ qua đi, đột nhiên nở nụ cười “Nguyên lai này hết thấy đều là người, là người bày trò, ta còn không hiểu, vì cái gì nhiều năm qua Vương Lập Gia chưa có trở về Cổ thành làm sao lại đột nhiên tìm được Hứa Trọng Đạo, vì cái gì hấn phải đâm bị thương Hứa Trọng Đạo? Nguyên lai là người.”

Hứa Viêm mỉm cười “Đúng vậy, ta đem em gái của hấn đến Cổ thành, ngày đó cha ta uống nhiều quá, hấn nhìn đến gương mặt giống nhau còn tưởng rằng là Vương Lập Gia đã trở lại, người cảm thấy được hấn sẽ làm như thế nào?”

Khuôn mặt Phương Trọng Tín dần dần khôi phục bình tĩnh “Nói như vậy, toàn bộ chuyện này người đã rất muốn làm từ lâu rồi.”

Hứa Viêm giọng căm hận nói “Người muốn giết liền giết đi, dù sao giết ta người cũng chạy không thoát, ta đáng giá.”

Phương Trọng Tín trong ánh mắt lần thứ hai biểu lộ sát khí thật mạnh, không khỏi cười lạnh nói “Tốt, tốt, quả nhiên là con gái Hứa Trọng Đạo, tâm cơ thâm trầm như vậy, ta không giết người, chỉ sợ phạm người sắp đặt trò hay.”

Dứt lời, hấn bước lên một bước hướng Hứa Viêm, trong mắt lộ hung quang.

### 83. Quyển 2 - Chương 35

Đúng lúc này, cửa kho hàng bị mãnh lực phá khai, ánh đèn ô tô rọi vào, Hứa Viêm không khỏi âm thanh kêu lên “Cứu mạng a, mau cứu ta a.”

Phương Trọng Tín lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tô Việt từ trên xe nhảy xuống “Người tới vừa đúng lúc, ta giải quyết các người luôn, người cũng là người nhiều chuyện, vì cái gì lại ép ta đến nước này, ta và người có hận thù gì sao?”

Tô Việt khuôn mặt lãnh tuấn, hai mắt như điện “Phương Trọng Tín, người vì hồ làm thành, giúp đỡ Hứa Trọng Đạo làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, chẳng lẽ trong lòng không có một chút áy náy nào sao?”

Kia Phương Trọng Tín không khỏi ngửa mặt lên trời cười to “Áy náy? Ta vì cái gì phải áy náy? Ta chỉ hận chính mình xuống tay quá muộn, nếu không sẽ không bị tra tấn nhiều năm như vậy.”

Hấn lạnh lùng từ trong túi lấy ra một cây súng lục, hướng về phía Tô Việt chỉ nói “Người đứng qua bên kia cho ta.”

Tô Việt sắc mặt đại biến “Dùng súng giết người phi pháp, Phương Trọng Tín người thật sự là điên rồi sao? Người giết chúng ta, người cũng không chạy thoát được.”

Phương Trọng Tín châm chọc nói “Tô luật sư, những lời này vẫn là để nói với Hứa Trọng Đạo đi thôi, ta chạy không thoát, đó là chuyện của ta, chẳng lẽ người cho rằng, ta giết các người rồi còn ở lại Cổ thành sao?”

Hấn lạnh lùng dùng súng chĩa vào người Tô Việt nói “Người, đứng qua đi.”

Tô Việt chậm rãi hướng về phía Hứa Viêm, tinh thần không nháy mắt nhìn chăm chăm Phương Trọng Tín “Phương Trọng Tín, người hiện tại đi tự thú còn kịp, người cũng là một trong những người bị hại, chắc chắn quan tòa sẽ cân nhắc mức hình phạt trong tình hình đặc biệt lúc ấy.”

“Câm miệng, người nghĩ rằng ta là gốc tử sao?” Phương Trọng Tín hung tợn nói “Ta khổ tâm kinh doanh mấy chục năm, thanh danh đều bị các người hủy hoại hết, người còn muốn làm cho ta đến toà án bị người chỉ trích, xem người chê cười khinh bỉ ta sao? Ít nằm mơ đi.”

Hắn sắc mặt tái nhợt, ánh mắt dĩ nhiên điên cuồng “Không, ta không thể, ta sẽ không đi, cho dù chết, ta cũng không thể đứng ở nơi đó.”

“Đều là các người, là các người, nếu các người không chõ mũi vào, Vương Lập Gia đã sớm áp đi ngục giam ngoài sa mạc, bí mật Hứa Trọng Đạo cũng sẽ không bị người ta phanh phui, hết thấy đều hoàn mỹ không sót mẻ, vì cái gì, vì cái gì người phải nhiều chuyện như vậy?” Hắn âm thanh chỉ trích nói.

Tô Việt lạnh lùng nói “Bởi vì, Vương Lập Gia không nên thay người gánh tội, hắn chỉ làm bị thương người, chính là, một dao chí mạng kia, cũng là người đâm.”

Phương Trọng Tín thần sắc thay đổi một chút, âm u nở nụ cười “Quả nhiên là danh luật sư a, ngay cả việc đó người cũng điều tra ra được, đúng vậy, một dao cuối cùng kia là do ta đâm.”

Trên mặt hắn vẽ mặt cổ quái, giống như tự nói với mình “Lúc ta đi, trên người hắn đều là máu, cả người thoát nhìn rất suy yếu, thật tốt, thật tốt quá, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua, hắn cũng sẽ có lúc cầu xin ta, ta luôn cầu hắn, ta cầu hắn đừng tra tấn ta nữa, ta cầu hắn thả ta, chính là hắn luôn không chịu, lần lượt hiếp bức ta, lần lượt hỏi ta đòi tiền. Tựa như một cái hố sâu không có đáy vậy.”

Nhìn vẻ mặt hắn điên cuồng, Tô Việt cùng Hứa Viêm cũng không cảm lòng rung mình một cái.

“Ta nói, được, ta lập tức đưa người đi bệnh viện, cầm khăn mặt, quấn vào nơi tay cầm, dùng con dao kia, một dao cắm vào trái tim trần trụi của hắn, nguyên lai giết người cũng không phải chuyện đáng sợ như vậy, nguyên lai giết người mình hận là thống khoái như vậy, ha ha ha.”

Phương Trọng Tín dùng súng chỉ vào Hứa Viêm “Người cũng là thứ ma quỷ hút máu, người cũng giống như ba ba của người, hắn lột da của ta, còn người thì hút máu của ta, các người đều đáng chết.”

“Không được, không được, ta không muốn chết.” Hứa Viêm lúc này, đột nhiên oa một tiếng khóc lớn lên, Tô Việt trợn mắt nhìn Phương Trọng Tín, “Giết một cô gái tay không tác sát, người coi như là một người đàn ông sao? Trách không được luôn bị người ta đặt dưới thân, nếu người có tâm huyết, từ lúc hắn lần đầu tiên xâm phạm người nên giết hắn, làm gì chờ cho tới hôm nay?”

Phương Trọng Tín giận dữ, đem họng súng chỉ hướng Tô Việt, Tô Việt không chút nào sợ hãi “Người bắt quá là vì mình yếu đuối tìm lấy cớ thôi, mấy chục năm nay, người có vô số lần cơ hội diệt trừ hắn, chính là người không dám, người sợ cái gì? Người sợ bị vợ người biết, người sợ nàng cùng người ly hôn, người sợ người không thể làm ông chủ công ty Thiên Kỳ nữa.”

Phương Trọng Tín cả giận nói “Không phải như thế, không phải, người nói vậy.”

Hắn giơ súng định bắn chết Tô Việt, đúng lúc này, một thân ảnh mạnh mẽ phá cửa sổ mà vào, từ trên xuống nhào vào vận sức chộp lấy cánh tay hắn, tiếng súng vang lên, chỉ thấy viên đạn hoành đi ra ngoài, trúng ngay giữa cái giá trên đỉnh đầu Hứa Viêm, phát ra hỏa hoa sáng ngời.

Người tới đứng là La Mân, lúc này chưa cùng Tô Việt vào. Hắn từ phía trên cửa sổ bên ngoài kho hàng phát hiện, lo lắng trong tay Phương Trọng Tín có hung khí mà mình và Tô Việt tưởng tượng không đến, liền cùng Tô Việt bàn bạc, hai người chia nhau hành động.

Phương Trọng Tín không nghĩ tới đột nhiên từ trên không hạ xuống người như vậy, giữa khiếp sợ, cùng La Mân lẫn xả vào nhau, trong tay của hắn có súng, trong mắt sát khí nổi lên, hận không thể bắn một phát giết chết La Mân.

La Mân không dám lơ là, một bàn tay ra sức kiềm nẹp tay cầm súng của hắn..

Sức lực Phương Trọng Tín cũng không thể khinh thường, người trong cơn điên cuồng, sức mạnh cũng rất lớn, hắn một bên ra sức thoát khỏi kiềm chế của La Mân, một bên dùng tay nện mạnh vào lưng La Mân.

Hai người đánh vào trên tường, Phương Trọng Tín bị La Mân đánh cho choáng váng, cây súng bị văng khỏi tay hắn bay ra ngoài.

Mà bên kia, Tô Việt vội vàng cởi dây thừng cho Hứa Viêm, Hứa Viêm chỉ cảm thấy chân của mình như nhũn ra, giống như vừa chạm tới quỷ môn quan, hận ý trong mắt đối Phương Trọng Tín càng sâu sắc hơn.

“Người muốn làm gì hả?” Tô Việt thấy nàng đột nhiên giãy khai khỏi mình, ra sức hướng về phía bên kia chạy đi, không khỏi vội vàng gọi theo.

Kia Hứa Viêm giống như căn bản không có nghe thấy, lão đảo chạy tới chỗ gần bên La Mân cùng Phương Trọng Tín, Tô Việt phát giác ý đồ của nàng, không khỏi hoảng sợ kinh hô “Hứa Viêm. Không được.”

Một tiếng súng vang lên, chỉ nghe tiếng thét thê thảm của một phụ nữ “Không được a –.”

La Mân chấn động nhìn Phương Trọng Tín mềm oặt theo trên người mình ngã sấp xuống, chỉ thấy hân thần tình không tin, trên ngực dòng máu đỏ tươi chảy không ngừng.

Một người phụ nữ từ cửa như điên lao vào, chỉ thấy bà thống khổ gục ở trên người Phương Trọng Tín, “Trọng Tín.” Vừa mở miệng, nước mắt như mưa rơi xuống, gào khóc lớn.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây.” Hứa Viêm vừa thấy người tới, không khỏi kinh hách vạn phần, gặp mẹ mình nhào vào trên người Phương Trọng Tín, lại hoảng sợ.

“Trọng Tín, không được chết a.” Mẹ Hứa Viêm ôm thân thể Phương Trọng Tín khóc lớn, bà nâng mắt thấy La Mân cùng Tô Việt vẻ mặt khiếp sợ, khóc cầu nói “Cầu các người, mau gọi xe cứu thương đến, cầu các người, mau cứu hân a.”

“A Mạt, người đừng khóc. Có thể gặp người lần cuối cùng, ta thực vui mừng.” Phương Trọng Tín thần sắc đột nhiên trở nên ôn nhu dị thường, hân si ngốc nhìn mẹ Hứa Viêm, gọi tên của bà.

“Trọng Tín.” mẹ Hứa Viêm ôm đầu hân thật chặt, nước mắt.

“A Mạt, người đừng hận ta, ta khi đó, không phải cố ý phải bỏ lại người.” Phương Trọng Tín ra sức vươn tay, muốn nắm lấy tay người người phụ nữ mà hân yêu, mẹ Hứa Viêm nắm thật chặt một bàn tay của hân, nghẹn ngào nói “Ta không hận người, không bao giờ hận người, cầu người sống lại, ta không muốn người chết.”

“Không được a, ta làm nhiều chuyện xấu như vậy, tâm đã sớm chết, trên cái thế giới này đã không còn chỗ cho ta dung thân.” Phương Trọng Tín lẩm bẩm nói “A Mạt, ta chính là không an tâm người a.”

Mẹ Hứa Viêm khóc nói “Trọng Tín, người đừng bỏ lại ta, cầu người đừng bỏ lại ta nữa, hân đã chết, hiện giờ không còn người nào có thể ngăn trở hai chúng ta, cầu người đừng bỏ lại ta.”

“Mẹ, mẹ đang nói gì vậy? Tại sao mẹ có thể ôm giết chết hung thủ ba hả.” Nỗkiếp sợ ban đầu của Hứa Viêm hiện giờ bị một cổ phần nộ khó có thể minh trạng thay thế, nàng định tiến lên rút ra tay mẹ mình cùng người mình hận nhất.

“Tiểu Viêm” Mẹ Hứa Viêm khóc thét một tiếng, khóc đối con gái nói “Thực xin lỗi, ma ma thực xin lỗi người, hân mới là cha ruột của người a.”

“Mẹ nói cái gì? Mẹ cũng điên rồi phải không?” Hứa Viêm hét rầm lên.

Trên mặt Phương Trọng Tín cũng biểu hiện sự chấn động, hân nhìn thoáng qua Hứa Viêm, không khỏi ha ha nở nụ cười “Thật sự là báo ứng a, báo ứng, nguyên lai ta nên chết ở trong tay con gái của mình. Khụ khụ” một bùm máu tươi từ trong cổ họng hân phun ra, mẹ Hứa Viêm kêu lên sợ hãi, đè lại miệng vết thương trước ngực hân.

“Mẹ, mẹ nói vậy, mẹ đang gạt ta, đúng hay không? Mẹ giận ta làm chú bị thương, mẹ đang gạt ta.” Hứa Viêm không dám tin nhìn mẫu thân.

“Ta không có lừa người, người nhớ rõ mấy năm trước, lần mà cha người hành hung ta không? Đó là bởi vì hân đã biết người không phải con ruột của hân, trường học các người tổ chức kiểm tra sức khỏe, nhóm máu của người là O, nhưng ta cùng Hứa Trọng Đạo, đều là nhóm máu A, và hân đã biết.” Mẹ Hứa Viêm trong mắt đầy lệ, khóc không thành tiếng.

La Mân cùng Tô Việt cũng bị chấn động đứng ở nơi đó, bọn họ như thế nào cũng thật không ngờ sự tình cứ nhiên diễn biến thành cái dạng này.

“Không, người gạt ta, các người đều gạt ta. Ta không tin.” Hứa Viêm kêu sợ hãi, lắc đầu kịch liệt, tiếp theo xoay người chạy đi.

La Mân nhìn thoáng qua Tô Việt, sau đó vội đuổi theo Hứa Viêm.

“A Mạt, ta thực vui mừng, nguyên lai, ta không phải một người cô đơn, ta còn có đứa con gái.” Sắc mặt Phương Trọng Tín dần dần trở nên xanh trắng, “A Mạt, đèn đều hư hết rồi sao, sao ta không nhìn thấy gì hết vậy.”

A Mạt ôm thật chặt hắn, khóc nức nở nói “Trọng Tín, đều tại ta, ta không nên vẫn đối với người lãnh đạm như vậy, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Khi đó, bà hận quá, giận quá, vì cái gì chỉ sau một đêm lại đối với mình hờ hững, chẳng lẽ liền là bởi vì mình bị anh của hắn cưỡng bạo sao? Người sai không phải bà, vì cái gì, hắn phải làm như thế, hiện giờ mới hiểu được, nguyên lai bọn họ đều là người bị hại, rốt cuộc này hết thấy đều nên trách ai được chứ?

Phương Trọng Tín nói thật nhỏ “Không, ta không trách người, ta vẫn luôn yêu người sâu đậm như vậy.”

Hắn ra sức nghĩ muốn lại một lần nữa vuốt ve gương mặt người hắn yêu mến, nhưng tay chỉ vừa mới chạm tới được liền hạ xuống.

“Trọng Tín –.” Trong kho hàng to như vậy, truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế của người phụ nữ, Phương Trọng Tín thở ra một hơi cuối cùng, chết ở trong lòng ngực người phụ nữ mình yêu mến, mà xa xa, tiếng còi cảnh sát cùng xe cứu thương đan xen vang lên, càng ngày càng gần.

## 84. Quyển 2 - Chương 36

Việc Phương Trọng Tín chết là kết cục ngoài suy nghĩ của La Mân cùng Tô Việt, hai người yên lặng nhìn cảnh sát đem thi thể của hắn nâng trên xe cứu thương, tinh thần Hứa Viêm đã bị kích động thật lớn, lúc đầu điên cuồng càn về sau càng trầm mặc, nàng cùng mẹ mình được xe cứu thương chở đến bệnh viện.

Từ cục cảnh sát đi ra đã là rạng sáng 4 giờ, nhìn bầu trời sáng sớm, La Mân nhẹ nhàng ôm lấy người Tô Việt.

Ngày mở phiên tòa phúc thẩm Vương Lập Gia, rất nhiều người đến, ngồi ở hàng ghế thứ nhất chính là người yêu của hắn Trương Hiểu Phong.

Buổi sáng, chánh án tuyên bố mở phiên tòa, pháp đình xao vang, theo “Thẩm vấn bị cáo Vương Lập Gia ra tòa.” Ngay sau đó, cảnh sát tòa án áp giải Vương Lập Gia với mái tóc bị cắt ngắn tiến nhập thẩm lí và phán quyết đình.

Nhìn gương mặt tiêu tụy mà gầy yếu của người yêu mình, Trương Hiểu Phong nhịn không được lệ nóng doanh tràn, “Lập Gia.” Hắn khẽ gọi tên tình nhân, dường như cảm nhận được có người gọi tên mình, Vương Lập Gia ngẩng đầu hướng về này nhìn thoáng qua, khi nhìn đến Trương Hiểu Phong, hắn vẫn không chút biểu tình, không khỏi hiện lên một nụ cười thản nhiên, chính là nụ cười này, làm cho Trương Hiểu Phong lòng chua xót không thôi, mãnh cúi đầu, ghé vào trên đầu gối chính mình, nhịn không được nước mắt tuôn như mưa.

Lúc này, La Mân ngồi ở bên cạnh hắn không khỏi an ủi vỗ vỗ bả vai hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói “Hãy kiên cường lên, đừng làm cho Lập Gia khổ sở.”

Trương Hiểu Phong cực lực khống chế được tâm tình của mình, chậm rãi ngẩng đầu, hướng về phía người yêu với vẻ mặt hơi hơi lo lắng, cố gắng nở một nụ cười.

Luật sư nguyên cáo lên án xong, sau khi được chánh án đồng ý, Tô Việt đứng dậy, bắt đầu đặt câu hỏi cùng Vương Lập Gia.

Tô Việt: ta muốn hỏi bị cáo một chút, hung án cùng ngày, người là đến nhà Hứa Trọng Đạo lúc mấy giờ?

Vương Lập Gia: Khoảng 9h tối.

Tô Việt: Vì sao người cùng người bị hại xảy ra tranh chấp?

Vương Lập Gia thuật lại: hấn lấy em gái của ta uy hiếp ta nói, nếu ta sau khi tốt nghiệp không trở về Cổ thành, hấn tuyệt đối sẽ không buông tha cả nhà ta, còn đe dọa ta nói, nếu ta không nghe hấn, hấn sẽ cưỡng gian em gái ta.

Tô Việt nghiêm mặt nói “Hấn vì cái gì muốn bắt em gái của người áp chế người, bởi vì nguyên nhân gì?”

Chỉ thấy Vương Lập Gia nói một cách khó khăn “Bởi vì, ta không đồng ý cùng hấn tiếp tục quan hệ đồng tính nữa.”

Lúc này, chỉ nghe bàng thính chỗ ngồi một trận ồ lên, chánh án không khỏi gồ pháp chuy, trang nghiêm nói “Yên lặng.”

Tô Việt tiếp tục hỏi “Như vậy người là từ khi nào thì bắt đầu cùng người bị hại quan hệ đồng tính?”

Vương Lập Gia gian nan nói “Từ khi trung học đã bắt đầu.”

Tô Việt lần thứ hai mở miệng hỏi “Xin hỏi bị cáo, người còn nhớ rõ tình cảnh khi lần đầu tiên cùng người bị hại phát sinh quan hệ không?”

Vương Lập Gia hơi hơi nhắm mắt lại, thanh âm run nhẹ nói “Nhớ rõ, đó là một lần sau khi học thể dục xong, hấn muốn ta giúp đem các dụng cụ thể dục tới nhà kho, là ở chỗ này cường bạo ta.”

Lúc này, chỉ nghe bàng thính chỗ ngồi lần thứ hai vang lên nhiều tiếng xì xầm, chỉ nghe luật sư nguyên cáo cực kỳ bất mãn nói “Chánh án, ta phản đối luật sư biện hộ hỏi bị cáo vấn đề riêng tư, ta cho rằng điều này cùng bản án cũng không liên hệ.” Lúc này, chỉ nghe Tô Việt thần sắc thông dong hướng chánh án nói “Chánh án, ta yêu cầu bị cáo trả lời những vấn đề này có thể là điểm mấu chốt làm sáng tỏ vụ án, đều không phải theo như lời luật sư nguyên cáo, chỉ thuộc loại vấn đề riêng tư của bị cáo.”

Chánh án gật đầu đồng ý hấn tiếp tục hỏi Vương Lập Gia, Tô Việt không khỏi cất cao giọng nói “Ta muốn hỏi bị cáo, người vì cái gì lại đem theo dao gọt hoa quả đến nhà người bị hại?”

Vương Lập Gia vẻ mặt đau đớn nói “Ta thật không phải là muốn giết người, ta là sợ hãi hấn lại uy hiếp ta, muốn ta cùng hấn phát sinh quan hệ, cho nên muốn đến lúc đó hấn chỉ cần dám ép buộc ta, ta mượn dao nhỏ này hù dọa hấn, ta hoàn toàn không nghĩ tới muốn giết hấn.”

Tô Việt nói “Người khoảng mấy giờ người rời khỏi nhà người bị hại?”

Vương Lập Gia “Đại khái chín giờ rưỡi.”

Tô Việt “Từ nhà người bị hại đi ra sau, người đi nơi nào?”

Vương Lập Gia “Ta bởi vì trong lòng sợ hãi, nên đã đi xe suốt đêm về tới Vân Huyền.”

Tô Việt gật gù đầu “Ta tạm thời không có gì muốn hỏi nữa.”

Chánh án ý bảo hấn ngồi xuống sau, luật sư nguyên cáo đứng lên, sau khi được chánh án đồng ý, tiến lên hỏi bị cáo.

Luật sư nguyên cáo “Ta muốn hỏi bị cáo, người là khi nào thì nhận thức nguyên cáo.”

Vương Lập Gia “7 năm trước.”

Luật sư nguyên cáo mỉm cười “Bởi vì nguyên nhân gì người đến trường ở Cổ thành?”

Vương Lập Gia thần sắc ảm đạm “Là Hứa Trọng Đạo, hấn nói có thể đem ta đến trường Cổ thành.”

Luật sư nguyên cáo hỏi tiếp “Trong lúc người ở trường Cổ thành, phí dụng đều là ai bỏ ra vậy?”

Vương Lập Gia bất đắc dĩ nói “Là Hứa Trọng Đạo.”

Luật sư nguyên cáo gật gù đầu, tiếp tục mỉm cười nói “Học phí học đại học thì sao?”

Vương Lập Gia đau đớn nói “Cũng là hấn.”

Luật sư nguyên cáo nói “Như vậy chúng ta có thể lý giải như vậy hay không, người lúc trước không có khởi tố cùng truy cứu nguyên cáo cùng người phát sinh quan hệ đồng tính nguyên nhân căn bản chính là nguyên cáo cho người tiền trả học phí đến trường?”

Chỉ thấy Vương Lập Gia sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, ánh mắt tối như mực tràn đầy phần nộ nhìn luật sư nguyên cáo.

Luật sư nguyên cáo cũng không định buông tha hắn, từng bước ép sát “Người cùng nguyên cáo quan hệ duy trì bao nhiêu năm?”

Vương Lập Gia lạnh lùng nói “7 năm.”

Lúc này, chỗ bồng thính lại là một mảnh ồ lên.

La Mân không khỏi nhăn nhó mày, đây là có chuyện gì, nếu cứ tiếp tục hỏi như vậy, tình hình đối Vương Lập Gia rất bất lợi a. Hắn không khỏi đầy mặt sầu lo nhìn về phía người yêu mình, chỉ thấy Tô Việt ngồi ở chỗ kia, thần sắc lại vẫn bình t

ĩnh như cũ.

La Mân đành phải kiềm chế sự nóng lòng, tiếp tục nghe luật sư nguyên cáo ép hỏi bị cáo.

“Xin hỏi bị cáo, trong lúc người ở trường đại học có giao bạn trai hay không?”

Vương Lập Gia âm thanh lạnh lùng nói “Ta có thể không trả lời vấn đề này?”

Luật sư nguyên cáo nhìn về phía chánh án “Chánh án, ta nhận thấy vấn đề này rất trọng yếu, cũng là điểm mấu chốt vì cái gì nguyên cáo lại hành hung giết người.”

Chánh án gật gù đầu, nghiêm túc nói “Thỉnh nguyên cáo thành thật trả lời.”

Vương Lập Gia vẻ mặt kích động đứng lên “Ta có quen bạn trai, nhưng việc này hết thảy không có liên quan một chút nào với hắn.”

Luật sư nguyên cáo thần sắc bình tĩnh, khẩu khí lạnh lùng nói “Bởi vì quen bạn trai mới, cho nên người chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi người bị hại, vì thế, vào chín giờ tối ngày XX, người cầm con dao hoa quả đi vào nhà người bị hại ở Hòa Bình Tân Gia viên, thế nhưng người bị hại không đồng ý chuyện các người chia tay, vì thế bắt đầu xảy ra cãi vã, trong lúc tranh cãi, người giết người bị hại.”

Vương Lập Gia kích động kêu lên “Không phải như thế, không phải, là hắn mạnh hơn bức ta, ta không đồng ý, hắn nhào lên trước ngăn chặn ta, ta liều mạng phản kháng, nhưng không thoát khỏi hắn được, lúc này mới nhớ tới dùng dao đâm hắn, không phải như người nói vậy, không phải.”

“Chánh án, ta phản đối, này rõ ràng là luật sư nguyên cáo dẫn dắt bị cáo.” Lúc này, Tô Việt vẫn luôn bình tĩnh không khỏi cảm giận lên tiếng.

“Phản đối thành lập.” Chánh án nhìn về phía luật sư nguyên cáo “Chú ý ngôn từ của người.”

Luật sư nguyên cáo phần nộ nói “Ta tạm thời không có gì hỏi nữa.”

Lúc này, Trương Hiểu Phong vẫn ngồi ở chỗ bồng thính, sắc mặt khó coi, ánh mắt chăm chăm nhìn mình người yêu, tay cầm thành quyền, toàn thân không kiềm chế được run rẩy.

La Mân lần thứ hai vỗ vỗ tay hắn “Yên tâm, đừng lo lắng, hắn sẽ không có việc gì đâu.”

Lúc này, chỉ thấy Tô Việt lần thứ hai đứng dậy, cao giọng nói “Chánh án, các vị bồi thẩm, rốt cuộc bị cáo là bị hiếp bức hay là tự nguyện cùng người bị hại phát sinh quan hệ đúng là mấu chốt bản án, ta ở đây có một chứng cứ, đủ có thể chứng minh, đương sự của ta là bị Hứa Trọng Đạo cưỡng gian sau cũng uy hiếp cùng duy trì quan hệ đồng tính.”

Khi Tô Việt vừa dứt lời, bồng thính đang yên lặng nhin không được lại là một mảnh ồn ào.

“Yên lặng.” Chánh án không thể không lần thứ hai xao hưởng liễu pháp chuy.

Tô Việt đưa ra cuốn nhật kí tính yêu được lấy từ trong nhà Hứa Trọng Đạo và các bản ghi chép chi tiết về những người có liên quan trong nhật kí, nói “Cuốn nhật kí này cộng thêm các tư liệu ghi chép về ba mươi hai thiếu niên bị hại, trong đó hai mươi tám trang, nội dung có đề cập tới đương sự của ta, bản ghi chép kể lại Hứa Trọng Đạo là như thế nào uy hiếp đương sự của ta, cùng các chi tiết trong quá trình quan hệ. Chúng ta thông qua cục công an kiểm tra bút ký trong cuốn nhật ký cùng các thư kiện trước đó của Hứa Trọng Đạo là giống nhau, hoàn toàn chứng thật cuốn nhật kí này là tính thực.”

Hắn đem các tư liệu sao chép trình lên chánh án và các vị bồi thẩm đoàn, trật tự trong toà án lại không thể không chế được.

“Yên lặng, yên lặng.” Chánh án đành phải dùng sức gõ pháp chùy.

Luật sư nguyên cáo căn bản không có nghĩ đến chuyện sẽ có cuốn nhật kí tính yêu này xuất hiện, không khỏi nao nao.

“Chánh án, ta đây còn có một phần tư liệu, là báo cáo kiểm nghiệm thi thể Hứa Trọng Đạo của cục công an pháp kiểm lúc trước, lúc ấy, sau khi nhận được điện thoại báo án từ con gái Hứa Trọng Đạo, mười một giờ bốn mươi thì cục công an chạy tới hiện trường, căn cứ kiểm nghiệm thi thể tại hiện trường, phán định, thời gian tử vong Hứa Trọng Đạo hẳn là không vượt qua một giờ, cũng chính là ở khoảng mười giờ bốn mươi phút.”

Hắn hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp “Căn cứ theo bản ghi chép giải phẫu thi thể, nguyên nhân tử vong là do nạn nhân bởi vì dao đâm vào trái tim làm cho mất máu quá nhiều mà chết.”

Tô Việt mặt hướng mọi người nói “Chính là, căn cứ theo như lời đương sự của ta, đêm hôm đó khoảng chín giờ rưỡi hắn ngồi trên xe taxi quay về Vân Huyền. Ta sau đó có kiểm chứng qua, tìm được tái xế taxi lái chiếc xe ngày đó, hắn cũng chứng thật vào lúc chín giờ bốn mươi quả thật có người thanh niên ở trên lộ Trình Độ lên xe của hắn, mà trải qua thí nghiệm thực địa, từ hòa bình tân gia viên đến lộ Trình Độ nếu chạy bộ phải cần thời gian khoảng 10 phút, như vậy liền chứng thật đương sự của ta đứng là lúc chín giờ rưỡi từ nhà Hứa Trọng Đạo đi ra.”

Luật sư nguyên cáo không khỏi nhướng mày “Vậy có thể chứng minh vấn đề gì?”

Tô Việt mỉm cười “Điều này có thể thuyết minh vấn đề rất trọng yếu, mọi người thỉnh xem.” Hắn tiếp theo đưa ra ảnh chụp vết thương trên thi thể Hứa Trọng Đạo.

“Đây là vết thương trí mệnh, mọi người xem xem nó cùng những vết thương khác có cái gì bất đồng?”

Luật sư nguyên cáo không khỏi hơi hơi nhíu mày, Tô Việt bình tĩnh phân tích nói “Mọi người có phát hiện hay không, ngoại trừ bỏ vết thương nơi trái tim, những vết thương do dao khác đều hơi hơi thiên hữu.”

Hắn bình tĩnh xoay người hướng về phía chánh án “Mà vết dao nơi trái tim, lại hơi hơi thiên tả. Đây thuyết minh vấn đề gì, thuyết minh vết dao đâm chỗ trái tim cùng những vết dao khác căn bản là không phải cùng một bàn tay.”

Luật sư nguyên cáo kia rốt cục kịp phản ứng Tô Việt muốn dẫn hướng mọi người tới cái gì, không khỏi biện bạch nói “Cùng một người hoàn toàn có thể sử dụng hai tay để giết người, trong lúc hắn bối rối vì nguyên nhân nào đó đổi tay thì sao, điều đó cũng là thực bình thường.”

Tô Việt không khỏi lạnh lùng liếc hắn một cái, làm như cười hắn ngu xuẩn “Người thuận tay trái và người thuận tay phải độ mạnh yếu là tuyệt đối bất đồng, căn cứ báo cáo kiểm tra thi thể biểu hiện cùng pháp y khoa phân tích lần thứ hai, vết dao này là do một người đã từng quen sử dụng tay trái.”

Tô Việt lời này vừa nói ra, trật tự toà án lại lần nữa không khống chế được, chỗ bành thính, Trương Hiểu Phong kích động mãnh liệt bắt lấy tay vịn muốn đứng lên, bị La Mân mạnh mẽ đè xuống “Khắc chế một chút, chưa đến lúc hoan hô được.”

Chánh án cau mày lớn tiếng nói “Yên lặng, yên lặng.”

Tô Việt nhìn đối diện luật sư sắc mặt dần dần đen lại, chậm rãi nói “Đây thuyết minh vấn đề gì chứ? Thuyết minh rằng lúc đương sự của ta đi rồi, còn có một người từng đến nhà Hứa Trọng Đạo ở Hòa bình tân gia viên.”

Tuy rằng luật sư nguyên cáo nói năng hùng hồn đầy lý lẽ còn đưa ra lý do khác rất cường điệu, nhưng vụ án lúc này lại có biến hóa lớn. Tô Việt lấy ra vật chứng chứng minh Hứa Trọng Đạo tính ngược, chứng minh Vương Lập Gia bị hấn hiếp bức ngược đãi, vạch ra điểm đáng ngờ tồn tại trong án kiện, vạch trần tội ác của Hứa Trọng Đạo

La Mân ngồi ở dưới đài, neho lại ánh mắt đen nhánh, thật sâu đánh giá lại người yêu của mình, hôm nay, hấn giống như một lần nữa lại nhận ra một Tô Việt mới nữa, nguyên lai, lúc hấn ở nơi như thế này, biểu hiện chính là vô cùng nhạy bén cơ trí, nghiêm nghị chính khí như thế.

“Ba ba ba ”

Rốt cục sau khi hội ý mười lăm phút sau, cuối cùng thời khắc thẩm lý và phán quyết đã tới, tất cả mọi người đều đứng dậy, lắng lắng cùng đợi, phán quyết cuối cùng của chánh án.

“Bị cáo Vương Lập Gia ở bản án bởi vì trong lúc phòng vệ dân bị thương nguyên cáo Hứa Trọng Đạo, căn cứ hình pháp quốc gia của ta, không đáng truy cứu trách nhiệm hình sự, được vô tội phóng thích, trong vụ án Hứa Trọng Đạo bị giết, trở lại cơ quan công an một lần nữa thẩm tra xử lý.”

Khi chánh án vừa dứt lời, chỉ thấy toàn bộ bàng thính một mảnh sôi trào, Trương Hiểu Phong nước mắt như mưa, nhảy ra khỏi bàng thính, đi nhanh về phía Vương Lập Gia đang đứng nơi thẩm lý và phán quyết đình.

La Mân lúc này không khỏi khẽ mỉm cười, ánh mắt xuyên qua đám người, cùng ánh mắt Tô Việt thoải mái dây dưa cùng một chỗ, hai người tuy rằng không có ngôn ngữ nào, chính là cả hai đều biết, đây là lời chúc cho thắng lợi bọn hấn.

## 85. Quyển 2 - Chương 37

Hứa Viêm đi rồi, lúc này vụ án đã sang ngày thứ ba, nàng rời khỏi bệnh viện không lời từ giã. Vài ngày sau, mẹ của nàng -Chu Mạt nhận được một phong thư không có viết địa chỉ, trong thư viết cho mẹ mình nàng nói “Con có tội rất nhiều, giả sử được quay lại từ đầu, tin tưởng, con tuyệt đối sẽ không lựa chọn như vậy.”

Nàng đem ba trăm vạn đồng mà Phương Trọng Tín đưa cho mình vài lần, để lại cho mẹ mình, lúc mẹ Hứa Viêm tìm được Tô Việt, về mặt cũng thật bình tĩnh.

“Làm phiền người, Tô luật sư, ta muốn đem số tiền này quyên góp cho cô nhi viện, ngài giúp ta được không?”

Tô Việt nhìn người phụ nữ trước mắt khuôn mặt bình thản như nước, không khỏi nói với nàng “Thực xin lỗi.”

Chu Mạt hơi run nhẹ một chút “Chuyện này cũng không trách người, chỉ có thể nói tạo hóa trêu người, ta tin tưởng, đó cũng là sự lựa chọn của Trọng Tín, có lẽ hấn đã sớm dự liệu được sẽ có một ngày như vậy.” Nàng lấy từ túi xách ra một cái hộp bánh bằng thiếc có khóa.

“Đây là hai ngày trước ta nhận được, giấy niêm phong trên mặt là bút tích của Trọng Tín.” Nàng vuốt nhẹ lên chiếc hộp, trên mặt lộ ra tươi cười thản nhiên “Đây là hộp bánh bích quy mà chúng tôi đã dùng xong, năm đó chúng tôi còn cùng một chỗ, nhiều năm như vậy, hấn vẫn giữ lại, cũng không biết bên trong khóa những thứ gì.”

Tô Việt nhìn đến cái hộp này, không biết vì cái gì, đột nhiên nhớ tới cái chìa khóa mà mình lấy được trước đó, không khỏi thốt ra “Ta có giữ một cái chìa khóa, nếu không, cho người thử xem?”

Chu Mạt trên mặt toát ra thần sắc kinh ngạc “Cái chìa khóa?”

Tô Việt theo ngăn kéo tìm được cái chìa khóa nho nhỏ đưa cho nàng. Chu Mạt không khỏi run nhẹ nhẽm ngay ổ khóa, khẽ vặn một cái, chỉ nghe “Ba” một tiếng, cứ nhiên mở ra được.

“Trời ơi, mấy thứ này, nguyên lai, hấn đều lưu trữ.” Chu Mạt kích động cầm lấy mấy món đồ trong chiếc hộp, không khỏi rơi lệ đầy mặt, một cái kẹp tóc màu đỏ, một đồng hồ nữ hình dáng cũ kỹ, một phong thư chính mình năm đó viết cho hấn.

Tô Việt mắt thấy nàng cầm từng món đồ kỷ niệm, kinh hô một tiếng, thẳng đến, nàng lấy ra một tấm ảnh năm đó hai người duy nhất chụp chung, trở nên trầm mặc.

Theo tay nàng nhìn lại, chỉ thấy cô gái trong ảnh chụp mặt mày thanh lệ, buộc hai bím tóc đen nhánh, mỉm cười ngọt ngào, bên

cạnh là chàng thanh niên cao lớn tuấn tú, khoe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, mặc dù đang cười, chính là trong ánh mắt rõ ràng ẩn chứa u buồn nói không nên lời, bối cảnh là bên bờ sông nơi nào đó, trên mặt nước còn tạo nên một mảnh gợn sóng.

“Đây là lúc ở nhà hần mà, năm ấy chúng ta yêu nhau và chuẩn bị kết hôn, hần mang ta đi gặp mẹ của hần, đây là bên cạnh đập chứa nước long trạch.” Chu Mạt đắm chìm trong dòng hồi tưởng của mình, ngoài miệng hiện lên vẻ tươi cười.

Hết thấy rõ rệt rõ ràng, ngày đó, vì cái gì Phương Trọng Tín đi tìm Hứa Trọng Đạo, Hứa Viêm rốt cuộc nói gì đó, thúc đẩy hần đi trước, sinh thành cuối cùng bị kịch, chính là vì một câu “Cái chìa khóa.”

Đối với Phương Trọng Tín mà nói, tia sáng duy nhất trong lòng hần chính là Chu Mạt, vì cái chìa khóa, chính là cái chìa khóa này, khiến cho hần ức chế sự chán ghét tràn ngập trong lòng, lại đến nhà Hứa Trọng Đạo lần nữa, chính là, người kia cũng không trả lại cho hần.

Sau khi tiễn Chu Mạt rời đi, Tô Việt ngồi bên cửa sổ thật lâu sau, ngoài cửa sổ mặt trời dần dần lặn về phía tây, nghĩ đến chuyện mình và La Mân, không khỏi cảm khái vô biên.

“Người đang suy nghĩ cái gì vậy? Nhập thần như thế, ngay cả ta gõ cửa cũng không nghe được.” La Mân đẩy cửa tiến vào, bắt gặp Tô Việt đang ngẩn người nhìn trời chiều.

Tô Việt nghe được giọng nói La Mân, không khỏi chấn động toàn thân, đứng lên, kinh ngạc nhìn La Mân.

“Làm sao vậy? Ta đây mới vừa cắt tóc, khó coi lắm sao a” La Mân sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng nói.

“Không, nhìn được lắm, ở trong mắt ta, người bộ dáng gì nữa cũng đều đẹp hết.” Tô Việt thực nghiêm túc nói với La Mân.

“A?” La Mân có chút kinh ngạc nhìn người yêu, có điểm chưa kịp thích ứng, phải biết rằng, mấy lời “sến” như vậy, từ trước đến nay đều là mình nói cho tiểu mèo hoang này nghe không a.

“A Mân.” Tô Việt nhích tới một bước đi đến trước mặt La Mân, La Mân lo lắng sờ trên trán của hần “Không nóng a.”

“Hôn ta.” ánh mắt Tô Việt đen nhánh sâu thẳm, phảng phất có loại mị lực hút hồn phách người. La Mân làm sao cự tuyệt được hấp dẫn của hần, không khỏi ôm lấy hần, cùng hần hôn môi thật sâu.

Tô Việt giờ đây thật khác lúc trước, hôm nay cư nhiên chủ động câu triền đầu lưỡi La Mân, La Mân tuy rằng cảm thấy giật mình, nhưng cũng mừng thầm không thôi, này thật đúng là lẽ vật không thể tưởng được.

“Ân, ah.” Lúc người yêu thật sâu tiến vào thân thể của chính mình, Tô Việt không khỏi phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

La Mân xoay mặt hần lại, hung hăng hôn lên môi hần, phía trên miệng bị ngăn chặn phát không được thanh âm, phía dưới lại bị La Mân đang vô cùng phấn khích, không ngừng ma xát trêu đùa, Tô Việt toàn thân vô lực xụi lơ ở trong lòng, ngực La Mân, chỉ có thể dùng mũi phát ra thanh âm “Ân, ân” bởi vì chịu tra tấn rồi lại ngọt ngào.

Toàn bộ bên trong không ngừng vang lên âm thanh \*\*\* mỹ “Ba ba”, La Mân hôn Tô Việt trong chốc lát, liền đem hần đặt tại trên bàn làm việc, động tác trở nên mãnh liệt hơn.

Chỉ thấy Tô Việt đầy mặt đều là mồ hôi, sắc mặt ửng hồng, toàn bộ thân thể không ngừng bị va chạm đẩy về phía trước. La Mân không khỏi cầm lấy hai tay hần, bốn bàn tay siết chặt, áp trên mặt bàn, toàn bộ phía sau lưng Tô Việt đều dán tại lòng, ngực trần trụi mồ hôi lấm tấm của hần, cảm thụ được độ ẩm cực nóng như núi lửa của hần.

“A Mân, ta không chịu được nữa rồi, cầu người.” Theo La Mân càng đánh càng hăng, không biết qua bao nhiêu lần cao trào, Tô Việt không khỏi cúi đầu cầu xin, hắn chỉ cảm thấy hai chân chính mình như nhũn ra, không còn có chút khí lực.

La Mân cẩn thận từ thân thể của hắn rời ra, ngay tại Tô Việt thở nhẹ một hơi, lúc vốn tưởng rằng hắn không hề tiến vào, La Mân đưa hắn ôm ở trong ngực của mình, hai người đều ngồi ở trên sàn nhà gỗ.

“A Mân.” Tô Việt không khỏi khóc lóc cầu xin, giây tiếp theo lại bị từ trên xuống xuyên vào.

La Mân một bên không ngừng hôn môi người yêu, một bên ghé vào lỗ tai hắn dỗ dành “Lập tức sẽ tốt thôi, chỉ một chút nữa.”

Tô Việt bị hắn hôn không thể mở miệng nói chuyện, chỉ phải mặc hắn ôm chặt lấy chính mình, theo hắn cùng nhau từng thân đỉnh động, mà phân thân trước người mình, lại lần nữa đứng thẳng lên ở trong tay của hắn.

Lần giao hoan này giống như thủy triều cuộn cuộn, mang theo cảm xúc nồng cháy mãnh liệt, khi hai người chấm dứt, trong phòng đã là một mảnh hắc ám.

## 86. Quyển 2 - Chương 38

Trong bóng đêm, La Mân cùng Tô Việt ôm nhau chặt chẽ, La Mân thật sâu hôn lên mái tóc mềm mại của Tô Việt, cúi đầu nỉ non: “Tiểu Việt, ta yêu người.”

Tô Việt gất gao nhắm mắt lại, khước miệng khẽ mỉm cười lại tiết lộ tâm tư của hắn. Hắn thích được La Mân dùng cánh tay cường hữu lực như vậy ôm chính mình, thích ghé vào trước ngực của hắn, nghe tiếng trái tim hắn đập mà cảm thấy vô cùng an tâm, thích hắn cưng chiều âu yếm gọi tên của mình, nói câu ta yêu người. “A Mân.” Trong lòng hắn nhẹ nhàng nói, “Ta cũng yêu người.”

Sau khi án kiện kết thúc, Vương Lập Gia từ chối việc Tô Việt muốn giúp hắn hoàn thành học đại học, hắn thần nhiên nói: “Quên đi, coi như hết thấy mấy thứ này đưa cho người kia là được rồi, ta từ nay về sau, cũng không thiếu hấn cái gì.”

“Người về sau định làm như thế nào chứ?” Tô Việt nhin không được lo lắng cho cậu thiếu niên này nhìn qua thực giống tình cảnh ngày xưa của mình.

Chỉ thấy Vương Lập Gia nở nụ cười: “Ta còn có hai tay mà, dù sao, ta còn có Hiểu Phong, Tô luật sư, ngài đừng lo lắng.”

Trong ánh hoàng hôn, nhìn bóng dáng đơn bạc mà kiên cường kia dần dần đi xa, Tô Việt lộ ra nụ cười vui mừng.

Ngày tháng trôi qua như nước chảy, bất tri bất giác lại qua đi một tháng, thời tiết càng ngày càng nóng. Ngày hôm đó sau khi ăn trưa xong, Tô Việt nằm ở trong phòng mở máy điều hòa ngủ trưa, di động đột nhiên vang lên.

Là một dãy số xa lạ, Tô Việt ấn nút nghe.

“Chào ngài, xin hỏi là Tô luật sư phải không? Là một giọng nữ dễ nghe, Tô Việt không hiểu sao cảm thấy được quen thuộc.

“Vâng, xin hỏi người là?” Tô Việt nhất thời nhớ không nổi ở nơi nào nghe qua thanh âm này.

“Ta là Giai Giai, chúng ta đã gặp nhau rồi.” Người nọ tạm dừng một chút, nhẹ nhàng nói, “Ta là vợ trước La Mân.”

“A, ta nhớ ra rồi, thật sự là thật có lỗi, ta không nhận ra.” Cuộc điện thoại này hoàn toàn xua tan cơn buồn ngủ mông lung của Tô Việt, hấn lập tức xoay người ngồi dậy.

“Cô, có chuyện gì không?” Hấn có chút nói lắp hỏi han, không biết vì cái gì, ở trước mặt người phụ nữ này, hấn luôn luôn cảm thấy áy náy cùng chột dạ, rõ ràng là hấn nhận thức La Mân trước, chính là, một khi gặp gỡ người phụ nữ này, hấn lại cảm thấy được chính mình thành cường đạo.

“Ta có thể cùng người nói chuyện được không?” Giai Giai thanh âm ôn nhu dễ nghe, thái độ chân thành làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

Nửa giờ sau, trong một quán trà khung cảnh tuyệt đẹp cao nhã, Tô Việt lại gặp Giai Giai người từng là bà La.

Hắn không khỏi cười rộ lên, nhớ tới cảnh tượng lần đó vợ Tăng Mục ở quán cà phê cầu xin chính mình rời đi Tăng Mục, vì cái gì, tình cảnh chết tiệt này, lại lặp lại lần nữa chứ?

“Chuyện gì vậy?” Không hiểu sao khi nghĩ tới đó, làm cho ngữ khí của hắn phi thường không tốt, ánh mắt lạnh như băng mà quật cường, hắn đã quyết định, nếu là người mở miệng làm cho ta rời đi La Mân, ta sẽ không bao giờ chấp thuận.

“Tô Việt, ta có thể gọi người Tô Việt sao?” Giai Giai ngữ khí ôn nhu, cũng không ngại Tô Việt đang bực bội.

“Cô rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?” Tô Việt lúc này thực khó xử với người phụ nữ này, nàng tựa như một khối bông, dù nói như thế nào, nàng cũng chỉ là cười.

“Kỳ thật, ta lần này tới gặp người, phải dùng dũng khí rất lớn.” Giai Giai nhìn Tô Việt, cười cười mở miệng, không biết thế nào biểu đạt cảm thụ của mình.

“Kỳ thật, người cần bản không cần cảnh giác đối với ta, ta cùng La Mân đã sớm không phải vợ chồng. Hắn cùng ai cùng một chỗ, ta là không có quyền can thiệp.” Giai Giai giống như nhìn thấu đề phòng trong lòng Tô Việt, sâu kín nói, “Ta chỉ là, muốn nhìn một chút người hắn yêu sâu đậm, rốt cuộc là như thế nào, chỉ có vậy thôi.”

Tô Việt nhất thời thật có chút không biết làm sao, vốn hắn còn nghĩ, nếu, nàng dám mở miệng yêu cầu mình rời đi La Mân, mình có thể dùng chuyện nàng cùng La Mân đã ly hôn để phản bác lại hay không, không thể tưởng được, cô gái này lại nói ra trước.

“Hiện tại người biết hắn là người đồng tính luyến ái, người có khinh thường hắn không?” Tô Việt thở dài, không biết mình như thế nào lại hỏi như vậy, chính là, theo trong tiềm thức, hắn vẫn là hy vọng người phụ nữ này, sẽ không giống những người khác đối bọn họ tràn ngập khinh bỉ cùng xem thường, dù sao, nàng từng là vợ trước La Mân.

“Lúc ta vừa mới bắt đầu nghe Thủy Linh nói chuyện của các người, thật sự thực khiếp sợ.” Giai Giai cười khổ nói, “Làm sao có thể tưởng tượng được trạng thái của mình, cư nhiên chính là người đồng tính luyến ái, này với ta mà nói, thật sự là nỗi nhục lớn lao.”

Tô Việt nhất thời trở nên trầm mặc, nàng nói rất đúng, bất cứ người phụ nữ nào khi gặp tình cảnh như vậy, nghĩ đến đều đã nổi điên rồi.

“Trong một thời gian ngắn ta luôn cảm thấy bị tra tấn bởi vấn đề này, chính là, sau đó, ta đã nghĩ thông suốt.” Giai Giai nâng lên mắt nhìn Tô Việt, “Hắn yêu người, người cũng thương hắn, kỳ thật ta mới là người thứ ba chen ngang vào các người.”

Tô Việt rũ xuống ánh mắt, nhìn lá trà chìm nổi trong chén trà trước mặt, không biết phải mở miệng như thế nào, hắn ở trên toà án nhanh mồm nhanh miệng, nhạy bén bao nhiêu, chính là khi hắn đối mặt Giai Giai như vậy, nhưng không biết nên nói cái gì cho tốt. Hắn từng ngưỡng mộ nàng, có thể hợp pháp mà quang minh đứng ở bên người La Mân.

“Nói thật, khi lần đầu gặp người, ta thật sự cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng vẫn không nhớ ra được ta rốt cuộc đã gặp người ở nơi nào, chính là, hôm nay, trước khi đến đây, ta cuối cùng nhớ ra rồi, là ở trong nhà của chúng tôi.” Giai Giai xin lỗi cười cười “Hiện tại cũng không phải là nhà của ta, ngay tại thư phòng của La Mân, ta từng nhìn thấy một khung ảnh, trong ảnh là thiếu niên mặc áo trắng ngồi trên tấm bia đá, nguyên lai đó chính là người.”

Tô Việt chậm rãi ngẩng đầu, chưa xót nói: “Thì ra, hắn vẫn còn giữ ảnh chụp kia, ta cứ nghĩ, hắn đã sớm quên mất nó chứ.”

Giai Giai ánh mắt ảm

đậm, nhẹ nhàng nói: “Hắn làm sao có thể quên nó được chứ, hắn chính là vắn đầu dẫu ở trong lòng, nhiều năm như vậy, chưa bao giờ quên, tuy rằng hắn cũng rất tốt với ta, nhưng đó không phải là yêu.”

Nàng nhìn Tô Việt: “Tình yêu của hắn đều dành hết cho người.”

Tô Việt cầm chén trà, thở dài: “Thực xin lỗi.”

Ánh mắt Giai Giai chuyển hướng ngoài cửa sổ: “Không cần nói xin lỗi cùng ta đâu, người cũng không có lỗi gì với ta, muốn nói sai chính là vận mệnh, còn có đủ loại ánh mắt thế tục, nếu không phải như vậy, La Mân như thế nào lại làm trái lương tâm lấy ta làm vợ, chính là, ta còn là phải cảm kích không phải sao? Dù sao, hắn đã cho ta vài năm hạnh phúc mà.”

Thật lâu sau, hai người đều không nói gì, trầm mặc một lát, Giai Giai lại mỉm cười nhìn qua: “Tô Việt, ta có thể gọi người Tô Việt sao?”

Tô Việt khước miệng hơi hơi hiện lên: “Có thể, ta có thể gọi người Giai Giai sao?”

Giai Giai đột nhiên cười khê hởi: “Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ là bằng hữu, đúng không?”

Tô Việt cười cười nói: “Đúng vậy.” Đừng nói, cùng vợ trước của tình nhân cư nhiên thành bằng hữu, loại cảm giác này, thật đúng là có chút quái dị. Bất quá, cảm giác so với là tình nhân tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Giai Giai cười, hỏi Tô Việt nói: “Hỏi người một vấn đề, người nói thật nhé, ta bây giờ là không phải vẫn là rất được?”

Tô Việt nao nao: “Đúng vậy, người là rất được, ta chưa từng thấy người phụ nữ nào hấp dẫn hơn so với người.”

Giai Giai cười nói: “Thật vậy chăng? Nếu ta xinh đẹp như vậy, ta cũng không tin, ta còn tìm không thấy một người đàn ông hoàn hảo hơn so với La Mân a.”

Tô Việt ngạc nhiên một lát, rốt cục cũng nở nụ cười, “Đúng vậy, ta tin tưởng, người chắc chắn sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về mình.”

Ngày đó, là một ngày thật đặc biệt đọng lại trong trí nhớ Tô Việt, Giai Giai rốt cục không hề giống những gì hắn lo lắng tưởng tượng, bọn họ sau đó tán gẫu rất nhiều về La Mân. Tô Việt càng thêm biết, là La Mân yêu mình cỡ nào, chính là, với việc đặt tên cho Tư Việt “Hắn nói, tên này dễ nghe, hiện tại ta mới biết được, hắn là luôn tưởng niệm người.”

Giai Giai trước khi đi, đối Tô Việt cười nói: “Tuy rằng đã qua một cửa là ta, chính là, ta biết cha mẹ La Mân cũng không dễ dàng chấp nhận chuyện này a, người phía trước vẫn là còn rất nhiều trở ngại a.”

Tô Việt thần nhiên cười nói: “Ta biết, bất quá, ta không sợ.”

Giai Giai cười nói: “Vậy là tốt rồi, ta chúc phúc các người.”

Lúc này đây, Tô Việt phát ra từ nội tâm cảm kích nói: “Cám ơn.”

Giai Giai đi rồi, Tô Việt không nhìn thấy được lúc nàng xoay người đi, trong ánh mắt ngập đầy lệ, “A Mân, tình yêu của ta không thể ít hơn so với hắn, bất quá, nếu đây là người đã lựa chọn, ta tôn trọng quyết định của người.”

Cái gì là yêu? Đối với Giai Giai mà nói, hạnh phúc của hắn so với mình quan trọng hơn, đó cũng là một cách yêu, La Mân, hẹn gặp lại.

## 87. Quyển 2 - Chương 39

Cùng Giai Giai gặp mặt trở thành một bí mật giữa Tô Việt và Giai Giai. Thật lâu sau đó, La Mân mới nghe nói chuyện này, không khỏi vô cùng tò mò đối với cuộc nói chuyện giữa Tô Việt cùng Giai Giai.

“Ai, ta nói, như vậy thực không công bình nha, các người cứ nhiên lên gặp mặt, còn không nói cho ta biết, các người nói những chuyện gì vậy.” La Mân chớp chớp đôi mắt đen láy, mặt mày ủy khuất nhìn tình nhân ngồi ở trên ghế sa lon, giây tiếp theo lại bị một cước đạp ra ngoài.

“Đau quá a, tiểu Việt, người mưu sát chồng a.” La Mân một tay ôm bụng, một bên lớn tiếng lên án.

Tô Việt trong lòng kỳ thật rất phức tạp, hắn chưa bao giờ nghĩ tới Giai Giai lại dễ dàng thông hiểu cho tình yêu giữa mình và La Mân như vậy. Từ lúc cùng La Mân yêu nhau, giữa bọn họ luôn có phụ nữ xen vào, chính là, Giai Giai là một phụ nữ thông minh hiểu lý lẽ, đối lại chính mình, nếu như là La Mân đã yêu nữ nhân, kêu hắn chạy tới cùng tình địch nói: “Ta chúc phúc các người.” Đây căn bản là chuyện không có khả năng, mình mà không giết đôi gian phu \*\*\* phụ kia sẽ không sai lầm rồi, nghĩ đến đây, hắn hơi chút có chút buồn bực, nguyên đến lòng cao thượng của mình còn không sánh bằng người phụ nữ này.

La Mân nào biết đâu rằng, Tô Việt lúc này đang nghĩ cái gì. Hắn đối với chuyện Giai Giai chạy đi tìm Tô Việt bắt đầu không phải không khẩn trương. Hắn rất sợ Giai Giai làm ra chuyện gì thương tổn Tô Việt, chính là, sau lại phát hiện người ta căn bản không phải ý tứ này, ngược lại đối với sự tình mình cùng Tô Việt có vẻ thông hiểu. Cảm giác kia trong lòng liên hoàn toàn thay đổi, tràn đầy cảm động cùng kinh ngạc, hắn phát hiện, chính mình tuy rằng cùng người phụ nữ này sống chung nhiều năm, nhưng là, mình lại không hiểu rõ hết về nàng.

Tô Việt vừa nhắc ánh mắt, phát hiện La Mân vẫn còn ngơ ngác quỳ rạp trên mặt đất, một bàn tay nâng má nhìn mình, không khỏi mặt ửng hồng lên: “Người nhìn cái gì vậy.”

La Mân cười cười đứng lên, gục ở trên người Tô Việt, cười nói: “Tiểu Việt, sao ta nhìn người hoài mà không chán vậy a.” Hắn cúi đầu, bắt đầu ở trên người Tô Việt lung tung sờ loạn, biến thành Tô Việt cả người nhột đến khó chịu, hắn không có khí lực mạnh như La Mân, mặc hắn đè mình xuống dây dưa không buông, cười đến mặt đỏ rần.

“Được rồi, mau thả ta ra, hôm nay là cuối tuần, người không phải còn đi gặp con trai sao?” Tô Việt hảo tâm nhắc nhở La Mân.

La Mân nha một tiếng, buông Tô Việt ra, ngượng ngùng nói: “Người xem, người không nhắc ta, ta thiếu chút nữa đều đã quên.” Hắn cười vò vò mái tóc mềm mại của Tô Việt, “Thật không nỡ để người ở nhà một mình a.”

Tô Việt nghiêng nghiêng đầu: “Mau đi đi, bằng không Tư Việt lại khóc nữa, lần trước người đã hứa dẫn hắn đi vườn bách thú mà.”

La Mân ôm hắn, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của tình nhân, không khỏi cảm thấy một trận áy náy, hắn hôn nhẹ lên mũi Tô Việt: “Ta đi nha.”

Tô Việt cười nói: “Mau đi đi, đừng làm nũng nữa.”

La Mân theo trên người hắn nhảy xuống, cầm lấy cái chìa khóa xe đặt ở trên bàn, hướng về phía Tô Việt cười cười, ra khỏi nhà.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, nụ cười trên mặt Tô Việt dần dần mất đi, trong chốc lát, hắn lặng lẽ đi đến phía trước cửa sổ, đốt một điếu thuốc, nhìn chiếc xe quen thuộc dưới lầu kia dần dần chạy ra khỏi cổng.

Đúng lúc này, điện thoại trong nhà vang lên

“Tiểu Việt, gần đây con khỏe không?” Mẫu thân vẫn luôn lo lắng, mỗi cuối tuần đều gọi điện thoại tới quan tâm đứa con, lần này cũng không ngoại lệ.

“Con rất khỏe, mẹ, mẹ gần đây thân thể thế nào a?” Khỏe miệng Tô Việt khẽ mỉm cười, mỗi lần mẫu thân gọi điện tới, hắn đều đặc biệt vui vẻ.

“Ta không sao, hiện tại mỗi buổi sáng với chú Trần người đi chạy bộ, ta mới phát hiện, thân thể có rèn luyện với không rèn luyện có khác nhau nha.” Lưu Vũ Mai cười cùng đứa con nói.

“Tiểu La đâu con? Có ở nhà không?” Mẫu thân hiện tại đối La Mân so với đối Tô Việt còn quan tâm nhiều hơn. Bà đến nay vẫn còn hối hận việc mình lúc trước ngăn trở đứa con cùng La Mân quen nhau.

“Hôm nay là cuối tuần, hấn đi gặp Tư Việt rồi mẹ.” Tô Việt thản nhiên nói.

“Sao con không đi cùng a?” Lưu Vũ Mai có điểm kỳ quái, đưa con như thế nào không đi theo cùng.

“Mẹ, lần trước con gởi cho mẹ thuốc Đông y hiệu quả có tốt không?” Tô Việt chuyển hướng đề tài, không muốn tiếp tục cùng mẹ mình thảo luận vấn đề này.

Lưu Vũ Mai liền hiểu được, biết rõ chắc chắn chuyện đưa con cùng La Mân vẫn chưa được gia đình La Mân tán thành, không khỏi cảm thấy buồn bã, ngoài miệng lại cười nói: “Thuốc kia hiệu quả thật tốt, chú Trần con nói cảm ơn con đó.”

Tô Việt biết mẹ mình kỳ thật cũng là hiểu được, hai người lại nói sang những chuyện khác, mẫu thân đang muốn cúp điện thoại “Tiểu Việt,” mẫu thân rốt cục vẫn là nhịn không được “Nếu cảm thấy được ủy khuất, hãy trở về nhà mẹ đi, mẹ lúc nào cũng đều hoan nghênh con.”

Tô Việt chỉ cảm thấy lòng tràn đầy cảm động, “Mẹ, con không có gì hết mà, con đang thực hạnh phúc, thật sự.”

Lưu Vũ Mai thở dài một tiếng cúp điện thoại.

Tô Việt để điện thoại xuống, nghĩ đến lời của mình đã nói, đúng vậy, mình và La Mân đã trải qua nhiều sóng gió như vậy, còn có cái gì không thể chịu đựng chứ? Cho dù là nhà của hấn cả đời cũng không chấp nhận mình, mình cũng sẽ không từ bỏ.

Chính là, vì cái gì lòng vẫn cảm thấy bất an chứ? Nếu có một ngày, gia đình bắt La Mân phải chọn lựa giữa mình và họ, a Mân, người sẽ lựa chọn ai?

Lúc này, hấn không biết, La Mân cũng giống hấn đang gặp rắc rối rất lớn. Hấn trở về nhà, liền nhìn thấy có một cô gái đang ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, bên cạnh là mẹ và dì mình.

“Tiểu Mân, mau tới, người còn nhớ rõ không, Minh Nguyệt, con gái của biểu dưỡng người.” Mẫu thân hiển nhiên rất là vui sướng, thấy đứa con vội vàng giới thiệu cô gái với hấn.

“Chào cô.” La Mân trong lòng phiền chán cực kỳ, lại là chuyện này nữa. Từ lúc Giai Giai cùng Tô Việt nói chuyện, nàng từng nói cho cha mẹ, sẽ không cùng mình phục hôn, mẫu thân bắt đầu thường xuyên giới thiệu vài cô gái cùng mình gặp mặt.

Hấn thản nhiên chào hỏi, sau đó đi loanh quanh tìm Tư Việt: “Mẹ, Tư Việt đâu?”

“Được ba ba của người dẫn đi hoa viên chơi rồi, không cần lo cho bọn họ. Người tới, ngồi xuống cùng Minh Nguyệt trò chuyện đi.” Mẫu thân hướng hấn nheo mắt một cái, chính là La Mân chỉ cảm thấy dị thường phiền táo.

“Con đi tìm bọn họ đây.”

“Cái thằng này, như thế nào một chút lễ phép đều không có a.” Mẫu thân mắt hướng về phía bóng dáng La Mân cần nhẫn.

Biểu dì vội vàng cười giữ chặt nàng “Chị, kệ hấn thôi, chuyện tình cảm không thể gượng ép a.”

Mẫu thân hít một hơi, thay đổi khuôn mặt tươi cười cùng cô gái nói chuyện, sợ nàng buồn vì chuyện kia.

La Mân ở hoa viên tìm được cha mình cùng Tư Việt, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy bức bối không thể nào phát tiết, khi ánh mắt nhìn đến cha mình bóng dáng hơi hơi có chút già nua, hóa thành trong lòng một trận chua xót bất đắc dĩ.

“Vừa mới đến hả?” Phụ thân thản nhiên nói.

“Ba ba.” La Mân chỉ cảm thấy chính mình hôm nay nếu không đem mọi chuyện nói rõ ràng, sẽ cảm thấy nghẹn chết.

“Ta sẽ không tái hôn, người kêu ma ma đừng mách chuyện nhàm chán đó lại đi.”

“Cái gì gọi là sẽ không tái hôn?” Phụ thân nhăn lại mày.

“Các người kỳ thật cũng biết rồi không phải sao? Nhiều năm như vậy, các người cũng biết, ba ba, đừng ép ta nữa, ta đã làm theo ý nguyện cha mẹ qua mười năm, cuộc sống

sau này, xin cho phép ta sống theo ý nguyện của mình, được không? Được không ba?” La Mân nói xong, nhin không được ghen ngào ra tiếng “Ta chưa bao giờ cầu các người cái gì, chính là, ta hôm nay cầu các người, đừng ép ta nữa. Các người rốt cuộc là muốn con mình có cuộc sống hạnh phúc, hay là muốn một đứa con trước mặt người khác là cái xác không hồn, một đứa con ban đêm một mình thống khổ?”

“Người đang nói cái gì vậy? Chẳng lẽ mẹ người cùng ta không phải vì lo lắng cho người nên mới làm vậy sao? Chúng ta biết người hiện tại cùng ai cùng một chỗ, chính là, chúng ta cũng không hỏi người, nhưng hy vọng người có thể có một gia đình bình thường như mọi người khác, chẳng lẽ đó cũng là sai sao?” Phụ thân hiển nhiên không nghĩ vì vấn đề này cùng đứa con cãi nhau nữa, chính là trong giọng nói vẫn như cũ tức giận nhin không được.

“Nếu cha mẹ thương ta, hãy để cho ta được yêu người mình yêu đi, ta đã tổn thương Giai Giai, ba ba, các người còn muốn ta tổn thương người khác nữa sao?” La Mân ngồi xổm xuống đất, ôm lấy đứa con “Tư Việt, đi, ba ba dẫn con đi vườn bách thú.”

Hắn cũng không thèm nhìn tới sắc mặt cha mình, lập tức bồng đứa con đi, lúc đi ngang qua phòng khách, mẫu thân ngạc nhiên nói: “Tiểu Mân, con đi đâu vậy.”

La Mân mặt vô biểu tình nói: “Con dẫn Tư Việt đi vườn bách thú.”

“Nha, cùng Minh Nguyệt đi đi, Minh Nguyệt cũng đã lâu không đi vườn bách thú, đúng không, Minh Nguyệt?” Biểu di vội vàng tác hợp.

“Vườn bách thú là nơi trẻ con mới cảm thấy hứng thú, ta thấy tuổi tác của Minh Nguyệt hẳn là đã qua tuổi thích đi vườn bách thú rồi ha? Chẳng lẽ còn cảm thấy hứng thú đến chỗ đó sao?” La Mân nhin không được mỉa mai.

Quả nhiên gặp sắc mặt Minh Nguyệt một trận khó coi, người vừa định đứng lên lại ngồi xuống.

“Tiểu Mân, sao người nói vậy chứ?” Mẫu thân nhin không được khiển trách.

Nhìn đứa con cũng không quay đầu lại đi mất, biểu di cùng Minh Nguyệt đều có chút phẫn nộ, xem ra người ta căn bản đối với mình liền không có hứng thú, ngồi trong chốc lát, đẩy mặt bực bội rời khỏi nhà.

“La Ái Quốc, sao người không quản con của người hả?” Mẹ La Mân đợi các nàng đi rồi, bắt đầu hướng chồng mình nổi giận.

La Ái Quốc thở dài: “Quên đi, theo ý hắn thôi.”

“Người, người, không phải người nói muốn ta giúp đứa con tìm vợ sao? Người tại sao lại thay đổi?” Mẫu thân có chút trợn mắt há hốc mồm mà nhìn trượng phu, không biết, hẳn như thế nào thay đổi nhanh như vậy.

“Ta chỉ là muốn nhắc lại lời Giai Giai đã từng nói, yêu một người, là hy vọng hắn được sống hạnh phúc, chứ không phải khổ sở trong cái mà chúng ta gọi là yêu thương, chúng ta đã nhiều tuổi như vậy, chẳng lẽ còn không bằng suy nghĩ Giai Giai sao? Người nói, chúng ta lại đi tìm con dâu, có thể tìm được một đứa con dâu hiếu thuận giống Giai Giai sao? Nếu đây là sở nguyện của hắn, vậy cứ theo ý hắn đi thôi.” La Ái Quốc nói xong, vẫn còn thở dài, chậm rãi đi lên lầu.

Để lại một mình mẹ La Mân đứng ở hoa viên “Vậy các người đều là người tốt hết, chỉ một mình ta là người xấu a.”

Nàng cả giận nói: “La Ái Quốc người xuống đây cho ta, đem mọi chuyện nói rõ ràng, người có phải thật muốn một đứa con dâu là nam hay không a?”

## 88. Quyển 2 - Chương 40

Hôm nay thời tiết nóng, Cổ thành đổ mưa lớn, sau buổi trưa, trời trở nên trong xanh hơn. La Mân vốn đang định tối hôm nay phải thỉnh Tô Việt hảo hảo chà xát một chút, một cuộc điện thoại phá tan kế hoạch của hắn.

Là mẹ La Mân gọi điện thoại tới, tuy rằng còn nói băng quơ, chính là ý tứ đủ hiểu được, bọn họ muốn gặp Tô Việt.

La Mân cầm điện thoại nửa ngày không kịp phản ứng, “Nhưng, mẹ, các người có chuyện gì không thể nói với ta sao? Tìm hắn làm cái gì?”

Mẹ hắn có chút tức giận: “Gọi người đem hắn mang về nhà, người cứ dẫn hắn trở về, dong dài cái gì.” Ba một tiếng cúp điện thoại.

Để điện thoại xuống, trong lòng La Mân có chút không yên bất an, không biết cha mẹ bán là thuốc gì trong hồ lô.

“Làm sao vậy?” Tô Việt hôm nay ngồi trên xe La Mân liền cảm thấy người này có điểm gì là lạ.

“Ba mẹ của ta muốn gặp người.” Thật lâu sau, La Mân mới rầu rĩ mở miệng.

“Hôm nay?” Tô Việt có chút giật mình.

“Họ mới vừa gọi điện thoại cho ta.” La Mân nhìn thoáng qua Tô Việt, “Hay là quên đi, đừng đi, ai biết bọn họ muốn làm gì? Ta đi gọi điện thoại từ chối là được.”

“A Mân.” Tô Việt đặt tay mình lên tay La Mân, cực kỳ chăm chú nhìn ánh mắt của hắn “Ta đi.”

La Mân lo lắng nhìn hắn: “Tiểu Việt, ta sợ bọn họ nói ra cái gì không dễ nghe, chúng ta hay là đừng đi.”

Tô Việt kiên định nói: “Không, ta muốn đi, a Mân, ta không muốn né tránh nữa, ta yêu người, ta muốn cùng người sống đến hết cuộc đời, cho dù hôm nay có lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng muốn xông vào một lần.”

La Mân nắm tay Tô Việt, nói giọng khàn khàn: “Được, tiểu Việt, chúng ta đi, ta không nghĩ bọn họ thương tổn người, chính là, người nói rất đúng, chúng ta phải đối mặt ngày này thôi.”

Trên mặt Tô Việt lộ ra ý cười nhợt nhạt: “Đến lúc đó, người cũng không thể bỏ lại ta chạy a.”

La Mân đem tay hắn đặt ở bên môi hung hăng hôn lên đó: “Cho dù đem chính mình đánh mất, ta cũng không bao giờ đánh mất người.”

Tuy rằng dọc theo đường đi nói chuyện vui đùa, chính là khi tiến vào khu biệt thự nơi cha mẹ La Mân ngụ ở, trong lòng hai người nhiều ít đều trở nên có chút khẩn trương.

Nghe được tiếng còi ô tô, đi ra nghênh đón bọn họ cư nhiên là Giai Giai, chỉ thấy nàng lộ ra nụ cười thật tươi, đứng ở trên bậc thang hoa viên nhìn hai người đang xuống xe.

“Tô Việt, chào anh.” Giai Giai cười hướng Tô Việt vươn tay, Tô Việt đại khái đoán ra ý tứ cha mẹ La Mân, không khỏi hơi hơi cười khổ, “Chào cô, Giai Giai.”

“Người đừng có hiểu lầm a, ta cũng không phải là đến cùng người tranh giành a Mân nha.” Giai Giai giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn cười nói.

Tô Việt đỏ mặt lên, La Mân tiến lên một phen cầm tay hắn, thản nhiên đối Giai Giai nói: “Ba mẹ của ta ở đâu vậy?”

Giai Giai mỉm cười nói: “Đều ở nhà ăn chuẩn bị mà.”

Ba người trước sau đi vào phòng, Tô Việt chỉ cảm thấy lòng có chút không yên.

“Ba ba.” Đúng lúc này, Tư Việt từ phòng bếp xông tới, cao hứng hô to nhào vào lòng La Mân, Tô Việt theo bản năng buông lỏng tay La Mân ra.

“Người muốn uống chút gì không?” Giai Giai cười tiếp đón Tô Việt, Tô Việt thản nhiên nói: “Cảm ơn, ta không khát.”

“Ồ, tiểu Mân đã trở lại.” Mẹ La Mân gặp đứa con đã trở lại, vội vàng nói, “Nếu đã đến đông đủ, vậy mau ngồi xuống đi.”

Nàng nhìn thoáng qua, Tô Việt khôi ngô tuấn tú đứng ở bên cạnh La Mân, thản nhiên nói: “Tiểu Tô cũng ngồi đi, không phải người ngoài mà, mau ngồi xuống đi.”

La Mân bất an nhìn tình nhân liếc mắt một cái, chỉ thấy Tô Việt im lặng ngồi ở bên cạnh La Mân.

“Ta muốn ngồi ở bên cạnh ba ba, ta muốn ngồi ở chỗ đó.” Tư Việt đột nhiên không muốn ngồi ở chỗ của mình, chỉ thấy hắc phụng phịu đứng ở bên người Tô Việt, kêu lên.

La Mân bất đắc dĩ đem đứa con ôm để trên đầu gối: “Tư Việt, sao con lại nghịch ngợm như vậy chứ? Đến ngồi ở trên đùi ba ba được không?”

“Tư Việt, không được nghịch ngợm, lại đây ngồi kế ma ma nè.” Giai Giai bất an nhìn thoáng qua Tô Việt, chỉ thấy hắc yên lặng đứng lên, thản nhiên nói: “Ta ngồi ở bên kia đi.” Nhường chỗ mình cho Tư Việt.

Chỉ thấy Tư Việt vẻ mặt đắc ý đi qua, “Đây là chỗ ngồi của ta, ta muốn ngồi cùng ba ba.”

La mẫu trong ánh mắt hiện lên một tia đắc ý, cũng rất mau liền che dấu đi, không khỏi nói: “La Ái Quốc, người đang làm cái gì vậy? Còn không mau lại đây ngồi đi?”

Chỉ thấy cha La Mân cầm trong tay một chai rượu đỏ cười nói: “Thật hiếm khi chúng ta một nhà đều tụ cùng một chỗ, không uống chút rượu đỏ chúc mừng một chút sao được chứ phải không?”

La mẫu vội vàng đáp: “Đúng vậy a, thật sự là đã lâu cũng chưa náo nhiệt như thế.” Nhìn thoáng qua Giai Giai nói, “Giai Giai đi, lấy vài cái ly thủy tinh đến đây.”

Giai Giai “Ai” một tiếng, hướng Tô Việt thật có lỗi cười cười, cầm mấy cái ly thủy tinh đi ra.

Tô Việt bình tĩnh nhìn cha mẹ La Mân ở trước mặt của mình trình diễn một hồi, trong lòng hiểu được, cha mẹ La Mân thông qua phương thức này muốn thị uy mình, cho dù người cùng La Mân cùng một chỗ, người ở trong lòng chúng ta cũng là người ngoài, mà Giai Giai, nói như thế nào, cho dù ly hôn, cũng còn là con dâu trong nhà chúng ta.

La Mân trong lòng ẩn ẩn dâng lên một cỗ tức giận, không vì cái gì khác, chính là đau lòng khi thấy Tô Việt ở nhà mình bị đối đãi một cách lạnh nhạt, cái kiểu lạnh lùng này, so với kiểu răn dạy thô bạo càng tổn thương người hơn.

“Hôm nay, ta có chuyện muốn tuyên bố cho mọi người biết một chút.” La Mân uống cạn ly rượu, đột nhiên lớn tiếng mở miệng nói.

La phụ bất mãn nhíu mày: “Người vội cái gì a, chờ ta nói vài câu rồi nói sau không được sao?”

Tô Việt nhìn La Mân nhẹ nhàng lắc lắc đầu, ý bảo hắc không cần xúc động, La Mân đặt chén rượu xuống, từ mũi phát ra hừ một tiếng.

La Ái Quốc bất mãn nhìn đứa con liếc mắt một cái, cầm ly rượu lên, mọi nơi nhìn quanh một vòng, có chút sảo nảo mở miệng nói: “Hôm nay, ba ba ma ma mời các người đến đây, là có vài lời muốn nói cùng các người. Tiểu Mân cùng Giai Giai xem ra là phục hôn vô vọng, La gia chúng ta thực xin lỗi Giai Giai.”

Giai Giai có chút thẹn thùng nói: “Ba ba, người đừng nói như vậy, ba cùng ma ma đều đối với ta rất tốt, trong lòng ta biết, ta không buồn đâu.”

La phụ gật gật đầu, nói: “Tốt lắm.”

Tô Việt cắn môi, trên mặt đầy vẻ bình tĩnh, hắc đã hạ quyết tâm, cho dù trong chốc lát cha mẹ La Mân có nói ra cái gì không dễ nghe đi nữa, mình cũng đều phải nhẫn xuống, kiên quyết không thể thỏa hiệp như vậy, dù bọn họ nói cái gì, mình cũng sẽ không rời đi La Mân.

La phụ nói tiếp: “Nếu như vậy, ta và ma ma các người đã nghĩ rồi, tuy rằng Giai Giai không thể làm con dâu của ta, nhưng, có thể làm con gái của chúng ta đi, cho nên hôm nay, gọi các người tới, chính là nói cho các người biết, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ có thêm một đứa con gái, tiểu Mân người có thêm một người em gái, hai người các người, tiểu Mân cùng tiểu Việt, các người nghe kỹ cho ta, từ hôm nay trở đi, phải đối đãi với Giai Giai như em gái ruột, về sau, phải biết che chở yêu thương nàng, các người có thể làm được sao?”

Ánh mắt La Mân còn một mảnh mê mang mà, chính là Tô Việt lại nghe hiểu được, chỉ thấy hần bỗ

ngưng ngắc đầu về mặt không thể tin được nhìn cha La Mân, hần có điểm không rõ, rồi lại như hiểu được, không khỏi run rẩy nói: “Ý của ngài là..”

Cha La Mân giống như giận dữ, nói từng chữ: “Ta không có ý gì sâu xa, dù sao, chuyện các người yêu như thế nào, sống chung ra sao, là chuyện riêng của các người, chính là có một điều, nếu đã quyết định ở cùng một chỗ, phải đối xử với nhau thật tốt, đừng ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng, đừng làm rạn ra cái gì chê cười.”

La mẫu đã có chút ngạc nhiên nhìn chồng mình, nhỏ giọng nói: “Người điên rồi, không phải nói, hai người bọn họ đến đây, người và ta cùng bọn họ nói chuyện rõ ràng sao?”

La Ái Quốc lại không nhìn tới vợ mình, chỉ nhìn ba người đồng dạng tràn đầy kinh ngạc cùng chấn động, buồn bã nói: “Chúng ta đều lớn tuổi rồi, còn có thể sống vài năm chứ? Chỉ cần các người đều hạnh phúc vui vẻ, ta và mẹ của người đã mãn nguyện.”

Tô Việt và La Mân cùng trao đổi ánh mắt không thể tin được, không nghĩ tới, chính mình mất nhiều thời gian khẩn trương như lâm đại địch như vậy, vào trong nhà còn đề phòng nửa ngày, kết quả, liền đạt được sự tán thành của cha La Mân.

La mẫu còn định mở miệng nói cái gì đó, chỉ thấy cha La Mân nhíu mày nói: “Đủ rồi, người không cần nói thêm gì nữa đâu, bọn nhỏ đang rất vui vẻ ngồi ở đây mà, so với mấy chuyện khác không phải tốt hơn sao.” Một câu, đem tất cả không cam lòng của La mẫu đều cấp đổ trở về.

Tô Việt trên mặt rốt cục lộ ra ý cười, tuy rằng hần không nói nhiều lắm, thế nhưng, về mặt kia cũng là rõ ràng khoái hoạt hơn, hai người từ La gia ra tới, Tô Việt rốt cục nhịn không được đối La Mân nói: “A Mân, người nhéo ta một cái thử xem.”

La Mân nhíu hạ mày: “Người ngốc a, ta nhéo người, người không đau sao?”

Tô Việt ngây ngô cười nói: “Ta sợ đây là đang nằm mơ a.”

La Mân một trận lòng chua xót, một tay kéo hần ôm vào trong lòng ngực, “Đứa ngốc, chúng ta đây không phải là nằm mơ, là thật sự, ba ba của ta bọn họ không phản đối chúng ta ở cùng một chỗ.”

Tô Việt để La Mân ôm, chỉ cảm thấy ánh mắt cay cay, giống như nhấn nại chịu đựng ủy khuất gần mười năm, rốt cục vào giờ khắc này trút bỏ tất cả, hần nắm chặt lấy áo La Mân, cả người run rẩy, cố gắng kiềm nén nước mắt rơi ra, nhưng vẫn là nhịn không được, ở thời khắc cuối cùng, đau khóc thành tiếng.

Đây là nước mắt vui sướng, bao hàm đủ loại bất đắc dĩ, dằn vặt, đau đớn, rốt cục ngày hôm nay, cũng được tán thành.

“Ta nói, cái lão già kia, ta hôm nay thật vất vả nghĩ muốn giáo huấn Tô Việt một chút, tại sao người dám sửa lại hả?” La mẫu đợi bọn hần đi rồi không vui địa hưởng về phía La phụ bức mình nói.

“Người thử nghĩ lại xem, người vui bọn họ cũng cùng một chỗ, người không vui bọn họ cũng ở cùng một chỗ, vậy tội gì người phải làm chi biến thành người khiến cho trong lòng con người không thoải mái chứ? Người chế ngạo Tiểu Tô dễ dàng, chính là người cảm thấy trong lòng đứa con người sẽ cao hứng sao? Còn có, lần sau làm việc đừng xúc động như vậy, đừng dạy Tư Việt mấy chuyện như vậy nữa.”

“Ta dạy Tư Việt, ta khi nào thì kêu cháu ta khi dễ người kia hả? Là thằng bé không thích hần.”

“Được rồi, ta còn không biết người sao? Giai Giai đều cùng người nói chuyện bao nhiêu lần? Nói người đối tốt với tiểu Tô, người ta ngàn dặm xa xôi theo con của người đến đây, nói cái gì, người cũng làm cho nhà

người ta đẹp mặt chứ, nhưng người khen ngược, còn kêu thằng bé khi dễ người ta.”

“La Ái Quốc, người làm ta tức chết, ta khi nào thì kêu Tư Việt khi dễ tiểu Tô, nói vậy các người đều là người tốt, chỉ có mình ta là người xấu.”

“Được rồi, được rồi, đừng ồn ào nữa, làm cho hàng xóm chê cười, lần sau tiểu Tô đến, người hãy đối xử tốt với người ta, người nghĩ xem a, chúng ta nói như thế nào hiện tại cũng là có hai đứa con trai cùng một đứa con gái, còn có một đứa cháu nội đích tôn nữa, người phải biết chừng điểm đi.”

## 89. Quyển 2 - Chương 43: Pn1: Khu Vui Chơi Giải Trí

Nói, vào cuối tuần, La Mân đáp ứng dẫn Tư Việt đi khu vui chơi trò chơi, vì muốn giúp Tô Việt cùng đứa con bồi dưỡng cảm tình, hần lòi kéo Tô Việt cùng đi.

Khu vui chơi, Tư Việt vui đến quên cả trời đất, hết ngồi ngựa gỗ xoay tròn, lại đến xe điện đung, giờ Tư Việt lại đòi đi vòng đu quay quần quít lấy La Mân đòi hần phải mua phiếu đi.

La Mân nhìn vòng đu quay nửa ngày, ngồi xổm xuống nhẹ giọng làm dịu đứa con: “Tư Việt, người còn quá nhỏ, chờ người lớn hơn một chút, ba ba lại dẫn người ngồi đu quay nhé?”

“Ba ba, người dẫn ta đi, ba ba, người dẫn ta đi thôi.” Tư Việt không vui lắc lắc hai tay cha, khi hần thấy La Mân vẫn không đáp ứng, oa một tiếng khóc lên, bổ nhào vào trong lòng ngực Tô Việt “Ba ba đáng ghét, không thương Tư Việt, chú Tô, ta muốn ngồi đu quay a.”

Tô Việt bất mãn nhìn thoáng qua La Mân, dỗ ngọt nói: “Được, Tư Việt, chú dẫn người đi đu quay ha? Đừng khóc nữa.” Nói xong, ôm lấy Tư Việt đi đến chỗ bán vé mua phiếu.

La Mân biết ơn người tức giận, vội vàng đuổi theo lại đây: “Tiểu Việt, người hãy nghe ta nói, ta không phải không muốn cho Tư Việt chơi, người xem vòng đu quay rất cao, hần lại còn nhỏ như vậy.”

Tô Việt liếc hần một cái: “Chứ không phải là chính người không dám ngồi, nên mới không cho đứa nhỏ ngồi đi.”

Mặt La Mân trưởng đặc đỏ bừng, mạnh miệng nói: “Ai nói vậy chứ, ta sao lại không dám ngồi, tốt xấu gì ta còn là người lớn mà.”

Tô Việt đập hần một cước: “Ít vô nghĩa, mau đi mua phiếu đi.”

La Mân không tình nguyện mua ba tờ phiếu đến, ba người chuẩn bị ngồi vào trong xe đi.

“Thật sự phải ngồi a?” La Mân vẻ mặt đau khổ, nhìn đứa con trước mắt thần tình hưng phấn, đối Tô Việt nói, “Nếu không, hai người các người đi chơi đi nha, ta ngồi ở đây chờ các người?”

Vòng đu quay chậm rãi chuyển động lên cao, Tư Việt hưng phấn mà kêu to: “Chú Tô, người mau nhìn kìa, ô tô trên mặt đất đều thành con kiến nhỏ xíu hết a.”

Tô Việt ôn nhu vuốt vuốt tóc Tư Việt, cười nói: “Đúng vậy a, Tư Việt chúng ta đứng ở chỗ rất cao, cho nên nhìn đến trên mặt đất gì đó, đều thật nhỏ.”

“Chú Tô ơi, người xem, đó là nhà chúng ta phải không?” Tư Việt hưng phấn mà chỉ vào vị trí Phượng Hoàng hồ hướng Tô Việt nói, “Ba ba nói, nhà của chúng ta ngay tại bên hồ.”

Tô Việt cúi đầu, cười nói: “Tư Việt, người chỉ cho chú chỗ nào là nhà của người, trả lời được, giữa trưa chú sẽ mua cho người đồ chơi ghép hình mới nha.”

Tư Việt cao hứng dùng ngón tay nhỏ xíu chỉ chỉ vào tấm kính thủy tinh, càng không ngừng nói: “Chính là chỗ đó, người xem, nơi đó, là ngôi nhà màu trắng a.”

Tô Việt không nhịn được bật cười, ngôi nhà màu trắng mà Tư Việt chỉ là tòa cao ốc duyên hồ công viên, bất quá, Tư Việt cũng không có nói sai a, nhà hần cách hồ rất gần.

“Thật sự là lợi hại, lập tức liền tìm được nhà mình ha, vâng, vậy chú cũng coi như người trả lời đúng a.” Tô Việt cười hân phớt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Việt.

Ngay tại lúc hai người bọn họ cao hứng nói chuyện huyền thuyên, chỉ nghe bên cạnh truyền đến một trận tiếng nôn khan.

“Người, các người tiếp tục chơi đi, không, không cần lo cho ta.” Chỉ thấy La Mân một bàn tay gắt gao cầm vòng bảo hộ bên cạnh, một bàn tay bụm miệng mũi, sắc mặt khó coi cứng ngắc ngồi đó.

Tô Việt trừng lớn ánh mắt tràn đầy kinh ngạc: “A Mân, người lại sợ độ cao a.”

“Nói vậy, ai nói ta sợ cao, ta, nôn, ta mới không sợ.” La Mân một hơi không đi lên, lại cúi đầu gục ở chỗ này nôn khan.

“Ba ba, người sợ cao a, thật xấu hổ xấu hổ a, Tư Việt còn không sợ.” Tư Việt lại cảm thấy được mình hơn cha mình, không khỏi hướng về phía phụ thân làm mặt quỷ.

“Nhóc con, đi du quay xong, ta sẽ cùng người tính sổ sau.” Tầm mắt La Mân vô ý thức theo trên cửa sổ thủy tinh đảo qua, đầu ong ong lên, chóng mặt dữ dội hơn, cả người không khỏi xụi lơ ở trên người Tô Việt.

Đối với Tô Việt cùng Tư Việt mà nói, việc đi chơi lại trở thành khổ hình của La Mân. Hắn vẫn kiên trì tới cùng ngồi trên vòng đu quay cho khi xuống đến mặt đất, nhân viên quản lý mới vừa đem cửa mở ra, La Mân liền xông ra ngoài, va vào lan can rồi chạy như điên.

“Chú Tô, ba ba của ta không sao chứ?” Trên đường trở về nhà, Tư Việt ngồi ở phía trước, vẻ mặt lo lắng nhìn ba mình nằm ở phía sau.

Tô Việt một mặt lái xe, một mặt nói: “Yên tâm đi, hắn ngủ một giấc thì khỏe rồi.” Thật sự là không nghĩ tới, chính mình quen La Mân nhiều năm như vậy, nhưng vẫn là lần đầu tiên biết hắn sợ ngồi vòng đu quay như vậy.

Về đến nhà, Tư Việt cầm lấy món đồ chơi mà Tô Việt mới vừa mua cho hắn, ngồi ở trên sàn nhà phòng khách bắt đầu chơi tiếp. Tô Việt đỡ La Mân nửa chết nửa sống vào phòng ngủ, không khỏi buồn cười nhìn hắn: “A Mân, ta như thế nào không biết, người sợ ngồi vòng đu quay như vậy a.”

La Mân tiểu khí vô lực nằm ở trên giường, đáng thương cuộn thành một đoàn như vậy, Tô Việt không khỏi trở nên đau lòng: “Người hảo hảo nghỉ ngơi đi. Ta không làm ồn người nữa.”

Nhẹ nhàng đóng cánh cửa phòng, để bạn La Mân một mình nằm ở trong phòng, một lát sau, chỉ nghe mơ hồ theo trong phòng khách truyền đến tiếng nói chuyện của hai người một lớn một nhỏ.

“Chú Tô, người ghép lại sai rồi, đây là lỗi tai của con gấu, phải ghép ở bên cạnh này nè.”

“Vậy sao? Tư Việt thật sự là lợi hại, chú cũng chưa nhìn ra.”

“Chú Tô, người nói ba ba của ta sẽ không chết chứ.” Hiển nhiên tiểu hài tử có điểm miên man suy nghĩ.

“Uy, ba ba của người sẽ không chết đâu, hắn chỉ là có chút chóng mặt thôi.”

“Chú Tô, có phải bởi vì ba ba không phải cầm tinh chim ưng, cho nên ba mới sợ độ cao hay không?”

“Này, ai nói cho người biết cầm tinh chim ưng sẽ không sợ cao a.”

“Tiểu Minh nói a, hắn nói cho ta biết, ba ba hắn là cầm tinh chim ưng, cho nên mỗi ngày ở trên trời bay tới bay lui.” Tư Việt hiển nhiên không rõ vấn đề cầm tinh.

“Ba ba Tiểu Minh là làm cái gì mà?”

“Lái phi cơ, ba ba Tiểu Minh cầm tinh chim ưng, cho nên hắn lái phi cơ. Chú Tô, ba ba của ta cầm tinh cái gì a?”

“Này, ba ba của người, ba ba của người đại khái là cầm tinh...” Tô Việt vắt hết óc nghĩ rốt cuộc cầm tinh con gì là sợ cao, kết quả rốt cục nghĩ đến một cái, “A, con chuột, ba ba của người là cầm tinh con chuột..”

Con chuột? Người kia dám nói mình cầm tinh con chuột, La Mân nằm ở trên giường nheo nheo lông mi, chờ đến tối, người sẽ biết, ta rốt cuộc là cầm tinh con gì.

Buổi tối, đưa Tư Việt về nhà, Tô Việt khe khẽ bước

chân về tới trong nhà, trong phòng tối om, Tô Việt lo lắng đi vào phòng ngủ, bật đèn, à? Người đâu?

Không đợi hắn quay đầu, chỉ thấy một trận mạnh mẽ, đưa hắn nhào tới trên giường.

“A Mân.” Tô Việt hoảng hồn xoay người lại, “Người làm cái gì, muốn hù chết ta à?”

La Mân tựa đầu dùng sức ở trên bả vai hắn cọ cọ: “Dám nói ta là cầm tinh con chuột, ta sẽ cho người xem ta cầm tinh cái gì.”

Tô Việt buồn cười mặc hắn ở trên người mình lung tung hôn vài cái, cười nói: “Ta phải nói như thế nào được nữa, nói người cầm tinh con cá sao? Không thể đi cao.”

La Mân bất mãn nói: “Người còn nói, ta hôm nay thật sự là mất mặt về đến nhà.”

Tô Việt cười đến lệ trên khóe mắt như sắp trào ra, La Mân càng thêm tức giận, “Cái gì chơi trò chơi, lần sau, ta không bao giờ dẫn tiểu tử kia đi nữa.”

Tô Việt không khỏi vuốt vuốt tóc hắn, cười nói: “Thực xin lỗi, ta cũng không biết người cư nhiên sợ cao.”

La Mân cong cong môi nói: “Vậy người còn không mau an ủi ta một chút.”

Tô Việt nhắm mắt lại, cực kỳ ôn nhu ở trên môi hắn nhẹ nhàng lướt qua.

La Mân ghì chặt đầu của hắn, làm sâu sắc hôn, trong lòng âm thầm cao hứng, kỳ thật ta làm sao là cầm tinh con chuột được, ta là kẻo dính mới đúng, đời này đều phải dính chặt với người.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giua-he>*